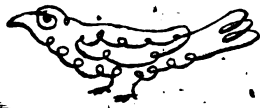

R

HISTORIA CHRONOLOGICA
Priorum Generalium
Latinorum totius
ORDINIS GLORIOSISSIMÆ
Dei Genitricis semperque Virginis
MARIAE
De monte Carmelo

Adres Joha Becki Prolin inu. et delincaat.

HISTORIA CHRONOLOGICA

PRIORUM GENERALIUM LATINORUM

Ordinis Beatissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo

I N Q U A

Vitæ, gesta que eorum, atque res memoratu digniores,
quæ sub singulorum acciderunt Regimine,
breviter describuntur.

A U C T O R E

F. MARIANO VENTIMIGLIA

Ejusdem Ordinis Ex-Generali Priore.

R

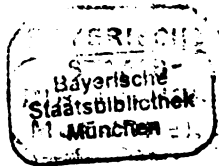
*Carmeli
i 7*

*Abenspergiani
9 3.*

N E A P O L I M D C C L X X I I I .

EX TYPOGRAPHIA SIMONIANA

SUPERIORUM PERMISSU.

Nihil verum putant ; nisi quod auditū suave est ; nihil credibile ; nisi quod potest incutere voluptatem . Nemo enim rem veritate ponderat , sed ornatu .

Lactantius Firmianus lib. v. de Divin. Institut. cap. i.

EMINENTISSIMO PRINCIPI
ANDREÆ CARDINALI CORSINO
UNIVERSI CARMELITANI ORDINIS
P R O T E C T O R I .

F. MARIANUS VENTIMIGLIA FELICITATEM.

Uum Volumen hoc meum publici
juris facere statuissem , dubiusque
hærerem , an illud optimi alicujus
Meccænatis nomine exornarem : ea
potissimum causa , ut lucem , quam
consequi ab Auctore non poterat ,
sibi procul dubio compararet ; ec-
ce fortunatissimus ab alma Urbe Neapolim perve-
nit nuncius , Te , EMINENTISSIME PRINCEPS , a fe-
lici-

liciter regnante Pontifice Maximo Clemente XIV. universi Carmelitani Ordinis Patronum fuisse constitutum: id quod nedum ingenti me, cunctosque Sodales meos affecit gaudio, sed hærentem animum induxit meum, quin immo ad illud præclarissimo Nomini tuo inscribendum impulit, coegitque. Ratus Librum, qui de Supremis Carmeli Præsulibus agit, ejusque Historiam exhibet, Viro inclyto, qui inter Ecclesiæ Purpuratos pietate, doctrina, prudentia, omnique virtutum genere veluti fulgidissimum sidus effulget, jure meritoque consecrandum esse; atque sub Auspiciis illius pervulgandum, qui universo Carmelitano Instituto Præsidium est, ac Tutela.

Præterea nobilissimæ, clarissimæque Corsinorum Familiæ tuæ quot quantisque nominibus Carmelitana Religio sit obstricta, quis est, qui nesciat? Sileo percelebrem Ædiculam mira arte elaboratam, selectisque marmoribus exstructam, qua Gens tua Templum nostrum Florentinum exornavit; quamque nostris hisce temporibus igne penitus consumtam, maxima cum pietate, atque munificencia pulcriorem nunc reædificare dignatur. Sileo Gratias, ac Privilegia, quibus totum Ordinem nostrum æternæ memoriæ magnus Patruus tuus Clemens XII. P. M. cumulavit. Prætereo tandem innumera alia & a Te, & a Majoribus tuis in Nos largiter collata beneficia; & illud unum, quod inter cetera maximum duco, in medium

pu-

proferam; nempe Sanctissimum Fesulanum Episcopum ANDREAM CORSINUM, Ecclesiæ Catholicæ fulgentissimum lumen, Sacrorum Antistitum honorem, ac decus, atque universi Carmeli nostri insigne ornamentum, & gloriam. Illud namque, cujus Tu, & nomine insigniris, & egregias virtutes æmularis, inclyta Corsinorum Familia Carmelitano Ordini protulit, atque donavit.

Hæc omnia, CARDINALIS AMPLISSIME, quum mecum animo reputarem, effecerunt, ut hæc meas male contextas lucubrationes præclarissimo Nomini tuo nuncupare, ausus sim, tum in obsequentissimi animi mei tesseram, tum in totius Ordinis mei grati animi monumentum. Munus quidem, si id ipsum, & donatorem spectes, parvum; si vero argumentum, & offerentis obsequium, haud exiguum. Reliquum igitur est, EMINENTISSIME PRINCEPS, ut ea, qua polles, & me semper complexus es, humanitate, illud, qualecumque sit, benignus excipias, uti demisse oro, atque afflagito. Interim Vale, & Christianæ Republicæ D. O. M. Te diu servet incolumem.

FC
22
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

UNIVERSIS CARMELITICI ORDINIS CULTORIBUS.

Olutus jam, singulari D. O. M. beneficio, molestissimis curis, quibus Romæ detinebar, & ad pristinam cellulae meae quietem, mihi soli vacaturus, revocatus; tum ne mei Ordinis, qui mihi illum benigne elargitur, panem ociosus comederem, tum ut Carmeliticae nostrae Regulae, uti par aequumque est, morem gererem, cunctis precipienti: Faciendam est vobis aliquid operis, ut vos semper Diabolus inveniat occupatos (a); quae inter opera Valdensis noster contra VViclefum (b), docere, praedicare, atque etiam scribere aliquod opus recenset; parvum hoc Volumen subscribis horis conscribere, prout ingenii mei, quod sentio, quam sit exiguum, imbecillitas passa est, constitui. Illud in praesentiarum a me Vobis offertur, atque dicatur. Eo omnes fere res, memoratu saltem digniores, comprehenduntur ad Carmelitici Ordinis Historiam pertinentes, septem hisce ultimis, ac posterioribus saeculis gestae, & quae apud ponderosa, magnaque molis nostrorum Scriptorum Volumina, hinc illinc dispersae, ac dissipatae vagantur.

Quod si causam a me quaesieritis, quamobrem ad id faciendum animum induxi meum; paucis eam nunc vobis expediam. Ab anno usque 1715. eximius noster P. M. Carolus Caporalis, bujusmet Caenobii, in quo ego moror, Alumnus, in lucem edidit Tabulas Chronologicas Supremorum omnium nostri Ordinis Latino-rum Praesulum, cum eorundem Iconibus ex coevis tabulis, sarcophagisque accurato studio depromptis, atque eleganti stylo exaratis. Ne itaque hoc insigne Opus, quod summo labore, ac dispen-
dio

(a) Cap. XIV.

(b) Doctrinale Fidei lib. IV. cap. XXV.

dio ejus Auctori stetit, ulla umquam deleret oblivio: quinimmo, ut utilius omnibus, & illustrius redderetur, operæ pretium me facturum existimavi, si Moderatorum Imaginibus, aliorum additis, quæ desunt, brevem eorundem vitæ Synopsim attexuissem.

Hec animo volventi, visum deinde est, majorem me a Lectoribus gratiam initurum, ac rem effecturum iisdem jucundiorum, multoque acceptissimam, si Moderatorum vitæ addidissem breve rerum insigniorum, digniorumque memoria compendium, quæ, illis totius Ordinis Clavum tenentibus, contigerunt, methodo Chronologica digestarum; earum præcipue, quæ redolent pietatem, tum quæ Juvenibus majori sint incitamento, acrioresque stimulos adjiciant ad exempla præeuntia imitandum; ac præcipue ad cultum erga SS. Dei Genitricem Mariam magis magisque augendum, quæ nostri Sacri Ordinis potissima Patrona est, ac Mater: uti innumera, quæ sparsim in hoc Opere sumus dicturi, satis luculenter ostendunt.

Ea de causa Historiæ Chronologiæ titulo illud donavi. Atque hic potissimum scopus fuit, quo cogitationes meas collineavi, & quo conscribendi hujus Operis consilium directum est.

Quoad stylum, ac dicendi genus, me illud sectari voluisse omnes sciant, quod Juvenum nostri Ordinis caprui, & intelligentiæ esset aptius, atque facilius: & melius est, ut nos reprehendant Grammatici, quam non intelligant Populi, uti nos docet S. Augustinus (a); quum etiam memoria teneam, quod scripsit Robertus Pontanus: Historia quo purior est, & illustrior, eo brevitate dulcius nihil habet, nihil veritate charius, nihil fraude, & garrulitate, mordacitateque indignius (b).

Accipite vos interim grato animo, quod grate vobis exhibeo; &

Pro mercede, Patres, vestros deprecor precatus
Ad Dominum fusos, purget ut omne nefas.

NOS

(a) In Psal. CXXXVIII.
(b) Lib. I. rec. mirab. Orb.

NOS FR. JOSEPH ALBERTUS

X I M E N E Z,

Sacrae Theologiae Magister, & Doctor, humilis Prior Generalis, necnon Commissarius, ac Visitator Apostolicus totius Ordinis Fratrum Beatissimae, semperque Virginis DEI Genitricis MARIAE de Monte Carmelo Antiquae Observantiae Regularis.

Auctoritate nostra, tenore presentium, licentiam concedimus Reverendis. P. Magistro Mariano Ventimiglia Exgeneralis Ordinis nostri edendi in publicam lucem librum a se concinnatum sub hoc titulo: *Historia Chronologica Priorum Generalium Ordinis Beatissimae Virginis Mariae de Monte Carmelo. In qua vitae &c. &c.* revisum equidem, & jam probatum ab iis, quibus de hoc curam demandavimus; servatis tamen aliis de jure servandis. Datum in Regio Carmelo nostro Matritensi die 2. Aprilis 1772.
Fr. Joseph Ximenez General.

A P P R O B A T I O O R D I N I S.

Opus, cui titulus: *Historia Chronologica Generalium &c.* a Rev. P.M. nostro Generali Ex-Priore Mariano Ventimiglia elaboratum, attenti, & magna cum voluptate lustravimus, nihilque prorsus in eo Fidei Orthodoxae, bonisque moribus adversum, vel absonum animadvertimus; quinimo Auctoris pietatem, eruditionem, stylique nitorem, atque elegantiam admirati sumus, quo brevi simul, ac dilucido calamo, quae ab aliis pluribus, & magnae molis comprehenduntur libris, uno in volumine contraxit Universi Ordinis monumenta. Illud tantummodo dolendum maxime occurrit, quod inter caeterorum Carmeli Praesulum laudes, quas ipse luculenter congerit, illae desiderentur, quae Auctori cumulatissime congruunt. Silentio siquidem praetermittuntur egregiae ejus animi dotes, ipsius genus, doctrina, totque praecleara gesta, quibus Religionem suam illustravit, decoravitque. Quamquam quae modo percelebrem Virum magnopere extollunt, tam eximia sunt, ut ipsorum memoriam excidere prorsus difficile videatur. Opus igitur, Carmelitis praecipue tam utile, ac necessarium, praelo non tantum, sed praconio dignum esse censemus.

Datum ex Carmelo Majori Neapolis die 1. Julii 1773.

F. Joannes Tufano S.T. Mag. Exprov., & Prior Carm. Maj.

F. Seraph. Maria Ciroffi S. T. Mag., Def. Perp., & Studiorum Praef.

b

Adm.

Adm. Rev. Dominus D. Jacobus Martorellius S. Th. Professor & in Regia Universitate Antecessor revideat, & in scriptis referat. Datum die 27. Aprilis 1773.

F. XAVER. EPISC. VENAFR. VIC. GEN.
JOSEPH SPARANUS CAN. DEP.

EMINENTISSIMO SIGNORE.

SI ammirerà la lunga pena, che ha sofferta l'Autore di questa Storia Cronologica del rispettabilissimo Ordine de' Carmelitani in unire la serie di tanti PP. Generali: i Religiosi avranno luminosi esempj, e moltissimi di virtù da imitare, e quei del secolo ancora. Si desiderava una tal Opera per decoro d'un sì antico, e ragguardevole Istituto. Sarà anche di lode all'Autore per ragion dello stile, essendo scritta in Latino Ecclesiastico linguaggio, che piace, e non sì comune, nè giusta la condizione de'tempi, e de' luoghi: quindi se ne può permettere la stampa. Napoli 30. Giugno 1773.

Umilissimo devotissimo servo
Giacomo Martorelli.

Attenta relatione Domini Revisoris imprimatur. Datum die 18. Augusti 1773.

F. XAVER. EPISC. VENAFR. VIC. GEN.
JOSEPH SPARANUS CAN. DEP.

Adm. Rev. U. J. D. D. Augustinus Gregorius Golinus in hac Regia Studiorum Universitate Professor, revideat & in scriptis referat. Datum Neapoli die 24. Februarii 1773.

NICOLAUS DE ROSA EPISC. PUTEOL. CAP. MAJ.
ILLUSTRISSIME PRÆSUL.

IN *Historia Chronologica Generalium Carmelitanum*, quam jussui tuo obtemperaturus, Illustrissime Præsul, diligenter perlegi, series Priorum Generalium Ordinis Carmelitani accurate describitur, & præterea facta quædam memorabilia, quæ sub eorum Regimine contigerunt, breviter, ac perspicue narrantur. In ea nihil occurrit, quod vel Sacræ Majestatis juribus obstet, vel morum integritati, sed multa sparsim leguntur, quæ ad monasticam disciplinam corroborandam, & ad Beatissimæ Virginis Deiparæ cultum promovendum conducibilia sunt; idcirco edendam existimo, modo hæc mea sententia tua auctoritate firmetur. Neapoli 11. Kal. Junias An. MDCCLXXIII.

Addictiss. & obsequentiss.

Augustinus Gregorius Golinus.

Die 11. mensis Augusti 1773. Neapoli.

Viso Rescripto Sæ Realis Majestatis sub die 7. mensis currentis, & anni, ac relatione Rev. U. J. D. D. Augustini Gregorii Golino, de commissione Rev. Regii Cappellani Majoris ordine præfatæ Realis Majestatis.

Regalis Camera Sanctæ Clare providet, decernit, atque mandat, quod imprimatur cum inserta forma præsentis supplicis libelli ac approbationis dicti Rev. Revisoris; verum in publicatione servetur Regia Pragmatica. Hoc suum.

VARGAS MACCIUCCA. FERRI.

Vidit Fiscus Regiæ Coronæ.

Ill. Marchio Citus Præses S. R. C., & ceteri Ill. Aularum Præfecti tempore subscriptionis impediti.

Registr. Carulli.

Athanasius.

Noster Princeps ELLAS, noster ELISÆVS, nostri Duces Filij Prophetarum

D. Hieronymus Ep. ad Paulinum

Franciscus Sebastianus iussu et pinxit. Arnolds Van Wierzbout Sculpit. Celebrat. Francisci Farnazij Parm. et Flac. Ducis Sculptor fecit Rom. 1717.

MAGNO PROPHETÆ ELIÆ

Monastici Instituti Antesignano, Ordinisque Carmelitani Duci ac Patri.

H Y M N U S.

Nunc juvat celsi properare ad alta
Mente Carmeli juga: & ore pleno
Vatis Eliæ meritos referre

Laudis honores.

Hic sacri est DUCTOR, COLUMEN, decusque
Ordinis nostri, Superisque gratus:

O PATER, salve, placidus tuosque

Excipe Alumnos.

Dum fames terras premeret, ministro

Uteris corvo (a): Viduæ farinam

Sufficis solers; oleoque manat

Hydria pingui (b).

Tu, Deo fufis precibus, reductum

Finibus mortis puerum parenti

Illius reddis viduæ; senectæ

Dulce levamen (c).

Claudis & nubes, aperisque verbo,

Imperas post tres properanter annos,

Decidant Cælo, sitiensque tellus

Hauriat imbres (d).

Te triumphali super alta curru

Igneis vectum celeres quadrigis

Angeli attollunt, nimium coruscæ

Luce micantem (e).

Unico Æterni Patris adfuiti

Filio testis, socius fidelis

Mosis, in summo positus Thaboris

Vertice Montis (f).

b z

Nos

(a) 3. Regum 17. 6.

(b) Ibid. 17. 16.

(c) 17. 22.

(d) 17. 1. & 18. 45.

(e) 4. Reg 2. 11.

(f) Matth. 17. 3.

Nos tui præsens clypeo favoris,
Ac tua magna bonitate fretos,
Supplices dextra famulos benignus
Protege semper.

Ex ejus Officio ad Vesperas.

„ DUCEM , COLUMEN , & PATREM Carmelitani Ordinis esse
„ Sanctum Prophetam Eliam , ab eoque immediatam successionem du-
„ cere Carmelitas , Probationes , quæ sequuntur (*inquit noster Leo Rbc-*
„ *donensis in Epistola ad Lezanam*) ita suadent , ut quemlibet nisi ob-
„ stinatissimum possint , opinor , persuadere . Prima [*sunt verba illius*]
„ est Traditio per manus ad nos usque hæreditaria .

„ II. Immemorabilis Possessio : quando enim intruserunt se Nostri
„ in ejusmodi possessionem , notent mihi adversarii .

„ III. Expressus Populi consensus , & saltem tacitus aliorum Ordi-
„ num ; in queis nullus originem directe arcessit ab Elia , qui sane
„ juxta Patres totius Monastici Instituti Primarius est Auctor .

„ IV. Nomenclatura Carmelitarum , quæ cum Carmelo , locisque
„ circumjacentibus convenit .

„ V. Festivitas celebris , specialisque Eliæ Patris nostri , ac Pa-
„ triarchæ : & illa quidem in antiquissimis nostris Breviariis præscripta .

„ VI. Auctores permulti tum exteri , tum domestici , qui jurant
„ in hanc veritatem .

„ VII. Adversarii nullum Corpori nostro *Caput* constanter fingere
„ queunt . Nam & Albertus Patriarcha , Regulam scripsit Fratribus
„ juxta fontem Eliæ habitantibus : & iis quidem id enixe petentibus,
„ quod patet in ipsius Prologo ; ergo Carmelitæ præverunt Alberto .
„ Et Aymericus , etiam aliena confessione , memoratur Eremicolas hinc
„ inde in unum collegisse . Si non erant , quomodo collecti ? Si colle-
„ cti , quomodo noviter instituti ? Id enim , quod non est , colligi non
„ potest ; siquidem ex nihilo fit nihil . An colligere , instituere est ;
„ cum istud dicat initium , illud additamentum ? Instituere sit primo
„ formantis ? Colligere secundo sit quasi reformantis ? Ergo nec Ayme-
„ ricus , nec Albertus Auctores nostri , & Institutores . Ergo vel nul-
„ lus , vel Elias . Si Elias , stomachus & ilia rumpuntur Adversariis .
„ Si nullus ; inauditum certe est , ne quid dicam acerbius , corpus ha-
„ beri *ἀκίφαλον* . In luce , inquam , Ecclesiæ , Religionem absque ullo
„ Institutore .

„ VIII. Probatio , quæ herbam porrigere cogit Anti-Carmelitas
„ [præsertim si bene , ac probe Catholici , & Matris Ecclesiæ filii non
„ adu-

„ adulterini] Dogmata sunt , Decreta , & Bullæ Summorum Pontificum . In illis præcipui Joannes XXII. Sixtus IV. Julius III. Pius V. Gregorius XIII. Sixtus V. Clemens VIII. Illi enim omnes disertis verbis Eliæ , & Elisei hæreditariam successionem Carmelitis authenticè confirmant .

Hiscæ addi posset Pontifex Benedictus XIII. qui anno 1725. marmoream S. Eliæ Statuam in Basilica S. Petri Romæ alios inter Religiosorum Ordinum Fundatores , & Patriarchas Pontificio Diplomate erigi concessit , cum inscripto propria ipsius P. M. manu isto Titulo

Universus Ordo Carmelitarum Fundatori suo Sancto Eliæ Prophætæ erexit.

„ IX. Martyrologia Molani , & Joannis Gilemani .

„ Tandem ne deessent divina e Cælo testimonia , præter alias Revelationes plurimas , Beatissima Virgo Joanni XXII. P. M. & S. Petro Thomæ revelavit Carmelitarum initia ad Eliam esse referenda .

„ Sed quæret nonnemo , quam Serie hæc Eliadum Successio propagata fuerit ? Fateor liquido responderi non posse sine diutina meditatione , lectione infinita ; interim istos mihi Genealogiæ gradus descripsi [*sequitur Auctor*] :

Elias
Elifeus
Filiï Prophetarum
Assidei
Esseni

„ Tandem Apostolorum tempore *Viri Religiosi Eremitæ Montis Carmeli* , ut narrat Joannes XLIV. Patriarcha Hierosolymitanus in libro de *Institut. Monachor. (a)* Caprasio tunc totius Ordinis Eliani Archimandritæ , & Abbati Generali anno 412. inscripto : & Josephus Antiochenus , qui teste Possævino floruit anno Christi 130. lib. de *perfecta Militia primitivæ Ecclesiæ (b)* , ubi inquit : *Perfectorum Militum Christi Apostolorum Coadjutores surrexerunt strenuissimi Viri , solitarii , contemplationi dediti , SS. Prophetarum Eliæ , & Elisei imitatores , qui de Monte Carmelo descendentes , per Galilæam , Samariam , & Palæstinam Fidem Christi constantissime sparserunt ; quique in Virginis Mariæ honorem in Montis Carmeli declivio fabricantes Oratorium , Salvatoris Matri specialissime servierunt .*

„ Hiscæ successerunt alii Viri tam Cœnobitæ , quam Eremitæ , qui
„ cir-

(a) Cap. 30.
(b) Cap. 12.

„ circum Carmeli Montem habitantes, *vitam* [ait Cardinalis de Vitriaco (a)]
 „ *solitariam agebant*, & *in alvearibus modicarum Cellularum, tamquam*
 „ *apes Domini dulcedinem spiritualem mellificantes*: quique successione
 „ nunquam interrupta usque ad sæculum XII. sub medium, anno nem-
 „ pe circiter MCXLI. ibi perseverarunt. Quo tempore Aymericus Ma-
 „ lafayda natione Lemouix, dignitate Patriarcha Antiochenus, & Apo-
 „ stolicus Legatus, dispersos hinc inde in Palæstina per Eremos Carme-
 „ litas in unum coegit, redegitque sub obedientia Fratris sui B. Berthol-
 „ di, qui primus e Latinis Ordinis nostri *Prior Generalis* creatus, &
 „ dictus est „. *Hactenus Leo Rbedonensis (b)*.

Sed nos quæstionibus hisce immorari necessum sane non est: Histo-
 ria enim nostra atque Chronotaxis, hic utcumque contexta, a sanctissi-
 mo hoc Præfule Bertholdo ducit exordium, qui primus est inter Latinos
 Generales, de quibus nobis dumtaxat sermo est; nec ea in re ullam
 habemus cum Criticis contentionem, aut jurgium. Sicque Apostolo
 Paulo morem etiam geremus, nos admomenti (c): *Genealogias, & con-*
tentiones, & pugnas . . . evita: sunt enim inutiles, & vana. Atque
 tandem Innocentianæ Constitutioni (d), ut par æquumque est, obse-
 quentes erimus.

PRÆ-

- (a) *Histor. Orient. cap. 52.*
 (b) *Stud. Sapien. univer. tom. III. pag. 285.*
 (c) *Ad Tit. cap. 3. 9.*
 (d) *Vid. hic pag. 281.*

P R Æ M O N I T I O

Ad Vitam S. Bertholdi.

P. DANIELIS A VIRGINE MARIA.

Bertholdus in serie Priorum Generalium primus est : non quod (sicut aliqui erronee opinati sunt) ejus tempore Carmelitarum Ordo initium habuerit, sed quod sub novo statu esse cœperit. Pro quo sciendum, triplicem ab Historicis poni statum Ordinis. Primus est tempore legis veteris sub Prophetis, Filiis Prophetarum, Assideis, Essenis, commorantibus potissimum quidem in Eremis, & locis solitariis, sed tamen etiam in Urbibus. Secundus Status tempore Legis Evangelicæ usque post recuperatam per Godefridum de Bulyon Jerusalem, ac deinde Terram Sanctam. Illo intervallo Ordo hic etiam erat magis Eremiticus, quam Cœnobiticus : & Cellæ seu Mansiones Religiosorum in Carmelo, & etiam in aliis plerisque Eremis, separatæ, seu distatæ ab invicem erant, nullo septo, seu muro circulariter cinctæ. Nuncupabantur autem tunc Superiores Ordinis lingua Syra ABBA, quod Græce, & Latine PATREM sonat.

Tertius denique Ordinis Status est ab anno circiter Christi 1141. circa quem propter multitudinem Latinorum (seu Europæorum) mutato aliquantulum per Hymericum Lemovicensem natione, Patriarcham Antiochenum, & Sedis Apostolicæ Legatum, vivendi modo, conformatoque normæ Latinorum, Ordo magis cœpit esse cœnobiticus, omnesque Conventus, & cuncti Religiosi Carmeliticæ Institutionis sub uno Generali Prælato, qui propterea Prior Generalis diceretur, constituti fuere, jussique ipsi se speciali voto adstringere; quorum primus Bertholdus fuit.

S. Bertholdus igitur Primus dicitur Prior Generalis non quod primus fuerit Superior, & tunc Ordo initium sumpserit; Sed quia Primus fuit, qui a Patriarcha Latino, sub dispositio-
ne,

ne, & nomenclatura Latina institutus fuit; de qua restitutione,
& instauratione agens Onuphrius Panvinus in Chronico Ecclesia-
stico ad annum Christi 1141. scribit: Ordo Carmelitarum re-
stitutus, & reformatus ab Aymerico Malafayda Patriarcha
Antiocheno, & Apostolicæ Sedis Transmare Legato, in
Monte Syriæ Carmelo: quorum primus Prior fuit Frater
Bertholdus, vir Sanctus. Hucusque Daniel Speculo Carme-
litano tom. 11. part. 1. pag. 322.

S. Bertoldus^I Malephaida
Lemovicensis

ab Hymerico Patriarcha Antiocheno institutus in Monte Carmelo 1141
primus Græcis Latinus. Profuit annis 45 Ad Cælum migravit ibidem
die 2 Aprilis 1186 Aetatis suæ an 115

Arnold. K. Wharfedale Sculp.

I.

S. BERTHOLDUS.

Bertholdus ex Guidone de Malafayda, antiquitate generis clarissimo, *Salaniac*, in Gallia, prope Lemovicum, natus anno circiter Reparatae Salutis MLXXII. Sacrarum litterarum amore succensus, Lutetiae Parisiorum exacto studiorum curriculo, Doctoris Lauream nactus est. *Hinc vitæ sanctitate famosus, generis nobilitate clarissimus, atque doctrina conspicuus* a Ven. nostro Lezana nuncupatur. Militia Ecclesiastica cum esset insignitus, sacrae illi expeditioni, sub Urbano II. Pontifice pro recuperanda Terra Sancta indictæ, quam invictissimus Gothfridus Bulionius faustissimo perfecit omine, pietatis, ac Religionis studio se illi comitem adjunxit, Palaestinamque petiit. Cumque sub Antiochia, Syriae Metropoli, res Christianorum desperatae pene essent, & in summum discrimen adductus Exercitus, Bertholdus ad Deum, ac SS. ejus Genitricem conversus, votum nuncupavit, sese divinis obsequiis Carmelo in Monte perpetuo addicturum, si ab extremis illis angustiis Christianorum eriperentur copiae, deque Saracenis haberent triumphum. Et sane ejus votis respondit magnus Exercituum Deus, hostibus divinitus omnino ad internecionem caesis atque prostratis. Sicque expugnata prorsus feliciter Antiochia, capta deinde Hierosolyma, & univèrsa Terra Sancta recuperata, Bertholdus *Votum* (inquit Johannes Palæonydorus Hist. Carm. lib. 3. cap. 1.) *quod in totius Christiani exercitus angustia voverat Antiochiæ, fideliter implevit. Ascendit itaque Montem Carmeli, & Religionis habitum, quem postulavit, digne recepit.* Unde de Bertholdo sic cecinit ille:

*Nobilis arma sequor, prudens sacra bella relinquo;
Me voveo paci, pax mea Virgo fuit.*

A

Cum

Cum autem ibi, asperitates inter & jejunia, ac cœlestium rerum contemplationem, Angelicam magis, quam humanam vitam ageret Bertholdus, Sacrum Carmeli Montem Aymericus, Antiochiæ Patriarcha, ac Sanctæ Sedis in Terra Sancta Legatus, adivit; qui ad novam vivendi rationem Eremitis circum Carmelum hinc inde dispersis, redactis, Supremum eorum Caput, cui ceteri omnes obtemperarent, Bertholdum, sibi sanguine conjunctum, moribus, & doctrina conspicuum, constituit; quem, relicta Abbatis, atque Archimandritæ appellatione, ut antea in more positum erat, *Priorem Generalem* jussit nuncupari. Id quod non anno 1120., ut quidam per errorem scripsere, sed anno 1141., vel paullo post evenit.

Suprema hac dignitate insignito Bertholdo, adeo sub ejus Regimine Carmelitanus profecit Ordo, ut *Restitutus*, ac *Reformatus* ab Auctoribus appelletur. Dei O. M. Sanctissimæ Matri addictissimus fuit, quippe quam septies in die, in ea Carmeli parte, ubi olim illam in typo nubeculæ de mari ascendentis magnus Elias prospexerat, Angelica salutatione venerabatur. Festum quoque Virginis sine labe conceptæ in suo Ordine instituit. Atque *inter cetera præclara suæ sanctitatis indicia* (scribit Wernexus Rowelink Carthusianus in Fascic. Temp.) *Animas quamplurimorum Fratrum, quas Saracenorum absumpserat gladius, cum corona Martyrii ab Angelis in Cælum deferrî vidit.*

Tandem Ordinem suum annos circiter 45. sanctissime moderatus, plenus meritis, laboribus fractus, atque ætate longævus migravit ad Dominum, anno a Virgineo Partu MCLXXXVII., ætatis vero suæ cxv., Ecclesiam gubernante Gregorio VIII., fuitque in Carmelo sepultus. Eodem, quo obiit die, Festum ejus, & officium sub duplici ritu in universo recolitur Ordine, nempe iv. Kal. Aprilis.

Res

GENERALIUM CARMELITARUM.

3

*Res memoriz digna , quæ Bertholdi evo in Ordine
acciderunt.*

1099. **F**Austissimus sane fuit hic annus Orientalibus Christianis, atque etiam nostris Montis Carmeli Eremitis: recuperatis enim Hierosolyma, aliisque Palæstinæ locis, a tyrannica Saracenorum servitute (cui ab annis CCCCLXIII. suberant) erepti sunt; victoricibus Gothfridi, sive Gotfredi de Bulyon, seu Bulionii armis; qui primus propterea Hierosolymorum Rex renunciatus est. Fuit hic pientissimus Princeps Fratibus nostris in primis addictus; quod clare demonstrant, quæ de eo scribit Baptista Mantuanus noster. „Habeo apud me Decretum „Gothfredi, qui capta Hierosolyma de Syris triumphavit, super qua- „dam pietate, quam omni Sabatho jubebat exhiberi Fratibus nostris, „qui tunc incolebant Montana Judææ, per quæ transivit Maria, cum „ad salutandum Elisabeth se transferret, & *infra*: Attulit autem de- „cretum hoc ex Cypro F. Jordanus Mantuanus Ordinis nostri, qui lo- „ca Terræ Sanctæ visitavit „. *Ita in Apologia pro Carmelitis ad Sigismundum Cardinalem Gonzaga.*

1100. Inter hæc tempora multi cum ex Crucesignatis, tum ex Peregrinis, qui turmatim ex Europa ad Palæstinam sacra loca visitatum se conferebant, Eremitarum Carmeli, qui ab Hierosolymis quinquaginta milliaria distat, pietate commoti, in illas solitudines recesserunt, Carmelitanum Institutum amplectentes; quos inter primus fuit Bertholdus hic noster. *Venerunt ex omni Europa Fratres Peregrini, & colla monasticis disciplinis in Monte Carmelo, habitum Virginis Mariæ induentes, humiliter submiserunt.* Ita scribit Abbas Trithemius *Benedictinus lib. de laudibus Carmelitarum.*

1115. Moritur hoc anno Ven. Petrus, Eremita nuncupatus, a Græcis *Cocopetrus*, natione Gallus, patria Ambianensis, Sacri Carmeli Montis incola, apud Urbanum II. famosissimæ Terræ Sanctæ expeditionis Promotor, atque ipsius Ductor sub Gothfredi de Bulyon imperio. Huic re, ac verbo Eremitæ, Beatissimam Virginem Deiparam per globulos filo insertos salutandi, & obsecrandi inventum tribuitur a Polydoro lib. 5. de invent. rer., & ab Arnaldo Wion lib. inscripto: *Lignum vitæ*, aliisque a nostro Lezana relatis ad ann. 1086. ubi & sequentia cujusdam nostri Poetæ carmina adfert:

Plaudite Siderei, penna crepitante, puelli;

Et date purpureas ad mea verba rosas.

A 2

Pic.

*Plectite jucundis Pastana Rosaria dextris,
Ad Carmelicolam, fertaque ferte Petrum.
Primam namque rosis conflavit ab ore coronam,
Imposuitque tuis, Virgo Maria, Comis.*

Quem religiosissimum precandi modum, vulgo *Rosarium* appellatum, ad meliorem formam redactum, Sanctus deinde Dominicus, toto acclamante Orbe, & Summis Pontificibus adprobantibus, maximo Fidelium fructu publicum reddidit, ut propterea illius Antesignanus merito audiat. *Lezana Annal. Carm.*

1141. Aymericus a Malafayda Patriarcha Antiochenus, & juxta Baronium, Panvinium, aliosque, in Terra Sancta Apostolicus Legatus, Palæstinæ commorans ad Carmeli Montem appulit, loca illa invisendi studio; ubi cum cerneret, quosdam Europæorum, seu Latinorum Eremitarum ægro animo Superiorum obedientiæ colla submittere; *quique ad veritatem religiosæ vitæ Eremiticæ (ut scribit S. Cyrillus) in libro Joannis descriptæ, spreteis Seniorum monitis, non ambulabant*; multa, auctoritate, qua pollebat, Pontificia, pro Ordinis bono, ac reformatione egit, statuitque.

1. Ad Latinorum intelligentiam e Græca in Latinam linguam verti curavit Joannis XLIV. Patriarchæ Hierosolymitani librum de Instit. monachor., qui tunc erat Regula vivendi Carmelitarum.

2. Præcepit, ut Eremitoria, Laureæ, & Eremitæ omnes uni Supremo Capiti subderentur, cui omnes obedientiam promitterent, ac præstarent; quique Latinorum more *Prior Generalis*, neque vero *Abbas*, & *Archimandrita* nomine, in posterum appellaretur.

3. Ad hoc munus Bertholdum sibi sanguine conjunctum omnium plausu evexit; quod hoc anno, vel sequenti accidit.

Quumque omnes ad Cœnobiticam formam redigere vellet, suscepit in Carmelo ipso magni Monasterii ædificium, muris undique circumdati; quamvis morte præventus opus incæptum implere ipse nequiverit; ad finem deinde, Balduini Hierosolymorum Regis munificentia, & D. Alberti Patriarchæ pietate redactum. *S. Cyrillus de Process. & var. Regul. Ord. Carm.* etsi in textum, quoad annum, per Sciolum aliquem error irreperit, ex mutatione unius dumtaxat numeralis notæ, ponendo scilicet 1121. aut MCXXI. pro 1141. vel MCXLI. uti *Lezana* advertit.

Atque en rationem, cur Aymericus *Restaurator*, ac *Reformator* Carmelitici Ordinis appellatur. *Ordo Carmelitarum* [inquit Honuphrius Panvinius *Chron. Eccl.* ad ann. 1141.] *restitutus*, & *reformatus ab Ay-*
me-

merico Malafayda, Patriarcha Antiocheno, & Apostolica Sedis Transmare Legato, in monte Syria Carmelo. Sed si restitutus ab Aymerico ac reformatus dicitur Carmelitanus Ordo, sequitur profecto, non institutum ab eo esse, ut quidam inscite scripsere; quod enim restauratur, ac reformatur, jam antea existerat.

1166. Hoc anno Græcorum Imperator Emmanuel Comnenus, speciali ejus Constitutione, Feriatos inter dies vicesimum illum Julii ad honorem S. Eliæ Prophetæ collocat, quo die ab universo Ordine nostro Festum ejus sollempniter celebratur. *Baronius sub hoc ann.*

1180. Ordo Carmelitarum ab Alexandro III. Summo Pontifice confirmatus est. *Bellarminus de Script. Eccl., & Tritheimius de Laud. Ord. Carm. cap. V.*

1182. Lucius III. S. P. iis omnibus, qui quibusdam statutis diebus nostras visitant Ecclesias, indulgentiam concedit, *qua remittuntur peccata levia (intellige quoad poenam), offensa parentum, & mala acquisita, si nescitur, cui restitui debeant, dummodo prædictis locis, seu illorum Conventibus assignentur.* Ita in Bulla: *Dum attentata, Sixtus IV.,* qua illam indulgentiam confirmat. *Bull. Carm. tom. 1.*

1186. Subislaus Gedani, sive Dantysci Dux, Carmelitis insigne Monasterium in eadem Civitate condit, maximis juribus, ac redditibus cumulatum, amplissimo ejus Privilegio, relato a nostro Bullario tom. 1. pag. 521. Conventus autem hic varias deinde subiit vicissitudines, de quo vide Daniele a V. M. *Spec. Carm. tom. 1. num. 3915.*

Eodem anno oriuntur Hierosolymis S. Angelus, & B. Joannes gemini Fratres, juxta sponsonem a Dei Matre factam eorum Parentibus Jesse, & Mariæ, a Virgine ipsa illuminatis, deque Hebraica Religione ad veram Christi fidem conversis. *Enoch in vita S. Angeli.*

1187. Nimis profecto luctuosus fuit hic annus in Oriente Christianæ Religioni; Saladinus namque Mahumetanus Babylonix, & Ægypti Rex, coacta militum ingenti multitudine, prælio cum Christianis commisso, eorum copias fudit, Urbesque, & loca Terræ Sanctæ, ac novissime etiam Hierosolymam Civitatem occupavit. Quanta hoc tempore Fratres nostri subierint discrimina, quot calamitates passi fuerint, haud facile dictu erit; nam varia Eremitoria, ac Cœnobita a Barbaris combusta, diruta, & spoliata fuere; & quamplurimi Fratrum igne, ferroque trucidati, quorum Animas cum Martyrii corona ab Angelis in Cælum deferri vidit S. Bertholdus, tunc Ordinis Generalis Prior, ut scribit Wernerus Carthusiensis in Fasciculo temporum.

In

In hujus cruentissimæ cladis monumentum, nostris Fratribus a Barbaris illatæ, institutæ fuerunt in Ordine nostro Preces, quæ etiamnum in Misis Ferialibus Quadragesimæ post Calicis elevationem fiunt: nempe Psalmus: *Deus venerunt gentes* &c. cum Oratione: *Clementissime* &c. *Lezana*, & *Daniel a V. M. Vineæ Carm.* pag. 423.

Die 2. Aprilis ejusdem anni 1187. ad Dominum migravit S. Bertholdus, primus inter Latinos Generalis Prior. Cujus gloriosum obitum ad hunc potius annum, quam ad 1186. aut 1188. ut quidam tenere, nos retulimus, accuratiorum Scriptorum Ordinis computum secuti; quibuscum etiam S. Brocardi, Bertholdi Successoris, electionem anno post illius obitum statuimus, nempe 1188. Quod haud obscure colligitur ex S. Cyrilli lib. de process. & var. Regul. Carm.

S. Bertholdum Gallum natione, ac patria Lemovicensem fuisse diximus, & iterum unanimi Scriptorum consensu adfirmamus; etsi nuper quidam Scriptor D. P. illum *Calabrum* dicere ausus sit, quibusdam Joannis Phocæ historiæ verbis innixus: *Quidam Monachus dignitate Sacerdos, capillitio albus, e Calabria oriundus, in Propheætæ revelatione in Montem (Carmeli) appellit*. At quantum a vero aberret Auctor iste, luculenter ostenderunt Nostri, præsertim Franciscus Bonæ Spei in Armam., par. 2. & Petrus Thomas Puglifius in sua Epistola Gravi: & quidem 1. quia Joannis Phocæ liber summopere suspectus est; quippe ab anno 1185. quo dicitur exaratus, annos novenos, & sexagenos ultra quadringentos in occultis manuscriptis delituit, qui tandem aliquando ad annum 1654. sine ullo examine, & Prælati Catholici receptione destitutus, Amstelodami prælo suppositus, ac mutato, aut omnino suppresso Hæretici impressoris nomine, in lucem prodiit. *Ex quibus omnibus suspicione falsi intercipitur*, inquit Bona Spes.

2. Joannes Phocæ verbis supra citatis nullam profus de S. Bertholdo mentionem facit, ut patet; sed quod silentio prætermiserat Joannes, de suo Criticus adjungit, & antedicto Monacho dignitate Sacerdoti &c. nomen *Bertholdi* tribuit.

3. Hujusmodi *Bertholdi* nomen Calabris incognitum, & inusitatum est, ut scribunt Bollandistæ.

4. Tandem de Monacho illo Anonymo, ac de Bertholdo nostro in Annalibus Calabriæ, & præcipuis ejus Scriptoribus, nec verbum quidem habetur, uti noster Puglifius, doctissimus inter Calabros Scriptor, testatur.

Sanctus ^{II} Brocardus
Hierosolymitanus

*Electus Gñalis in Monte Carmelo an. 1186. Praefuit annis 35. Ad
Coelum migravit ibidem die 27bris 1221 Aetatis suae an. 89*

Arnold. K. Waserhauer sculp.

II.

S. B R O C A R D U S.

BRocardus vir insignis, ac vitæ sanctimonia conspicuus, vario doctrinæ genere excultus a Ven. Lezana appellatus, Hierosolymis anno Rep. Sal. MCXLI. ortus est. Adolescens in Carmelum secedens, ea inter Fratres suos floruit morum honestate, ac prudentia, ut Prioris Sancti Montis, ac Vicarii Generalis S. Bertholdi munere prius functus, in hujus deinde locum anno 1188. summo omnium consensu, ac plausu fuerit subrogatus: Ad hanc sedem evectus, Regularis disciplinæ in ordine sibi credito promovendæ, augendæque studio incensus, novam Regulam, ad vitam Cœnobiticam tunc instituendam aptiorem, ab Alberto Patriarcha Hierosolymitano, atque Apostolico Legato petivit, qui ea, quaungebatur auctoritate, Patriarchæ scilicet, atque Apostolici Legati, illam ex antiqua Joannis XLIV. excerptam tradidit, & a cunctis observandam præcepit; sub cujus postea ductu mirum sane est, quantum & numero, & merito Ordo primævus increverit.

Cumque nedum sanctitate, & doctrina, verum & prudentia, & in agendo dexteritate esset Brocardus insigniter exornatus, Archiepiscopus Cæsariensis, & magnus Templariorum Magister eum a consiliis sibi elegerunt. Et Albertus Patriarcha, Saracenis tunc Syriam, & Palæstinam late occupantibus, Christianamque Religionem ibi conantibus evelere, illum pro impetrandis faciendisque induciis ad Saphadinum Damasci, & Babylonis Sultanum cum litteris Innocentii III. Nuntium misit, atque omnia ad nutum affecutus est; ibique inter alia gesta, ut erat sagacis ingenii, Sultani Proregem, lepra, & manuum contractione laborantem, ad

ad Jordanis flumen perductum, ac baptizatum, anima, corporeque mundavit: & quod mirum est, secum in Carmelum perduxit: ubi in Ordinis habitu, ac scriptis legibus obtemperando, maxima cum vitæ integritate perseverans, ad Dominum convolavit.

Complures alias res, memoria fatis dignas, gessit, & ante, & post obitum Brocardus, de quibus Scriptores nostri egerunt; ac præsertim notatu maxime dignum est, Adolescentis illud extincti, ad novam vitam ab ipso revocati facinus, qui postea Carmelitico Ordini nomen dedit. Unde recte de ipso cecinit Poeta:

*Eliades rexi, Reges. Legatus adivi,
Extinctum revoco, qui mea gesta canit.*

Ordinem ubi triginta & tribus annis moderatus est, cum jam octogesimum ætatis suæ ageret, in mortis agone constitutus, vocatos Fratres ad paupertatem, & vitæ innocentiam cohortatus est, utque sic viverent, ut digni Beatissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo Fratrum haberentur nomine: deinde vero ad Cælum elevatis oculis: *Bone Jesu* (subdit) *suscipe me, & conserva meos, quos dedisti mihi, ne quemquam illorum perdam.* Quibus sic absolutis, inter Fratrum lacrymas ac singultus, animam dulcissime exhalavit. iv. Nonas Septembris anno Domini MCCXXI. Honorio III. Summo Pontifice. Quo die Brocardi obitum in suo Martyrologio Molanus retulit: *Eodem die, ait ille, Beati Brocardi Presbyteri, & Carmeli Prioris Generalis magnæ Sanctitatis viri.* Eodem etiam die Sancti Festum sub duplici ritu ab universo agitur Ordine.

Res

Res memoria dignæ sub Brocardi regimine.

1188. **C**irca hunc annum Generale Capitulum, quod in Ordine primum fuit, celebratur, non quidem in Monte Carmelo, hoc tempore a Turcis occupato, sed vel Tyri, vel Tripoli, ut Lezana opinatus est, in eoque unanimi Fratrum omnium consensu Brocardus Generalis Ordinis Prior renuntiatur. *Lezana in Annal. Ord. tom. IV.*

Eodem anno Clemens Papa III. quasdam concedit Indulgentias omnibus, qui statutis anni diebus nostras visunt Ecclesias, ut ex ejus Bulla, a Sixto IV. in sua: *Dum attenda*, confirmata.

1192. D. Cyrillus post Armeniæ conversionem, Carmelum in Montem reversus, inclytam habuit Visionem. Dum enim XII. Kal. Novembris (quo die S. Hilarionis memoria recolitur) Missæ Sacrificium celebrat, Angelus pulcherrima forma ipsi apparuit, eique super Altari duas argenteas tabulas reliquit, quæ græcis characteribus conscriptæ, futuros Ecclesiæ eventus prædicebant: ita Angelus ad Cyrillum inquit: *Has tabulas tibi Omnipotens Deus misit familiari Servo suo, & Praconi fidei, ut Scripturam hanc membranis commendes, & conflato Tabellarum argento, Calicem, atque Thuribulum ad sacrificandum Domino efficias.* Omnia executus est Cyrillus, atque hinc Angelicum Oraculum Membranis consignatum, ad eximium Abbatem Joachimum in Calabriam transmisit, ut ab ipso interpretationem audiret. Idem hoc Oraculum XI. capitibus distinctum, una cum Abbatis Joachimi commentario, Cyrilli epistola, & Joachimi responso, in Vaticana Bibliotheca adservatur. *Lezana, & innumeri alii Auctores*, quos inter Mantuanus noster, qui omnia metro perbelle describit *libr. III. Fast.*

Cyrillus divinus homo, cum sacra litaret

Mane sub auroram sacra vestitus abolla

(Res miranda) puer fulgenti splendidus ore

Astitit ante virum liquidis suspensus in auris,

Argentumque docens annorum fata sequentum

Protulit, & manibus pronis demisit in aram,

Adjiciens: Deus ista tibi secreta revelat,

Sancte Pater, tu fac populis ea nota Latinis.

Continuo mutans Romanis Attica verbis

Nomina ad Abbatem Siculum transmisit, & ille

Confestim in Latium scholiis ad singula junctis,

Quæ superant, & habentur adhuc, passimque leguntur.

B

1199.

1199. Innocentius Papa III. Ordinem Carmelitanum confirmat, teste Cardinali Bellarmino *de Script. Eccl. ac Trithemio lib. de laud. Carm.*

1205. Hoc anno, vel paullo post, S. Albertus Patriarcha Hierosolymitanus, & Apostolicus Legatus, postulantibus, S. Brocardo, ceterisque Carmeli Montis Eremitis, Regulam Carmelitanam condidit, atque illis observandam tradidit, ab ipso excerptam, non ex S. Basilii Regula, sed ex Joannis XLIV. Patriarchæ Hierosolymitani libro, qui prius pro Regula habebatur; & *quæ in eo libro (inquit Arnoldus Bostius) Joannes XLIV. in generali suadendo scripserat, Albertus in Regula statuendo in speciali determinavit.*

Atque hæc vera est Epocha exaratæ Carmeliticæ Regulæ, nempe annus 1205., vel paullo post, non vero annus 1171. vel 1199., ut quidam Andabatarum more autumant; quia tunc temporis non Hierosolymorum Patriarcha, ut ipse se in Prologo Regulæ appellat, sed Vercellensis erat Episcopus. Locus autem, ubi Regula edita, atque ab Alberto scripta est, Civitas fuit Acconensis, sive Ptolemaidis, quæ una tunc temporis Civitas erat illas inter Palæstinæ, a jugo Saracenorum libera, adque eam, ex privilegio Paschalis Papæ, Sedes Patriarchalis ab Urbe Hierosolymitana fuerat translata. *Lezana Annal. Carm. tom. 4.*

1211. Die 3. Decembris natus est in quodam Castello, *Grotti* nuncupato, Senensis Domini, B. Francus, quem ejus Mater in somniis, sex, antequam pareret, horis, ex utero tamquam Monstrum, sensim hominis formam induens, progredientem aspexit. Verissimum ejus, quod de ipso deinde accidit, præfagium; nam primo Francus ob ejus vitia monstrum teterrimum visus, pœnitentiæ venustate, ac mirabilibus gestis suis pulcherrimus homo effectus est. *Lombardellus Dominicanus in ejus vita.*

1215. Habitum est Romæ sub Innocentio III. Concilium Generale Lateranense IV., cui supra mille & biscentum Patres interfuerunt, quos inter Constantinopolitanus, & Hierosolymitanus etiam Patriarchæ, ab Oriente profecti. Inter alia Decreta, ac Statuta, in hac Synodo condita, illud sane extitit. *Ne nimia Religiosorum diversitas gravem in Ecclesia Dei offensionem inducat, firmiter prohibemus, ne quis de cetero novam Religionem inveniat, sed quicumque voluerit ad Religionem converti, unam de approbatis sumat. Similiter qui voluerit domum de novo fundare, Regulam, & Institutionem accipiat de approbatis.* Quod decretum, etsi Carmelitico Ordini nihil attulerit damni, quinimo majus
robur

robur ab ipso acceperit, ut docte in suis Annalibus demonstrat Lezana; a quibusdam tamen æmulis, atque Ordini infestissimis hominibus male auditum, haud parum eidem molestiæ in posterum exhibuit, ut suo loco videbimus. *Lezana tom. 4.*

1219. Christus Dominus S. Angelo apprensus, eidem pandit, quam late Turcæ fines imperii sui super Regna Christianorum proferant, cunctaque adversa, Ecclesiæ futura, ob Fidelium peccata denunciat. Verum solatii loco Terræ Sanctæ recuperationem eidem pollicetur, a Rege faciendam *de antiqua gente, & stirpe Francica. Enoch in Vit. S. Angeli.*

Primam divini Vaticinii partem jam præteritis sæculis maximo cum nostro detrimento confirmatam animadvertimus: restat nunc, ut altera æque vera ostendatur, utque potentissimus hic, atque pius Rex promissus veniat, suisque victricibus armis a Barbarorum manu Sanctam illam Civitatem liberet, Christoque, atque Ecclesiæ restituat.

*Atque utinam veniat, tua quem dixere futurum
Rex novus ex Francis, oracula, qui fuget istam
Progeniem: peste hac totum qui liberet orbem:
Nec sinat ærumnis homines tabescere tantis.*

Ita Sanctum alloquens Mantuanus *lib. 5. Pastor.* De hoc S. Angeli vaticinio Commentarium scripsit Daniel a Virgine Maria in *Specul. Carm. tom. 1. num. 1332.*

Eodem anno S. Angelus, a Palæstina profectus, Romam pervenit; atque in Divi Joannis Lateranensi Basilica ad numerosum Populum concionatur, ubi inter alios S. Patriarcha Dominicus, ac S. Franciscus Assisius interfuerunt, qui supero claritatis lumine illustrati, Angelo post concionem obviam eunt, eumque salutant, & vicissim circumplicantur amplexibus; ipsos Angelo adloquente: *Salvete maximi Christianæ militiæ Doctores, Dominice impugnatore hæresum invictissime, & Francisce Christi præcipue imitator, qui virtute humilitatis nova portabis stigmata Christi.* Et Dominicus, & Franciscus gloriosum Angelo annunciant martyrium, quod pro Christo in Sicilia erat passurus. Quæ omnia propheticæ fuisse prolata, clare demonstravit eventus. *Ita Enoch in vit. S. Angeli, Wadingus in Ann. Minor. Bzovius Ann. Eccles. & alii plurimi.*

Eadem tempestate Honorius Papa III., D. Angeli intuitu, nostro Ordini Romæ locum concredit, Conventum nempe S. Juliani ad Montes, ubi moratus est Sanctus, donec, & quousque Romæ permanfit. *Lezana.*

1220. Divo Angelo in Ecclesia SS. Philippi, & Jacobi Civitatis Leocatensis, in Sicilia, maximo Apostolico studio ad immensam hominum turbam concionante, Belingarius hæreticus rabie correptus ob Sororem, quacum pluribus ab hinc annis incestuose vivebat, ad publicam pœnitentiam conversam, cum aliis Sicariis in suggestu ipso Angelum aggreditur, eumque multis pugionis ictibus lethaliter confodit. Atque o mirum! Angelus genuflexus, postquam pro persecutore oravit, animam in manibus Creatoris emisit, quæ in candidissimæ Columbæ speciem visa est ad Cælum convolare, ut ibi gloriosissimi martyrii coronam acciperet. *Enoch. in ejus vit.* S. Angeli festum eodem, quo martyrium subiit, die, nimirum III. Nonas Maji, sollemniter in toto Ordine celebratur.

Eodem ævo B. Lanfrancus Siculus, cui a Philippo Metio Sancti nomen tribuitur, quique S. Angell martyrio interfuit, cum Belingarii tantum scelus exprobaret, ab eodem & ipse occisus est. *Sicque Christi Martyr factus, laurea Martyrii trabeatus, Cælus ascendit.* Concludit idem *Metius lib. de SS. Ord. Carm.*

Florebant etiam hoc tempore pietate, ac vitæ sanctimonia Ven. Hieronymus Palæstinus, Cœnobii S. Annæ Hierosolymæ Prior, *Quatriduani defuncti resuscitator*; & Ven. Hieremias Palæstinæ Montis Carmeli Prior localis, *divinis revelationibus clarus*. Ita de utroque Segerus Pauli in *Chron. vitæ S. Simon. Stock.*

Sanctus ^{III} *Cyrillus*
Constantinopolitanus

Electus Gñalis in Comitatu in Monte Carmelo habitus 1091. Pre-
fulit annis 3. Ad Caelum migravit in Terra Sancta 6 Martij 1224.

Arnold. Van Wackerhout. Scul.

Aetatis suae an 96.

III.

S. C Y R I L L U S.

CYrillus patria, & cognomento Constantinopolitanus, a Parentibus nobilitate conspicuis pie, ac liberaliter educatus, quum brevi omnigena eruditione claresceret, & sacras in primis litteras tradendi studio teneretur, Ecclesiasticæ militiæ nomen dedit. Presbyter consecratus in dicendo fuit uberrimus, in disputando acerrimus, in prædicando ardentissimus. Interea, cum circa annum Christi 1168. Sultanium Iconii, quæ in Asia minori potissima est Civitas, sacros libros expetere, atque in Christianam Religionem valde esse propensum, intelligeret, ad eundem cum sacris Codicibus profectus, tanta copiâ Sultanium aggreditur, ut eum brevi temporis spatio rite institutum, in sollemnitate Paschali sacro baptismali lavacro regeneraverit, & e Saraceno Christianum, Christique fidelem effecerit.

Constantinopolim ad suos cum esset reversus, orta inter Cyrillum & Patriarcham Constantinopolitanum contentione de Spiritus Sancti Processione, Patriarcha, (qui forte tunc erat Michael) Græcorum errori jam tum præludente, Cyrillo vero Catholicam pro viribus tuente sententiam, cupiens hominem illum non recte sentientem, atque omne cum ipso dissidium vitare, patriam relinquere statuit; ea in re a Dei Genitrice Maria confirmatus, quæ in sequenti nocte ipsi apparens, sic eum allocuta est: *Si errores cupis effugere Græcorum, eosque a te procul abjicere, atque tibi laborare, vitam in Eremo Montis Carmeli demonstrandam assume, nam in ipso salvaberis* (Palæonydorus). Hinc omnia pauperibus elargitus, relicta domo, Syriam versus profectus est; ubi a S. Brocardo in Sancta Hierosolymorum Civitate, non sine Dei consilio, ei

OC-

occurrente, in humanarum rerum contemptu confirmatus, in Carmelum adductus est, Sanctoque ejus Instituto adscriptus.

Cum vero ibi, jejunia inter atque asperitates, in Sacrorum librorum lectione, ac superarum rerum contemplatione totus esset Cyrillus, a S. Basilio Cæsariensi Antistite in somniis Dei nomine admonitus est, ut in Armeniam Evangelium Christi populos edoctrurus contenderet; qui statim, adscito sibi socio Eusebio, ad vastissimas illas Provincias se contulit, quas innumeris laboribus, Deo bene juvante, ad Christi fidem, & Romani Pontificis obedientiam redegit. Quæ omnia admiratus Cælestinus Papa III., Hierosolymitanum ei obtulit Patriarchatum; quod tamen muneris Cyrillus humillimus Dei servus, jam ad suos reversus, invictissime recusavit. Eodem tempore Cyrillus etiam insignem illam habuit visionem, de qua supra ad ann. 1192. dictum est: cum nempe ipsi sacrum facienti per Angelum allatæ sunt duæ Tabulæ argenteæ, futurarum Ecclesiæ calamitatum vaticinium continentes. Hinc per Poetam dicere potuit:

Sultanum lucror, tabulas mihi mittit Olympus:

Muneror ipse Deum, dat mihi dona Deus.

Interim vir miraculis clarus, ac Prophetiæ dono conspicuus, extincto jam Sancto Brocardo, ad regimen universi Carmelitani Ordinis Fratrum omnium consensu in Carmeli Monte anno MCCXXI. evectus est, B. Simone Anglo Coadjutore, sui que in Europa Generali Vicario constituto. Hujus tamen Sanctissimi Præsulis regimen haud diu perduravit; vix enim tertio sui Generalatus anno absoluto, maximo cum suorum dolore, ac tristitia ad Cælum evolavit, Honorio III. Ecclesiæ clavum moderante, pridie Nonas Martias, anno Reparatæ Salutis MCCXXIV. Quo die Festum ejus, & Officium, uti unius Confessoris, ac Doctoris, ab universo recolitur Ordine.

Scriptit præ ceteris Cyrillus librum de Progressu, & variis

riis Regulis sui Ordinis, Eusebio, Montis Neroi prope Antiochiam Priori, inscriptum.

Res memoria dignæ sub Cyrilli regimine.

1221. **H**Oc primo sui Regiminis anno Cyrillus Cælesti, atque insigni visione honestatur, quam Palæonydorus noster hisce verbis describit: „Certificatus divina revelatione Cyrillus ob Christianorum „scelera Carmeli Religionem a Terra Sancta eradicandam, piissimam „Virginem Mariam, ut Carmeli gregem conservaret, sedulis precibus „rogitavit. Nec defuit Zeloso Dei Matris amatori divina consolatio: „divinitus enim edoctus est, quod diversarum Regionum Viri Mariæ „Religionem profiterentur, qui eam in suis Regionibus copiosissime multiplicarent, & majori incremento Monasteriorum, & personarum tam „numero, quam privilegiis Apostolicis roborati per totam Europam transfplantarent, „. *Palæonydorus, & Gulielmus Sanvicus, Cyrilli coævus. Divinæ Matris vaticinium, & promissum exitus deinde omnino confirmavit.*

Eodem anno librum, sive Epistolam: *de progressu, & variis Regulis Ordinis*, S. Cyrillus ad Eusebium scribit, tunc temporis Monasterii Montis Neroi in Antiochiæ viciniis Priorem, & suum in Armeniæ conversione fidelissimum socium, quem *Beati* nomine appellat Segerus Pauli in Chron. Vit. S. Simon.

Librum hunc, præclarum sane Ordinis monumentum, genuinum D. Cyrilli opus esse, erudite ostendit Cosmas Villiers Bibl. Carm. tom. 1. pag. 358. post Franciscum Bonæ spei 2. par. Arm. num. 164. & Daniel a Virg. Maria Spec. Carm. tom. 1. num. 2941. & seqq.

1222. Habita est Hierosolymis Nationalis Synodus, cui Episcopi Syro-Græci, numero triginta tres, interfuerunt, adstante etiam Patriarcha Alexandrino Athanasio de Claromonte. In hac Synodo auditis, ac perpensis de S. Angeli Martyris vita, virtutibus, ac miraculis testimoniis, tum ab Enochio, & Petro Bethlemitico in suo itinere sociis, ac martyrii spectatoribus, jam a Sicilia reversis, tum ab aliis Montis Carmeli Coëremitis, redditis, fuit a Patribus illis gravissimo censuræ judicio S. Angeli pietas, ac sanctitas adprobata, ac proinde in Sanctorum numerum ipse relatus. *Enoch. in S. Ang. Vit.*

1223. Circa hunc annum ex hac vita ad Cælum convolavit B. Joannes Hierosolymitanus, S. Angeli Martyris gemellus Frater, & ejusdem Hierosolymitani Monasterii Cœnobita, qui an. D. MCCXVII. ad Patriarcha-

chatum ejusdem Sanctæ Civitatis pro Syro-Græca natione fuit eventus. De ipso sancto viro Abraham Bzovius scriptum reliquit: *Ferunt etiam, Joannem (Angeli) fratrem, pari gratia, & sanctitate præditum quatuor mortuos suscitasse, viginti paralyticos, leprosos decem, & multos alios ægros sanitati restituisse. Cit. Auctor. Ann. Eccl. ad ann. 1220.*

Sub idem tempus in Sanctitate floruisse scribit Lezana „ Beatum „ Gerasimum Palæstinum, Nazarethi Archiepiscopum, virtutum gloria „ gloriosum, miraculis copiosum, atque in omni morum honestate con- „ spicuum, qui luto, & sputo exemplo Christi oculos cæci nati aperuit: ita scribit Philippus Metius in Compend. vit. Sanct. Ord. Florebat item B. Petrus Syriacus, Monasterii Bethleem Cœnobita, in Siculo itinere S. Angeli Socius: „ Ob nimiam ejus sanctitatem inde vi tractus est in „ illius Ecclesiæ Præfecturam, quam cum labore, & sudore tribus an- „ nis texisset, miraculis clarus obdormivit in Domino, & in Monaste- „ rio Bethleem sepelitur. *Ita idem Metius, deque utroque Segerus Pauli.*

Eadem tempestate florebat etiam Sancta Angela Hierosolymis, in Cœnobio Monialium Carmelitarum Priorissa. Erat ipsa Regis, aut potius cujusdam Bohemiæ Principis filia, quæ, paterna domo relicta, virili habitu induta, in Sancta Palæstinæ loca se contulit, ubi Religioso velamine a D. Brocardo, tunc temporis Generali Priore, accepto, Monasterium illud ingressa est, in quo *tam subdita, quam Rectrix, spiritu prophetico, & revelationibus illustris, plures per annos vitam egit. Lezana. De Angela loquuntur Conradus Gesnerus, & Antonius Possevinus.*

Præter laudatos, multi sunt Auctores, qui de eadem Sancta scripserunt; iique etsi in historia ejus vitæ non omnino conveniant, de ejus tamen existentia, ac sanctitate uno ore testantur, ut late ostendit Lezana *Annal. tom. 4.*

1224. Nondum mensis a D. Cyrilli obitu (qui hoc anno accidit) erat elapsus, cum D. O. M. hujusce sui Servi sanctitatem, ac gloriam in terris maxime testatam voluit, a morte ad vitam per Cyrilli merita, magno miraculo, cadaver pene putrefactum revocans: „ Eo- „ dem mense (ait historicus) obitus S. Cyrilli, Nautis de Cypro na- „ vigantibus, quidam in mari defunctus, ad litus Montis Carmeli pro- „ jectus est; Corpus autem a Fratribus collectum, dum ad sepulcrum „ portaretur, super tumulum S. Cyrilli erat collocatum, quousque fo- „ vea pararetur; statim vero mortuus surrexit dicens, se a Beato Cy- „ rillo vitæ meliori reservatum. Ob id Ordinis habitu sumpto duode- „ cim annis supervivens laudabiliter dormivit in Domino. *Palæonydorus.*

IV.

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

IV.

B. BERTHOLDUS II.

Bertholdus, hujus nominis II., interque Generales Piores Latinos IV., natione, & cognomento Lombardus ex Italia, sive ut Sacrae Expeditionis Crucesignatus pro recuperanda Terra Sancta, sive ut Peregrinus ad Sacra loca invisenda, in Palaestinam profectus, unus ex Europæis illis fuit, de quibus S. Cyrillus in epistola ad Eusebium scribit, *qui, recuperata Terra Sancta, odore hujus Sancti loci (Carmeli) tracti, & devotione Religiosorum Eremitarum Montem hunc inhabitantium permoti, mundo renuntiabant, & pro contemplatione Caelestium se eorum contubernio jungebant.* Sacrum ergo Carmeli Montem Bertholdus ascendens Eremitarum illorum Sancto Instituto se addixit. Ubi eo pietatis, ac sapientiae pervenit, ut demortuo S. Cyrillo tot inter alios dignissimos Viros, ad supremum Ordinis regimen ipse fuerit adlectus; quod non sine speciali divino Consilio factum putat noster Arnoldus Bostius, ut is potissimum, qui Europæus erat, tunc temporis Generalis Prior eligeretur; quando nempe Christi nomine, ac fide in Syria corruentibus, Carmelitarum Institutum in Europam felicius erat transferendum, ipsa Dei Matre Maria sic admonente; qua de re infra.

Nec vana fuit de tanti Præfulis virtute ac sapientia Fratrum expectatio; statim enim ac ille ad supremam Præfecturam evectus est, potissima ejus sollicitudo fuit, Ordinem sibi concreditum nedum sartum tectumque servare, sed & pro virili proferre. Hinc Europæos Fratres in Cyprum, Siciliam, aliasque occiduas Regiones, ad nova condenda Cœnobita, misit, adjuvantibus præsertim Principibus, ac Ducibus, qui e Palaestina ad patrias Regiones redibant. At ve-

C

ro

ro cum, annuente Bertholdo, plurimi e Carmeli solitudine in Europam appellerent; primi omnium obstiterunt, atque Ordinis propagationem retardare cæperunt occidentales Antistites, qui immo in totius Ordinis everfionem nitebantur, obtentu Decreti, in Concilio Lateranensi IV. recenter emanati: *Ne nimia*.

Hinc pientissimus Præful, Ordinis sui amantissimus, undique afflictatur. In Oriente cladibus, incursionibus, ac direptionibus a barbaris, Christi nomini infestissimis, vexata, atque oppressa Religio. In Occidente a Christi Ministris, Dominique unctis omnino dilaniata. At huic postremo malo, ut consuleret Bertholdus, ope B. Simonis Stockii, qui sui Vicarii munus in Europa gerebat, Honorium III. Summum Ecclesiæ Pastorem adiit, a quo, potentissima Cælorum Regina defendente, ut inferius dicemus, Regulæ confirmationem, & approbationem obtinuit.

Interim Bertholdus, fidelis in Carmelo Minister, & Dispensator, multis exantlatis laboribus, deque Carmelítico Ordine optime meritus, vitam cum morte commutavit, juxta accuratissimos Scriptores, anno a Christo nato MCCXXVI., Summo Pontifice Gregorio IX. De illo ait Lezana Annal. tom. IV. *Commendatur, ut vir eximiæ Sanctitatis, & eruditionis, divinæ Scripturæ studiosissimus, morumque honestate conspicuus. A Segero Pauli in Chron. Vit. S. Simon. Vitæ sanctitate, divinis revelationibus, & miraculis clarus nuncupatur, & Philippus a SS. Trinitate inter Ordinis Beatos, ac Sanctos eundem recensuit in libro, cui titulus: Decor Carmeli Religiosi.*

Res

Res memoria dignæ sub Bertholdi II. regimine.

1224. **M**ortuo D. Cyrillo, Carmelo in Montè Generale Capitulum celebratur, in quo ante Successoris creationem illud ad trutinam serio revocatur, num ob extremas angustias, quibus tunc Ordo a Barbarorum feritate in Palæstina magis, magisque afflictabatur, venia esset concedenda Europæis quibusdam Fratribus, qui iis calamitatibus perterriti, illa loca deserere, atque in patrias Regiones concedere, ibique novis Monasteriis ædificatis, Deo, ejusque SS. Matri quiete famulari cupiebant. Dum ex Viris ibidem congregatis, alii negant, alii affirmant, omnesque e Cælo expectant oracula, en Cælorum Regina, Ordinis Mater, atque Patrona, omnem dirimit quæstionem. Ea enim in somniis Locali Superiori, aut Capituli Præsidi (quem Bertholdum fuisse existimat Lezana) apparens, eidem divinam voluntatem pandit. „ Omnibus igitur ad vigiliam noctis ad orationem hortatis, apparuit Superiori Montis Carmeli Virgo gloriosa ingenti lumine, eique inquit: Hic sermo Filii mei est, ut non solum Palæstinam, & Syriam, sed etiam universum, Carmeli Ordo, Orbem Christianum illustraret. Sic Palæonydorus post Bostium refert.

*Non Syriæ, aut Solymæ est tantum Carmelicus Ordo
Splendor, sed lumen totius Orbis erit:*

Post hæc Generalis Prior communi omnium voto Bertholdus eligitur; atque inter alia in eo statuta Capitulo, *ordinatum est* (inquit idem Palæonydorus), *quatenus in omnibus observantiis uniformes invenirentur, tum in officio Ecclesiastico, tum in vestimentis, & bujusmodi.* Citatus Palæonydorus.

1225. Hoc anno dirisima contra Carmeliticum Ordinem vigeat persecutio, tum in Oriente, tum in Occidente, a Prælatis Ecclesiarum potissimum exorta, qui vel Sanctissima Virginis Ordini parum addicti, obsequentisque, vel nimis forte religiosi, novam esse Religionem nostram, nec Regulam approbatam Carmelitas habere contendebant, ideoque vel esse extinguendam, vel ad aliam ex adprobatis Religionibus redigendam, juxta decretum Concilii Lateranensis IV. *Nimiam*. Quid interim agent miseri, humilesque Eremitæ, quibus Deo magis placere, quam litibus immorari in votis erat? Primum fufis Deo, ejusque SS. Matri precibus, Patriarcham in Oriente Hierosolymitanum pro Latinis, eo tempore Radulphum, adeunt, D. Alberti Successorem, & qui eidem Concilio interfuerat. Hic sua auctoritate injustam Prælato-

rum vexationem in Palæstina compescuit, & ne in posterum vexarentur, Fratribus consuluit, ut clariorem Regulæ confirmationem a Sancta Sede expostularent. *Sibertus de Beke, & Lezana.*

1226. Ineunte hoc anno Carmelitæ ad Honorium III. S.P. pro Regulæ confirmatione recurrunt, & re duobus Curialibus (a Palatio in Vita Pontif. *Palatinis* nuncupatis) commissa, cum isti non ut Ordinis Patroni (quæ mens Pontificis erat), sed ut adversarii agerent, petita gratia diu dilata est. At non defuit ea occasione Beatissimæ Dei Genitricis Mariæ præsentissimum tutamen, quæ noctu Honorio apparens, ei præcepit, ut Institutum, suosque Fratres benigne, comiterque exciperet; repentina simul morte, qua eadem nocte, Deo ultore, duo infestissimi Curiales perierunt, eidem revelata. „ Distulit autem (Palzony-
 „ dori verbis utimur) Matris Dei Milites exaudire Vicarii Christi Cu-
 „ ria. Quapropter Sanctissima Dei Mater Maria, tenebris noctis inter-
 „ ruptis, æthereo cum lumine adveniens, Summum Pontificem admo-
 „ nuit, ad petentium vota animum dare. Nec est (inquit) adversan-
 „ dum in his, dum jubeo, nec dissimulandum, dum promoveo. Insi-
 „ nuavitque eidem, duos de Curialibus suis, dictæ Religionis æmulos, Deo
 „ ultore, esse plexos, dispari exitu, sed discessu pari,,. Hinc Honorius
 Bulla edita *Reate* 3. Kal. Febr. hujus anni, Regulam Carmelitanam
 statim confirmavit. Historiam referunt, præter Palzonydorum, aliosque
 nostros Scriptores, Bzovius, ad ann. 1217., Palatius, in Vita Honorii,
 aliique plures, citati a Lezana. Bulla vero habetur in Bullar. Carm.
 tom. 1., cum Alberti Regula: in qua tamen corrigendus est annus 1171.,
 juxta ea, quæ ad annum 1205. edisseruimus; nam primum tempus da-
 tæ Regulæ, nec in ea, nec in antiquo Speculo Ordinis, nec tandem
 in Bulla ab Innocentio IV. emanata, invenitur. Honorii autem Bulla
 hæc est.

Honorius Episcopus Servus Servorum Dei.

*Dilectis Filiis Priori, & Fratribus Eremitis de Monte Carmelo
 Salutem, & Apostolicam Benedictionem.*

„ Ut vivendi normam regulariter, a bonæ memoriæ Hierosolymi-
 „ tano Patriarcha editam, quam ante Generale Concilium, vos dicitis
 „ humiliter suscepisse, in posterum vos, & successores vestri, quantum
 „ cum Dei adjutorio poteritis, observetis, in remissionem vobis injun-
 „ gimus peccatorum. Datum Reate 3. Kal. Februarii Pontificatus no-
 „ stri anno decimo.

In hujus præclari miraculi memoriam, institutum in toto Ordine
 fuit

fuit Festum, *Commemorationis Solemnis Beatissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmeli*, quotannis die 16. Julii celebrandum; quod, post aliud Sacri Scapularis insigne beneficium, sollempnius effectum est.

1227. Gregorius IX. hoc anno Summus Pontifex creatus, Generali Ordinis Priori potestatem tribuit, Fratres ab apostasia absolvendi; quatenus in eam impingerent. Crimen profecto, quod frequentius in Palæstina, adversis illis temporibus, quibus persecutiones, bella, atque ejectiones frequentissimæ erant, accidebat. *Bull. Carm. tom. 1.*

1228. Enoch, vel hoc, vel antecedenti anno Sancti Angeli vitam conscribat, quæ manuscripta Vaticana in Bibliotheca num. 3813. adservatur. Illam verissimam esse, tradunt Baronius, in Notationibus ad diem V. Maii, Bzovius, in *Annal. Eccles.*, Aubertus Miræus, Benedictus Gononus, in *Vita Patrum*, & Thomas Bellorofus, Canonicus Panormitanus, qui vitam illam, in *Capita divisam*, in lucem edidit, Panormi ann. 1527.

Enokius hic, qui *Sancti*, vel *Beati* nomine a Scriptoribus nuncupatur, erat Palæstinus, S. Angeli tum in itinere, tum in prædicatione Socius, ejusque Martyrii testis; qui deinde ex Carmelo Hierosolymitano S. Annæ, ad Hierosolymorum, pro Syriaca Natione, Patriarchatum assumptus, vitam S. Angeli conscripsit: *Vita Sanctitate, ac doctrina celebris, divinoque oraculo commendatus* a Segero Pauli vocatur in *Chr. Vit. S. Simon*.

1229. S. Blasius Senensis, Episcopus Soannensis, five Civitatis Soanæ, in Hetruria (non vero Cremonæ, in Langobardia, ut Carthagera, & Metius scripserunt). *Clarus miraculis*, a Villiers, *Bibl. Carm.*, aliisque adpellatus, circa hunc annum, vita functus est. *In Conventu Senensi ipsius caput, cum Effigie, in majore Altari reverenter habetur. Ita cit Auct.*

Eodem anno, etsi Honorius III., ut diximus supra, Bulla sua Carmeliticam Regulam confirmasset, novas tamen Prælati contra Ordinem excogitant calumnias, ex ejusdem Bullæ verbis occasione arrepta: *Quam (Regulam) ante Generale Concilium vos dicitis humiliter accepisse*. Quam affirmationem (ajebant ipsi) ut admitteretur, a Carmelitis legitimis documentis opus erat probari. Id, quod coram Gregorio IX. actum est; siquidem illi, ex Innocentii III. Regesto, clarissime ostenderunt, Albertum Patriarcham, illius Regulæ Conditorem, ante Lateranensem Synodum esse extinctum. Contendebant insuper quidam Prælati, in Ordinis Superiorum creatione se immiscere; hinc idem

Gre-

Gregorius Bulla, quæ incipit: *Em officii*, edita hoc anno, Perusii, Regulam Carmelitanam iterum adprobat, atque confirmat: *Regulam approbatam a b. m. Honorio Papa Prædecessore nostro auctoritate Apostolica confirmamus*. Prohibet præterea, neminem in Ordinis Superiorum electione partem habere; sed electiones omnes a Fratribus ipsis fieri, juxta Regulæ caput 1. *Nullus Priorem, inquit Pontifex, instituire, absque Fratrum, vel majoris, & senioris partis ipsorum assensu præsumat*. Eadem Bulla Regulæ caput nonum declarans, contra quosdam aliter illud interpretantes, vetat: *Ne in proprietatem de cætero Eremitæ vestræ, loca, vel possessiones, seu domos, aut redditus alios recipiatis, ullo modo, vel præsumatis habere &c.* Ex quo sane infert Lezana, non ex Constitutionibus, uti scribit Azzorius, sed ex Regula, Ordinem nostrum Mendicantem esse. Bona autem in communi possidere, Nobis, aliisque Mendicantibus concessum deinde est a Tridentino Concilio.

Idem Pontifex, hoc etiam anno, ut Carmeli Religionem quietam magis, atque a molestiis liberam efficeret, alia Bulla: *Religionis vestræ*: sub SS. Petri, & Pauli, & Sanctæ Sedis tutamine eandem excepit; atque insuper Fratribus nostris veniam concedit, divina Officia nostris in Ecclesiis *januis clausis*, Interdicti universalis tempore, celebrandi. *Bull. Carm. tom. 1.*

1230. Pulcherrima, ac miraculosissima Virginis Imago, vulgo *la Madonna di Trapani* adpellata, e Syria, Drepanum transvecta, Superis sic volentibus, & magno cum portento in hac Civitate detenta est; quæ in celebri illius Civitatis nostra Ecclesia, ad hodiernum usque diem, magno cum cultu adservatur. *Lex. ad hunc annum.*

V.

B. ALANUS BRITTO.

Bertholdo II. Alanus successit, cognomento Britto, seu Britannicus, sic appellatus, vel quod Armoricus, & ex Britannia Minori in Gallia oriundus esset, vel quia Anglicus, & in magna Britannia natus, ut tradiderant alii. Hic unus ex Crucesignatis fuit, in Christianorum suppetias ad Palæstinam profectus, qui deinde Loca illa sacra invisens, ad Montem Carmeli concessit, atque illorum Eremitarum sanctitate permotus, eorundem Instituto, mundo vale dicto, se adscripsit. Quos inter eo Religiosæ perfectionis, ac pietatis pervenit, ut Bertholdi II. Præfectura, cum morte extincta, in Generalibus Comitibus eo in Monte anno MCCXXXI. celebratis, supremum Ordinis caput, plenissimis suffragiis fuerit renuntiatus. Vir vere dignus, inquit Lezana, *qui tanto in Terra Sanctæ discrimine, totque calumniantium Ordinem Carmelitanum turbinibus, is solus, præ aliis Director, & Moderator vocatus fuerit.* His enim temporibus, frequentiores, & usque ad internecionem erant Infidelium incursiones, ac Monasteriorum, & Eremorum in Terra Sancta depopulationes, ac ruinæ.

Cum autem vigilantissimus hic Præsul, res Christianorum, & Ordinis sibi crediti semper in pejus ruere intuere-
tur, sexto sui Generalatus anno, Comitibus, sive Congregationem Generalem, sacro in Monte Carmeli indixit, cui, præter alios, etiam S. Simon Stockius interfuit, ab Europa, ubi Vicarii Generalis munus gerebat, vocatus. Ibi, in Domino congregati, post varias consultationes, & hinc inde sententias, ad illud postremo devenerunt consilium, ut Ordinis ab Oriente in Occidentem universalis fieret transmi-
gra-

gratio, ne ultimum, quod instare videbatur, ejus sequeretur excidium; unicuique Cœnobitæ proinde venia tributa, e Palæstina discedendi, seque in Europam ad novos extruendos Conventus conferendi. Quam sane deliberationem ipsa Dei Genitrix Maria, eidem pientissimo Priori Generali in somniis apparens, probavit, confirmavitque.

Quo sane consilio factum est, ut quamplurimi ex Latinis, seu Europæis præsertim, Palæstinam deseruerint, in Occiduas Regiones profecti. Constans tamen, & sui propofiti tenax Alanus, una cum aliis, animi haud pusilli Fratribus, ibidem permansit; totusque in parvo, dilaniatoque ejus grege regendo fuit: extremas famis angustias, timores, ac pericula, quibus passim erant obnoxii, nihil, aut parvi pendentes. At vero everfis a Saracenis pene omnibus Conventibus, & Eremis; ejectis, vel occisis Fratribus, ne tandem extremum Ordinis videret exitium, Alanus, relicto in Palæstina sui Vicario B. Hilarione, paucisque aliis, qui ad sanguinem pro Christo fundendum erant parati; ipse cum S. Simone, ac reliquis Fratribus Palæstinam deseruit, atque Angliam appulit, anno videlicet MCCXLIV., ibique principem Ordinis Sedem constituit. Sequenti anno Aylesfordiæ in Anglia Generale indixit Capitulum, cui ipse & præfuit (uti scribunt Segerus, & Lezana, contra quosdam, qui ea tempestate vita functum credidere), in eoque in B. Simonem, omnibus plaudentibus, a se abdicatum Ordinis transtulit regimen. His omnibus peractis; Alanus ex Anglia Germaniam petiit, ubi paullo post senio, & laboribus fractus, Colonia Agrippinæ, ad æternam quietem convolvit, maxima in terris sanctissimæ ejus vitæ relinquens argumenta, a Deo ipso, post ejus obitum, miraculis confirmata. Mortuus est igitur anno MCCXLV., Innocentio IV. Summo Ecclesiæ Pastore, conditusque est in nostra Ecclesia; in cujus Sepulcro

hæc

hæc adhuc legitur Inscriptio : *Anno 1245. B. Alanus, Britto, Ordinis Carmelitarum V. Generalis Latinus, Primus inter Generales, extra Carmelum, carnis exuvias hic deposuit, sub opinione Sanctitatis. Eundem inter Sanctos, atque Ordinis Beatos adnumerat Philippus a SS. Trinitate, in Decore Carm. Relig.*

Res memoria dignæ sub B. Alani regimine.

1231. **V**ita functo hoc anno Generali Bertholdo II., juxta Lezanæ, aliorumque accuratiorum Scriptorum computationem, in Monte Carmeli Generalia Comitia habentur, in quibus Successor illius Alanus Britto renuntiatus est. *Lezana.*

Circa hæc tempora noster B. Francus, qui post mortem Patris in omne flagitiorum ruerat genus, miro modo ad Deum conversus est. „ Ut enim (scribit ejus Vitæ Auctor) in aleis totus erat, totas in „ eis noctes traducebat ; at nocte quadam, dum non nummos modo, „ sed & ipsa corporis amisisset vestimenta, nil reliqui habens, quod lu- „ do deponeret, oculos manu tangens, blasphemam emisit vocem : *¶* „ *hos, tuum in despectum, qui dedisti, Deus, ludo depono.* Vix dum „ blasphema finierat verba, & is dolor invasit oculos, is ignis ussit, „ eæ opplerunt tenebræ, ut, ubi esset, non videret, nedum astantes. „ Sed hæc cæcitatæ pœna, oculos mentis aperuit, & ipsum ad melio- „ ra reduxit. Sibi enim redditus, suum cæcus errorem vidit, quem „ oculatissimus non noscebat. Respiens ergo, amaras cæpit lacrymas „ fundere, ferire pectus, faciem cædere, crines vellere, ac flagris la- „ cerare carnem, identidem orans &c. Sicque ex insigni peccatore ma- „ gnus factus est pœnitens, atque visio (de qua ad ann. 1211.) ab „ ejus matre habita antequam ipsum pareret confirmata. *Ita Gregorius Lombardello Dominicanus Franci vitæ scriptor, a nostro Segero Pauli latinitate donatæ.*

1236. D. Simon Stockius ex Anglia ad Palæstinam proficiscitur, ad Capitulum, sive Generalem Congregationem, Carmelo in Monte indictam, vocatus ; atque, ut Lezana opinatus est, B. Jordano Fratrum Dominicanorum Generali II., ejus amico consociatur, qui tunc temporis, in Terram Sanctam, ad sua visenda Cœnobia se conferebat ; cuique illud adversi accidit, ut sequenti anno ad Europam rediens, navi in Achon, sive Ptolemaidis viciniis, jactata procellis, una cum aliis

D

pe-

perierit naufragio . Eodem tempore , sanctissimus ille vir , gloria coruscans , amico ejus Simoni adparuit : ac præterea nostro cuidam novo Religioso (quem tunc ad habitum , & Ordinem deferendum pertentatum , forsitan ob assiduas Infidelium incurfiones , multo magis in ejus consilio infelicissima , ut ipse putabat , mors illius confirmaverat) eumque increpans , ait : *sibi in posterum , non qua morte abirent homines , sed quam vitam duxerint , cogitandum .* Qua cælesti visione recreatus Frater , Diaboli fraudem , ac tentamen evasit ; magis , magisque in proposito suo confirmatus . *Lezana , & Annales Dominicani .*

1237. Celebratur Carmelo in Monte Capitulum , sive potius Generalis Congregatio , Præsidente Alano Generali Priore , in qua (scribit Bostius) „ inter cætera , quæ tractata fuerunt , exposuere Fratrum mul-
 „ ti , recessum aliquorum a Terra Sancta illa (quæ Incolarum pecca-
 „ tis exigentibus , in dies amplius oppugnabatur) expedire , ne tanta
 „ Religio inter Turcas impudicos evanesceret , sed in partibus Occiden-
 „ tis transplantata jugiter floureret ; præsertim cum multi eorum , Sara-
 „ cenorum gladio forent absumpti . Contradixere plures , non esse , di-
 „ centes , fortis militis tergum ostendere , sed viriliter persistere ; & ad
 „ mortem usque bellando perseverare . Cumque , *subdit Historicus* , sic
 „ dubia Patrum fieret sententia , Virgo Maria Sancto Priori Carmeli
 „ (nimirum Alano) apparuit , & admonuit , ut petitioni Fratrum , qui
 „ Orientale lumen tenebris Occiduis inferre vellent , nequaquam obsiste-
 „ ret . Hanc esse suam , divinique ejus Filii voluntatem affirmans „ .
 Hinc hujus Capituli decreto , Religiosis Europæis venia fuit tributa , in patrias Occidentis Regiones transmigrandi , ibique Religionem novorum Conventuum erectione proferendi . *Bostius cit.*

Ea Revelatio , a B. Virgine Alano facta , alia est ab illa , de qua in anno 1224. differuimus ; ut Lezana animadvertit . Quemadmodum etiam hæc , nostri Ordinis ab Oriente in Occidentem transmigratio , hoc in Capitulo statuta , non debet prior existimari , quasi nulla alia Religiosorum nostrorum antehac fuerit : Idque multæ nostrorum Conventuum extructiones , jampridem in Europa factæ , atque a Lezana in Annalibus relatæ , satis luculenter ostendunt ; quas inter insignis est illa Conventus Gedani anno 1086. erecti , ut ad hunc annum diximus . Prima sane dici potest , quoad alias peculiare ; „ in eo solo sensu , in-
 „ quit citatus Lezana , Primo , quia hæc facta fuit ex Cælestis , & su-
 „ pernaturalis B. Virginis visionis instinctu ; aliæ autem ex privato Fra-
 „ trum , sive Superiorum judicio : Hæc ex Capituli Generalis , matura
 „ dif-

„ discussione præmissa , decreto ; illæ ex mero beneplacito Fratrum , &
 „ Prælatorum assensu . Hæc ad plures Mundi Regiones ; illæ autem ad
 „ unam , vel etiam Civitatem .

Hinc falsa omnino est absoluta , ac definitiva Papebrochii sententia in Propylei antiqu. par. 2. *Finio igitur , & rursus affirmo , Carmelitas , ante annum MCCXXXVIII. nulla , in Occidente , habuisse Monasteria .*

1238. Ex prænarrati Generalis Capituli decreto , quamplures Europæi Religiosi e Palæstina , in varias Europæ Regiones , hoc tempore , proficiscuntur ; ut post nostrum Gulielmum Sanvicum , qui tunc in Terra Sancta aderat , scribit Abbas Trithemius „ anno D. MCCXXXVIII. ,
 „ coacto in unum Concilio , totius Ordinis , in Monte Carmelo , multi
 „ de Prioris licentia , & Consilio Fratrum Palæstinam egressi sunt , &
 „ cum Regula , Ordinario suo , ac statutis in Europam , unde venerant ,
 „ reversi . Venerunt ergo aliqui in Cyprum , alii in Franciam , & Angliam , nonnulli vero in Germaniam ; singuli , ubi se locum , pro
 „ conservando Ordine , putabant invenire . Remanserunt autem , & plures in Monte Carmelo , qui tamen & ipsi , per Saracenos , brevi post
 „ expulsi sunt „ . *Trith. lib. 1. de laud. Car. cap. 8.*

1239. Hoc anno , Saraceni Montis Carmeli Monasterium , nostrisque Fratres aggrediuntur ; quorum pars eorum feritatis victima cecidit , pars vero , fugam in vicinam Achonis Civitatem arripiendo , necem vitavit . Atque ea tempestate accidit , ut quum Religiosi Carmelo in Monte defecissent , aquæ etiam celebris Eliæ Fontis defuerint ; qui , maximo cum portento , tunc solum scaterere solebat , quum illi ibidem adessent ; ut cum aliis tradidit Bartholomæus Saligniacus , in Itinerario Hieros. tom. x. *Prodigium visitur in Monte Carmelo ; ubi fons scaturit , non quidem perpetuis aquis , sed temporaneis ; nulla enim ibi est aquarum copia , nisi transeuntibus Fratribus &c.* Hinc vexatus Christianorum Exercitus , qui Achon defendebat , ob aquarum præsertim penuriam , quæ omnes a Turcis fuerant infectæ , atque venenatæ : „ Intelli-
 „ gens a Fratribus Carmeli incolis exulibus , Achone degentibus , quod
 „ si illuc ipsi reducerentur , Fons S. Eliæ Patris eorum , dulces iterato
 „ aquas redderet , armata , ac forti manu , ipsos Fratres denuo , eodem
 „ anno , circa calores æstivos in Montem Carmelum restituerunt . Quibus orantibus , mox magni Eliæ fons oclusas aquas suas dulces rursus
 „ toti Christianorum Exercitui largiflue communicavit . Quo viso miraculo , diversi Milites Christiani nobiles , in regressu ad propria , nonnullos

„ ex ipsis Fratribus Carmelitis ad Regna, ac Regiones suas conduxerunt, „ eisque illic Monasteria fundarunt „ . Ita mirabilem successum, post Vinetum, ac Mantuanum, describit *Segerus Pauli, in Chr. Vit. S. Sim.*

1243. Corasmianorum Exercitus (quæ gens erat barbara, & a Tartaris de Persia expulsa) in Palæstinam irrumpit, atque undique ex-currens, occidit, depopulatur, atque evertit omne id, quod occurrit, & præ se Christianum fert nomen: cui sane crudelissimæ everfioni complura etiam nostrorum Fratrum Cœnobia subjacuerunt; illa præsertim, quæ in Eremis exstabant; inter quæ illa Quarantenzæ, & Valiim; ubi *aliqui ex nostris, a Paganis trucidati Cœlestem Patriam ascendere meruerunt*; ut scribit *Lezana ad annum 1244.*

1244. Desperatis omnino in Syria, ac Palæstina Christianorum rebus, ob subsidii inopiam, quod Christicolis ab Occidente parcissime mittebatur; bellorum causa, quibus Fridericus Italiam, Sanctamque Sedem vexabat; mæstissimus Generalis Alanus, Carmeli cura, paucorumque aliorum Conventuum, qui in Palæstina supererant, Beato Hilarioni commissa, ipse etiam e sanctissimis illis locis tandem discedere coactus est, & navim conscendens cum aliis quamplurimis, quos inter Simon quoque Stockius (usque ad illam diem, in solitudine Carmeli moratus) eodem hoc anno in Angliam pervenit. *Lezana.*

B. Hilarion, de quo hic fit mentio, Provincialis, & Vicarii Generalis munus, post Alani discessum, gerebat: eidem *Santi*, ac *Martyris* adpellationem tribuunt Auctores nostri, quos inter Philippus Metius de ipso sic scriptum reliquit: *S. Hilarion Provincialis Terræ Sanctæ, vir tum conversationis gloria, tum vitæ sanctimonia, Religionis, ac fidei Christianæ Zelo plurimum insignis, Christi nominis gloria mortem lubens subiit. Auctor citat.*

VI.
S. Simon Stochius
Anglicus

Electus Gñalis in Comitibus Westfordie habitis in Anglia 1247
Profuit annis 20 Ad caelum migravit Burdegale die 16 Maj 1268
At. an. 100.

Amstelredamum Sculp.

VI.

S. SIMON STOCKIUS.

CAnthiæ, in Anglia, a Parentibus cum pietate, tum nobilitate conspicuis, natus est Simon, anno reparatæ Salutis MCLXV. Duodecimum annum agens, paterna domo relicta, in solitudinem secessit, ubi in concavæ quercus trunco (qui anglico idiomate *Stock* nuncupatus, ipsi deinde Stockii, sive Stock cognomen dedit) delitescens, divinis contemplationibus, jejuniis; & corporis afflictationibus intentus, viginti annorum spatio commoratus est; non alio nutritus cibo, nisi herbis, radicibus, pomisque sylvestribus; cujus vitæ severitatem nonnumquam leniebat Deus, canum ministerio; qui, statis diebus, ad Simonem accedentes, panem ei, unde jejuna membra refoveret, afferebant.

Carmelitis quibusdam, e Palæstina in Angliam advēnientibus, Dei Matris monitu (quæ sæpissime cælesti sua præsentia illum solari consuebat) Simon inter illos adscitus est, eorum Institutum amplectens: Oxonium deinde, divinarum litterarum causa, missus, etsi ingenio, ac singulari doctrina (quæ indita potius, quam comparata videbatur) esset præditus, Laurea tamen doctorali, eidem oblata, præ nimia humilitate sua noluit insigniri. Totum deinde animum Simon applicuit animarum saluti, verbum Dei ubique prædicans, quo in munere quales, quantosque fructus Ecclesiæ attulerit, difficile est dictu; ea præsertim tempestate, qua Regnum Angliæ universali interdicto, & Rex excommunicatione erant affecti: utroque illius prædicatione, ac labore ad Ecclesiæ communionem restituto.

Fama ejus Sanctitatis cum ad Palæstinam usque pervenisset, a Brocardo Generali Priore, Generalis, cum omni-

mo-

moda potestate, Vicarius in Europæ Regionibus fuit institutus; quo in munere a Brocardi etiam Successoribus fuit postea confirmatus. Exagitato tunc temporis Ordine, ab Europæis præsertim Episcopis, ac Parochis, occasione Decreti Concilii Lateranensis: *Ne nimia*; Simon fuit ille, qui apud Honorium III. Ordinem, pro viribus defendit, atque Regulæ adprobationem, Ordinisque confirmationem, anno 1226. Pontificia illius Bulla obtinuit; quam a Successore Gregorio IX. etiam alia Bulla roborari curavit.

Anno D. 1237. Generali Capitulo, in Sacro Carmeli Monte habito, in quo de sollempni, & universali Ordinis in Orientem transmigratione actum est, Simon interfuit; ibique sex annorum spatio eremitica vita, in quodam illius sacri Montis antro, transacta, anno deinde 1244., una cum Alano Generali Priore, Palæstina relicta, in Angliam rediit. Hic aliis Generalibus Comitibus Aylesfordiæ, anno 1245. celebratis; Generalis totius Ordinis Prior renunciatus est. Ad supremam hanc Sedem evecto, quanta fuerit pastoralis ejus vigilantia, ac studium; quot pro Ordine sibi credito conservando, propagando, illustrandoque labores fuerint, factis luculenter ostendunt, Gratiæ, atque innumera Privilegia a Summis Pontificibus impetrata, & in nostro Bullario relata. Sanctitati quoque illius, ac precibus Ordo Carmelitanus, immo & totus Catholicus Orbis singularissimum illud Privilegium debet, sacratissimi Scapularis, a Regina Cælorum in Terras adlati, de quo infra late erit dicendum. De ceteris præclarissimis Simonis gestis, ac miraculis, cum antea, tum post obitum editis, consulendi sunt Scriptores, tam nostrates, quam exteri, qui de iis egerunt, in primis vero Daniel a V. M. *in Specul. Carm. tom. I.*

Tandem sanctissimus hic Præsul, cum adhuc in extrema senectute constitutus, tamquam optimus Pastor, gregem suum

suum inviferet , in Burdigalæ Conventu , in Gallia posito , gravi morbo correptus , Terras relinquens , ad Cælum convolvavit , postriedie Idus Majas , anno D. MCCLXV. ætatis vero suæ anno centesimo , Ecclesiam moderante Clemente IV. Ordini Generalis Prior præfuit annis viginti . Festum ejus , eodem die , quo obiit , sub ritu duplici majore , & cum octava , in universo Ordine celebratur .

Res memoria dignæ sub S. Simonis regimine .

1245. **A**ylesfordiæ , in Cantia , Angliæ Comitatu , Capitulum generale (quod est primum in Europa habitum) ab Ordine celebratur , ubi munus Generalatus , quo se obdicavit Alanus , in D. Simonem , Fratrum unanimi consensu , transfertur . In eo etiam communi voto ad S. Sedem recurrendum esse statuitur , pro declaratione , ac mitigatione quorundam Regulæ Capitum . *Pitfeus, & Lezana .*

Eodem tempore Carmelitæ , qui Infidelium , in Palæstina , incursiones fugientes , in Europam venerant , patrocinium , & auxilium a S. Sede humillime petunt : hinc Innocentius IV. , hoc anno , per varias ejus Apostolicas litteras , primo personas , & loca eorum , sub sua , & B. Petri protectione suscepit : 2. omnes Christifideles hortatur , ut eisdem , pro vitæ usibus , piis eleemosynis adjuvent ; indulgentiis etiam ad id concessis : 3. Archiepiscopis , & Episcopis omnibus mandat , ut eos benigne , in suis Diocesis excipiant , veniamque , tum divina celebrandi Officia , tum Sepulcrum pro Fratribus , in Cœnobiis tam erectis , quam erigendis habendi , illis concedant . *Bullar. Carm. tom. 1.*

1248. Hoc anno , postulantibus Ordinis Generali Priore , & Capituli Generalis Definitoribus , per duos Fratres Lugdunum missos , Innocentius IV. Bulla , quæ incipit : *Quæ honorem* , edita Kal. Octobris , declarat , corrigit , ac mitigat quædam Alberti Regulæ capita , dubia fortassis , aut Europæorum moribus , Vitæque Cœnobiticæ parum convenientia . Relata est Bulla in Bullar. Cherubini , & in nostro Carmel. *tom. 1. pag. 9.* Ubi in margine mutationes , declarationes , ac præterea primitivæ Regulæ facta additamenta distinctim adnotantur .

1250. Nascitur hoc anno , juxta Lezanam , S. Albertus Siculus , ex illustri Abbatum familia , atque a sterilibus Parentibus , voto , quod SS. Virgini Drepanensi voverant , comparatus . De ejus nativitatis lo-

co,

co, acerrima duas inter Siculas Civitates, Drepanum scilicet, & Montem Drepani, lis est, qualibet suum esse contendente. *Ex ejus vita.*

1251. Annus hic Carmelitico Ordini semper erit memorabilis, ob celebrem Beatissimæ Virginis Mariæ visionem D. Simoni factam; obque Sacrum Scapulare ipsi, & cunctis traditum Carmelitis. Dum enim B. Simon nocte, quæ diem 16. Julii, hujus anni præcesserat, humili, ac supplici obsecratione B. Virginem, pro Ordine exorat suo (qui nondum a vexationibus, ac molestiis vacuus erat), ut signum aliquod, divini ejus Patrocinii eidem præberet, eumque in posterum Sartum, tectumque servaret, sic eam deprecans: *Flos Carmeli, Vitis florifera, splendor Cali, Virgo puerpera singularis, Mater mitis, sed viri nescia, Carmelitis da Privilegia, Stella maris: Apparuit* (iisdem enim verbis D. Simonis, quibus postea Fratribus suis Cælestem visionem narravit, utemur) *Apparuit mihi cum grandi comitatu, & tenendo habitum Ordinis, dixit: Hoc erit tibi, & cunctis Carmelitis privilegium; in hoc quis moriens, æternum non patietur incendium.* Et quoad mala, quæ tunc Ordo patiebatur, subdidit: *Et quia sua gloriosa presentia me lætificabat, ultra captum, nec ego miser Majestatem sustinere poteram, disperendo dixit, quod mitterem ad D. Innocentium, Benedicti Filii sui Vicarium, qui de gravaminibus remedium præstaret.*

Ita Marianam Visionem, & Sancti verba refert Petrus Swayntonus Confessarius, & S. Viri Comes, in ejus Vita, quam scripsit, anno 1267., a quo Scriptore, Simonis coævo, testeque locupletissimo eandem visionem exscriperunt, posteaque evulgarunt nostrates Auctores; nempe Gulielmus Conventrè, anno 1348., Joannes Grossus, anno 1389. Thomas Bradlæus, anno 1430. Balduinus Laertius, anno 1469. Arnoldus Bostius, anno 1480., Joannes Palæonydorus, anno 1494., qui post verba: *æternum non patietur incendium*, addit etiam illa, ut ab eadem B. Virgine prolata: *Ecce signum salutis, salus in periculis, fœdus pacis, & pacti sempiterni.* Sic etiam memoriæ prodiderunt infiniti alii Scriptores, distinctim, & chronologica serie, ad ejus usque tempora a Daniele a V. M. relati in *specul. Carm. tom. 1.*

Præter nostrates Auctores, eandem Stockianam visionem referunt etiam Emmanuel Rodriquez, Sylvester Marulus, Martinus de Rio, Joannes Carthagenæ, Antonius Sanderus, Aubertus Myræus, Cornelius a Lapide, Benedictus Gononus, & S. Simonis vitæ *Compendium*, quod in Vaticana Bibliotheca num. 3813. adservatur. Insuper idem testantur complurimi alii Scriptores; quos inter operæ pretium ducimus duos

re-

recentiores enumerare, nempe Criticum Daniele Papebrochium, historiarum Carmeli oppugnatorem acerrimum; qui suis Responsionibus ad P. Sebastianum a S. Paulo par. 2. art. 20. num. 18. profitetur, se de veritate D. Simonis Visionis nullum amplius habere dubium; postquam omnia, quæ scripsit Swayngtonus, perlegerit; & num. 28. explicationem, quam Carmelitæ dant Visioni, libenter approbat. Alter doctissimus, atque emunctæ naris Scriptor Benedictus est XIV., Summus Ecclesiæ Pontifex; qui in ejus Opere; *de Festis*, tom. 2., pag. 371. Patavii edito; postquam ea, quæ scripsit Papebrochius, retulit, ita inquit: *Quanto alla sudetta visione, Noi ben volentieri l'ammettiamo, e crediamo, doverci ammettere da ciascheduno, eodemque in loco rationes allegat. Essa [inquit ipse] vien riferita con molta distinzione dal Suavingtonne Compagno, e Segretario del Beato Simone, che l'intese dalla di lui bocca: [Quam ego immeritus, homine Dei dictante, scribebam]. L'Originale della medesima conservavasi nell'Archivio di Bourdeaux, e nell'occasioni delle accennate controversie [inter Carmelitas scilicet, & Launoyum] fu posta alle stampe dal Padre Giovanni Cberon Priore del detto Convento nelle Vindicie dello Scapolare pag. 156.*

Et, quod magis est [& hæc est altera ejusdem Pontificis ratio], fuit eadem Visio a Sacra Rituum Congregatione pluries approbata, in Officio sollempnis Commemorationis B. V. Mariæ de Monte Carmelo, primum quampluribus Regnis concesso, atque hodie a Benedicto XIII. ad totum Catholicum Orbem extenso, post trium Cardinalium examen, ac censuram: nimirum Bellarmini, Pinelli, & Torres. Fuit insuper a variis Pontificum Bullis *implicite* comprobata; & tandem tot miraculis, quæ per Sacrum Marianum scapulare, quolibet tempore, Deus operatus est, confirmata. Quapropter merito concludi potest cum eximio P. Paulo Zehentner Jesuita in *Promontor. malæ spei lib. 3. §. 13.*: „ Hanc Sancti Simonis objectam „ speciem veram fuisse apparitionem, non inane ludibrium, probat tum „ viri pietas, & religiosa prudentia, tum antiquissimus Doctorum sensus, ipsiusque Ecclesiæ auctoritas; Bullæ item variorum Pontificum; „ denique Miracula ob devotam scapularis gestationem, non semel con- „ secuta, & diligenter descripta.

Hæc tamen Mariana promissio: *In quo quis moriens æternum non patietur incendium*, non debet ita intelligi, quasi salus æterna sit uni *materiali*, ut ita dicam, Sacri Scapularis gestationi adnexa; sed pia debet esse, ac religiosa, & ipsius gestator *necessariis dispositionibus* debet

E

esse

esse munitus. Quemadmodum nec solus actus fidei, nec sola eleemofyna ad salutem consequendam satis est; etiamsi hæc Fidei, atque eleemofynæ in Sacris Libris absolute promittatur; *Joan. 3., Tob. 12.*

Hinc variæ sunt explicationes, quas nostri Auctores verbis dederunt laudatæ promissionis: *In quo quis &c.* a Lezana in Annal. ad hunc ann. relatæ; quas inter unam hic Danielis nostri in specul. Carm. tom. 1. par. 2. pag. 443. adducemus, quam laudat, & adprobat Benedictus XIV. loc. sup. cit. eaque hujusmodi est: *Æternum non patietur incendium. Hoc est quantum est ex parte Virginis, & ex capite gratiæ, quam eidem apud Filium impetrabit, intuitu scapularis, jam olim collati in signum salutis &c. nisi scilicet ex alio capite impingat in petram scandali, & lapidem offensionis, per temerariam divinæ legis transgressionem.* Hoc modo intellecta, atque explicata Stockiana Visio, & Mariana promissio, nihil sane continet, quod Ecclesiæ Catholicæ doctrinæ, aut bonis moribus adverfetur; neque aliquod ex ea orietur absurdum, ut clarissime patet. Et laudatus Papebrochius, ab eodem Pontifice citatus, falsus etiam fuit: „ Ego [inquit ipse] in illis explicationibus nullam vi-
 „ deo difficultatem: ea enim Patres Carmelitæ tam commode exponunt
 „ [verba nempe Marianæ Promissionis] ut facile evadant omnem ju-
 „ stam reprehensionem, neque nata sint [sicut calumniantur nonnulli]
 „ stolidam fiduciam ingerere peccantibus adipiscendæ Salutis, quomodo-
 „ cumque ducatur vita „.

Non ergo æternæ Salutis fiducia materiali Scapularis gestationi in-
 nititur, sed Beatissimæ Virginis Mariæ adjutorio, ab eadem Sodalibus
 suis exorato [inquit Raynaudus], *cujus interventu servabunt mandata,
 & vitam sancto fine concludent.* Et hæc est vis illa specialis, quam
 agnoscere volumus in gestatione Scapularis, juxta Deiparæ sponsonem. Hinc
 perbelle cecinit ille:

Nec dare se jactat panni rudis ora Salutem,

Sed venit a Diva Virgine tota salus.

Tota salus Deus est, qui cum sit Virgine natus;

Profluit a tali Virgine Matre salus.

Cum nos memorabilem S. Simonis Visionem descriperimus, eam
 brevitatem, quam nobis a principio indiximus, prætergressi sumus; sed
 id ob Dissertationem quamdam, Segeri Wan-Espenii nomine typis man-
 datam, accidit; quam ex ineditis ipsius Manuscriptis erutam Collectori
 ejus Operum posthumorum, recenter Neapoli impressorum tom. 2. inse-
 rere, atque ad lucem edere placuit. Quam sane Dissertationem (mo-
 do

do eadem Wan-Espenii vere sit) prælo dignam Auctor ipse minime existimavit. Ut ut autem sit, in ea in dubium satis audacter revocantur, quæ in Ecclesia Catholica semper a fidelibus magna in veneratione habita sunt: nimirum SS. Rosarium S. Dominici, Funiculum D. Francisci, Corrigia D. Augustini, ac tandem Sacrum B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo Scapulare. Sed in postremum hoc, non aliter invehitur, quam fuites omnino, ac temerarias Joannis Launoy objectiones recoquendo, quas iste in quinque suis Dissertationibus collegit, jam a Rege Christianissimo in Gallia primum, ac Romæ deinde a S. Sede anno 1690. sollemniter proscriptis. Cujus quidem argumenta satis abunde impugnata fuere, & in os ipsius Auctoris a nostratibus Scriptoribus elisa, nempe a Joanne Cheron, Thoma Aquinate a S. Joseph, Philiberto Fezajo, Irenzo a S. Jacobo, atque ab eximio Theophilo Raynaudo Jesuita; & deinde ab innumeris aliis scriptoribus, quos inter novissime Cosmas Villiers, Bibliotheca Carm. tom. 2. verb. *Simon Anglus*, ubi singulas Launoy affert difficultates, & solide omnes, modesteque refellit.

1252. Confirmat Deus, hac tempestate, Visionis Stockianæ veritatem, & promissum, a B. Virgine Simoni factum, stupendo sane Miraculo. Morti proximus erat Nobilis quidam Wyntonienſis, nomine Walterus de Lynthonia; qui pro precibus, quas Deo, fatali illo transitu, fundere debebat, execrabilibus blasphemis, desperati instar, animam Dæmoni tradebat. Interim dolentissimus ejus Frater Petrus, Ecclesiæ S. Helenæ Decanus, ad ægri illius domum, S. Simonem Stockium sollicitè vocari curat; qui post multas Deiparæ effusas preces, pro animæ famosissimi illius peccatoris salute, sacrum habitum ejusdem corpori imponit; atque en hominem illum subito mutatum, & ad Deum conversum: apertissimis veri doloris argumentis crimina confitetur, & periculum proximæ, atque æternæ damnationis evadens, ob merita B. Mariæ Virginis æternam salutem consecutus est; quemadmodum post obitum, ejus animam Fratri suo adparens, eidem fuit testata.

„ Circa horam octavam noctis pacifice exhalavit animam, quæ Fratri „ suo hæſitanti de salute ejus apparuit, significando, bene secum agi, „ & quod per potentissimam Reginam Cælorum, per habitum B. Viri, tamquam per clypeum evaserat insidias Dæmonum „. Sic supra laudatus Swayngtonus, successus illius ocularis testis, in *Vit. S. Simon.* Ubi addit, quod, hujus rei nuncius quum ad Episcopi aures pervenisset, ad se vocato Simone, omnia ex ejus ore audire voluerit, & in forma authentica describi, jufferit. *Domino Episcopo mandante omnia scribi sub*

figillo authentico. Subdit præterea, Petrum Defuncti Fratrem, in æternum accepti beneficii monumentum, ad B. Virginis honorem Wynthoniæ Ordinis nostri Cœnobium ædificasse. *Auctor citat.*

1254. S. Ludovico IX. Galliarum Rege e Palæstina in ejus Regnum redeunte, navis in Montis Carmeli vicinitate jactata procellis jam jam peritura erat, cum intelligens Rex inter noctis caligines, & campanæ sonitum, atque ex ore navis gubernatoris, ibi Carmeli Ecclesiam adesse, Beatissimæ Dei Matri toto corde se commendavit; vovitque, illuc ad Virginem adorandam ascensurum; si ipsum ab instanti eriperet naufragio. Misericordiarum Mater Ludovici precibus annuit, & Rex, sedato mari, Montem Carmelum statim ascendit, eamque, post gratiarum actionem, humillime veneratus est. E Carmelo deinde discedens, Superioris accepta benedictione, sex Eremitarum illorum secum duxit; quibus, postquam in Galliam pervenit, Parisiis Monasterium ante *portam Barratam* (sic a *Barratis* Fratrum palliis deinceps dictam) extruxit. Historiam hanc præ aliis refert Gulielmus Sanvicus, ea tempestate Montis Carmeli incola, *tract. de multipl. Ord. cap. 6.* Fuit deinde Ludovicus nostri Sacri habitus amantissimus, ut scribit Theophilus Raynaudus, in suo *Scapul. Parthen. Carmel. par. 1. cap. 8.* „ Omnium summus inter summates Laicos Sacri hujus Ritus observatores censendus „ est S. Ludovicus IX. Rex Francorum, qui primum e Palæstina rediens, abductis secum de majorum consensu, sex de Monte Carmelo Eremitis, vel ab eis edoctus religiosam scapularis observantiam, vel in regressu ritum satis disseminatum pie usurpans, Mariano sodalio nomen dedit. Id quod ex ejusdem ævi Auctoribus idem Raynaudus clarissime demonstrat. *Vid. Specul. Carm. tom. 1.*

Eodem anno Summi Pontificis Innocentii IV. benevolentiam, ac tutamen experiuntur Carmelitæ, juxta promissionem a B. Virgine D. Simoni Stockio in Occidente factam, atque in Oriente Vicario ejus Generali Nicolao Gallo; Pontificem enim adeuntes, a variis ille gravaminibus, ac molestiis Carmelitas liberat, quæ tunc a Prælatibus, Parochis, aliisque patiebantur. Ac primo quidem Generali Priori potestatem tribuit eos, qui Ordini se voveant, a censuris, in quas forsan in sæculo incurrerant, absolvendi. 2. ejus subditos ab excommunicatione, *ob manuum injectionem in se invicem* liberandi. 3. vetat, ne ullus ab hortis, & virgultis ad eosdem spectantibus decimam exigat. 4. Veniam Generali concedit, ut Fratribus suis concionari, & confessiones audire, cum uno Locorum Ordinariorum consensu, permittat. 5. non modo duorum Conventuum ere-

erectionem confirmat, primi nempe Aylesfordiæ, atque alterius Londini, a Nobili Richardo de Grey extractorum; sed Episcopo etiam præcipit, ut illos, qui hisce omnibus resistunt, censuris quoque compellat. *Bullar. Carm. tom. 1.* Atque en confirmata, quæ Virgo Simoni prædixerat: *Quod mitteret ad D. Innocentium, Benedicti Filii sui Vicarium, qui de gravaminibus remedium præstaret.* De quo jam supra.

1256. Novus Pontifex Alexander IV., æque ac ejus Antecessor, Carmelitis se præbuit propitium: nam hoc tempore septem pro eis Bullas edidit, quibus varia illis concedit privilegia; præ ceteris vero Declarationem, & Mitigationem Regulæ, ab Innocentio IV. factam, confirmat: „ Et quoniam propter, ut ipse ait, Paganorum incurfus in „ Mansionibus, quas habent in transmarinis partibus, nequeunt com- „ morari, & ob hoc oporteat ex ipsis aliquos se transferre ad Regionès „ varias, & remotas „. Idcirco hortatur, præcipitque Fidelibus, ut eos benigne, comiterque excipiant, ac de domibus, locisque opportunis in suis Regionibus provideant. *Bull. Carm. tom. 1.*

1260. Circa hæc tempora, Tolosæ, dives quidam Hebræus, nomine Samuel Grossus, ob Dei Matris prodigiosam apparitionem, super sui viridarii arborem pluries visæ, ad fidem convertitur, eumque locum Carmelitis dono dat; qui e Conventu extra Civitatem vocati, parvum ibidem, ac nimis religiosum Oratorium aptarunt. At id postquam rescivit Præsul, sive Civitatis Gubernator, illinc Carmelitas expellere conatur, ipsisque abnuentibus, eundem locum undique circumdat, iisque victum comparandi viam adimit, ut sic ad exeundum fame compellat. Has inter angustias afflictorum Matri se commendant; cui dum ipsi singulari pietate, atque obsequio Antiphonam canunt, a D. Simone compositam: *Ave Stella Matutina*, ad verba illa cum pervenissent: *Tu nos in hoc carcere solare propitia*: opposita rumpuntur obstacula, eodem temporis momento januæ mirum in modum aperiuntur, & quod mirabilius fuit, Gubernatoris oculi proprias reliquerunt sedes, a nervis ad maxillas usque pendentes: *Oculi Capitanei, qui ipsos incluserat, per nervos in maxilla pependunt, sedes proprias exeuntes.* Repentino hujusmodi malo Gubernator, sui criminis poenitens, ad locum illum adduci se iussit, ibique ad Cælorum Reginæ pietatem, Fratrumque orationes recurrit. Et ecce tum aliud accidit portentum; siquidem dum illi pro ipso precantur, coram Virginis Simulacro *Salve Regina* canentes, ad verba illa: *tuos misericordes oculos ad nos converte*; Gubernatoris oculi pristino loco restituantur, ac priori valetudine gaudet infirmus. *Confestim*

sim oculi prædicti Capitanei loca pristina, cunctis, qui adorant, videntibus, reintraverunt. Ita refert Historicus. Deinde in grati animi testimonium Misericordiosissimæ Dei Matri una cum suis bonis totum se ipsum addixit, sacras Carmeli lanas induendo. Portentosissimum facinus vetustissimi nostri tradunt Auctores, nempe Joannes Hyldesheim in *tract. de princip. Ord. cap. 15.*, & Balduinus Laertius in *Collect. cap. 11.* postque illos alii omnes; eo solo discrimine, quod Segerus Pauli in *Chron. Vir. S. Simon.* ad hunc annum, Lezana vero *Annal. tom. 4.* ad ann. 1264. illud referant.

1261. Non solum a Paganis fide carentibus in Oriente vexantur hoc tempore Carmelitæ, sed etiam a nonnullis, qui nomen Domini recipere in vacuum non formidant, graves pressuras, & molestias patiuntur, ut inquit S. P. Alexander IV. in ejus Bulla hoc anno publicata. Hinc ad Generalis preces (forsitan Nicolai Galli, iis in Regionibus Generalis Vicarii) Provincialium, & Fratrum nostrorum, in Hierosolymorum Patriarchatu existentium, illi præcipit Patriarchæ, ut eos omnino protegat, atque etiam hujusmodi hostes per censuras Ecclesiasticas, omni appellatione postposita, compescat. *Bull. Carm. tom. 1.*

1264. B. Francus ante Beatæ Virginis Altare orans, in raptu, ecstasi, vel somno, ut ait Lezana, pulcherrimam sibi hæc dicentem Virginem vidit: *Si vis, o France, scire qualem te vitam gerere oporteat, ut salvus esse, & Diaboli laqueos fugere possis, solitudinem sequere, & hominum consortia, qui tibi in juventute scandala fuerunt, in senectute fuge.* Lombardellus in ejus Vita.

^{VII}
B. Nicolaus Cassus
Tolosanus

Electus Gualis in Comitijis Tholosae habiti 24. Maji 1265 Praefuit
annis 5. Quieuit in Domino in cenobio Alneucensi die 20. Aprilis 1270
Aetatis suae 46.

Arnold. F. Waterhouse Sculp.

VII.

B. NICOLAUS GALLUS.

Nicolaus, vulgo *Gallus* nuncupatus, quod natione Francicus esset, Patria vel Narbonensis, vel Tolosanensis, ut alii autumant, erat. Qui vel occasione belli Sacri, ut de Bertholdo II. & Alano dictum est (variæ namque diversis temporibus Christianorum in Orientem Expeditiones fuere), vel potius ex voto Sacra Loca visitandi, Palæstinam petiit, Montemque Carmeli conscendit; ubi sanctitate Eremitarum illorum comperta, Carmelitarum Institutum amplexus est; in eoque tanta morum honestate, ac sapientia claruit, ut primo Sacri Montis Prior ob ejus meritum creatus sit, deinde anno 1250. etiam Generalis Vicarius pro Oriente a S. Simone constitutus. Quinimmo dum hoc in munere infelicissimis illis temporibus pusillum gregem sibi commissum summo studio, ac vigilantia regebat, dignus sane inventus est, qui a SS. Dei Matre Maria cælestibus visionibus semel, atque iterum honoraretur. Quarum prima anno 1251. accidit, cum illi pro Ordine suo, tunc ab Episcopis undique vexato, exoranti apparens præcepit „ ut ad Pontificem Maximum Innocentium accederet intrepide, qui juxta nominis sui indicium, nemini nocendo, partem foveret innocentium: sic quoque salubre remedium ab eo contra præmissa gravamina reportaret „ (ita Bostius). Altera vero anno 1254. contigit, cum eadem SS. Deipara de adventu, ac S. Ludovici Galliarum Regis in Montem Carmeli ascensu Nicolaum ipsum præmonuit; de quo jam supra dictum est.

Interim vero, cum anno 1265. S. Simon Stockius e Terris ad Cælestem Patriam evolasset, in totius Ordinis Præfectura illi suffectus est Nicolaus; qui *statim*, inquit Bostius,

curam

curam Gregis sibi commissi acceptans, corpus suum in Dominico onere, & servitio emancipare studuit. Hinc anno 1267. Messanæ Capitulum generale coegit, ut una cum gravioribus Fratribus gravissima Ordinis ageret negotia; quippe qui tunc temporis, quemadmodum, annuente Cælo, feliciter creverat in Europa, ita sævientibus magis, magisque Saracenis, omnino in Palæstina deficiebat. Interea Nicolaus noster, ut optimus Pastor, nulli parcens labori, de Regione in Regionem transiens, oves sibi creditas assidue invisebat, & Fratres ad perfectam legum observantiam, adque virtutes verbo, & exemplo exhortans, malos usus, qui, quacumque etiam adhibita diligentia, sensim in Religiosas Communitates irrepunt, totis viribus conabatur evertere. At quod in primis pientissimi Præsulis animum exagitabat, quodque ipsum ad lacrymas, & singultus continuo impellebat, id erat, quod sui Fratres, pristina Eremitica vīta paullatim relicta, ad Oppida, & Civitates convolarent, quo etiam domos suas e desertis anxio animo contendebant transferre: cui malo, quod maximum ipse ducebat, quum remedium haud posset afferre, Nicolaus sui Generalatus munere abdicare se statuit. Quod peregit incunte anno 1270. Indeque in Eremum secessit montis Erratros, qui mons est, non quidem in Anglia, sed in Gallia positus apud Arausionensem Civitatem, ut eo in loco eremiticam vitam, quam aliis suadere non poterat, ipse transigeret.

Hac in solitudine soli Deo vacans, librum illum, brevem quidem, ut eum appellat Lezana, aureum tamen, atque eloquentia, & Dei spiritu plenum, conscripsit, cui titulus: *Ignea Sagitta*. Sed non multo post, senio confectus, vitam cum morte commutavit XII. Kal. Majas anno a Virginis Partu vel 1270. vel 1272. Tandem (scribit Bostius) *B. Pater Nicolaus die 2. Mensis Aprilis ab hac luce decedens Christum adiit, multis clarus Miraculis in vita, & post mortem,*
& in

in Aوراica (seu Aراusione , gallice Oranges) tumultatur . Sanctum , aut Sanctitate insignem , præter Nostrates , vocant etiam Nicolaum Philippus Forestius Bergomensis , Trithemius , Marcus Guazzus , & Ciacconius tom. 1. de vit. Pontif. in Nicolao IV. , aliique Scriptores , quos videre est *Bibliothec. Carmelit. tom. 2. pag. 849.*

Res memoria digna sub Nicolai regimine.

1265. **T**olosa , in Aquitania , Generalia Comitata celebrantur , jam præcedenti anno a D. Simone indicta , qui tamen morte præventus iis præesse nequivit . Hinc Suprema Ordinis Præfectura cum vacaret , ad eandem , Fratrum omnium suffragiis , Nicolaus Gallus euectus est . *Bostius.*

Eo Capitulo vix celebrato , divina quædam ultio , ac sane admiranda in quemdam Ordinis insectatorem accidit , quam nos hic iisdem Segeri Pauli verbis in Chron. Vit. S. Simon. referemus . „ Tolosani „ Comitatus Viguerii (cui tunc Tolosa parebat) Filius , Monasterio „ Fratrum hujus Ordinis vicinus , invidens felici eorum successui (hoc „ est Capituli ante celebrati) diabolico instinctu , armata manu illud „ incendio delere , ac spoliare aggressus est die 5. Augusti ejusdem anni 1265. Sed non sine manifesta Dei Matris , istius loci Patronæ , vindicta : nam mox Tyranni caput inversum est , ita ut facies spectaretur a tergo , & occiput in pectore , qui sentiens ultionem Dei , supplex ad Imagunculam B. Virginis confugit , liberatusque a plaga , portam , ubi fuerat molitus incendium , lapideo , & egregio opere illustravit . De quo plura Gulielmus Benedicti U. J. D. in repetitione cap. Raynutius de Testamentis , . Hactenus Segerus , qui etiam hæc addit . *Quod miraculum diversum plane est ab illo , de quo supra ad ann. 1260.*

Eodem ævo Fratres Carmelitæ ab Infidelibus expulsi , Terra Sancta relicta (in magno fortassis tum erant numero) , per Europam longe , lateque vagabantur , locum , & sedem quæritantes , ubi satis divino Servitio , sui que Instituti Officiis facere possint . Magna Fidelium pars eos non modo benigne , comiterque excipiebant ; sed etiam in Civitates atque Oppida compellabant , iisdem loca , atque opem ad exstruenda Coenobia undique præstantes . Alii tamen , aut jurisdictionis , aut emolumentum causa , quum novis Ecclesiarum erectionibus nequirent resistere ,

F

modo

modo ipsis divina officia celebrare, modo Cœmeteria habere prohibent, modo etiam decimis, atque aliis gravaminibus eosdem onerant: iique erant Parochi, & plerumque etiam Episcopi, tot præteritorum Pontificum commendationes, exhortationes, ac mandata parum, aut nihili pendentes. Ex quo sane factum est, ut sæpissime Supremi Hierarchæ iustitiam, pietatemque imploraverint. Ita illi egerunt cum novo Pontifice Clemente IV., qui primo hoc sui Pontificatus anno septem Bullas pro Carmelitis edidit, quibus Prædecessorum exemplo, primo illos sub sui, ac S. Sedis patrocinio suscipit; deinde encyclicis litteris Ecclesiarum Antistites hortatur, illisque præcipit, ne illos vexent, vexarique permittant, sed immo benigne excipiant, & loca pro Conventibus, atque Ecclesiis exstruendis, divinisque peragendis Officiis lubentissime tribuant. Ac denique S. Pontifex, præter alia, quæ in nostro Bullario tom. 1. videri possunt, usum eisdem Altaris portatilis permittit. Quod sane privilegium, etsi a Concilio Tridentino videatur revocatum Sess. 22., probabilius tamen putat Lezana in ejus Summa *ver. Altare*, non contradicente, vel permittente Episcopo, posse Altari illo, etiam post Tridentinam Synodum, uti Carmelitas. *Bull. Carm. tom. 1.*

1266. Altissimo complura miracula in sui Servi Simonis Stockii laudem post ejus quoque obitum, operante, Archiepiscopus Burdigalensis hoc Anno præcipit, ac permittit, in ea Civitate, ac Diœcesi uti Sanctum ipsum coli, atque adorari; quem sane cultum Pitæus lib. de Script. Angl. Simonis Canonizationem vocat. Quamvis id Lezanæ haud arrideat; affirmanti, Sanctorum Canonizationem ad Sanctam dumtaxat Sedem pertinere. Notat tamen Benedictus XIV. in insigni ejus Opere *de canoniz. SS. cap. 10. lib. 1.*, etiam post Alexandri III. Epistolam, in Decretalib. *tit. 45. de Reliq.*, & *venerat. SS. insertam*, Auctores fuisse, qui senserint, Episcopos in suis Diœcesibus antiquam canonizandi auctoritatem retinere, sive potius aliquem Dei Servum beatificandi facultatem, ideoque dignum ipsum cultu, & publica veneratione, limitibus suæ jurisdictionis circumscripta, declarandi. Atque hujus sententiæ fuisse ait, Thomam Valdensem tom. 3. *Sacramental. cap. 122.* Ac sane varii Episcopi ita se gesserunt, quos inter Franciscus Piccolomini, tunc temporis Senarum Episcopus, qui anno 1489. Corpus Dei Servæ Aldobrandeschæ sollempniter extulit. Sic etiam potuit Burdigalensis Archiepiscopus bona fide Beatum, aut Sanctum in sua Diœcesi Simonem nostrum declarare, post laudatam Alexandri III. Decretalem, & ante famosam Bullam Urbani VIII. anni 1634. Qui sane cultus fuit deinde
a Ni-

a Nicolao III. confirmatus, undecimo post Simonis obitum anno, fuitque concessum Burdigalæ Officium recitare, ac Missam, tamquam Sancti Confessoris, ut scribit etiam Theophilus Raynaudus.

1267. Generalis Nicolaus Gallus Generale Ordinis Capitulum Mesanz convocat, quæ Civitas tunc temporis Caroli I. Andegavensis utriusque Siciliæ Regis imperio parebat; cujus quidem Principis, cum Gallicus quoque esset Nicolaus, patrocinio facile gaudebat. *Palæonydorus*.

1268. Hoc anno Saladinus Bondocudar ducentorum millium Saracenorum exercitu, inter alias Syriæ Civitates, Antiochiam aggreditur, expugnatque, viginti millibus Christianorum cæsis, inclytoque etiam Cœnobio nostro, quod ibidem erat positum, everso. Quin etiam aliud Carmelitarum Monasterium in Montanis nigris existens, atque ab illa Civitate parum distans, ea tempestate excissum est; unaque cum Conventibus illis Fratres etiam, qui ipsos incolebant, Saracenorum feritatis victimæ extiterunt. Ita Bostius, & Palæonydorus *lib. 3. cap. 9.* qui diræ illius stragis hæc verbis meminit: *Iisdem temporibus plures Fratres Carmelitani Ordinis in Terra Sancta a Saracenis, & in Montanis Nigris martyrio coronati, & ceteri omnes variis pœnis trucidati sunt, & Monasteria ab inimicis crucis Christi igne combusta. Lezana ad hunc ann.*

1270. Hoc anno Nicolaus Gallus Prioris Generalis munere se abdicavit, postquam Ordini quinque annorum spatio præfuit. De hujus Generalis cum creationis, tum abdicationis anno conveniunt Scriptores; quamvis aliquatenus inter ipsos disputatum sit tam de creationis, quam de regiminis tempore aliorum sex Generalium, qui Nicolao præcesserunt. Immo extitit quidam exterus Scriptor, qui illorum Generalium Chronotaxim; a sincera illa, ac genuina aliorum Auctorum prorsus abhorrentem, contexuit. Sed Nos ea in re nostratium Scriptorum computum, nempe Vastelii, Lezanæ, Francisci Bonæ Spei, ac Danielis a Virgine Maria secuti sumus, ipsumque hoc loco placet subnectere.

Septem priorum Generalium Latinorum Chronotaxis.

	Annus circiter Electionis	Præfecturæ	Obitus
S. Bertholdus I.	1142.	45.	1187.
S. Brocardus	1188.	33.	1221.
S. Cyrillus	1221.	3.	1224.
B. Bertholdus II.	1224.	7.	1231.
B. Alanus	1231.	14.	1245.
S. Simon	1245.	20.	1265.
B. Nicolaus Gallus	1265.	5.	1270.

F 2

Hinc

Hinc patet, quam inconsulto scripserit Papebrochius : *ad scopulos miserrimum naufragium fecisse Carmelitarum Scriptorum omnium Chronologiam bisce duobus, vel tribus sæculis*. Advertendum hic est, quinque primos Generales Priores in Carmelo sive Palæstina creatos esse, atque in Terra Sancta commoratos, ubi etiam supremum obierunt diem, præter Alanum, qui in Europam transmigravit, & Coloniam e vita discessit.

Præterea, ineunte Sæculo XIII. multiplicato in Europa Ordine, ne hic, ob magnam a Palæstina distantiam, quasi acephalus esset, institutus fuit in Europa ipsa Generalis Vicarius (Priori quidem Generali in Terra Sancta residenti subjectus) Simon Stockius ab anno 1215. sive potius 1221., ut opinatur Lezana, usque ad annum 1245., quo totius Ordinis Generalis Prior renunciatus est. Hujus autem Generalis ævo, qui in Europa residebat, creatus est in Terra Sancta Generalis Vicarius Nicolaus Gallus ab anno 1250. usque ad annum 1265. quo, Stockio extincto, Generalis Prior Nicolaus ipse fuit electus. Sicque in posterum Generales Vicarii Terræ Sanctæ ii ipsi Provinciales fuere, ad totum usque Provinciam illius interitum. *Vid. Specul. Carm. tom. 2. in Vit. S. Bertholdi.*

VIII

Rodolphus Alemannus

Electus Gn̄alis in Concilio Parisijs habitus 3 m̄bris 1298.
Profuit annis 3. Decessit in eremo Alneuicensi die
1237. Aetatis suae an

Arnold. T. Waterhout scul.

VIII.

V. R A D U L P H U S.

Nicolai Galli in Generalatus munere Successor dignissimus extitit Radulphus, ab aliis Rodulphus, sive Ridolphus nuncupatus, natione Alemanus. *Doctrina, sapientia, prudentia, consilio, solitudine, contemplatione, jejuniis, vitæ sanctimonia, ceterisque virtutibus clarus*, ut eum appellat Cosmas Villiers Bibl. Carm. tom. 2. Hinc nil mirum, si in Comitibus Generalibus Parisiis habitis anno 1270. tot inter selectissimos Ordinis Patres, communi omnium voto ipse fuerit Nicolao Generali suffectus. De hujus tamen meritissimi Præsulis gestis, ac regimine parum, aut nihil ad nos pervenit; tum quia nimis breve illud fuit (triennium enim dumtaxat perduravit), tum etiam, quod vix pauca quædam Auctores de illo scripta reliquerunt. Quod pro certo, exploratoque habemus, in quo sane omnes conveniunt Scriptores, illud est, quod ad Supremam Ordinis Præfecturam evectus, ubi illum summa cum sollicitudine, ac prudentia triennium fuit moderatus, perraro modestiæ, atque humilitatis exemplo, æque ac ejus Antecessor Nicolaus egerat, dignitate, officioque suo in Capitulo Generali Burdigalæ habito anno 1273. se sua sponte abdicavit, ut Deo, sibi que unice vacaret. Quod quidem ut commodius ageret, in Eremum Holnensem apud Alnewicum in Nortumbria Angliæ Provincia secessit, ubi eremiticam vitam, atque a Laicorum commercio prorsus remotam agens, laboribus tandem, & corporis afflictationibus fractus, sancto fine quievit xv. Kal. Januarii anno MCCLXXVII.

In veteri Kalendario MS., quod in nostro Mechliniensi Conventu adservatur (de cujus auctoritate scribit noster Wastelius lib. 1. Vindiciar. sect. 4. art. 1.) sub die 18. mensis

De-

Decembris de nostro Generali Rodulpho hisce verbis fit mentio : „ Rodulphi Confessoris VIII. Generalis ; natione fuit Alemanus , vir religiosissimus , electus in Capitulo Generali Parisiis celebrato anno Christi 1270. Religioni amplificandæ , & fovendæ Regulari observantiæ pro viribus studuit . At vitæ contemplativæ amore attractus , exemplo sui Prædecessoris Nicolai , officio Generalatus se abdicavit tertio anno , & ad Eremiticum Conventum prope Alnewicum in Anglia secessit , ubi reliquum vitæ exegit , & vitæ Sanctæ , ac solitariæ exemplo relicto , decessit „ .

Res memoria dignæ sub Radulphi regimine .

1270. **D**ie 7. sive potius 8. Mensis Septembris , quo B. Mariæ Virginis Nativitatis memoria ab Ecclesia recolitur , Generalibus Comitibus Lutetiæ Parisiorum habitis , Prior Ordinis Generalis Radulphus creatur . *Lezana .*

Eodem anno Carolus I. Andegavensis Neapolis Rex , ac S. Ludovici Galliarum Regis Frater , postulantibus Religiosis nostris , Regali suo Diplomate latam loci positionem pro Ecclesia , ac veteri Conventu Carmeli Majoris Neapolis ampliandis concedit . *Pro remissione* (inquit ipse) *peccatorum inclytæ memoriæ quondam Parentum nostrorum Dom. Ludovici Illustris Regis , & Domine Blanca Reginae .* Qui sane Conventus noster pulcherrimus nunc est , & omnes inter , quos nostra habet Religio , primum occupat locum , nedum ædificiorum structura , argentorumque , ac Regalium Privilegiorum copia , sed etiam ob Sanctissimæ Dei Matris Mariæ , Divinique ejus Filii Crucifixi portentosa , atque inclyta Simulacra .

Regalis concessionis Diploma nostro in Bullario tom. I. pag. 606. refertur . In quo tamen duo errores adnotandi , & corrigendi sunt . Primus est in anno Diplomati adscripto , ubi pro anno 1269. legi debet 1270. , idque non modo ab Autographo , quod in Regiis Archivis , ac Regestis adservatur , clarissime constat ; sed etiam ex verbis illis , quæ in fine subduntur : *Indictione 13. & Regni anno quinto ;* utrisque sane annum 1270. non autem 1269. apertissime denotantibus .

Alter vero error in titulo est , seu Summario , a Bullarii Collectore Regali concessionis adposito , nempe : *Diploma pro fundatione majoris Con-*

Conventus Neapolitani, cum potius dicere debuisset : *Pro ampliacione*. Nam citato anno 1270. jam nostrum exstabat Cœnobium; immo tale erat, ut superiori anno illius Ecclesia duorum infelicissimorum Principum digna Sepultura esse potuerit: nimirum Regis Conradini Suevi, & Friderici de Austria, quibus, Caroli Regis jussu, in vicino Foro magno caput fuit abscissum, eorumque Cadavera, curante Margarita Conradini Matre, in eandem Ecclesiam fuerunt translata. Ob hoc itaque, aliaque argumenta a nobis relata in *Opuscul. de Vir. illustr. Carmeli major. Neap. Dissertat. præv.*, a temporibus longe sane remotioribus, quam ab anno 1270. Regalis nostri Conventus Neapolitani origo repeti debet. *Bull. Carm. tom. 1.*

1273. Hoc anno Generalatus munere se abdicat Radulphus, atque ad Ereum prope Alnewicum, soli Deo vacaturus, se contulit. At cave sis, ne pro Eremitio hic intelligas antrum, sive speculum quoddam inter montium prærupta positum, ubi unus ipse, atque ab hominum commercio omnino semotus viveret; sed domum, sive Conventum Fratrum in solitudine, & longe ab Urbibus extractum, juxta primævam Religionis nostræ, & Regulæ institutionem. Quæ Mansiones *Eremiti*, & *Eremitoria* vocabantur. Ad hujusmodi igitur Eremitas, quæ plurimæ tunc temporis in Ordine erant, post Generalatus abdicationem se contulerunt, & Radulphus, & ejus Antecessor Nicolaus Gallus, de quo supra differuimus; qui ægre sane ferens (Nicolaus nempe), Fratres suos domos nostras in Eremitis erectas ad Urbes, & Villas transferre, adque populares turbas transmigrare, sancto, & Eliano zelo succensus in suo libro: *Ignea sagitta* inscripto, in eos invehitur, privignos Ordinis Carmelitici, non filios illos adpellans: & acri stylo, eloquioque damna, quæ hinc Ordini, ac Religiosis acciderant, deplorat. Ex quibus nunc pauca hic delibasse juvat.

„ Heu me, Mater, quæ me genuisti, sanctissima Religio (ita loquitur in cap. 2.), quis dabit capiti meo fontem lacrymarum, ut diu,
 „ noctuque plorans, gemens, ac suspirans, tuum contra eos excitem
 „ plantatorem, qui te, extra solitudinis eradicantes fructifera, in ter-
 „ ram falsuginis, ac malitiæ inhabitantium in ea, miserabiliter trans-
 „ plantarunt? Quis me poterit consolari, Mater dulcissima? Quis est,
 „ qui se filium reputans, Mater sanctissima, super te his diebus nequeat
 „ contristari? Recordare, & suspira, & suspirans recordare, quam digna,
 „ & quam Sancta eras in statu pristino, ac in oculis omnium mirabi-
 „ lis, & famosa, dum Patres nostros, Eremitas Sanctissimos, in loco

„ pa-

„ pascuæ spiritualis optime collocatos , super aquam refectionis mirabiliter
 „ educatos, nutritivo non cessabas pabulo faginare .

Ex cap. 3. „ Quamdiu in solitudine contemplationibus, orationibus,
 „ ac sanctis operibus vobis ipsis proficientes laudabiliter institistis, odor
 „ famæ sanctitatis vestræ per Civitates, & Castra, longe, lateque in Or-
 „ be diffusus, se pro certo odorantes universos, & singulos mirabiliter
 „ confortavit. Sed plures tunc temporis per odoris illius redolentiam
 „ bene ædificatos ad Eremi solitudinem, ut poenitentiam agerent, quasi
 „ suavitatis quodam funiculo attrahentes adunavit. Nunc vero inter sæ-
 „ culares sæculariter conversantes vobis, seu proximis utique non pro-
 „ ficitis .

Ex cap. 5. „ Dicite, quæ, & qualis est ista nova Religio, in Ci-
 „ vitatibus adinventæ? Immo confusius respondete, qua ibidem occupa-
 „ tione, utili existitis occupati? Certe pro vobis, qui de veritate eru-
 „ bescitis, verius respondebo: per plateas Civitatum de mane usque ad
 „ vesperam bini, & bini discurrentes Non est hæc Religio mun-
 „ da, & immaculata apud Deum, & Patrem, in qua oportet quemli-
 „ bet immaculatum ab hoc sæculo custodiri. Audite ergo Eremitæ ab
 „ Eremito nuncupati, qui in corde Civitatis habitaculum elegistis. Audi-
 „ te, inquam, non quid ego, sed quid Propheta protulit: vidi, inquit,
 „ iniquitatem, & contradictionem in Civitate .

Hæc, & alia præclarus ille Pater Nicolaus, peculiari Ordinis, ac
 Fratrum nostrorum bono unice intentus. Attamen, inquit Daniel a V.
 Maria, „ præferendum iudicium Ecclesiæ, a Spiritu Sancto directæ, quæ
 „ Ordinem nostrum inter Ordines Mendicantes adscribens, voluit, ut
 „ pro salute animarum publico Ecclesiæ Ministerio vacaret, quod qui-
 „ dem in solitudinibus, atque Eremis exequi nusquam posset „. Hinc
 Innocentius IV. Regulam primitivam moderans, ac declarans, inter a-
 lia in cap. 2. addidit: *Loca autem habere poteritis in Eremis, vel ubi*
vobis donata fuerint .

Ceterum optandum sane esset, ut in qualibet Ordinis Provincia una
 saltem adesset Eremitus; quemadmodum, apud Excalceatos nostros in mo-
 re positum est, nostrosque etiam Belgicæ, & Turonensis Provinciæ Re-
 formatos, ubi orationi tantum, & contemplationi vacarent Fratres; qui
finis proprius, proximus, & primarius est nostræ Regulæ, ut inquit Ven.
Pater Thomas a Jesu in tract. de Variis Regul. Carm. Studium namque
salutis animarum aliorum finis est secundarius. Vid. Danielelem Vin. Carm.
pag. 667.

Petrus de Amiliano
Rutenensis

Electus Gr̃alis in Comitibz Burdigalæ 6. Januarij 1273. Prefuit
anno 21. Decessit Colonice Agrippinae die 1296. Aetatis
84. 1111.

Arnold. Van Noortmant. Scul.

IX.

PETRUS DE ÆMILIANO, SIVE AMILIANO.

Petrus, natione Gallus, Provinciæ Rutenensis, ab Æmiliano (gallice *Millaud*) ejus Patria, Æmilianus, sive de Amiliano cognominatus, jam inde a prima ætate, Mundo derelicto, humiles Carmeli lanas in Aquitaniæ Provinciâ induit. *Vir fuit*, ait noster Alegrius, *albo sane lapillo censendus, devotus, venerandus, pius, & a Cosmate Villiers: morum pietate, ac Religionis devotione præclarus adpellatur.* Hinc optimo sane jure in Generalibus Comitibus Burdigalæ habitis anno 1273. Supremus Ordinis Moderator fuit renunciatus. Ad quod sane munus cum esset evectus Petrus, cunctos optimi Præsulis numeros absolvit. Fratres ejus curæ commissos, nulli parcens labori, frequenter visebat: Pro communi Ordinis bono sex generalia Capitula in suo concivit Regimine: Nova contra Ordinem contentione ex mala intellecta Concilii Lugdunensis Constitutione: *Religionum diversitatem nimiam: exorta, obrectatoribus fortissime restitit, & litteris ad Eduardum Angliæ Regem, cui erat acceptissimus, missis, ipsius tutamen, ac patrocinium apud Sanctam Sedem petiit, cunctaque ex voto impetravit; adeo ut Ordinem suum ab injusta vexatione fartum, tectumque servarit.* Ab Honorio IV. Summo Ecclesiæ Pastore potestatem mutandi, sive potius prietas Cappas albas reassumendi, palliis barratis relictis, obtinuit; atque in Generali Capitulo anno 1287. in Montepesulano celebrato, communi omnium voto mutatione illa statuta, eam in toto Ordine servandam præcepit. Tandem tanta fuit vigilantissimi hujus Præsulis sollicitudo, ut nedum Fratres, & Conventus sibi creditos sancte, recteque gubernare contenderit, sed etiam Ordini triginta Conventus in

G

Euro-

Europa noviter erectos comparaverit.

At dum Monasteria in Occidente feliciter auferunt; in Oriente a Barbarorum crudelitate pessum ibant (sic plerumque Supremus Mundi Rector alternantibus successibus humanas res dirigit) usque adeo , ut Æmilianus ipse maximo sui animi mœrore illa penitus everfa , Fratibus barbarorum gladio interfectis , aspexerit; inter quæ illud quoque Sacri Montis Carmeli celeberrimum, ac primum Cœnobium. Quot dolores , & angustias pientissimo huic Generali ultima hæc in Oriente Ordinis desolatio attulerit, facile intelligere est ex Trithemii Benedictini verbis, lib. de laud. Carm. eam sic deplorantis: „ O miseranda Sanctissimi Ordinis calamitas! „ Quem non , etsi lapideus sit , præmolliat ista Carmeli desolatio, quando non unius tantum Montis, sed & multorum per universam Judæam Religio destructa est „.

Tot inter rerum vicissitudines Ordinem viginti, & uno annis Petrus Æmilianus sanctissime moderatus, ingravescente jam ætate, & laboribus fractus, Burdigalæ anno 1294. Generalibus Comitibus concitis, se munere abdicavit, atque in Coloniam Agrippinam secessit; ubi in Conventu illo privatam vitam agens, tandem e vivis excessit, anno Æræ Vulgaris 1296. vel ut alii scribunt MCCXCIX.

Res

Res memoria dignæ sub Æmiliani regimine.

1273. **I**N Festo Epiphaniæ Domini Burdigalæ Generale Capitulum celebratur, in eoque Generalis Prior Petrus Æmilianus creatus est. *Bostius, & alii.*

1274. Gregorius X. S. P. Generale Concilium Lugduni convocat ad Græcam præsertim Ecclesiam cum Latina uniendam. Alios inter Patres ad hoc Concilium vocatos, Angelicus Doctor fuit D. Thomas Aquinas, qui tamen, dum Neapoli Romam versus iter habet, ut Lugdunum se conferat, gravi morbo correptus, in Abbatiali Monasterio Fossæ Novæ PP. Cisterciensium diem obiit supremum.

Jachettus Malespina in Florentinæ Historiæ continuatione a Ricordamo ejus patruo incæptæ, cap. 223. de D. Thomæ itinere, atque obitu loquens, hæc scribit: „ Nota, che quando egli s' infermò in questo „ cammino, egli andava per far disfare i Frati del Carmino: onde „ Dio mostrò questo miracolo, per la via infermò, e morì: e un Fra- „ te Minore, che andava con lui per la detta cagione contra a detti „ Frati del Carmino, quando fu innanzi al Papa ammutolì, e non „ potè parlare „.

Ludovicus Muratorius tom. VIII. *Rer. Italic.* quo Historiam Jachetti edidit, in sua præfatione illi præmissa, Malespinæ testimonio admisso, Sanctissimi Doctoris consilium defendere conatur, sed Carmelitici Ordinis [cujus parum semper fuit amicus] expensis, illum conviciis suis maxime offendens.

Muratorio adversatur doctissimus quidam Anonymus solida, atque erudita Dissertatione, cujus titulus est. „ Ludovici Muratorii dictiones in „ Carmelitarum Ordinem perperam lata, satis manifeste injuriæ, & falsita- „ tis evincuntur „. In ea, Ordine Carmelitarum a Muratorii injuriis vindicato, Malespinæ testimonium falsum omnino, nullaque fide dignum ostendit. Neque nos aliter putamus, præsertim, quod nemo ex scriptoribus nostris, quantum nobis constet, de hac re mentionem fecerit; cum tamen, quod ad nostram attinet historiam, magni esset momenti, nec silentio omnino prætereunda. Dicendum itaque est, uni tantum Malespinæ non modo D. Thomæ præcordia, sed etiam Dei O. M. consilia perscrutari datum esse. Laudatam dissertationem videre est tom. 7. *Controvers. P. Liberii* a Jesu edit. Mediolani 1754. in append.

Inter alia Statuta, in præfato Lugdunensi Concilio publicata, celebris est Gregorii X. Constitutio, quæ incipit: *Religionum diversitatem*

nimiam, quæque est de novarum Religionum a S. Sede haud confirmatarum abolitione. In qua Constitutione hæc præ ceteris leguntur: „ Sa-
 „ ne ad Prædicatorum, & Minorum Ordines præsentem non
 „ patimur Constitutionem extendi. Ceterum Eremitarum S. Augustini,
 „ & Carmelitarum Ordines, quorum institutio dictum Concilium Ge-
 „ nerale (Lateranense sub Inn. III.) præcessit, in suo statu (alii legunt
 „ in solido statu) manere concedimus, donec de ipsis fuerit aliter ordi-
 „ natum „. Vide Bull. Carm. tom. I. Quam sane Constitutionem nul-
 lum Ordini nostro detrimentum asserere, satis ostendit supra laudatus Ano-
 nymus, & ante ipsum cum aliis quamplurimis Lez. ad hunc ann.

1276. Hoc anno in Monte Pessulano Generalia Ordinis Comitia habentur. *Lexana.*

1279. Circa hæc tempora Cælorum Regina, dextra fertum flori-
 bus intextum, læva autem Ordinis Habitum tenens, B. Franco adpa-
 rens, eundem monet, ut quamprimum induat illum, si coronam,
 quam sibi pia Mater spondebat, vellet accipere. Hinc Francus post
 varias repulsas a Senensis Conventus Fratribus acceptas, ob nimis pro-
 vectam ipsius ætatem, tandem in Converforum numerum adscitus est.
 At non sine miraculo. Nam Fratribus in Capitulo pro admittendo Fran-
 co congregatis, Angelus adolescentis instar, mirantibus omnibus, Habi-
 tum, quo Francus induatur, illuc attulit. *Greg. Lombardelli Domini-
 canus in Vit. B. Franci cap. 16. & 17.*

1281. Aliud Generale Capitulum, Pentecostes die, Londini in
 Anglia ab Ordine concitur. *Lexana.*

1282. Gregorianæ Constitutionis superius laudatæ occasione, novas
 Ordo ab Æmulis suis illatas patitur molestias; quemadmodum enim male-
 feriarum hominum numerus in Orbe numquam defuit, sic raro etiam
 contra Religionem nostram persecutiones defuere. Hinc in Europa Ge-
 neralis Petrus Æmilianus gravissima ejus Epistola, relata in Bullario
 nostro tom. I. pag. 606., Eduardum Angliæ Regem, Ordini addictissimum
 etiam atque etiam obsecrat, ut pro Ordine apud Martinum II. tunc
 temporis S. Pontificem, intercedat, contra nonnullos, „ qui Constitu-
 „ tionem prædictam interpretari fatagunt praviter, & extorte, sensum
 „ ipsius debitum, & intentum, Dei timore postposito, pervertentes in
 „ totius Ordinis læsionem, gravamen, & præjudicium &c. Proindeque
 Regem deprecatur, ut Pontificem roget: „ quod Constitutionem prædi-
 „ ctam sic declaret, & interpretari dignetur, quod, nota vacillationis,
 „ quæ adversus Ordinem consurgit, ex ipso omnino sublata, Ordo ipse

„ ro-

„ robur obtineat pristinae firmitatis „. Verba sunt Epistolae. Hinc Rex quinque Cardinalibus scribit, ut suo nomine Pontificem ea de re obsecrent, cui etiam ipse postea scribere sibi reservavit. Ita colligitur ex actis Anglicanis tom. 2., & *Bull. Car. tom. 1. loc. citato.*

Eisdem vexationes, eademque de causa patiuntur in Oriente, atque in Palaestina Carmelita. Idcirco tres Terrae Sanctae Praelati ad eundem Pontificem Epistolam scribunt VIII. Kal. Octobris, Acconi datam; qua primo testantur Pontifici: *Qualiter Ordo Fratrum B. Mariae de Monte Carmelo fuit in Cismarinis partibus a tempore, cujus non extat Memoria, in ejusdem Terrae Sanctae solarium institutus.* Deinde ipsi significant, ex male intellecta Gregoriana Constitutione, solitam eleemosynam illis denegari: *Cujus ipsi, inquit, tenui particula pro suis supportandis necessitatibus retenta, reliquum autem in Fidelium, ac Terrae Sanctae subsidium distribuunt.* Denique Papam obtestantur, ut affatam Constitutionem adeo moderet, ac declaret, *quod, nota vacillationis, quae adversus dictum Ordinem consurgit, ex ipsa omnino sublata, idem Ordo robur prioris status resumat.*

1283. Eundem in modum pro Carmelitis scribunt die 12. M. Julii hujus anni ad Pontificem illum Equitum Hierosolymitanorum, ac Templariorum Magistri. Horum autem, ac Praelatorum litteras in veteri Speculo nostro, & apud Thomam Valdensum contra Wiclefum reperies. Vide etiam *Lex.*

1284. Mediolani, in Longobardia, Pentecostes die, Synodus Generalis Ordinis celebratur. *Lexana.*

1287. Alia Generalia Comitia in Monte Pessulano celebrantur; in quibus vi facultatis, ipsis per viva vocis Oraculum ab Honorio IV. die 9. Februarii 1286. attributa, a Generali Aemiliano, aliisque Patribus congregatis, post maturum consilium, & examen die 22. Julii S. Mariae Magdalenae Sacro, celebris Capparum mutatio decernitur; hortante etiam, perque suas litteras impellente Gervasio Giancoletto; quem primum inter Ordinis nostri Cardinales Protectores existimat Cosmas Villiers. Statutum ergo est eo in Capitulo, ut Fratres nostri, pallii, sive Cappis barratis, seu variegatis relictis, quas hac tempestate gestabant, Cappas omnino albas resumant. Qua de re infra erit dicendi locus. *Bull. Carm. tom. 1.*

1289. Nicolaus IV. Regulam Carmelitanam ab Inn. IV., ac deinde ab Alex. IV. quibusdam in rebus explicatam, correctam, ac mitigatam, confirmat. *Bull. Carm. tom. 1.*

1290.

1290. Hoc anno, atque etiam sequente ultima, ac lacrimabilis Conventuum, nostræque Religionis in Terra Sancta, everfio accidit, quam Gulielmus Sanvicus, qui illius fuit spectator, vivis coloribus in *Chron. de multipl. Ord. cap. 8.* describit; ubi post relatam Conventuum Tripolis, Belloloci, Tyri, atque Acconis destructionem a Saracenis factam, ita subdit. „ De Civitate Accon egredientes Saraceni, & ad „ S. Montem Carmeli, qui ab ea non longe distat, ascendentes, Monasterium Ordinis Fratrum B. Mariæ de Monte Carmeli ibidem commorantium, de quo ego nuper ad Accon perveneram (quod frequenter invaserant, sed numquam destruxerunt) tunc igne cremaverunt, & omnes Fratres ibidem repertos, & Salve Regina cantantes, gladio trucidarunt. Et sic Religio ista fuit de Provincia Phœnicea, & per consequens de tota Terra Sancta eradicata. Professores itaque hujus Religionis, qui in Monte Carmeli a tempore Eliæ, & Elisei Prophetarum continue, & incessanter in contemplatione Dei perstiterunt, in hac persecutione Montem illum ex toto amiserunt. Hucusque citatus Sanvicus.

Constabat olim hæc inclyta Terræ Sanctæ Provincia, quæ prima Ordinis fuit, septuaginta, ac septem Conventibus, ut tradit Lezana.

1291. III. Id. Decembris hujus anni ad Cælum evolavit B. Franciscus, Laicus Carmelita, spiritu Prophetico, miraculisque, cum antea, tum post obitum semper præclarus. Ejusdem Festum cum officio sub ritu duplici, nedum Senis, ubi Corpus ejus adservatur, sed etiam in Univerfo recolitur Ordine. *En ejus Vita.*

Raymundus de Insula
Acolanus

lectus Gñalis in Comitibus Bardagalz habitis 6 Junij 1194
cessit annis 3. Decesit Tolosa die
1197. Aetatis suae ann.
Ferd. P. Waterhout scul.

X.

RAYMUNDUS DE INSULA.

RAymundus patriam Insulam habuit, ab eaque cognomen de Insula, aut Insulis nactus est. *Insula, aut melius Insulæ*, inquit Ferrarius Lexic. Geograph., *est Urbs magna Belgii, & Flandriæ Gallicæ Caput, hodie Galliarum Regi subiecta*. Tolosano in Cœnobio Carmelitarum Instituto nomen dedit; ideoque forsan a Lezana, aliisque auctoribus Tolosani nomine adpellatur. Qui adeo in Ordine suo doctrina, & morum honestate profecit, ut fama ejus doctrinæ, ac prudentiæ permoti Patres, in Generali Burdigalæ Capitulo anno 1294. congregati, eundem unanimis suffragiis universi Ordinis Generalem Priorem declaraverint.

Ad supremam hanc Præfecturam cum esset evectus Raymundus, eximiæ virtutis, prudentiæ, atque dexteritatis, quibus erat ornatus, maxima exhibuit argumenta, nedum Ordinem sibi commissum verbo, atque exemplo mire gubernans, verum etiam ab aliorum molestiis illum validissime defendens; contra eos præsertim, qui capparum mutationem tanta cum sollemnitate novissime factam Ordini contendebant: nam adeo solidis, ac firmis rationibus apud Bonifacium VIII. Pontificem, sub quo lis erat, egit, ut non modo coloris illius in cappis mutationem rite factam declaraverit, sed etiam speciali ejus Bulla, quæ incipit: *Justis petentium desideriis*, die 25. Novembris anni 1295. emanata, eandem mutationem approbaverit, atque Apostolica Auctoritate confirmaverit, verbis illis: *Quod circa hujusmodi mutationem habitus in hac parte provide factum est, ratum, & firmum habentes, id Auctoritate Apostolica confirmamus, & presentis Scripti patrocinio communitus*. Ab hoc etiam Pontifice alia Bulla, quæ incipit: *Cum a Nobis*.

bis. Obtinuit Raymundus noster in fine sui regiminis omnium Privilegiorum, Immunitatum, atque Indulgentiarum, a Prædecessoribus Pontificibus Ordini concessarum, confirmationem.

Hiscæ, aliisque a Generali nostro Raymundo pro Ordine suo gloriosissime gestis, jure, meritoque Marcus Antonius Allegrius in Parad. Car. decor. de ipso sic scriptum reliquit: *Vir fuit sane Religione, & Catholica pietate conspicuus, mactæ animi, generosoque corde signatus, utpote a Deo pro temporis exigentia sine dubio Carmelo donatus.* Verum prudentissimum ejus regimen haud diu sane fuit; nam Religionem triennium dumtaxat moderatus, anno MCCXCVII. munus suum sponte deposuit, atque ad suum Tolosanum Conventum, ut sibi soli vacaret, secessit; ubi paullo post diem clausit extremum.

„ Frater Raymundus de Insulis Conventus Tolosæ, vir multum maturus, & devotus; is postquam tribus annis Ordinem strenue gubernasset, renunciavit Officio, & postea mortuus est. Sepultus est Tolosæ in Conventu suo „. Ita de Raymundo Arnoldus Bostius *lib. 7. Specul. Histor. cap. 34.*

Res memoria dignæ sub Raymundi regimine.

1294. **B**urdigalæ, in Vasconia, Generalia Comitia convocantur, quibus, quum Æmilianus se munere abdicasset, Raymundus de Insulis successor renunciatus est. *Bostius.*

Inter hæc tempora Beatissima Virgo Supremi Numinis Mater insigni adparitione Ordini suo Carmelitico ostendit, quam sibi Capparum albarum mutatio placuerit, ipsam etiam alba veste indutam videndam se præbens. Visionem, post Balduinum Laertium, Bostius hisce refert verbis: „ Fuit quidam devotus Frater Ordinis Carmeli, qui B. Virgi- „ nem Mariam maximo venerabatur affectu Quadam vice „ cum se devotioni cum aliis Fratribus dedisset, & fervens interius „ contemplationi ad B. Virginem vacasset, stans in Choro vidit Beatif- „ simam Dei Genitricem Mariam, Ordinis sui dilectam Patronam, suis „ obtutibus præsentari, gestantem suum Filium D. N. J. Christum su- „ per brachium. Erat etiam vestibus albis induta, & aliis ornamen- „ tis

„ tis ad modum Sororum Ordinis , excepto , quod in capite gerebat
 „ coronam ; vidit & Angelos duos , unum a dextris , & alium a fini-
 „ stris ejus , tenentes Pallium album , & extendentes , sub quo videba-
 „ tur recipere viros albos , & mulieres nitidis indutas (sub quo etiam
 „ ipse Frater accipi videbatur) & quasi a vento , & turbine videbatur
 „ defendi &c. vide *Lezanam ad ann. 1288.*

1295. Facta Capparum mutatione , de qua ad ann. 1287. , Car-
 melitis in Civitatibus aliisque locis Cappis albis indutis vix apparenti-
 bus , varii Ordines mutationi huic obstiterunt , præsertim , ut scribunt
 Bostius , ac Lezana , Ordinis Præmostratensis , sive S. Norberti , Mona-
 chi , qui ex eorum instituto pallium quoque album gestant , quique
 querelas ad Sanctam usque Sedem detulerunt . Hoc tamen anno contro-
 versæ finem imponit Apostolica ejus Auctoritate S. P. Bonifacius VIII.
 Bulla , quæ incipit : *Justis petentium desideriis* , qua postquam facultatis
 per Cardinalem Gervasium vivæ vocis Oraculo ab Honorio IV. obten-
 tæ , ac Decreti a Carmelitis in Generali Ordinis Capitulo super hac re
 conditi , mentionem fecit , Capparum mutationem illam adprobat , &
 confirmat . *Bull. Carm. tom. 1.*

Una ex rationibus a Fratribus nostris apud S. Sedem in laudata
 controversia cum PP. Præmostratensibus allatis , ea sane fuit , quod non
 esset hæc vera vestis mutatio , sed quod potius priscas albi coloris Cap-
 pas , quæ propriæ Ordinis erant , resumpsissent . Notandum propterea hic
 est cum nostro D. Cyrillo Constantinopolitano , anno 639. quemdam
 Arabiæ Regem , *Humar* nuncupatum , scelestissimi Mahumetis discipu-
 lum , ac tertium in ejus Regno Successorem , magna Saracenorum co-
 pia in Palæstinam appulsum , universam Terram Sanctam subegisse , &
 maxima Christianorum strage facta , Sanctam ipsam Hierosolymorum
 Civitatem evertisse . Atque illis temporibus , subdit Cyrillus ; „ Saraceni
 „ moleste ferebant , quod nostræ Religionis Professores veste alba defu-
 „ per induti incederent ; cum eorum Satrapæ hujusmodi coloris habitu
 „ desuper uterentur . Propter quod gestationem pallii albi dictis Profes-
 „ soribus interdixerunt : pro quo Professores prædicti pallium Barratum
 „ tunc unanimiter assumpserunt „ . Deinde pergit Sanctus barrati pallii
 formam describere . „ Quod Pallium ex septem partibus duplicis colo-
 „ ris ab invicem distinctis , sed confutis , ipsum totaliter integrantibus ,
 „ perpendiculariter , a collo usque ad talos descendentibus , constat ; quo-
 „ rum tres sunt nigræ , sive griseæ , aliæ vero quatuor sunt albæ „ . Ita
 S. Cyrillus *libr. de processu* , & *var. Regul. Ord. Carm. cap. 2.*

H

Quan-

Quantæ sit auctoritatis citatus S. Cyrilli liber, ipsumque verum ac genuinum esse illius opus, leviter tetigimus supra ad annum 1221. Quidquid insolenter dicat nuperus Criticus D. P. cujus futiles objectiones quam optime elidunt, præter Franciscum Bonæ Spei, Daniel a V. M. *Specul. Carm. tom. 1. num. 2941.* & novissime Cosmas Villiers *Bibl. Carm. tom. 1. pag. 358.* Etsi enim liber ille typis primum mandatus fuerit Venetiis anno tantum 1507.; nihilo secius jam antea per plura secula ejus auctoritate tamquam tuta, & indubitata usi fuerunt plurimi, illumque S. Cyrilli esse, Scriptores illustres tam domestici, quam exteri diserte asseruerunt; ut ex nostris sunt, Philippus Riboti anno 1370. Thomas Bradley Anglus Episcopus Dromorensis anno 1430. Arnoldus Bostius anno 1470. Joannes Palæonydorus anno 1495. ex exteris vero Jacobus Philippus Bergomensis in Supplemento Chronicorum, & Joannes Trithemius libro de Script. Ecclesiast. *An (subdit hic noster Daniel) istorum, aliorumque plurimorum, de eo S. Cyrilli libro, continuata trium, & ultra, seculorum serie, testimonia, merito cohibere non debuissent D. P. calamum librum istum tam severe censurans? at raro bene scribit, qui contra omnes scribit. Specul. Carm. tom. 1. pag. 780.*

Hoc igitur Barrato Pallio (cujus coloris varietas minus decens visa est in Europa, & compluribus displicebat) usi sunt Carmelitæ usque ad annum 1287., quo ex Honorii facultate, ac Generalis Capituli decreto, illo deposito, veteres Cappas omnino albas iterum acceperunt. Quod sane hoc anno a Bonifacio VIII. adprobatum, & confirmatum est. S. Cyrillus de *Proces. Ord. Carm. cap. 2.* Trithemius de *Ord. Carm. cap. 8.* Lez. Daniel a V. M. variis in locis, alique.

In sollempni hac mutatione Capparum confirmatum omnino est S. Hildegardæ Monialis Benedictinæ (quæ sanctitate, & prophetico spiritu claruit sub Eugenio III., S. Bernardi ævo, cujus postulatis Virginis Opuscula in Concilio Trevirensi ab eodem Eugenio adprobata fuere) de Carmelítico Ordine vaticinium: *nempe mutato vellere paulatim incedent.* Ipsa enim de novissima Christianæ fidei persecutione scribens; de variis Religiosis Ordinibus sub equorum specie prophetice quædam prædixit, præ ceteris de Carmelítico Ordine hæc inquit: „ Vellent equi varii coloris, quorum egressio ab Oriente in Occidentem: „ sed mutato vellere paulatim incedent: Horum progressio ab Occidente in Orientem. Hi primi, & novissimi „. Quæ sane prophetica verba referunt, atque explicant Historici nostri, in primis Palæonydorus,

rus, Laertius, Lezana, & latissime Daniel a V. M. in *Vinea Carm. num. 1103*. Vocantur autem Carmelitæ *Equi varii coloris* ob barratum pallium, quod prius gestabant. Dicitur: *Quorum egressio ab Oriente in Occidentem*, ob transitum ab Oriente, sive Terra Sancta, unde a Saracenis expulsi sunt, in Occidentem, sive Europam; quod quidem in præsentis sæculo XIII. accidit. Subditur: *Mutato vellere paullatim incedent*; quod hac tempestate contigisse vidimus in Capparam mutatione, de barratis in albas: Additur: *Horum progressio ab Occidente in Orientem*: quod ostendunt cum Patrum Discalceatorum in Persidem, aliasque Orientales Regiones institutæ Missiones, tum etiam Nostrorum ad quædam Orientis loca. Dicuntur tandem: *Primi, & Novissimi*. Primi ob Instituti sui vetustatem. *Novissimi*, quod juxta revelationem S. Petro Thomæ factam ad Mundi usque interitum sint duraturi. Ita Vaticinium illud *Daniel noster vit. loc. explicat*.

Eodem anno 1293. postrema Sanctissimæ Domus Nazareth, in qua *Verbum Caro factum est*, portentosissima translatio accidit. Jam ab anno 1290., post universalem Christianorum a Palæstina expulsionem, fuerat illa Sanctissima Domus Angelorum ministerio in Dalmatiam translata; ex eoque loco anno 1294. in Picenum Italiæ regionem, in cujusdam Viduæ Sylvam, *Lauretæ* adpellatæ, quæ deinde ipsi S. Domui, quæ illic octo stetit Menses, *Lauretana* nomen dedit. Hoc autem anno 1295. novo sane miraculo duo alia loca Sacrum illud Depositum mutat. Primo in vicinum Collem transvectum; ex quo deinde ob odia, & contentiones duorum Fratrum, quorum quisque non pietatis, sed avaritiæ causa suum esse contendebat, quadrimestri vix spatio exacto, ad alium proximum Collem translatum est, ubi in præsentiarum ab universo Catholico Orbe magna colitur veneratione. Ita Baptista Mantuanus, Horatius Turfelinus, alique, & novissime Honoratus a S. Maria *tom. 2. Animadvers. in Regul. & us. Critic. lib. 3. dissert. 1. art. 2.* quo in loco contra quosdam hæreticos, qui Translationem illam respuunt, & paucos Criticos, qui eandem in dubium revocant, Historiæ veritatem, & veterem S. Domus Lauretanæ Traditionem ipsius Critices regulis ostendit, ac probat. Hanc eandem veritatem, post Honoratum, etiam novissime pertrahat, & eruditissime, ac luculenter probat Benedictus XIV. in suo insigni Opere *de Festis tom. 2.*

Eadem S. Domus diu in Palæstina sub Carmelitarum cura perstitit, ut cum aliis Mantuanus, & Turfelinus autumant, atque anno 1489. iterum ipsis commissa est, ut suo loco dicemus; ideoque operæ præ-

tium duximus de ea hoc loco mentionem facere .

1296. Circa hæc tempora noster Albertus Drepanensis cum Provincialis esset , & visitationi incumberet Provinciæ , in itinere hoc patrat prodigium , quod verbis Surii ejus Vitæ Scriptoris nobis hic referre placet . „ Cum Vir Dei versus Civitatem Agrigentinam proficiscetur , & pergeret juxta fluvium , qui nuncupatur Platanus , quosdam „ Judæos vidit circa idem flumen transire : erat autem via angusta ; „ quia inter montes altos . Cumque Judæi iter agerent , & vir Dei ab „ alia parte fluminis ambularet , subito aqua ultra modum crevit , & „ ipsos Judæos inundatio aquæ arripuit , & ipsos natare compulit . „ Judæi vero videntes se in periculo mortis positos , ad virum Dei circa flumen transeuntem , cum de ipsius fama audiissent , horribilibus „ vocibus clamaverunt , dicentes : Adjuva nos Domine in virtute Christi tui . Ad quos vir Dei ait : si baptizari volueritis in nomine ipsius , & Christiani tota mente effici desideraveritis , vere salvi eritis . Et „ illi : sic credimus , sicut prædicas de Christo Nazareno , & petimus „ baptisma . Tunc vir Dei super undas fluminis ad ipsos ambulavit , „ & eisdem aquis ipsos baptizavit . Cum autem sic ageretur in medio „ fluminis , aquæ cedebant , & divisis aquis , vir Dei ipsos Judæos „ baptizatos sine læsione aliqua eduxit , & de periculo mortis liberavit . *Ex S. Alberti Vita .*

XI

Gerardus Sereni
Bononiensis

Electus Gravis in Comitatu Brugis habitus 2 Junij 1297. Praefuit annis 20.
Decessit Avenione die 13 Aprilis 1317. Aetatis suae an

J. Molt. F. Bouchard scul.

GERARDUS SERENI.

Gerardus Sereni, vulgo a *Bononia* adpellatus, quod insignem hanc Italiae Civitatem, ubi etiam Carmelítico Ordini fuit adscitus, Patriam habuerit. E Bononia, optima indole acutoque ingenio cum esset præditus, a Superioribus Parisios, ad studiorum curriculum explendum, missus est; ubi adeo litteris profecit, ut nedum Theologicas disciplinas docuerit, verum etiam in perillustri illo Lyceo Doctoratus Lauream nactus fuerit: interque ea tempora duos illos doctissimos libros edidit. *Super lib. IV. Sententiarum Commentaria*, &: *Quæstiones Ordinarias*, quas Parisiis disputavit. A Bostio propterea dictus: *primus Ordinis nostri Professor Sacrae Paginae Universitatis Parisiensis; prudentiæ opinione, & doctrinæ multum celebris*. Hinc, præter alia munera, & dignitates, quibus in suo Ordine fuit cumulatus, in Generalibus Comitiis Brugis, in Flandria, anno 1297. celebratis, ad Supremam Ordinis Præfecturam evehctus est.

Hoc in munere, ea sane prudentia, caritate, ac studio Ordinem sibi commissum moderatus fuit, ut non modo ejus Fratrum, sed exterorum quoque existimationem, atque amorem sibi conciliarit; in primis apud Sanctam Sedem, cui semper acceptissimus fuit, uti tot gratiæ, ac privilegia testantur, Ordini a duobus Summis Pontificibus Bonifacio VIII., & Clemente V. illius postulatis concessa, atque etiam elogia, quæ eidem Pontificiis in Bullis congeruntur, ut in Bullario nostro videre est. Ab eodem Pontifice Clemente V., litteris ad eum missis, ad Concilium Viennense pro Ordine Templariorum extinguendo, (qui, ipso testante Pontifice, multorum criminum rei convicti fuerant) indictum,

Etum, Gerardus ipse fuit evocatus. In qua sane Synodo tanta fuit doctrina, ac sapientia, quam ipse ostendit (inquit Cardinalis Berengarius Fredoli in Epistola ad Patres Capituli Generalis Londini missa). „ Quod ob omnimoda scientiarum fluentia, quæ de suo pectore velut de promtuario pleno fluunt, ab ipso Domino nostro (Clemente V.) & a Fratribus suis in reputatione non modica, & pro uno de mundi hujus litteratis elegantioribus reputatur, & ab illis quasi vasculum plenum aromatibus est dilectus.

Hinc jure, meritoque Gerardi eruditionem, ac doctrinam cum nostrates auctores, tum exteri quoque magnis extollunt laudibus, præsertim Abbas Trithemius, qui *lib. de Vir. illustr. Ord. Carm. & de script. Eccles.* de eo sic scriptum reliquit: „ Gerardus de Bononia XI. Prior Generalis, Doctor Parisiensis, in divinis Scripturis eruditissimus, ingenio sublimis, & clarus eloquio, non minus conversatione, quam scientia venerandus. Scripsit non spernendæ lectionis plura volumina „ . Quæ in *Bibl. Carm. tom. 1.* referuntur.

Æque doctus, ac pius Gerardus noster, Ordinis deconi ac bono semper, uniceque intentus, quinque Generalia Capitula in variis Europæ Provinciis concivit; atque in cunctis decreta, legesque condidit, ad Regularem disciplinam in Conventibus conservandam, adque optimum Ordinis Regimen conducentes. Ordinem suum vicennio sanctissime rexit, quo exacto, Avenione naturæ concessit, xv. Kal. Majas anno Reparatae Salutis MCCCXVII., Christi Ecclesiam gubernante Joanne XXII.

Res

Res memoria digna sub Gerardi regimine .

1297. **C**apitulum Generale Burdigalæ celebratur , in quo suprema Ordinis Præfectura e Raymundo de Insulis in Gerardum de Bononia transfertur . *Boftius .*

1298. Bonifacius VIII. celebrem hoc anno Gregorii X. Constitutionem : *Religionum nimiam* , in Lugdunensi Synodo conditam , cum quibusdam mutationibus , & detractionibus , ut ipse ait , evulgat , & ubi prius in ipsa dicebatur : *Ceterum Eremitarum S. Augustini , & Carmelitarum Ordines . . . in suo (sive solito) statu manere concedimus , donec de illis fuerit aliter ordinatum ;* Bonifacius , sublatis verbis : *donec &c.* ponit : *in solido statu volumus permanere .* Sicque obtræstoribus contrarias interpretationes in nostrum , atque Eremitarum S. Augustini Ordinem faciendi occasionem omnem præripuit . *Bull. Carm. tom. 1.*

1299. Idem Pontifex insignem Basilicam SS. Sylvestri , & Martini ad Montes Urbis Romæ Carmelitis donat ; cum quibusdam conditionibus , quibus Generalis , & Patres Ordinis se submiserant , nempe illic Theologiæ Studium , ac numerosam familiam habendi . Sic dicitur in Bulla Concessionis , quæ incipit : *Oblata Nobis* , e Regesto Vaticano eruta ; quæ Bulla Lezanæ haud innotuit , ideoque de hujusmodi donatione in suis Annalibus aliter scriptum reliquit . *Bull. Carm. tom. 1.*

1300. Hoc anno , quo celebre Jubilæum Bonifacius Romæ indixit , Ordo Carmelitarum Generale Capitulum Florentiæ convocat . *Boftius .*

Eodem anno , sive magis sequente , si Fazzello , aliisque Scripturibus credendum , Messana Civitate a Roberto Calabriae tunc Duce , Caroli II. Andegavensis Regis Neapolis Filio , graviter obsessa , Cives extrema fame laborantes , ad nostrum S. Albertum Drepanensem , ibidem tunc commorantem , recurrunt , ut apud Deum , ejusque SS. Matrem obsecrationibus ac precibus suis a malis illis , aliisque pejoribus , quæ ipsis imminebant , eriperet . Id a Sancto actum est . Atque en subito tres naves onerariæ , annonæ onustæ , per medios hostes transeuntes , ad portum præter spem appellunt , loco , unde venerant , earumque gubernatoribus , omnino Messanensibus ignotis . Sicque per Sancti viri intercessionem , non modo Civium fami consultum est , sed etiam ab hostium obsidione Civitas liberata . *Ex vita S. Alberti .*

Robertus , qui Messanam obsidione premebat , in Officio S. Alberti *Rem Neapolis* appellatur ; cum tamen tunc temporis Rex non esset : coronam enim Regni , juxta omnes Scriptores , anno 1309. dumtaxat accepit ;

cepit ; sed per figuram Rethorices *prolepsim* , sive *anticipationis* , Rex nuncupatur ; quemadmodum in Sacris etiam dicitur litteris : *Jesse genuit David Regem* , quia David Rex postea fuit .

1301. Florentiæ oritur S. Andreas e nobilissima Corsinorum gente , quem parentes precibus a Deo impetrarunt , ac Beatæ Virgini spondederunt ; quique Matri gravidæ , lupi instar , ex utero prodire in somniis visus est , deindeque in Templum ingressus agni formam paulatim sumere . Quod sane divinum præfagium rei eventus comprobavit .
Ex vita ejus .

1303. Narbonæ , in Gallia , Generale Capitulum Ordinis convocatur .

1305. Sub hoc tempus in Aquitania , Ecclesiæ , & Carmeli jubar Petrus Thomas oritur . *Ex ejus vita .*

1306. Tolosæ aliud Generale Capitulum celebratur , in eoque inter cetera præcipitur , ut tum Mariæ sine labe conceptæ , tum SS. Sacramenti Festa sollempniter celebrentur . *Bostius , & Lezana .*

1307. Accidit hoc anno Messanæ S. Alberti gloriosissimus obitus , variis signis , ac miraculis comitatus ; inter quæ illud præsertim memoratu dignum est : „ Cum corpus ejus in medio Ecclesiæ (ita in Codice „ Vaticano de ejus Vita legitur) existens , Officio Missæ disponderetur , „ lis oritur , quænam Missa sit celebranda . Clerus asserit , Mortuorum ; „ Populus autem , SS. Confessorum . . . Tandem , dum Archiepiscopi „ jussu divinum expectatur Oraculum , o mira res ! Orantibus univer- „ sis , ecce duo Pueri in albis cruciatis stolis aureis , lucidissima clari- „ tate sociati , consona voce , ac tubali pariter dicentes : *Os Justî me- „ ditabitur Sapientiam , & lingua ejus loquetur judicium ;* & cum hæc „ dixissent , in momento disparuerunt . Hoc viso portento , Archiepisco- „ pus , Rex , & omnes alii Prælati statuerunt , Missam unius Confesso- „ ris pro tunc esse prosequendam . Tumulato deinde Sancti Corpore , „ Rex , & omnis Populus promiserunt , immo decreto sanxerunt , per „ Sedem Apostolicam ipsum fore approbandum , seu canonizandum , la- „ bore , & expensis illius Regni . *Ita Codex Vaticanus .*

Alii D. Alberti obitum anno 1306. statuerunt , & quidem non sine fundamento , ut videre est in *Bibl. Carm. tom. 1. verbo S. Albertus .*

1308. Clemens V. B. Franci cultum adprobat , ejusque festum celebrari concedit , *Lombardellus in ejus Vita .*

1309. In Januæ Conventu , Provinciæ Longobardiæ , alia Generalia Comitia ab Ordine convocantur . *Bostius .*

EO-

Eodem anno Clemens V. Bulla, quæ incipit: *Statum Religionis*, Ordini nostro concedit, ut nemo aliorum Mendicantium Ordinum, Conventus queat ædificare, nisi centum quadraginta *cannis* à nostris Cœnobiis distantes. *Bull. Carm. tom. 1.*

1311. Viennæ in Gallia, Clemens V. Generale Concilium convocat, pro Ordine Templariorum potissimum extinguendo; ad quam Synodum litteris suis Pontificiis, quæ habentur in nostro Bullario, vocatus etiam fuit Generalis noster Gerardus, qui, si Cardinali Berengario Fredoli credendum sit, ibi magna cum laude se gessit. *Lexana.*

Sub idem tempus Eduardus II., Angliæ Rex, efficacissimas litteras ad Pontificem mittit, illius Regni Religiosis nostris valde honorificas, quibus Carmeliticum Ordinem ipsi commendat, ne ei ullum in Concilio inferatur præjudicium, immo ut illum patrocinetur, ac foveat. *Bull. Carm. tom. 1.*

1312. Generale Ordinis Capitulum Londini celebratur, cujus congregatis Patribus Cardinalis Berengarius scribit; ac Gerardum Generalem laudans, ipsos hortatur, ut si ille munere Generalatus se vellet abdicare, *resignationem, vel cessionem eam nullatenus admittant. Nam (subdit ille) illud si fieret, statui, & honori Ordinis, sicut firmiter credimus, plurimum derogaret, ac Nobis etiam propter multa, quæ inde Ordini sequi possent incommoda, displiceret.* *Lez. ad hunc ann.*

1314. Eduardus II., Angliæ Rex, Scotorum furorem repressurus, insignem, ac memorabilem accepit cladem cum suæ vitæ periculo, a quo Dei Matris ope eripitur, ut scribit Bzovius, qui subdit. „ Hic „ cum prioris illius infausti prælii difficultate premeretur, Divæ Parenti Mariæ Virgini religiosa sponsione vovit se in Christi, & illius „ honorem Ædes constructurum, ubi 24. Carmelitis, qui rei Theologicæ operam darent, idoneos sumptus suppeditaret, si ab imminente „ calamitate eriperetur. Ab hac Dei benignitate, & Virginis Matris „ intercessione ereptus, sponsionem devotam repræsentavit, Ædesque illas votivas Oxonii construendo, voto se liberavit. *Bzovius sub hoc anno.*

1315. In Coloniz Conventu, Provinciæ Alemanicæ, aliud Generale Capitulum convocatur. *Lexana.*

1316. Andreas Corfinus, mutatis lupinis moribus, quibus ipsum juvenilis ætas præcipitem agebat, agni formam juxta vaticinium matri factum, miraculose sumpsit; & repente de Cælo vocatus Carmeli lanas in Florentiz Conventu induit. *Surius, & Bzovius.*

Eodem anno Clementis V. obitu per biennium & ultra vacante adhuc S. Sede, non sine magno Ecclesiæ damno, Jacobus de Ossa, unus ex Cardinalibus pro electione novi Pontificis congregatis, Dei Matrem efficacissimis precibus obsecrat, ut optimum Ecclesiæ Caput ab ejus Filio obtinere dignetur; & forsan etiam pro seipso (quod humanum est) id deprecabatur. Cum ergo flexis genibus eam exoraret, Virgo Sacratissima Carmeliticis vestibus induta, illi adparet, eique & victoriã ab adversario, & Summum Pontificatum pollicetur: ea tamen lege, ut ad Papatum evectus, Regulam Carmelitis in amplissima forma confirmet, atque etiam Privilegium liberationis a Purgatorio, eidem a Suo Filio in Cælis impetratum, in terris ipse publicaret. Ita ipsemet narrat in sua Bulla, quæ exstat in *Bullario Carm. tom. 1.* Eadem Visio a variis Scriptoribus traditur, cum nostratibus, tum exteris, relatis a Lezana, & a Daniele a V. M. in *Vin. Carm. & Specul. Carm.*, qui eam in nocte Joannis electioni prævia accidisse verisimilius putat.

Virginis deinde promissio quoad omnia confirmata est; quandoquidem ille die 7. Augusti hujus anni ad Pontificatum evehitur, vocatusque est Joannes XXII. Fuit etiam a suo, sive suis adversariis liberatus; nam ii, aut Cardinales erant, qui cum eo de Papatu biennium contenderunt; aut Petrus Carbonarius Antipapa, Avenionem usque in vinculis perlatus; aut Ludovicus Bavarus, e cujus infidiis fuit a Virgine ereptus. Pontifex pariter ipse renuntiatus Carmelitis cuncta concessit, Virgini obsequutus celebri ejus Bulla Sabbatina nuncupata, de qua infra.

1317. Joannes XXII. Virginis jussu exequi instituit speciali Bulla, quæ incipit: *Sacer Ordo vester*: nam Ordinem Carmelitanum in amplissima forma confirmat, & præterea a *cujuscumque Diœcesani, & cujuslibet alterius potestate, jurisdictione, & dominio omnimode in perpetuum prorsus eximit*. In quibus sane verbis exemptionis ab Episcopi jurisdictione Privilegium consistit juxta Lezanam. *Bulla Carm. tom. 1.*

.XII

Guido Ferrera
Perpignanensis

Electus Gnalis in Comitibus Burdegala habitus 11 Junij 1318. Praesuit an.
1318-1321. A Joanne 1321-1321 Maioricensis Episcopus, inde 1332 Elnensis
episcopus. Decessit Avenione die 2 Octobris 1342. Aetatis suae an.
Amol. F. Watterhoe. Scul.

XII.

VEN. GUIDO TERRENA, SIVE A PERPINIANO.

ORtus est Guido Perpiniani, in Catalonia a longe nobilissima gente Terrena, ideoque modo Guido *Terrena*, modo a *Perpiniano* nuncupatur. A prima ætate Deo O. M. in Patrio Carmelitico Conventu se vovit. Inde studiorum causa Parisios missus, scientiarum curriculo laudabiliter expleto, in inlyto illo Lyceo Doctoratus Lauream nactus est. Eruditionis ac doctrinæ fama apud omnes clarissimus, Avinionem, Summorum Pontificum tunc temporis Sedem, vocatus, Lector Sacri Palatii deputatus est, ut inquit Valdensis; quod munus plures per annos summa cum laude exercuit. Cum Provinciæ Provinciæ Præfecturam gereret, ad Generale Capitulum, quod anno 1318., post Generalis Gerardi obitum, Burdigalæ habitum est, se contulit, ibique plenissimis suffragiis Supremus totius Ordinis Moderator creatus est. At munus isthoc haud sane diu exercuit; tertio enim Generalatus anno vix completo, a Joanne XXII., apud quem in magna erat existimatione, ad Majoricæ Episcopatum fuit evectus. Ab ea Ecclesia, ob jurgia quædam inter ipsum, Regemque exorta pro Ecclesiæ libertate, quam ipse valide tuebatur, ab eodem Pontifice anno 1332. ad Elnensem, in Catalonia, Episcopatum fuit translatus; a Perpiniano ejus Patria parum distantem; ibique inter alias res præclare gestas, complures Synodos celebravit, in quarum Constitutionibus decretum de B. Maria sine labe concepta edidit, ut Labæus in Concil. Synopsi testatur.

Elnensi Ecclesiæ decennium præfuit, ad diem usque 22. Mensis Augusti 1342., quo pientissimus hic Antistes vitam tandem cum morte commutavit, fuitque in Ecclesia Elnensis

nostri Conventus sepultus , ut ejus marmoreum sepulcrum , Guidonis Simulacro , armisque gentilitiis ornatum , ostendit ; quamvis Lezana Avenione , & Ludovicus Jacob Parisiis vita ipsum functum existiment .

De hujus Præfulis virtute , ac doctrina magna cum laude loquuntur Scriptores , quos inter Trithemius : *virum in divinis Scripturis eruditissimum* illum appellat . Sixtus Senensis : *Sacra Scholastica Theologiae Professore eximium* . Wernerus : *Doctorem inter præcipuos commendatum* : Odericus Raynaldus ad ann. 1331. *Censorem Fidei acerrimum* .

Varia opuscula in lucem edidit , quæ singulatim referuntur in *Bibl. Carm. tom. 1.* Inter ea eminet potissimum *Directorium juris* , Callisto III. adeo acceptum , ut quandoque integras noctes in ejus lectione consumpserit , ut idem Pontifex Generali nostro Sorethio testatus est . Insuper *Summam de Heresibus* composuit , a Bellarmino aliisque doctissimis viris sapissime laudatam ; etsi Alphonso de Castro illa parum arrideat . Contra quem , & in Guidonis laudem Marcus Antonius Casanates sequens cecinit Hexasticon :

Is tamen est quidquid dicat , cui nemo secundus .

Vita , doctrina , Religione modo ;

Eloquio pollens , pollens pietate sagaci ,

Non minus ingenio , simplicitate magis .

Et qui , quæ tractat spirante volumina sacro

Numine conflavit , maximus. iste Pater .

Æque ac doctrina , pietate , morumque integritate claruit Guido , adeo , ut a Gulielmo Einsagrino *Sanctus* vocetur ; ab Arnaldo Bostio *Prophético Spiritu afflatus* ; atque in veteri Mechliniensi Calendario sub die 21. Augusti inter Ordinis Divos referatur . Ita Lezana *Annal. Carm. tom. 4.*

Res

Res memoria dignæ sub Guidonis regimine .

1318. **G**erardo Generali die 17. Maji præteriti anni defuncto , Comititia Generalia , usque adhuc dilata , Burdigalæ habentur , ubi sollempni Pentecostes die Guido a Perpiniano Generalis creatur . *Ita ex Papyro* , seu libro *Ordinis* , in quo Generalia describuntur Capitula , quodque ab hoc incipit anno .

Eduardus II. Angliæ Rex , voto , quo anno 1314. se obstrinxerat , ut diximus supra , liberatus , Oxonii Carmelitis Regium Rurale Palatium , quod ipse *Mansum Manerii nostri* appellat , antecedenti anno dono dederat , prævio etiam Parlamenti consensu , & Regali ejus Diplomate a nostro *Bullar. tom. 1. relato pag. 609.* Hoc autem anno a Pontifice Joanne XXII. idem Rex petit , ut facultatem Carmelitis faciat , Regalem donationem acceptandi , & Conventum in loco ipsis donato construendi ; cui rei benigne annuit Pontifex speciali ejus Bulla , quæ existat in *Bull. Carm. tom. 3. pag. 21.*

Eodem anno Beatæ Virginis Patrocinii nova Carmelitæ experiuntur argumenta in Nannetensi Civitate Galliæ . Hic enim dum Ordinis sui Conventum ædificare contendunt , plerique e Clero , Populoque incoceptum ædificium impedire nituntur . At sensere illico non pauci Cæli vindictam , & ex ea Supremi Numinis voluntatem . Nam in ceteris Cerdo quidam procacis ingenii , dum indefinenter dicteriis , scommatibusque novos Advenas laceffit : subula infelix sibi manum perfodit . Utque videt inanem Chirurgorum operam ad sanitatem restituendam ; supplex accedit ad Carmeliticum Sacellum , procumbit in genua , sceleris veniam a Deipara Sanctissima petit ; consequitur : sanatur : palamque fit omnibus , Carmelitas Deo , Virginique Matri esse gratissimos . Nec multo post auxit Virginis de Monte Carmelo Religiosum cultum puer quidam , in puteum lapsus , extinctusque ; cujus Parentes Deiparæ supplices , eadem intercedente , a Deo O. M. vitam , salutemque illi obtinuerunt . *Ita Leo a S. Joanne in Delineat. Rhedonen. Observ. cap. 16.*

1319. Duo eximia miracula ad S. Alberti honorem , atque intercessionem edidit Deus , quæ Nos iisdem Codicis Vaticani verbis hic referemus . En primum . „ A. D. 1319. in Terra Trapani quidam lu-
 „ dens bona sua , diabolo cooperante , omnia perdidit , & in fide de-
 „ speravit . Venit ergo ad Virginem , ubi aderat & Imago B. Alberti ,
 „ quam cum intuitus esset , dixit : toties te invocavi , & non exaudisti
 „ me , te quoque , qui Sanctus Dei prædicaris , & non potuisti me
 „ ad-

„ adjuvare ? Ideo nec te Sanctum amplius credo . Et tu quæ Mater
 „ Gratia diceris , clausisti pietatis aures precibus meis ; & accepto gla-
 „ dio , scidit ambas Imagines , & subito ex utraque guttæ Sanguinis
 „ cadunt in terram . Sed ad hoc puero ibidem acclamante , ille profi-
 „ liit foras , & ecce tonitruum cum fulgore simul descendens illum
 „ combussit , nec amplius visum est quidquid de eo , nisi cineres apud
 „ fores Ecclesiæ ; propter quod illæ Imagines habentur in maximum
 „ honorem usque in hodiernum diem „ . Idem successus ab Octavio Ca-
 jetano Jesuita in *Histor. B. V. Drepanensis* refertur .

En alterum portentum . „ Eodem anno cum quædam navis a Sa-
 „ racenis raperetur , homines Christiani dire captivantur apud Tuni-
 „ tium , & cum fuissent in duro carcere , invocaverunt D. Albertum
 „ B. Albertus eis apparuit , quasi facula ardens , carcerem illustrando
 „ dixit illis : ecce Deus misit me ad vos , sequamini me : Ad hanc
 „ vocem fracto carcere , resolutis compedibus , secuti sunt claritatem
 „ usque ad maritimam portam , quæ clausa utique non erat , & am-
 „ plius claritatem non viderunt . Ipsi vero , quadam navicula accepta ,
 „ universis fulcita necessariis , flanteque prospere vento , salubriter in
 „ brevissimo temporis spatio Trapanam devenerunt , & Conventum ,
 „ & Sanctum Dei Albertum devoti visitant nudi , & discalceati , in-
 „ gentibus lacrymis , & gaudio Navem offerentes , & reliqua , quæ eis
 „ superaverant „ . *Codex Vaticanus* . Vid. Lezanam ad hunc ann.

Ex utroque miraculo fati manifesto elicitur , jam inde a primis
 annis post Alberti obitum Fidelium erga ipsum cultum cœpisse , Alta-
 ribus in ejus honorem extructis , ejusque venerationi expositis undequa-
 que Imaginibus .

Verum quidem est , Sancto vix tumulato , *Regem , & populum*
promisisse (sic in Codice Vaticano legitur) , immo *& decreto sanxisse* ,
ipsum fore approbandum , seu canonizandum labore , & expensis ipsius
Regni . Attamen ob assidua bella , quibus fuit postea vexata Sicilia ,
 ea de re nihil amplius actum . Sic etiam in variis Generalibus Capitu-
 lis jam ab anno 1375. de eadem canonizatione promovenda agitur ,
 sed numquam id executioni demandatum , ob Provinciarum forsan pau-
 pertatem , ut existimat Lezana .

Fuit nihilominus sollempni huic canonizationi , quæ magnis subji-
 citur expensis , alia minus sollempni suppletum a Callisto III. anno 1457.
Vivæ vocis Oraculo , atque a Sixto IV. speciali ejus Bulla edita an-
 no 1470. quæ *Bulla Canonizationis S. Alberti* , vulgo adpellatur ; qua
 Cal-

Callisti *Vivæ vocis Oraculo* confirmato, permittit, ut ad D. Alberti honorem Altaria, atque Ecclesiæ extruantur, ipsique etiam tum in nostris, tum in alienis Templis orationes, ac preces publice fundantur. Hinc non modo in nostro Martyrologio sub die 7. Augusti Sancti memoria recolitur, sed etiam in Romano, illisque Baronii, Galefni, Maurolici, Molani, & aliorum. Immo Ordo noster diem ejus Festum perquam sollempniter celebrat cum octava, & Officio proprio; quod a Clero quoque sæculari Panormi, ejusque Diœcesis & alibi in Sicilia recitatur. *Lezana.*

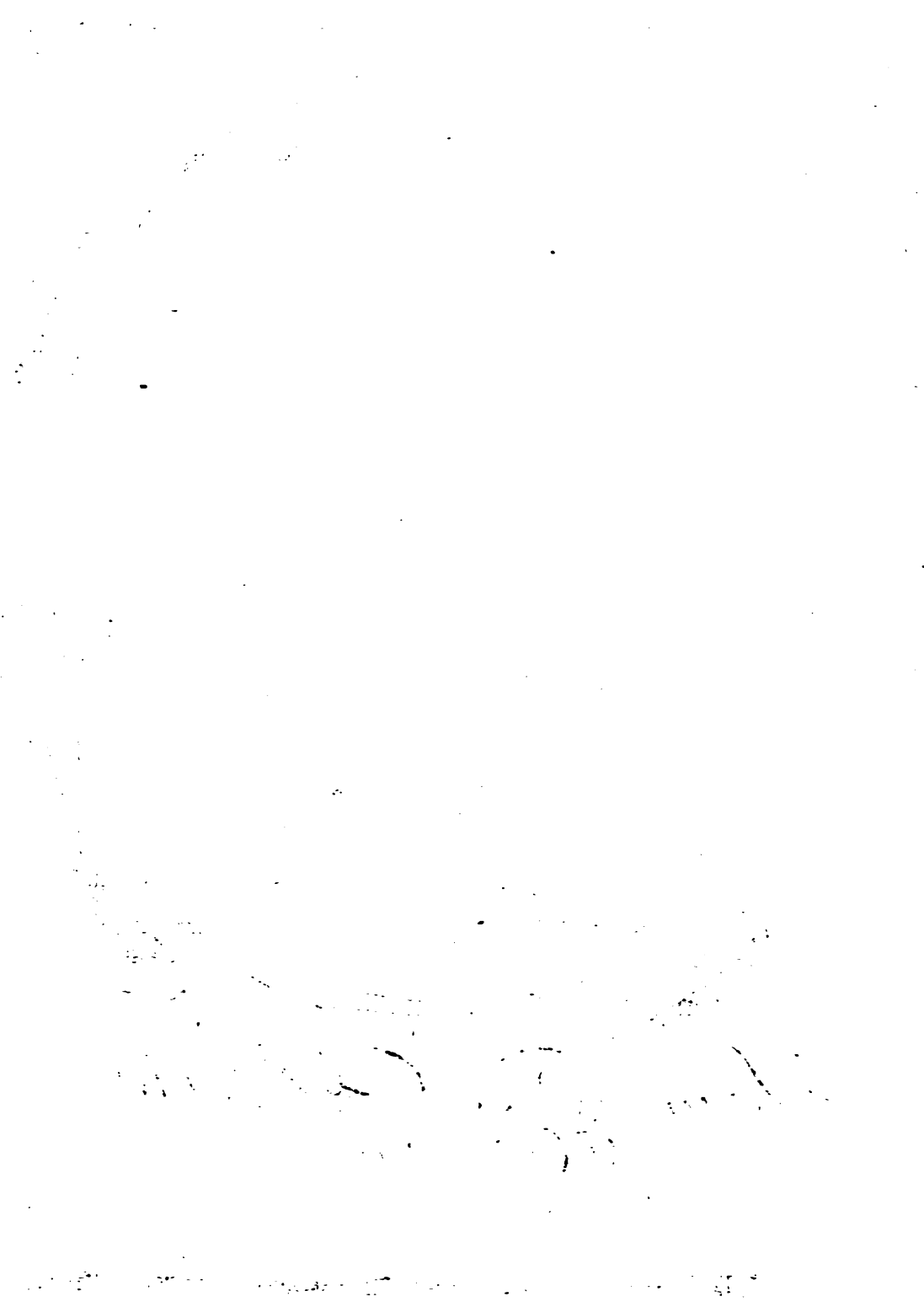
Eodem anno Pontifex Joannes XXII., ut Ordinis nostri paci, ac quieti consuleret, qui tunc *a nonnullis* (ut ipse ait), *qui nomen Domini in vacuum recipere non formidant, diversis, & gravibus jacturis, injuriis, violentiis, & molestiis in diversis Mundi partibus, extra Regnum Franciæ, vexabatur*; Bulla ejus diei 26. Aprilis, quæ incipit: *Dilectos Filios*, atque aliis etiam, varios *Judices conservatores* constituit, qui Ordinem defendant, ac tueantur, *neve sinant, eosdem ab aliquibus indebite molestari, vel eisdem damna, violentias, injurias, vel molestias irrogari*: statuit præterea, singulis eorum aditionibus justitiam ipsis ministrari, & in eorum causis, quæ judicium postulant, de plano, summarie, & sine strepitu procedi.

Conservatores autem instituti sunt Mediolanensis, atque Astensis Archiepiscopi, Patavinus, Placentinus, Bononiensis, ac Ferrariensis Episcopi in Italia. Præterea Cantuariensis Archiepiscopus, atque Episcopi Londinensis, & Panthoniensis in Anglia. Demum Salisburgensis Archiepiscopus, atque Episcopi Pataviensis, & Ratisboniensis in Alemania. *Bull. Carm. tom. 1.*

Sub die 4. Julii ejusdem anni alia Bulla, quæ incipit: *Ex dono celestis gratiæ illud Ordini vestro, & vobis datum esse conspicimus, quod ubique locorum in quibus degitis, fideles populos doctrina verbi pariter, & exempli ad salutis gratiam evocatis*, idem Pontifex Carmelitis amplissimam facultatem concedit, Conventus ubique locorum ædificandi in Alemaniæ, Bohemiæ, Daciæ, ac Norveciæ Regnis, *in locis tamen insignibus*. Atque hujus amplissimæ Pontificiæ Indulgentiæ eam causam assignat. „ Quod Ordo vester, qui sub Virginis Gloriosæ vo-
„ cabulo in Ultramarinis partibus sumpsit exordium, ex eo quod cete-
„ ris aliis Ordinibus tardius cœpit in Cismarinis partibus propagari, si-
„ cut præfati Ordines alii, in diversis Mundi partibus non potuit dila-
„ tari. *Bull. Carm.*

1320. Postulante Edmundo , Eduardi Regis Angliæ filio , idem Ecclesiæ Pontifex Carmelitis in Regali ejus Palatio hospitibus potestatem facit ad triennium , duobus hebdomadæ diebus , carne , aliisque similibus eduliis vescendi , *statutis in contrarium minime obstantibus* ; hoc est Carmelitica Regula , quæ tunc nondum super ea re fuerat mitigata . *Bull. Carm. tom. 3. pag. 24.* Erat hic Edmundus Eduardi I. filius , Eduardi II. Frater , fuitque deinde Eduardi III. Tutor .

Per id tempus Joannes de Poliacò Parisiensis Theologus , Religiones , præsertim Mendicantium , infestis oculis conspiciens , eo temeritatis processit , ut assereret , Confessiones Religiosis factas iterandas esse Parocho , neque Pontificem dare posse iis facultatem , stante *cap. Omnis utriusque senus* , ut tempore Paschali alteri quam Ecclesiæ suæ proprio Parocho confiterentur . Hinc in judicium vocatus , Palydoniam cantare coactus est ; & Summus Pontifex Joannes XXII. ejus propositiones tamquam falsas ; erroneas & a Sacra doctrina devias condemnavit , ac reprobavit , Bulla , quæ incipit : *Vas electionis* 8. Kal. Augusti 1321. edita . Contra Poliacum librum scripsit noster Joannes Baconius , ut refert Pirseus de *Scriptor. Angl.* & Odoricus sub hoc anno .

XIII
Joannes de Alerio
Tolosanus

in Comitibus Montis Razulani 7 Junij 1321 electus Grævis. Præfuit annis 9.
Decessit Tolosa die 23 Novembris 1330. Aetatis sue an.

Arnold P. Warburton Sculp.

XIII.

JOANNES DE ALERIO.

Guidone Terrena, sive a Perpiniano, ad Majoricæ Episcopatum evecto, Generalibus in Comitibus in Montis Pefulani Cœnobio habitis anno 1321. plenis suffragiis Joannes de Alerio, etsi absens, universi Ordinis Generalis Prior creatus est. Erat hic meritissimus Pater natione Gallus, patria Tolosanus, Provinciæ Occitanæ, insignis Theologiæ Antecessor, atque in inclyto Parisiorum Lyceò Laureatus Doctor. Eximiæ ejus doctrinæ summa erat adjuncta pietas, ac morum honestas, ut & maximum in Ordine sibi commisso moderando studium, ac prudentia. Quapropter tria Generalia Capitula concivit, in omnibus, sanctissimis, ac salutaribus conditionibus statutis, tum ad Regularem observantiam augendam, tum ad majorem Dei, ejusque Virginis Matris cultum proferendum. Prudenti, ac suavissimo ejus regimine universi Ordinis amorem, ac benevolentiam sibi conciliavit; cujus rei testimonium satis luculentum exhibet Vestiarium, e communibus Provinciarum taxis eidem, etiam post muneris abdicacionem, adsignatum, ut ex actis cum Generalis Capituli Valencennensis anni 1330., tum Nemaufensis anni 1333. colligitur. Fuit insuper Joanni XXII. P. M. acceptissimus, a quo proinde multa, ac varia Privilegia, gratiasque pro suo Ordine nactus est, quæque in nostro Bullario legi possunt.

Religioni novennium præfuit, quo exacto, anno Domini 1330. Generali Capitulo in Civitate Valencennensi convocato, Generalatus munere se sponte abdicavit; deindeque in suum Tolosanum Conventum, sibi unice vacaturus, secessit; ubi duodecim post annos meritis plenus naturæ debitum persolvit ix. Kal. Decembris A. D. MCCCLII.

K

De

De eximia Joannis Alerii, five de Alerio doctrina, atque operibus magna cum laude loquuntur Sixtus Senensis, Antonius Possevinus, aliique quamplurimi, cum nostri, tum exteri Scriptores, quos inter clarissimus Abbas Trithemius *lib. de Scriptor. Ecclesiast.*, ubi de ipso sic scriptum reliquit: *Vir in divinis Scripturis studiosus, & eruditus, & non minus Religionis fervore, quam eruditione venerabilis, Ordinem Carmelitanum novem annis gubernavit. Edidit nonnulla præclara Volumina, quibus abundantem ingenii sui venam ostendit. E quibus extant: Super Sententias lib. IV. Lectura in Ecclesiasticum lib. I., & alia plurima.*

Res memoria dignæ sub Alerii regimine.

1321. **G**uido Generalis Majoricæ Episcopatum cum esset adeptus; Generale Capitulum in Monte Pessulano, vulgo *Mompellicer*, quæ civitas est Linguadocæ, celebratur, in quo Joannes de Alerio illius Successor declaratur. *Ex Papyro Ordinis.*

1322. Joannes XXII. Marianæ Visionis, de qua ad annum 1316. actum est, memor, edidit hoc anno sub die 4. Martii, & Pontificatus sui anno sexto, celebrem Bullam *Sacratissimo uti Culmine*, vulgo *Sabbatinam* appellatam, ob speciale auxilium a Virgine Carmeli Confratribus, primo post obitum eorum Sabbato, promissum. *Bull. Carm. tom. I.* Quare autem ad hunc annum usque Pontifex Bullam istam publicare distulerit *vid. Daniele Vin. Carm. par. 5.*

Hujus Bullæ Autographum, juxta nostrum Bostium, Palæonydorum; aliosque, in Angliam fuit delatum, in cujus Provincia commune erat Ordinis Archivum, indeque una cum aliis monumentis, ceterisque Ordinis pretiosissimis rebus in lacrymabili Regni illius ab Ecclesia Romana defectione, quæ anno 1535. contigit, verosimiliter consumptum; *nisi forte adhuc ibi lateat*, ut ait Daniel a V. M.

Hæreticus Joannes Balæus in *Catal. Script. Britannia* fatetur (forte antequam ipse in Anglia a suo Ordine, & ab Ecclesia desciverat) illud vidisse, atque oculis perlustrasse: deque Joannis Visione loquens, solito hæreticorum stylo scribit: „Istam apparitionem cum inauditis „indulgentiis, & animarum Purgatorii liberationibus &c. in quadam „Bul-

„ Bulla legi tam in Anglia , quam in Hannonia , quæ etiam Romæ „ anno 1530. sub Clem. VII. renovata est „ . Quod si juxta Chryso- stomum , *maximum veritatis argumentum est , cum quis inimicum in te- stimonium adhibet* ; testimonium profecto hujus hæretici maxima illius Bullæ probatio est . At quid hæretici testimonio indigemus ?

Joannis XXII. Bulla fuit deinde adprobata , confirmata , ac de ver- bo ad verbum suo diplomati inserta , quod incipit : *Tenore cujusdam Privilegii* , ab Alexandro VI. , sub die 7. Decembris 1409. edito . E cujus archetypo , (Alphonso de Theramo Captariensis in Anglia Con- ventus Priori tradito , ut in communi Ordinis Archivo adservaretur) exemplum undecim post annos exscriptum est , nempe anno 1421. in Majorica in forma authentica , & juridica a publico Notario ; quod in nostri Januensis Conventus Archivo repositum est , ex eoque deinde multa alia exscripta sunt exempla , quæ passim occurrunt , ut apud Da- nielem a V. M. videre est .

Joannis , atque Alexandri Bullæ fuerunt postea a Clemente VII. duabus aliis Bullis adprobata , & confirmata . Item a Paulo III. Pio V. Gregorio XIII. , quorum Bullæ relatæ sunt in *Bull. Carm. tom. 1. & 2.* , a Sacra Cardinalium Congregatione Inquisitionis Generalis Romæ sub Paulo V. anno 1613. , & pluries a S. Congregatione Rituum in Officio B. Mariæ de Monte Carmelo diei 16. Julii , a Cardinalibus Bellarmi- no , & Torres post exactum examen adprobato .

Hinc merito ait Emanuel Rodriquez , a nostro Thoma a Jesu relatus : „ Ego non capio , quomodo quis de hoc (privilegio Sab- „ batino) hæsitare potest , nisi forsan ille , qui has Bullas non viderit : „ etenim mihi videtur , nihil certius adinveniri posse , quam una divi- „ na Revelatio , tot Summorum Pontificum auctoritatibus munita . N. Villalobos *de Orig. & Progr. Monast. pag. 175.*

In ejusdem Sabbatini Privilegii testimonium addi hic posset senten- tia , atque judicium publicarum Academiarum , Lyceorumque , uti Sal- maticensis in Hispania , Sorbonicensis Parisiorum , Borbonici in Gallia , ac Bononiensis in Italia . Ac præterea innumeræ Auctorum ; cum no- stratum , tum exterorum auctoritates , quorum omnium Catalogum Joannes noster de Villabos satis longum contexit , ab iisdem Joan- nis XXII. temporibus incipiens , uti sunt , Joannes Baconius , qui floruit anno 1346. *in tract. de Ordine Carmelit.* , Gulielmus Sanvilliacus *lib. de Patronat. Virg.* , qui floruit anno 1350. , Joannes Hornebius Anglus *lib. de Misericord. B. V.* anno 1374. , Gulielmus Bewesü *lib. de De-*

para miraculis, conscripto anno 1387. & alii. Qui Auctores sunt Joanni Pontifici vel Synchroni, vel Suppares. *Vid. etiam Bibl. Carm. tom. 1. pag. 720.*

Ad Joannis Bullæ veritatem confirmandam, addi hic solet revelatio a S. Teresia habita, quam ipsamet in sua Vita, suorum Confessoriorum, & Superiorum jussu, ab eadem conscripta, hisce refert verbis *cap. 38. sub finem*: „ Quidam Ordinis nostri Religiosus, vir admodum „ pius, graviter infirmabatur; cum vero ipsa Missæ interesset, magna „ me recollectio mentis occupavit: vidique in ea illum jam expirasse: „ & recta ad Cælum abeuntem conspexi: Mirabar magnopere, quod „ Purgatorio non adjudicaretur; sed intellexi, mire illi, quo minus „ eo abiret, Bullas Ordinis profuisse, eo quod Religiosus fuisset, qui „ suæ Professionis Regulam, & Vota quam exactissime servasset. Per Bullas hic Bullæ Pontificum intelliguntur juxta Auctores, præcipue illa Joannis XXII. *Sabbatina* nuncupata. Deinde subdit ibidem eadem Sancta, præter nostrum Religiosum (quem V. P. Didacum de Mathia, Abulensis Conventus alumnum fuisse, dicit Lezana) nullum sic absque Purgatorio in Cælum ascendere vidisse, nisi Petrum de Alcantara, & quemdam Dominicanum Fratrem.

Hisce omnibus positis, jure optimo concludere cum eximio Raynaudo possumus: *Igitur vel omnes revelationes, & apparitiones, quibus scatent volumina de Vita Sanctorum, explodenda sunt (quod nemo Catholicus ausit dicere), vel ista Joanni XXII. facta est admittenda; cum vix ulla aut revelatio, aut apparitio prodatur, cui tot, & tanta adstipulentur subsidia, quot, & quanta suppetunt, pro istius, de qua agimus veritate.* Scapul. Partheno-Carmel. *par. 2. quæst. 5. num. 67.*

Præ omnibus tamen clarissimis hisce argumentis, existit transacto sæculo famosus Criticus Joannes Launoyus, universorum Ordinum obrectator, qui prædicti Sabbatini Privilegii, Joannisque XXII. Bullæ veritatem, atque existentiam in dubium revocare ausus est in suis dissertationibus, Romæ a S. Sede, & in Gallia a Rege Christianissimo proscriptis. Cui nihilominus fortiter restiterunt Joannes Cheron, Thomas Aquinas a S. Josepho, Philibertus Fezajus, Irenæus a S. Jacobo, atque eximius Theophilus Raynaudus Jesuita; & post ipsos una cum pluribus aliis Lezana in *Annal. tom. 4. Daniel a V. M. in Vin. Carm. & in Speculo Carm. tom. 1. par. 2. lib. 5.* ubi citatam Bullam refert, explicat, illustrat, ac tuetur: late etiam Joannes Feyxous Villalobos *Differ. Theol. Dogmat. de vera Origin. & progres. Monastices*, & novissi-

vissime Cosmas Villiers *Bibl. Carm. tom. 1. pag. 720.*, ad quos omnes Lectorem remittimus.

Sæpius laudata Bulla Sabbatina complectitur in primis magnum Privilegium, a Virgine in Cælis obtentum, atque in terris a Pontifice publicatum, e pœnis Purgatorii liberationis, primo post obitum Sabbato ab ipsa Dei Matre promissæ tam Carmeli Fratribus, qui Regulam perfecte servaverint, quam Carmeli Confratribus, qui satis quibusdam ab ipsa Virgine præscriptis faciant, hisce, quæ sequuntur verbis: *Die, quo ab isto Sæculo recedunt, ac properato gradu accelerant ad Purgatorium, Ego Mater gratiose descendam Sabbato post eorum obitum, & quotquot inveniam in Purgatorio, liberabo, & eos in montem vitæ æternæ reducam.*

Ubi advertendum, Virginem non dixisse dumtaxat *descendam*, quoniam non per se descendit, Cælos relinquens, sed addit *gratiose*, hoc est (ut Daniel animadvertit) *per gratiam, sua videlicet intercessionem a Filio obtinendo, ut Angeli Confratrum Animas e Purgatorio educant*. Quemadmodum clarius explicuit Sacra Cardinalium Congregatio sub Paulo V. *Suis intercessionibus, piis suffragiis, & meritis, ac speciali protectione post eorum transitum, præcipue in die Sabbati*. Hinc subdit eadem Congregatio: *Itaque Imagines (quæ a devotis de hac re solent fieri, ac depingi) cum descensione B. Virginis ad animas in Purgatorio liberandas, minime fiant, sed per intercessionem B. Virginis a tanto periculo per manus Angelorum in Cælo collocari*. Quod quidem a nostris, præsertim Concionatoribus, atque etiam a Confratribus animadvertendum omnino erit.

Atque hoc sane est tam præclarum Sabbatinum Privilegium, a tot Summis Pontificibus confirmatum; a Sacris Congregationibus Romæ ad trutinam sæpissime revocatum, atque adprobatum, & a tot insignioribus Scriptoribus relatum; de quo proinde Antonius Sander *in Brabantia illustrata* egregie scripsit: „Privilegium Bullæ Sabbatinæ divinum est, non humanum, cæleste, non terrenum. Propterea hic verissime dictum intelligam, quod aliunde Arnoldus Carnotensis scripsit: „Maria Mater postulat, Filius adprobat, Pater decretat. Hoc ergo „Privilegium in Cælis datum, per ipsam Virginem Mariam ad Terras delatum, per Joannem XXII. est confirmatum, & promulgatum.

1323. Idem Pontifex Generali nostro, ac Provincialibus facultatem concedit, subditos ad quoscumque Episcopos mittendi, atque his illos

illos ordinandi ; *quacumque constitutione in contrarium edita non obstante* . Sed de hac re consulendum est Tridentinum , *Seff. 23. Bull. Carm. tom. 1.*

1324. Barcinonæ in Catalonia Generale Capitulum celebratur ; in eoque præcipitur , quod *Salve Regina* dicatur in fine omnium horarum , & *Gloria in Excelsis* in omnibus Missis B. Virginis . *Ita Palæonydorus .*

1325. Circa hæc tempora Petrus Thomas de Aquitania , Sanctus deinde effectus , Carmeliticum Institutum in Condomiensi Conventu amplectitur . *Ex ejus vita .*

1327. Albiæ , quæ Urbs est Galliarum Narbonensis , sueto Pentecostes die alia Generalia Comitata habentur , ubi iterum Alerius confirmatur . *Ex Papy. Ord.*

J
 d
 n
 &
 Ba
 lia
 pu
 ori,

 bus
 hic
 de l
 at,
 parat
 o, l
 mtes
 o an
 lencen
 eni,
 valent
 O
 elec
 minis
 calia
 ma le
 sem
 que

XIV.

B. P E T R U S D E C Œ S I S .

Petrus a Gallis de Casis , sive de Domibus , gallice *des. Maisons* , nuncupatus , ab Italis vero de Cœsis : & quidem verius , sic enim in suis Bullis Benedictus XII. & Clemens VI. eundem compellant , ad Ecclesias Vasionensem , & Hierosolymitanam ipsum promoventes ; quemadmodum & Bzovius in historia Silvestri II. , e cujus præclarissima Familia de Cœsis , Pontificum , Regum , Cardinalium , Principum , aliorumque illustrium virorum fœcundissima Matre , originem ducere ait Petrum .

Petrus ergo de Cœsis Lemovici , in Aquitania , nobilibus est ortus parentibus , in ejusque patrio Cœnobio Carmelitico Instituto nomen dedit , ac sollemnia vota fecit . Deinde Lutetiam Parisiorum studiorum causa missus , eo profecit , ut in illius insigni Lyceo Doctoratus Lauream sibi compararit . Anno 1324. in Capitulo Generali Barcinonæ habito , Provinciæ Aquitanix Provincialis fuit institutus ; cujus Præfecturam quum gereret , sequenti Capitulo Albiæ celebrato anno 1327. ipse interfuit . Inde Generalibus Comitibus Valencenis , in Flandria , coactis anno 1330. , Generalatus muneris , quo se libere abdicavit Joannes de Alerio , omnium consensu susceptus est .

Ordini , curæ ejus commisso , summo zelo , ac prudentia undecim annis præfuit ; quo temporis intervallo communi Ordinis bono , atque incremento semper intentus , tria Generalia Capitula convocavit . Sed Petri pietatis ac doctrinæ fama longe lateque diffusa , Benedictus XII. ad Vasionensem Episcopatum illum evexit die 17. Decembris 1341. , annoque sequente sub die 7. Octobris a Clemente VI. Be-

ne-

nedicti Successore Patriarchatu Hierosolymitano, retento Ecclesiæ Vasionensis regimine, decoratus est.

Has vero dignitates, & munera dum Antistes noster magna cum laude, & Ecclesiæ utilitate exercet, III. Nonas Augusti A. Reparatae Salutis MCCCXLVIII. diem obiit supremum, cum maxima sanctitatis fama, fuitque in Cathedrali Ecclesia conditus; ubi, locatis postea ab Episcopo Successore Josepho Maria Suarez honorifico in tumulo illius cineribus, sequens Epitaphium appositum est.

D. O. M.

Venerabili Petro de Casa Priori Generali Ordinis Carmelitarum Patriarchæ Hierosolymitano, hujus Episcopatus Administratori, qui Obiit A. MCCCXLVIII. III. Non. Aug., & miraculis claruit. Josephus Maria Episcopus Vasionensis.

In arbore Genealogiæ Cœsiorum, Romæ sculpta anno 1628., quæ apud inclytam hanc Familiam servatur, hæc extant verba: *Hæc . . . quæ sub Clemente VI. Pontifice Maximo B. Petrum de Cœsis Aquitanum Generalem Carmelitarum Antistitem, & Hierosolymorum Patriarcham, protulit.*

Beati appellationem Petro nostro tribuunt non solum Genealogia Cœsiorum, & Bzovius in vita Silvestri II., sed etiam Kalendarium Mechliniense Carmelitarum, ac plures alii Scriptores, quos inter Antonius Possevinus in *Appar. Sacr.* qui ejus doctrinam, ac sanctitatem hisce verbis commendat: *Petrus . . . cujus doctrina, vite Sanctitas, atque miraculorum patratio perhibetur.* Ubi etiam ejus Opera refert, quæ pariter in *Bibl. Carm. tom. 2.* recensentur.

Res

Res memoria dignæ sub Cæſii regimine .

1330. **V**alencenensi in Conventu, in Belgio, sueto Pentecostes die; Generalia Comitata habentur, in iisque, per muneris abdicationem Generalis de Alerio, Petrus de Cœsis illius Successor declaratus est; & Pater Radulphus Procurator Generalis Ordinis (& hæc Generalis Procuratoris electio prima est, quæ in Regesto Ordinis legitur) destinatur. Hisce autem Comitibus alios inter Patres eximius Doctor Joannes Bacconius, Angliæ Provincialis, interfuit. *Ex Papyr. Ord.*

Eodem anno insigne accidit miraculum, quod hic iisdem Lezanæ verbis referre juvat: Antonius Cambianus quodam die arabat in campo „ paululum disſito extra muros Vicinovi, Oppidi pertinentis ad Illu- „ strissimos de Rovera in Pedemonte; immobiliter vero restantibus bo- „ bus, etiã omni vi frustra adhibita, agricola stupens, propriusque „ accedens, videt e terra exurgere statuam parvam, sed pulchram, Bea- „ tissimæ Virginis Mariæ Puerum Jesum in brachio dextro tenentis, ac „ genuflexus humiliter veneratus est. Ea delata fuit ad Ecclesiam „ S. Bartholomæi in dicto Oppido Vicinovi, & honorifice collocata in „ quodam Tabernaculo. Sequenti die rursus inventa fuit in eodem „ campo: & inde delata ad eandem Ecclesiam. Tertia denique die „ non reperta in illa Ecclesia, visa fuit rursus in illo campo, non qui- „ dem in Terra, ut aliis diebus, sed elevata in aere. Audito tanto „ prodigio, Clerus cum populo processionaliter eo perrexit, omnibus „ stupentibus, & pro devotione lacrymantibus, Rector prædictæ Eccle- „ siæ obtulit tabernaculum: in quod Imago ista ex aere paulatim de- „ scendens, se dimisit. Ibidem per Dominum de Rovera mox constru- „ ta fuit Ecclesia: & aliquandiu post tradita Religiosis Ordinis nostri. „ Quæ sane Ecclesia, ac Cœnobium ibidem postea constructum, ad no- „ stram Provinciam Pedemontanam pertinent, ubi Sanctissima Imago cre- „ bris miraculis clara continua populi devotione colitur. *Lex. ad hunc ann.,* atque Eusebius Nerimbergius in Trophæis Marianis *lib. 5. cap. 26.*

1333. Alia Generalia Comitata Ordo concivit in Nemaufensi Conventu, Provinciæ Narbonensis, in quibus Joannes XXII. litteris Pontificiis datis Patres Capitulares ad pacem, & concordiam hortatur, iisdem præterea Dei honoris, ac Regularis observantiæ studium insinuat, eorumque ferventissimis precibus Petri Naviculam sexcentis tunc jactatam procellis commendat. In eo Capitulo cum Generalis Procuratoris munus deposuisset Radulphus, novi Procuratoris creationem ad Pontificem

Capituli Patres remittunt ; qui proinde Apostolico Brevi P. Joannem Gilbertum , usque ad S. Sedis beneplacitum , Generalem Procuratorem creavit , eumque deinde Benedictus XII. anno D. 1335. a munere amotum declaravit . *Bull. Carm. tom. 1. in Appendice , & Ord. Papyrus .*

Eodem anno laudatus Pontifex Joannes Brevi suo Terræ Sanctæ Provinciali , qui tunc temporis in Cypro dumtaxat Conventibus jurisdictionem habebat , potestatem facit , quatuor Fratres in Terram Sanctam singulis annis mittendi , ad Sacrum Domini Sepulcrum , aliaque loca sacra , sine alicujus anathematis periculo , visitandum . *Bull. Carm. ibid.*

1334. IV. Nonas Decembris hujus anni vita functus est Joannes XXII. , cujus merito habenda hic est mentio , quippe qui Religioni nostræ addictissimus fuit , immo Ordinis Mæcenas optimus , celebri , ut creditur , Virginis Carmelitanis vestibus indutæ , ante ejus Pontificatum adparitione , permotus . Hinc Bostius , ac Lezana de Joanne scripserunt : *Non fuit aliquis Prædecessorum suorum , qui tanta privilegia Ordini nostro contulerunt , sicut iste Papa ;* atque in omnibus ejus Bullis verbis erga Ordinem nostrum amoris , ac benevolentix plenissimis utitur . Plurimos itidem ex Fratribus nostris ad Ecclesiasticas Dignitates evexit , ut apud *Bullar. Carm. , ac Lezanam videre est .*

1335. Benedictus XII. , post Joannem XXII. Pontifex electus ; VII. Idus Januarias hujus anni Ordinis nostri Generali , Provincialibus , Prioribus , ac Fratribus encyclicam Epistolam scribit , qua suam ad Papatum promotionem primum ipsis , demissis sensibus , significat , deindeque omnes rogat , ut pro se , atque Ecclesia ad Altissimum assiduas fundant preces ; declarans præterea , quidquid Ordinis bono , atque utilitati erit , facile se facturum ; atque præcipiens , ne aliud , præter *victum* , tabellariis subministrent : *quandoquidem* , ait Pontifex , *ad istorum violentias , ac rapinas e medio tollendas , ipsos primum jurare volumus , nihil , etiamsi sponte donatum , aut petituros , aut fore accepturos . Bull. Carm. tom. 3. pag. 32.*

Eodem anno idem Pontifex duas edidit Constitutiones : quarum altera Fratribus Mendicantibus prohibet , ne ad Monachorum Ordines , etiam Cisterciensium , sine expressa S. Sedis venia , quæ de hac Bulla diserte faciat mentionem , transeant . Altera vero Patris Joannis Buc de Ordine Carthusiano ad Carmelitanum transitum , qui ipsi tunc temporis contendebatur , approbat , atque confirmat ; Doctorum sententiæ innixus , qui ajebant : „ quod sola mendicitas , quæ magis propinqua „ est virtutibus , multis de causis , & rationibus facit Ordines Mendi-

„ can

„ cantium arctiores, & ipsorum Mendicantium Ordinum Professores re-
 „ putari perfectiores, quam alii Religiosi, redditus, & possessiones in
 „ communi habentes, existant. *Bull. Carm. tom. 1.*

1336. In Bruxellensi Civitate, in Belgio posita, aliud Generale
 Capitulum convocatur. *Ex Papy. Ord.*

1337. Circa hæc tempora Petrus Thomas noster, quum propter
 Conventus, ubi studebat, inopiam in adeo magnis esset angustiis, ut
 studiorum curriculum ibidem explere nequiret, misericordiarum Matrem
 humili ac ferventissima prece obsecrat, ut ipsi, suoque Cœnobio auxi-
 lium præstet: eaque in oratione Virgo Petro adparens, inquit: *Fili-
 mi, ne te sollicitum paupertatis cura detineat, quoniam te numquam de-
 feram: alacriter studeas, Filio meo, ac mihi semper inserviens. Se-
 quenti mane celebrato a Petro Thoma in gratiarum actionem Missæ
 Sacrificio, a nobili quodam, cujus confessionem sacramentalem exceperat,
 sex nummi aurei dati ipsi fuerunt; sicque Virginis tutamen, Pe-
 tro promissum, confirmatum est, & Conventus paupertati consultum.
 Ex ejus vita.*

1338. Circa hoc tempus Andreas Corsinus Florentino Conventui
 præficitur: „ in qua administratione (*inquit Laurentius Surius ejus Vi-
 „ ta Scriptor*) tanta vitæ sanctimonia claruit, ut narratu difficile fo-
 „ ret. Venturam Carmelitanum Pisanum quemdam ab hydropisis mor-
 „ bo curavit. Rogatus a quodam familiari, cui puer natus erat, ut
 „ eundem puerum baptizaret, non recusavit: sed dum illustraretur
 „ aqua, & Chrismate, Andreas, cui Deus futura revelaverat, mirum
 „ in modum lacrymis irrigatur. A quo, cum Pater pueri lacrymarum
 „ causam quæreret, Andreas inquit: hic puer sibi, & familiæ suæ
 „ excidio natus est. Pater vero prælagium hujusmodi parvi faciens,
 „ viri Dei verba contempsit. Puer autem crescens non secus, ac An-
 „ dreas prædixerat, flagitiis, ac facinoribus coopertus cum multis con-
 „ tra Rempublicam juravit, qui in judicium vocatus, tanti sceleris
 „ poenas solvit: omnesque cognati ejus ab omni administratione Reipu-
 „ blicæ fuerunt abdicati. *Auct. citat.*

1339. Generalia Comitia in Conventu Lemovicensi, in Gallia;
 habentur, ibique confirmato Generali de Cœsis, Procurator Generalis
 declaratur Radulphus Kelei, sive Okelli, qui postea anno 1344. Epi-
 scopus Lethglinensis, & anno 1346. Archiepiscopus Casalensis, in Hi-
 berna, creatus est. *Ex Papy. Ord. & Bull. Carm. tom. 1. in Ap-
 pendice.*

1342. Moritur hoc anno, die 25. Aprilis, Benedictus XII., primum Jacobus Fornerius appellatus, qui ex Abbate Cisterciensi fuit Cardinalis creatus, indeque anno 1334. Summum Ecclesiæ Caput. Fuit tamen hic Pontifex primo in nostra Tolosana Provincia Professus Carmelita, atque hinc e nostro Ordine Commendatarius Abbatix Cisterciensium, Fontis Frigidi nuncupatæ, destinatus. Neque hujusmodi nostrorum ad aliorum Ordinum Abbatias transitus desunt exempla, quæ omnia Lezana, & Daniel in *Vin. Carm. num. 882.* collegit. Et quidem Benedictum XII. Ordinis nostri Religiosum aliquando fuisse, præter nostrates Auctores, testantur etiam Renatus Choppinus, Claudius de Villa, & Antonius Possevinus, qui in *suo Apparatu* sic ait: „Benedictus Papa hujus nominis XII. . . . Joannis Papæ XXII. ex Sore Nepos, primo Carmelita, deinde Monachorum Cisterciensium sub regula S. Benedicti Militantium Abbas Fontis Frigidi, ac deinceps S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, tituli S. Priscæ, denique Pontifex Maximus anno 1334. „. Ubi sequens de ipso Epitaphium refert.

*Hic jacet Benedictus,
Quem Carmelus protulit,
Cassinus aluit,
Vaticanus coronavit.*

Dicitur, quem *Vaticanus coronavit*, non quod Romæ in Vaticano Pontificio Diademate fuerit insignitus (fuit enim coronatus Avenione) sed quod Pontificalis dignitas, qua fuit donatus, a D. Petro, qui in Vaticano Pontificatum gessit, aut Sepulcrum habet, defluerit. Ita Petrus Lucius in *Bibl. Carm.*, & *Lex. ad ann. 1335.* ubi adversariorum objectiones clarissime diluit.

Petrus ^{XV} *Raymundi*
Crassensis

Electus Gñalis in Comitijs Lugduni habitis 19. Maij 1442. Pre-
latus annis 16. Decessit in Monte Pessulano die 22. Nouenbris 1457.
Ætatis sue an.

Arnold. T. Wierichscam. scul.

XV.

PETRUS RAYMUNDUS DE GRASSA.

Petrus Raymundus, natione Gallus, cognomento *de Grassa*, quod forte Grassæ, quæ in Galliæ Narbonensis Provincia Urbs est, natus fuerit, adolescens Tarfacii in Conventu Carmelitanum Institutum amplexus, ac professus est. Studiorum deinde curriculo laudabiliter expleto, in Generalibus Comitiis Bruxellis anno 1336. habitis, in Parisiorum Collegio Lector, ut in Papyro legitur Ordinis, fuit institutus; adeoque in humanis, & divinis litteris profecit, ut a Marco Antonio Casanate, & Petro Lucio Belga nuncupetur: *Theologiæ Sacræ, & juris utriusque Princeps. Vir divina prudentia clarus, nitida Sapientiæ fax, & qui Religionis suæ zelo maximos exuperavit Patres.* Hinc jure meritoque anno 1342. Provinciæ suæ Narbonensis Provincialis Prior fuit renuntiatus; eodemque anno, cum Generale Capitulum Lugduni coactum esset, in locum Petri de Cœsis ad Episcopatum promoti, ipse de Grassa communi omnium voto Generalis Ordinis Prior adlectus est.

Supremam hanc dignitatem cum esset adeptus Petrus, munus sibi demandatum numeris omnibus absolvit; ideoque Conventus, ac Fratres sibi commissos, tamquam optimus Pastor, nulli parcens labori, assidue invisebat. Ordinis insuper bono, ac utilitati consulendo, quinque Generalia Capitula concivit; in cunctis leges, & statuta condens, ad optimum Ordinis regimen, ac Regularis disciplinæ incrementum conducentia. Ordinis quoque Constitutiones, ac Decreta, in variis Generalibus condita Capitulis, uno collegit volumine, atque in plures distribuit Rubricas, quas in Generalibus Comitiis, non quidem Tolosæ, ut scribunt Bostius,

stius, & Palæonydorus, sed Perpiniani celebratis, publicavit: omnibusque Ordinis Fratibus scriptis illis legibus obtemperacionem præcepit.

Hinc præstantissimus hic Præsul non modo de sua Religione, sed etiam de Sancta Sede optime fuit meritus, a qua varias proinde Concessionem Pontificias, ac Privilegia pro suo Ordine obtinuit, quæ omnia in Bullario nostro legi queunt. Tandem, postquam Ordinem summa cum prudentia, atque integritate fuit moderatus, debitum naturæ solvit tributum in Montis Pessulani Cœnobio x. Kal. Decembris anno a Partu Virginis MCCCLVII. Innocentio VI. S. Pontifice.

Abbas Trithemius *lib. de Vir. illustr. Ord. Carm.* de illo sic scriptum reliquit: „ Petrus Raymundus de Grassa natione Gallus, Conventus Tarfacii, Provinciæ Narbonensis, „ XV. Prior Generalis, vir doctus, & devotus. Scripsit „ multa præclara Volumina, quibus sui memoriam posteris „ commendavit; e quibus extant subjecta: Super sententias „ *lib. iv.* Ordinis quoque sui diversa statuta in unum volumen collegit, & in Rubricas sexaginta collectiones easdem „ distinxit.

Res.

Res memoria digna sub Raymundi regimine.

1342. **G**enerali Petro de Coësis ad Episcopatum evecto, die 19. Maii, in quem Pentecostes festum incidit, Generale Capitulum in Lugdunensi Conventu celebratur, ubi Petrus Raymundus Generalis Ordinis Prior creatur, ac Generalis Procurator Radulphus Kelei fuit denuo institutus. *Ex Papy. Ord.*

Eodem tempore, quo Fratres nostri pro Ordinis Generalis electione Lugduni convenerant, Cardinales Avenione pro novi Ecclesiæ Capituli creatione in Conclave coiverant, fuitque Clemens VI. ad Pontificatum sublevatus. Hic inter Pontifices de Ordine nostro optime meritos a Lezana recensetur; quippe qui a Confessionibus habuit Petrum nostrum Berretum, alias de Bossio, qui postea Grassensis Episcopus, & deinde Vasionensis fuit institutus: aliosque quamplures e nostris ad Episcopales extulit dignitates; multisque concessionibus, ac Privilegiis Ordinem locupletavit Carmelitarum. *Bull. Carm. ibid.*

1345. Mediolani Generalia Comitata habentur, in quibus, Radulpho Episcopo creato, Petrus Thomas (deinde Sanctus) Generalis Ordinis Procurator electus est. Hujus Capituli Patribus Pontificiis suis literis Ordinis bonum Pontifex commendat, simulque, ut pro se, ac pro pace inter Christianos Principes servanda, tunc in bellis, ac dissidiis cum Ecclesiæ detrimento agentes, Deum enixe precentur. Atque aliis Apostolicis Epistolis Generali Priori præcipit, ut in singulis Provinciis idoneos Patres destinet, qui Cruciatam contra Christiani nominis hostem prædicent. *Ex Papyr. Ord. & Bull. Carm. tom. i.*

1347. Clemens VI. amplissima Bulla, quæ incipit: *Sacer Ordo vester*, die 29. Mensis Julii edita, non modo Exemptionis ab Episcoporum jurisdictione Privilegium confirmat, Carmelitis a Joanne XXII. concessum, sed etiam declarat conceditque, ne in forum Episcoporum vocari queant, inquit: „Nos, qui vos, & Ordinem ipsum specialiter prosequimur in Domino charitate, vobis, & Successoribus vestris in perpetuum auctoritate Apostolica tenore præsentium indulgemus, ut præfato Indultu (nempe Joannis XXII.) in suo robore permanente, coram quibusvis Diocesanis, & Locorum Ordinariis ratione delicti, contractus, seu rei, de qua agitur, conveniri, vel impeti nullatenus valeatis. *Bull. Carm. tom. i.*

Eodem anno, die post ejus Coronationem secundo, Bohemiæ Rex Carolus IV. Imperator inclyti Conventus, atque Ecclesiæ Prægæ prima jecit

jecit fundamenta , eaque Carmelitis dono dedit . *Ita Wenceslaus Hagecbus Bohemus* . Pro quibus extruendis jam præcedenti anno licentiam Pontifex dederat . *Bull. ibid.*

1348. Generale Capitulum in nostro Metensi Coenobio celebratur , ubi Hetruriæ Provincialis B. Andreas Corfinus institutus est , & Procurator Generalis Ordinis Jacobus Martini . *Ex Papy. Ord.*

Ea tempestate sævissima pestis universum Terrarum Orbem invasit , quæ integras Urbes , & Oppida labefactavit , atque hominum maximam partem interemit . Magnum tunc temporis damnum Religiosorum præsertim Mendicantium Ordines passi sunt ; qui spirituale auxilium morbo illo laborantibus pro suo munere præstantes , eandem contagiosam luem ebibebant , sodalibusque suis communicabant . Et quod magis est , cœpit ab illo tempore Regularis observantiæ rigor refrigescere , illustrioribus Patribus , peste extinctis , omnino deficientibus ; quod quidem malum , Superiorum , subditorumque , qui successerunt , tepore atque inertia , reparari minime potuit . *S. Antoninus , Bzovius , ac Lexana .*

1349. Fesularum , in Hetruria , Ecclesia Pastore suo viduata , Canonici capitulariter congregati B. Andream Corfinum illius Episcopum eligunt : qua re Sancto nuntiata ; „ timens (teste Surio) , ne sub tanto onere premeretur , tertio milliario ab Urbe apud Carthusienses latitavit . Canonici vero illum per omnem Provinciam quæri jubent . „ Sed ubi nequeunt illum invenire , iterum Congregatio de revocanda electione decernitur , & dum eorum vacillantia corda in ambiguo versarentur , Spiritus Sanctus per os infantis locutus est , dicens : „ *Elegit Deus Andream in Sacerdotem sibi : ecce enim apud Carthusianos orat , ibi enim invenietis* . Hinc in Carthusia inventus ad Episcopatum ductus est , quem amplius recusare nequivit , sic Deo per Angelum sibi præcipiente „ . *Ita Surius in ejus Vita .*

Franciscus Venturinus S. Severi Episcopus , alter Sancti Vitæ Scriptor , cum Surio omnino convenit ; in creatione dumtaxat discrepat , quam non a Canonicis , sed a Clemente VI. ejus Bulla factam autumat , quæ Bulla vere in nostro Bullario *tom. 1.* exstat . At in ea quoque re , mea quidem sententia , duo illi Scriptores possunt conciliari , si dicamus Andreæ electionem primo bona fide a Canonicis factam , reservationem illius Episcopatus sibi a Pontifice antea peractam ignorantibus , deindeque ab eodem Pontifice confirmatam , & renovatam ; quod ex Bullæ contextu colligi videtur .

1351.

1351. Petrus Thomas pro Ordinis sui perpetua conservatione, atque incremento frequentes ad Deum, ejusque Sanctissimam Matrem orationes fundens, ipsa nocte Pentecostes hujus anni cum id etiam, atque etiam peteret, a Beatissima Virgine mirabile hoc responsum meruit audire: *Confidite, Petre, Religio enim Carmelitarum in finem usque Seculi est perseveratura; Elias namque ejus Institutor jam olim etiam a Filio meo id impetravit.* Ita in Officio ejusdem Sancti lect. 5.

De celebri hac Revelatione Joannes Hildesheim testatur, qui a Lezana dicitur *in divinis Scripturis studiosus, & eruditus, Philosophus, & Poeta insignis, S. Petri discipulus, & Socius*; e cujus ore illam audisse idem *lib. contra detract. Ordin. cap. 5.* fatetur hisce, quæ sequuntur, verbis. „ Tempore felicitis recordationis D. Clementis Papæ „ Sexti, fui studens in Avenione: servivique pro tunc, recolendæ memoriæ Magistro Petro Thomæ, tunc scholas Regenti, viro magnæ „ scientiæ, magnæ famæ, magnæ opinionis, quoad Sanctitatem vitæ. „ Cumque more solito coram ipso dormirem, in sancta nocte Pentecostes vocibus dulcibus, & miris motibus expergefactus, repente surrexi. Petii pro tunc ab eo quod secum habuisset? ipse vero noluit „ indicare mihi: multiplicavi preces flexis genibus; & tandem vix obtinui: præmissis tamen juramento, quod non revelarem, quamdiu foret ipse superstes, & tunc, dixit: In tristitia mentis, & ferventibus desideriis obdormivi, & desiderans a Beata Virgine Religionis „ meæ patrocinium, & conservationem; Ipsa mihi respondit: *Petre, ne timeas; quia durabit in finem Carmeli Religio vestra; nam & pro ea supplicavit Filio meo primus Ordinis Patronus Elias in Transfiguratione, ac impetravit.* Retulit ista mihi lacrymantibus oculis ipsius „ præ gaudio, ex quo & ego ad consimilem fletum provocabar. Eandem Revelationem referunt etiam Bostius, Palæonydorus, Laertius, Aubertus Miræus, ac Gononus, eaque insuper a S. Rituum Congregatione sæpius in Sancti Officio fuit adprobata. Atque hinc dystichon illud suam trahit originem:

*Dum fluet unda maris, curretque per Ætbera Phæbus
Vivet Carmelus candidus Ordo mihi.*

Iisdem temporibus Generale Capitulum Tolosæ habebatur, ubi Ordinis Generalis Procurator Arnaldus Trenka electus est. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Clemens VI. quemdam Bernardum nostrum primum Episcopum in Insulis quibusdam inter Occidentem ac meridiem positis creat, quæ *Insulæ Fortunatæ* dicuntur, fecundissimis quidem, sed earum

incolæ tunc Jesu Christi fide carebant. Ad illas autem Bernardum conveniente Christianorum numero, ut gentem ad Deum converteret infidelem, misit Pontifex. Qua sane conversione coepta, eidem potestatem facit Cathedralem Ecclesiam in una ex illis Insulis erigendi, eique Civitatis nomen imponendi. Cuncta hæc in Bulla habentur, quæ incipit: *Cælestis Pater*, sub die 7. Novembris edita, inque nostro Bullario tom. 3. pag. 71. relata. Illæ autem Insulæ Fortunatæ, *Canariæ Insula* vulgo audiunt.

1352. Philippus e Tarenti Principibus, atque a Regali Andegavensium Stirpe oriundus, per miraculosæ Parthenopæ Virginis, cui se commendaverat, intercessionem, a captivitate apud Hungariæ Regem ereptus, Neapolim reversus satis voto suo facit, unciis auri viginti, quas promiserat, nostræ Neapolitanæ Ecclesiæ suo Diplomate annuatim assignatis. *Bull. Carm. tom. 1.*

1354. Generalia Comitia Perpiniani celebrantur, quorum congregatis Patribus novus Pontifex Innocentius VI. ejus Bulla septem annos, totidemque Indulgentiarum Quarantenas concedit. *Bull. Carm. tom. 3.*

Eodem anno S. Petrus Thomas, ubi duabus Pontificiis Legationibus functus est, altera ad Regem, ac Neapolis Reginam Johannam, pro rebus Tyrhachii Ducissæ componendis, altera vero ad Januenses, pro ipsis cum Aragoniæ Rege, ac Venetis conciliandis, ab Innocentio VI. Episcopus Pactensis, ac Liparensis creatur. *Bull. tom. 1. c. 3.*

1357. Aliud Ordo Generale Capitulum Ferrariæ convocat, solito Pentecostes die, quo idem Generalis Procurator confirmatur. *En Papy. Ord.*

Joannes ^{XVI} Ballistarius

Matoricensis

Electus ^{Græcis} in Comitatu Burdegale habitus 8 mbris 1358

Præfuit annis 16. Decessit Matorice die 29 mbris 1374. ^{Acta}

Arnoldi F. Waterhouse Sculp.

as sua an.

XVI.

JOANNES BALLISTARIUS:

JOannes Ballistarius, vulgo *Ballester* nuncupatus, natione Catalanus, atque in Oppido, qui *Campos* dicitur, natus, in Majoricæ Cœnobio Carmelitico Instituto adscitus est; atque hinc fortassis *Majoricensis* a quibusdam vocatur. In Actis Capitulorum Generalium annorum 1351., & 1354. primum Sacræ Scripturæ, deinde Sententiarum Lector Lutetiæ Parisiorum legitur destinatus, in cujus inclyto Lyceo fuit postea *Baccalaureatus* gradu decoratus.

Anno D. 1358., extincto Generali Petro Raymundo, Generalibus Comitibus Burdigalæ habitis pro novi Generalis Prioris electione, Joannes ipse tot inter lectissimos Patres dignus habitus est, qui tanto muneri præponeretur, quod die 8. Septembris, Beatissimæ Virginis Nativitati Sacro, contigit. Ad Supremam illam Præfecturam evectus Joannes, communi Ordinis utilitati unice intentus, inter alias res ab ipso gloriose gestas, quatuor Generalia Capitula celebravit, in quibus omnibus sanctissima statuta ad regularem disciplinam conservandam, ac scientiarum studia promovenda condita sunt. Cura sibi a Patribus Generalis Capituli Trevirensis anni 1362. demandata, novas Ordinis Constitutiones compilavit, quibus non modo statuta ab ejus Prædecessore collecta adnexuit, sed & nova alia, quæ priora magis explicarent, adjunxit. Quæ Constitutiones in duas partes divisæ typis demandatæ sunt anno 1369., ut Generalis Canalius in præfatione ad novissimas Constitutiones testatur.

Ea sane erat prudentia, ac studium, quibus Ordinem regebat vigilantissimus hic Præsul, ut ejus regiminis tempore magna in existimatione illum fuisse autument Scriptores

nōstri , non modo apud Episcopos , ac Prælatos , sed etiam apud Principes , ac Pontifices ; ut tot potissimum Gratia , ac Privilegia , Ordini ab ipsis concessa testantur , quæ in nostro Bullario videre est .

Religionem Joannes sexdecim annis moderatus est , quibus exactis , diem clausit supremum in Majoricæ Conventu , Ecclesiam gubernante Gregorio XI. Pridie Kal. Octobris A. D. MCCCLXXIV. ubi ejus Corpus sequenti cum Epitaphio conditum est .

D. O. M.

Hic jacet Reverendissimus Magister
In Sacra Theologia
Generalis Ordinis B. Virginis Mariæ
De Carmelo
Fratr Joannes Balistarius
Obiit ultima die Mensis Septembris
Anno MCCCLXXIV.

Sed Epitaphium hoc pluribus post ejus obitum annis appositum ibi fuisse dicendum est ; quippe *Reverendissimi* titulus Ordinis Generalibus Prioribus in Capitulo Generali Bononiæ anni 1411. fuit primum concessus .

Complurimi Scriptores Balistarii doctrinam , atque Opera commendant , quos inter Trithemius *lib. de Vir. illustr. Ord. Carm.* qui sic de ipso testatur : „ Joannes &c. Vir in „ divinis Scripturis eruditissimus , & sæcularis Philosophiæ „ scrutator acutus , ingenio præstans , & clarus eloquio . „ Scripsit quædam præclara Volumina , quibus nomen suum „ posteris destinavit. E quibus extant. Super sententias *lib. 4.* „ Constitutiones Ordinis sui *lib. 1.* De novissimis temporibus „ ad Papam *lib. 1.* & alia quædam .

Po-

Postremus hic liber, qui fuit Pontifici Gregorio XI. inscriptus, apud alios hunc præferret titulum: *De Bello fortis Militantis Ecclesiæ, & de Antichristo ipsam impugnante.*

Res memoria dignæ sub Ballistarii regimine.

1258. **P**etro Raymundo Generali extincto, novum Ordinis Capitulum pro Successore creando oportuit convocari; idque Burdigalæ in Gallia habitum est, ubi Beatissimæ Virginis Nativitatis die Joannes Ballistarius Generalis Prior renunciatus est, Arnaldo Trenka Generali Procuratore confirmato. *Ex Papy. Ord.*

1360. Oritur hoc anno B. Nunnus Alvarez Pereyra Dux, & Portugalliæ Comestabilis, indeque Carmelita, ut suo loco dicemus. *Ex Mariana.*

1362. Sueto Pentecostes die Generale Capitulum Treviri in Alemania celebratur, quo Joannes Trisse Ordinis Procurator eligitur, atque tunc primum Socius Generalis nominatus est. Variæ insuper declarationes, atque Ordinis præcis Constitutionibus additamenta fiunt, ut & nova conduntur Statuta, quæ magna ex parte novissimis nostris Constitutionibus inserta sunt. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Urbanus V. Summus Pontifex creatus, secundo post ejus coronationem die Generali, ac Fratibus Ordinis scribit, suam ad Pontificatum ejectionem eisdem significans. *Bull. Carm. tom. I.*

1364. D. Albertus insigne miraculum operatus est erga Fridericum III. Petri II. Filium, ac Friderici II. Siciliae Regis Nepotem; quod hisce verbis Vaticanus Codex memoriæ prodidit. „ A. D. 1364. „ D. Rex Fridericus Regis Petri Filius Regni Siciliae, infirmitate mortali gravatur, ita quod a Medicis mortuus est deputatus; Conanguinei „ (forte fuit Soror ejus Euphemia Messanensis Monasterii S. Claræ Abbatissa, quæque illi post Patris mortem gubernatrix data erat) „ ipsum voverunt Ordini (Carmelitano); videlicet, quod habitum ferret tribus annis, si Deus eum liberaret meritis B. Alberti. „ Super eum imponunt dicti Sancti Reliquias; aquam tactam dictis „ Reliquiis tradiderunt ei potandam; quam cum potasset, cognoverunt „ medicinalem fuisse suæ salutis; & sic secunda die liberatus, de lecto „ profiliit: votum confirmat, & habitum pertulit aliquibus diebus, „ secundum Ordinem dispensatus.

Legitur in alio Codice: „ dispensavit autem Ordo cum eo (quia „ Ma-

„ Magnus effret, & coronandus in Regem), ut ante tempus promissum „ habitum dimitteret „. Et Vincentius Barbarus in vita ejusdem Sancti ait : *nec nisi diplomate Pontificio cum ante diem reliquit, quo Rex Panormi post biennium coronatus est*. Eadem habet Petrus Saracenus in *Monologio Carm.*

1366. Die 6. Januarii, qui Epiphaniæ festus est, D. Petri Thomæ, Patriarchæ tunc Constantinopolitani, & Apostolici Legati, gloriosissimus accidit obitus in Famaugustæ Civitate, quæ Cypri Regni caput est, quo una cum Rege secesserat post pugnam cum Turcis Alexandriæ pugnatum, ibique, infidelium sagittis lethaliter vulneratus, obdormivit in Domino. Hinc sub Martyris nomine die 14. Februarii in universo Carmelitico Ordine Festum ejus recolitur.

Martyris titulum Petro Thomæ attribuunt Philippus Mazzerius, individuus ejus Socius, Joannes Hildesheim Sancti Discipulus, Silvester Marulus, Odericus Raynaldus Baronii Continuator, alique, quibus & Sacræ Rituum Congregationis auctoritas addi potest, quæ iterum; atque iterum Sancti Officium, quod ab Ordine Carmelitico, tamquam Martyris, recitatur, adprobavit. Sed vide sis Danielem in *Vin. Carm. pag. 80.* ubi late de ea re agit.

Sacræ Theologiæ Studium in Bononiensem Universitatem hic Sanctus primo invexit, atque hujus Sacræ Facultatis Collegium instituit, ut ex veteri illius Lycei libro colligitur, & Benedictus XIV. in sua Allocutione ad Patres Capituli nostri Generalis anni 1744. testatur; quæ habetur in *Bull. tom. 4.*

Eodem anno Generalia Comitia in Montis Albani Conventu habita sunt, in quibus Generalis Procurator Franciscus Bacconius Catalanus vir clarissimus, institutus est; ibique etiam duo Socii Generales eliguntur: id quod in cunctis aliis Capitulis actum deinde fuit. *En Papy. Ord.*

1369. Aliud Generale Capitulum in Montis Pessulani Cœnobio, Pentecostes die, celebratur, ubi primum Vocales Provinciarum, Definitorum nomine adpellantur, atque Ordinis Procurator Bartholomæus Pejoroni declaratur. Præterea Generalis curæ committitur Corpus S. Elisei comparandi; potestate illi etiam facta, si opus esset, Provincias pro expensis taxandi. Sed de hujus rei exitu nihil certius statui potest. S. Elisei corpus, ut scribunt Hieronymus de Rubeis, Asulanus, & noster Saracenus, creditur exstare, atque adorari in S. Apollinaris Ravennate Ecclesia, etsi unum Elisei caput Ravennam translatum esse Joannes Gil-

Gillemanus in suo Agiologio asserat, quod probabilius videtur. *Ex Papy. Ord. & Aust. cit.*

1372. In Aquensi Cœnobio, sive de Aquis mortuus, in Gallia, alia Generalia Comitata conciantur, ubi idem Pejoronius Generalis Procurator confirmatus est. *Ex Papy. Ord.*

1373. B. Andreas Corsinus Florentinus, ex nobilissima Corsinorum Familia ortus, Fesulanus Episcopus, VIII. Idus Januarii hujus anni, die a Beatissima Virgine ei prædicta, ad cœlestia Regna convolavit. Ante, & post obitum miraculis clarus; ab Urbano VIII. Sanctorum numero adscriptus est anno D. 1629. Cujus sollempne festum sub ritu duplici majori 2. class. cum octava Clemens XII. ejus consanguineus ab universo Carmelitarum Ordine novissime celebrari jussit. *Ex ejus vita, Bull. Carm. tom. 4. ac Ferdinandus Ughellus Cisterciensis in Italia Sacra tom. 3. ubi de Fesulanis Episcopis agens, hæc de nostro Sancto sepulcralia refert carmina:*

*Montis Carmeli de Religione vetusta,
Raptus ad Ecclesiam, Fesulanamque Mytram.
Progenie celebris, virtute celebrior omni,
Hoc de Corsinis marmore subtegitur.
Andreas Christi famulus de jure vocatus
Numinis æterni totus in obsequio.
Virtutis cultor, pater, auxiliator egenis,
Exemplo vitæ mirus, & eloquio.
Qui qualis fuerit miracula multa fatentur;
Quæ Deus ostendit corporis ad tumulum.*

1374. Gravissima hoc anno excitatur in Anglia a Joanne Stokio, sive Stoky Dominicano contra Ordinis nostri vetustatem, confirmationem, ac titulum controversia; cui verbo & scripto validissime restitit Joannes Hornebius noster, Cantabricensis Doctor. Pro ea autem dirimenda ad Cantabricensem Universitatem res delata est. Ubi causa ad trutinam revocata, & partibus auditis, mature perpenſa, ab eximiis illius Lycei Doctoribus, ac Magistris sequens edita est Sententia:
„ Nos &c. Auditis rationibus, & allegationibus, visisque Privilegiis,
„ lectis, & examinatis, una cum Chronicis, & Scripturis antiquis,
„ Ordinem Fratrum B. Mariæ de Monte Carmeli in jure communi,
„ ac speciali confirmatum, tituloque Gloriosæ Virginis Mariæ Dei Genitricis fore specialiter insignitum; & Fratres dicti Ordinis, pro ut
„ nobis apparuit per Chronicas, & alias Scripturas antiquas, imitato-
„ res,

„ res , & Successores esse Sanctorum Prophetarum Eliæ , & Elisei , pronunciamus , decernimus , & declaramus &c. die 23. Februarii anno 1374. *Lex. Annal. tom. 4.*

Sub idem quoque tempus Cestriæ , quæ ejusdem Britanniaë Urbs est , procacissimi quidam Sæculares injuriis , ac conviciis Carmelitas impetebant , palam asserentes , ipsos non jam B. Virginis Mariæ Dei Matris Fratres esse , sed Mariæ cujusdam Ægyptiacæ , eumque illorum verum titulum esse . At Dei Sanctissima Mater , atque Ordinis Carmelitici singularis Patrona , statim obtrectatorum injurias ulciscitur ; siquidem complures ex iis Cæli manifesto supplicio improviso , ac subito peribant . Quamobrem pro Deo O. M. , ejusque divina Matre placandis sollemnes omnium Ecclesiasticorum Supplicationes indictæ sunt , interque alios ordine etiam suo Carmelitani Fratres procedebant . Sed hi dum per ligneum B. Virginis Simulacrum , quod in magna sane erat veneratione , transeunt , eamque inclinato capite Angelica Salutatione *Ave Maria* venerantur , magnum en subito miraculum . Virginis Imago caput & ipsa flectens , Carmelitas resalutat , atque ad ipsos dexteræ digito converso , ter alta inquit voce : *Ecce hi sunt Fratres mei* . Latius de miro hoc dixerunt successu Petrus Portelius , *Lezana lib. de Patronatu Virginis cap. 3.* , ac Daniel Vin. *Carm. pag. 269.* , ubi & hos subjicit versus :

*Icone dum coram , representante Mariam ,
Dicens Angelicam Carmeli turba Salutem
Cantat Ave ; faustamque humili cervice Salutem
Reddit , Imago manum ter dirigit , atque loquelam :
Ecce mei Fratres , inquit &c.*

XVII

Bernardus Olerius

Manifestatus

a Gregorio X^o institutus Vicarius Gnālis. Podij in
Comitijs 10 Iunij 1375 electus Gnālis. Praesuit annis 5. men-
sibus 7. Decessit Minoricae die 1390 Aetatis suae 55.

Arnold. T. Westerhout scul.

XVII.

BERNARDUS OLERIUS.

JOanne Ballistario e vivis sublato , Bernardus Olerius eidem successit . Erat autem dignissimus hic Pater domo Catalanus , ac Minorissæ , sive Manessæ , Vicensis Dicecesis , natus . In Patrio Conventu , si Nicolao Antonio in *Bibl. Hisp.* credendum sit , sin aliis , Majoricensi in Cœnobio Carmelitarum Institutum amplexus est . Humanis , ac divinis disciplinis cum esset præditus , illas primo Parisiis , deinde Avenione docuit , tandem Romana in Curia , ubi Magister Regens , Generali Capitulo in Monte Albano anno 1366. celebrato , fuit deputatus . Parisiis gradu dumtaxat Baccalaureatus suscepto , Magistri , ac Doctoris Laurea , facultate ipsi ab Urbano V. per Breve communicata , a Ballistario Generali fuit insignitus . Quamplurima in suo Ordine exercuit munera , sed in primis in Generali Trevirensi Capitulo anni 1362. Socius Generalis Prioris fuit electus : in alio Montis Pessulani anni 1369. Provinciæ Provincialis : insuper Aquensi Capitulo anni 1372. ut Generalis Definitor interfuit ; atque anno 1374. Generali Ballistario demortuo , a Gregorio XI. Generalis totius Ordinis Vicarius fuit institutus . Quæ omnia munera tanta cum laude obivit , ut Generalibus Comitibus Podii , sive Anicii , anno 1375. convocatis , unanimi omnium consensu Generalis Ordinis Prior fuerit renuntiatus .

Gregorio XI. Bernardus noster acceptissimus fuit , a quo , præter varias Pontificias gratias suo Ordini comparatas , personale Altaris portatilis Privilegium pro se obtinuit . Ab eodem præterea Pontifice Regulas , & Constitutiones pro Hospitalis Avenionensis recto regimine condendi cura Bernardo fuit demandata . At non eandem apud Gregorii Suc-

N

cef-

cessorem expertus est benevolentiam : etsi enim in Generali Capitulo Brugis in Flandria concito anno 1379. Ollerii regimen ab omnibus fuerit probatum , atque ipse in munere confirmatus ; nihilominus ab Urbano VI. sequente anno 1380. a Generalatus munere fuit depositus , Michaelē Ayguano in ipsius locum Generali Vicario instituto . Ea sane de causa , quod tempore funestissimi Schismatis, Ecclesiam tunc vexantis, Bernardus e Galliis, ubi morabatur, ab Urbano Pontifice Romam evocatus, noluerit, sive potius obedire nequiverit ; sicque partes Antipapæ Clementis VII., cui tunc Gallia, Hispania, & Catalonia adhærebant, & ipse sequi debuerit .

Perstitit nihilominus Bernardus in Galliæ Provinciarum regimine , aliarumque omnium , ubi Clemens , ut Pontifex, habebatur ; cum interim ceteras alias ordinis Provincias regeret Ayguanus . Atque en , Ecclesiæ instar, Religio nostra duobus recta Præfulibus . Præfuit itaque deinde Bernardus schismaticis Provinciis ad annum usque 1384., quo Officium resignavit, fuitque in ejus locum Raymundus Vaquerius susceptus . Tandem in Conventu Majoricensi vita functus est anno Reparatæ Salutis, juxta Petrum Lucium, mcccxc. Ordinem ut legitimus Generalis Prior annis quinque, & mensibus septem moderatus est .

Bernardum Ollerium Marcus Antonius Allegrius a Schismate excusat , quod partes Antipapæ bona fide fuerit secutus ; immo ejus doctrinam , ac pietatem magnopere laudat hisce , quæ sequuntur, verbis : *Vir in divinis Scripturis eruditissimus, elaborator assiduus, apprimeque versatus : Religiosæ pietatis, sinceræque fidei, & zeli integerrimus fuit . Bernardi doctrinam scripta quoque sua testantur ; libri nimirum de Antiquitate Ordinis, & de Conceptione B. Virginis Mariæ, de quibus Trithemius Abbas loquitur .*

Res

Res memoria dignæ sub Ollerii regimine.

1375. **B**Allistario Generali vita jam functo, Generale Capitulum in Podiensi Civitate concitur, ubi Pentecostes die Bernardus Ollerius Generalis Prior creatus est, & Bartholomæus Peyroni Procurator Ordinis confirmatus, qui deinde Elnensis Episcopus, in Catalonia, ex qua oriundus erat, creatus est, non quidem a vero Ecclesiæ Capite, sed vel a Clemente VII. vel a Benedicto XIII. Pseudo-Pontificibus, quorum sequebatur partes. Inter alia decreta hisce in Comitibus condita, illud & fuit, quod in cunctis Conventibus commemoratio Divæ Annæ fiat, immediate post illam B. Virginis Mariæ; insuper Patri Generali datur potestas Provincias taxandi pro comparando loco, ubi corpus S. Elisei conditum est, & pro Alberti, & S. Legati (hoc est Petri Thomæ) Canonizatione. *Ex Papy. Ord.*

Hujus Capituli Patribus Apostolicis litteris suis Gregorius XI. commendat, ut Deum pro pace inter Christianos, atque Ecclesiæ libertate obsecrent; quasdam insuper indulgentias concedens tam Vocalibus, quam iis, qui Capituli Ecclesiam visitaverint. *Bull. Carm. rom. 3.*

Ad eundem hunc annum obitum complures nostri Beati Francisci de Senis referunt, quidquid alii autument. Hic ingravescente jam ætate, a Deo ad Religionem vocatus, nostro Carmeli Ordini in Patrio Senarum Conventu nomen dedit. „ Habitu suscepto (Lezanæ verbis „ utar) & studiis per aliquot annos peractis, Sacerdos effectus, ferventissimus evasit Concionator. Hinc, Deo inspirante, Lombardiam, & „ Cremonam venit, ubi tam in S. Bartholomæi Carmelitarum Templo, „ quam in publicis plateis, ac locis plerisque Civitatis divino Zelo „ Eliæ imitator accensus, acrius in vitia, blasphemiam præcipue, in- „ vehebatur. Quare scelerati quidam contra ipsum irati, eum occidere „ decreverunt; quod saxis missis, dum quadam die prædicationi atten- „ deret, exequi non dubitarunt. Carmelitæ autem corpus tollentes „ honorifice in eodem suo S. Bartholomæi Cœnobio die II. Aprilis se- „ pulturæ mandarunt, ubi in magna veneratione habitum, multis mi- „ raculis resplenduit, „. Quæ omnia idem Lezana a variis collegit Aucto- ribus, qui illius vitam scripserunt, quos inter Carthagena, Gononus, Ferrarius in suo Martyrologio, & Ludovicus Jacobellus in libro *de Sanctis, & Beatis Senensibus*. An vero Beato Francisco titulus Martyris (quem aliqui ei attribuunt) competat, propter ea, quæ de eodem supra diximus, affirmare non audemus, Vaticana responsa in eo desi-

derantes, inquit *Lezana ad hunc annum.*

1377. Floruit ea tempestate B. Theodoricus Alemanus, nostri Ordinis alumnus, de quo noster Joannes Grossus, coævus Scriptor, in suo *Ordinis Viridario* de Sanctis Ordinis agens, hæc prodidit memoriæ: *Quartus decimus fuit B. Theodoricus de Alemania, per quem Deus tam in vita, quam in morte multa fecit miracula, quæ in Conventu Venetiarum habentur, ubi ejus corpus requiescit.* Miracula referunt idem Grossus, Coria, Metius, aliique Nostrates, qui de ipso loquuntur, quos inter Palæonydorus, *hystor. Carmel. lib. 3. cap. 12.* „ Porro „ (inquit ipse) Sanctus Theodoricus Alemanus Ordinis nostri, summa „ Sancti Spiritus gratia præclarus, miraculorum gloria insignis, carnis „ domitor mirabilis, postquam super nudo loricam ferream quotidie „ fuisset indutus, præsentem Urbis Romanæ Senatorem, puellam a Demo- „ ne liberavit; inde in Civitate Senensi furdo auditum restituit. In „ Civitate Florentina insuper contractum ex toto sanavit. Tandem in „ Conventu Venetiarum diem clausit extremum. Ibi ad ejus sepulcrum „ visum mulier cæca recepit. Alia similiter illuminata est Cappam il- „ lius oculis admovens „. Hæc ille. De eodem Beato mentio quoque fit a Carthagea, & a Joanne Molano *in addit. ad Martyr. Ussuardi. Vid. Lez. ad hunc ann.*

1378. Accidit hoc anno Romæ vi. Kal. Aprilis Gregorii XI. obitus, quo jam inde a præcedente anno pervenerat, ibique Sedem Pontificiam restituerat, quæ per annos septuaginta, & unum Avenione manserat. Hinc coadunati in Conclavi Cardinales novum eligunt Pontificem Bartholomæum Prignanum, Archiepiscopum Bariensem, sub nomine Urbani VI., & quidem libere creatum, adprobatum, atque ab omnibus Cardinalibus recognitum. Cum autem postea severius forte, quam par esset, nimio zelo ductus cum ipsis ageret Urbanus, Cardinales Ultramontani illum deferunt, causatque creationem illius, vi a populo Romano illata, & non libere factam, se Fundos conferunt, ibique alium Pontificem, Clementem VII. adpellatum, creant. Atque en Dei Ecclesiam horribili Schismate scissam, quod annis quinquaginta duravit: fuitque non modo Ecclesiæ ipsi, verum etiam Religionibus, ac nostræ præsertim perniciosissimum. Hispania, Gallia, atque Catalonia Antipapæ Clementis; Alemania, Anglia, Hungaria, atque Italia Pontificis Urbani partibus faventibus. *Ex hist. Ecclesiast.*

1379. Antipapa Clemens VII. vix Pontifex creatus, epistolam satis longam, Fundis datam Kal. Martii, Generali nostro scribit, eaque affe-

asserens , ipsum verum esse Pontificem , Urbanum vero *Anticristum* , atque *Apostaticum* , illi præcipit , ut omni severitate ac rigore contra Fratres procedat , qui Urbanum sequentur , ac recognoscent ; immo ut hos coerceat , officiis quibuscumque privet , atque etiam a proximi futuri Capituli Generalis gremio arceat . *Bull. Carm. tom. 1. in appendice .*

Eodem anno , sedatis jam molestiis , atque Ordinis detractionibus contra ejus Titulum , tam in Anglia , Cantabrigiæ Universitatis Decreto , quam Cestriæ , Virginis Miraculo , de quibus superius actum est , adit Ordo per Vice-Procuratorem Generalem Nicolaum de Luca Summum Pontificem Urbanum pro perpetuo remedio ; qui proinde non modo Ordini speciosum titulum *Fratrum Beatissimæ Virginis Mariæ de monte Carmelo* confirmat , sed concedit amplius vivæ vocis Oraculo : *Omnibus Cbristifidelibus , qui Ordinem ipsum , & Fratres Beatissimæ Mariæ Genitricis Dei de Monte Carmeli vocaverint , nominaverint , seu appellaverint , si in gratia extiterint , indulgentiam trium annorum , & tot quadragenarum ;* prout testatus est Cardinalis Bartholomæus Mezavaca , Ordinis Protector , Epistola diei 25. Aprilis ejusdem anni . *Bullar. Carm. tom. 1.*

Die 29. mensis Maji ejusdem anni Brugis in Flandria Generalia Comitia habentur , ubi communi omnium plausu Bernardus Olerius in Generalatus munere confirmatur , ipsique Generalem Procuratorem in Romana Curia instituendi committitur facultas . *Ex Papy. Ord.*

Alios inter gravissimos Patres , qui huic interfuerunt Capitulo , extitit Bernardus a Roma , Parisiorum Doctor , & tunc Provinciæ Romanæ Provincialis , creatus deinde Sutrensis Episcopus , immo & postea , si nedum Auctoribus nostris , sed & Conrado Gesnero , atque Antonio Possevino fidem præstamus , inter S. R. E. Cardinales adscitus . Præfati enim Auctores , Gesnerus in *Bibliotheca littera B.* & Possevinus in *Apparatu sacro littera B. in Appendice hæc de Bernardo habent . Bernardus de Roma , Italus , Carmelita , Episcopus Sutriensis , ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis : scripsit Lecturam Sententiarum libros 4. Sermones ad Clerum Romanum librum 1.* Quod autem alii in Cardinalium Catalogis Bernardi nostri mentionem non fecerint ; nil mirum ; latere enim eos potuit , sicut etiam plures alii latent , qui quotidie e tenebris eruti , Cardinalitia dignitate fulsisse comperiuntur . Ita ferme Lezana *Annal. tom. 4. sub hoc anno , & Daniel a V. M. Specul. Carm. tom. 2. pag. 915. , qui & illum obiisse autumat sub initium , aut ante medium anni 1406.*

Et si

Etſi Bernardus Olerius eo in Capitulo Generalis fuerit confirmatus, atque etiam a Patribus omnibus laudem integerrimi viri, ſclerisque puri reportaverit; anno tamen ſequente ab Urbano VI. munere Generalatus fuit privatus, ac depositus, ut ſuperius dictum eſt. Et ratio fuit, quod Avenionem profectus, Clementis VII. Antipapæ partes ſequeretur, atque ad Urbem vocatus noluerit, ſive magis (vi forte in Gallia coactus) Romæ aſſe nequiverit. Ea ſane erat illorum temporum conditio!

Bernardus itaque Avenione commorans Galliarum, Hispaniarum, & Cataloniae Provincias, quæ Antipapæ Clementis partibus favebant, moderari pergit; immo Provinciae iſtæ, eſſi a legitimo Ordinis, atque Eccleſiæ Capite diviſæ, Capitula deinde habuere, & toto Schiſmatis tempore Provinciales, ac Generales ſuos elegerunt. Hinc Bernardus, etiamſi anno 1380. depositus, laudatas Provincias rexit ad annum uſque 1384.; quo, Capitulo Avenione celebrato, ipſe munus reſignavit, ejuſque loco Raymundus Vaquerius ſubſtitutus eſt. Anno D. 1389. alio habito Perpiniani Capitulo, Raymundi Succellor Joannes Groſſus fuit renuntiatus, qui eaſdem Provincias Clementi addiſtas gubernavit ad annum uſque 1411., quo ex Joannis XXIII. mandato (quem major Eccleſiæ pars pro vero Pontifice, ut reapse erat, agnoſcebat), Generali totius Ordinis Capitulo Bononiæ coacto, Joannes Groſſus unanimiter Generalis Prior creatus eſt, ut ſuo loco dicemus. Hinc Raymundus Vaquerius in hac noſtra Generalium Chronotaxi jure non eſt relat. Quemadmodum enim iſtius funeſtiffimi Schiſmatis tempore, nec Clemens VII. nec Benediſtus XIII. a Pſeudo-Cardinalibus creati, in Summorum Eccleſiæ Pontificum ſerie recenſentur; ita & Vaquerius a ſequacibus illorum, atque illegitime congregatis, electus, a Priorum Generalium Ordinis albo jure meritoque repellitur. Secus dicendum de Michaele Ayguano, & Joanne de Raude a veris Chriſti Vicariis Generalibus Ordinis Vicariis primum creatis, indeque a legitimis Religionis Capitulis, Generalibus Prioribus inſtitutis.

XVIII.

Michael Ayguanus
Bononiensis

ab Urbano Pontificatus Vicarius Gñalis. Verona in Comitibus 1381
electus Gñalis Praesit annis 6. Dececit Bononiae die 16. februarii 1400.

Arnold. Van Noortveldt sculp.

Etatis suae an. 80.

XVIII.

MICHAEL AYGUANUS.

Michael natione Italus, patria Bononiensis, familia Ayguanus, ideoque modo de Bononia, modo Ayguanus adpellatus, & persæpe etiam *Incognitus* ob insigne ejus Opus super Psalmos, quod diu sine Auctoris nomine fuit editum. A prima ætate in patrio Conventu Carmeli lanas induit; & cum esset *disertus eloquio* (ut ait Lezana) *in divinis Scripturis studiosus, & eruditus*, in Generali Ferrariensi Capitulo anni 1354. Parisiensis Lector fuit institutus, atque eodem in munere sequentibus Capitulis, nimirum Burdigalensi anni 1358., & Trevirensi anni 1362. iterum confirmatus; eaque tempestate Commentaria super iv. Sententiarum libros conscripsit, atque in celebri Parisiorum Lyceo Lauream doctorem sibi comparavit.

Bononiensis suæ Provinciæ cum esset renuntiatus Provincialis, Generalibus Capitulis, tum Podiensi anni 1375., tum Brugensi anni 1379. interfuit; inter quæ tempora a Generalatus munere Olerio deposito, ab eodem Urbano VI. fuit Michael Generalis totius Ordinis Vicarius institutus, speciali ejus Brevi diei 19. Aprilis 1380. Sequenti deinde anno 1381. Generalibus Comitibus Veronæ habitis, communibus Patrum suffragiis Generalis Prior fuit renuntiatus. Eo in munere cum esset constitutus, præter Italiæ Provincias, illas quoque Angliæ, & Germaniæ visitavit, & anno 1385. aliud Generale Capitulum Bambergæ convocavit, ubi & in munere confirmatus fuit. Sed anno 1386. cum Italiam reversus Januam ad Urbanum Pontificem invisendum se contulisset, ab eo Generalatus munere privatus est. Qua de causa id contigerit, adhuc latet; etsi quidam causam fuisse autement, vel

vel quod alicui Cardinali, Pontifici infenso, adhæserit, vel quod suo cuidam discipulo, Bambergensis Ecclesiæ Archidiacono, amicitia fuerit conjunctus.

Quidquid tamen sit, certum omnino est ab omni munere exoneratum Ayguanum in patrium Bononiæ Conventum se recepisse, ubi suis absolvendis Operibus totum animum applicuit. Novem nihilominus post annos Bonifacius IX. virtute, ac meritis ipsius permotus, Apostolicis litteris diei 25. Julii 1395. Michaellem Bononiensis Provinciæ Generalem, ac perpetuum Vicarium creavit, *cum plena facultate illam gubernandi, reformandi &c.*

Tandem in eodem suo Bononiæ Conventu e vivis excessit xvi. Kal. Decembris a Virgineo Partu MCD. atque ætatis suæ LXXX. Quod sane ex veteri Epitaphio, tumulo ipsius in Ecclesia nostra S. Martini Bononiensis apposito, atque ad præsens in Claustrum translato, colligitur. Epitaphium autem hujusmodi est.

D. O. M.

Michael Doctor hic est, Ayguana Bononias illum
 Stirps dat, Carmeli, quem tulit Ordo, Caput.
 In David ejus ovat calamus, stupor estque Latinis
 Et Gallis virtus, ingeniumque senis.
 Bis septingentos annos, patet esse Novembrem,
 Atque bis octenos explicuisse dies.

Hinc patet non anno 1416. obiisse, ut putat Ludovicus Jacob, neque 1411., ut scripsit Biscarettus, sed anno 1400.

Michaellem nostrum summis laudibus extollunt Auctores, quos inter Vernerius in *Fasc. Temp.* illum *Totius Christianitatis luminare* appellat, & Sixtus Senensis: *Theologum, Philosophum, & Canonistam Summum*. Quamplurima edidit opera, quæ

quæ in *Bibl. Carm. tom. 2.* referuntur, & præ ceteris maximo habentur in pretio illius super Psalmos Commentaria, diu sub nomine Auctoris Incogniti publicata, in editione deinde Veneta anni 1600. Auctori suo jure restituta. Quibus Clemens VIII. Bullam suam addidit diei 20. Decembris 1601., qua cunctis Typographis prohibet, ne illa in posterum imprimere audeant, nisi sub proprio Michaelis Ayguani de Bononia nomine, ut in *Bull. Carm. tom. 2. pag. 313.*

Res memoria dignæ sub Ayguani regimine.

1380. **B**ernardo Olerio ab officio deposito, idem Urbanus VI. speciali Brevi suo hujus anni Michaellem Ayguanum Generalem Ordinis Vicarium instituit; alioque Brevi cunctis præcipit Carmelitis, ut pro legitimo eorum Superiore illum recognoscant, & habeant, eique debitam præstent obedientiam. *Bull. Carm. tom. 1.*

Die 25. Februarii hujus anni B. Avertani gloriosissimus obitus contigit. Hic natione Gallus, patria Lemovicensis, a Deo per Angelum ad Carmeli Religionem vocatus, cum habitum sollemniter indueret, visibili præsentia, ac benedictione Cælorum Reginae fuit honoratus. Sed dum cum ejus Socio B. Romæo e Gallia Romam se confert, ad Sacra Loca visitanda, Lucam infirmus pervenit, & ob pestilentia lue tunc in Italiae finibus grassantem, sibi a Custodibus ingressu in Urbem denegato, ad Xenodochium S. Petri Majoris extra portas se recepit; ubi aliquandiu cum morbo luctatus, tandem a Christo cum Beatissima Virgine, magna Angelorum stipante caterva visitatus, felicitatis cursum feliciori sane fine consumpsit. Cujus Sancti Corpus variis signis, ac portentis clarum, Lucenses, qui vivum excipere recusarant, Lucæque Episcopus, statim post mortem magna cum pompa in Parochialem D. Petri Ecclesiam, deinde in Cathedralem transtulerunt.

Mortuo S. Avertano, in morbum etiam incidit fidelis ejus Socius Romæus, ab aliis Henricus, sive Henricus Romæus nuncupatus, octoque post dies ad Cælum evolavit, ut in æterna quoque gloria Avertano jungeretur comiti. Insignis & Romæus pietate, ac miraculis fuit, ideoque a Scriptoribus *Beati* nomine compellatur. Romæi corpus in eandem Ecclesiam translatum, in eodem quoque sepulcro conditum est, ubi etiam dum sequentia leguntur Carmina:

O

Car-

*Carmeli quondam, nunc Avertanus Olympi
Cultor, in hac moriens ossa reliquit humo &c.
Romæumque dedit comitem, quo jungeret urnæ
Unus honor, quibus est ætheris una domus,
Et quia perpetuæ regnant cum Principe vitæ,
Luca sub ipsorum numina tuta valet.*

Utriusque Vitam Cæsar Franciottus Congregationis Matris Dei conscripsit in Hist. SS. Lucæ, aliique Auctores a Lezana, atque a Daniele *Specul. Carm. par. 2.* relati. D. Avertani Festum officio sub duplici Ritu ab universo Ordine die 25. Februarii recolitur.

Eodem anno 1380. B. Angelus Mazzinghius noster in Florentina Urbe oritur. *Ex ejus vita.*

1381. Veronæ solito Pentecostes die Generale Capitulum celebratur, cujus adunatis Patribus Urbanus VI. Epistolam scribit, eosque hortatur, ut Generalem eligant *Virum ætate maturum, Religione conspicuum, scientia præditum, ac bonæ famæ, & opinionis, & alias providum, & circumspectum, prout Officii onus requirit*, eosdem a quocumque promisso, aut nexu liberans tam voce, quam scripto, etiam jurejurando confirmato, quod irritum, ac nullum declarat. Insuper aliis Apostolicis litteris Generali Vicario potestatem facit, Provinciarum schismaticarum suffragia aliis supplendi Vocalibus, uti accidit. Hoc in Capitulo idem Generalis Vicarius Michael Ayguanus communi omnium consensu Generalis Prior electus est; qui auctoritate sibi a Capitulo tributa Generalem Ordinis Procuratorem Nicolaum de Luca instituit, quem etiam Pontifex Capitulo commendaverat. Inter cetera autem statuta, in eodem Capitulo condita, illud & fuit, quod unusquisque Fratrum nostrorum obedientiam ac fidelitatem Romanæ Ecclesiæ, ac Summo Pontifici Urbano jurare debuisset, quod jam ab omnibus Capitularibus ibidem adstantibus actum est. *Ex Papy. Ord., & Bull. Carm. tom. 1.*

Eodem anno luctuosus agricolarum, sive rusticorum hominum tumultus in Angliæ Regno accidit, in eoque Cantuariensis Archiepiscopus occisus est, & clarissimus Oxoniensis Doctor Richardus Lavinghamus noster, Regis Richardi II. a confessionibus, eidemque Prælato acceptissimus. Præterea Cantabrigiæ seditiosa Plebs insano furore Collegia, ac Gymnasia evertit, atque Ecclesiam S. Mariæ, Ædesque Carmelitarum ingressa, chartas omnes, Bullas, Regias patentales litteras, scripta, ceteraque monumenta inde vi extracta igni, flammisque tradidit, ut scribit

bit Bzovius. Hinc mirum haud sane est, antiqua quædam Ordinis monumenta ad præsens non existere, cum in illa seditione fuerint deperdita. *Lezana Annal. tom. 4.*

1382. Vomebat ea tempestate Wiclefus Hæreticus falsa sua dogmata, ac doctrinas, in primis contra Mendicantium Ordines, eique multi ex nostratibus Scriptoribus fortissimè restiterunt; præ ceteris vero inclutus doctor Petrus Stockus, seu Stokes Anglicus, qui hoc anno Regia munitus auctoritate, & Archiepiscopi Cantuariensis diplomate instructus, Oxonii publico subiecit examini, ac sollemni disputatione clarissimisque argumentis Hæretici illius confutavit errores. Quamvis Wiclefus a Petro superatus convictusque, nonnulla deinde contra victorem suam scripserit, quæ tamen suppresso præ pudore vero ejus nomine, canis albi, ob album Religionis pallium, vocabulo compellavit. *Pirfeus de illust. Scripr. Angliæ.*

1383. Hoc præsertim tempore nostri S. Angeli vaticinium confirmatum est; siquidem dum, commotis undique Christianorum rebus, alternis bellis, ac discordiis divisi erant Principes, & quod magis est, luctuoso in Ecclesia Schismate grassante, alii Urbani VI., ut par erat, alii Antipapæ Clementis addicti erant partibus; Turcæ interim Civitates armis eripiebant, Provincias comparabant, finesque Imperii sui super Christianos proferebant. Quod nimirum Sanctus prædixerat, qui postquam Turcici Imperii futuram extensionem a Domino audivit, tempus etiam, quo hæc omnia erant ventura, eidem Deus revelavit, inquit: *Istud erit, quando Ecclesia erit sepissime divisa, & unusquisque alteri adversabitur, & quando duo, vel tres Summi Pontifices effici voluerint, & quando Ecclesia erit a multis Tyrannis expoliata &c.* Quæ omnia tam hoc, quam proximis annis accidisse, historias legenti luculenter patebit. *Ex Vita S. Angeli.*

1384. Suscipit hoc anno Richardus II. Angliæ Rex quatuor Mendicantium Religionum patrocinium, ac tutamen, contra quas potissimum insurrexerant Wiclefus, ejusque Sæctatores: „ dicentes (sunt verba Regii diplomatis) quod ipsi sunt male fundati, & facientes sinistras, & malas interpretationes Privilegiorum, & Gratiarum, quæ eis concessæ, & factæ fuerunt per Beatos Apostolos Sacræ recordationis, & Reges Angliæ, moventes populum in aperto, & in secretis, contra eos ad destruendas Domos dictorum Fratrum, & dilacerando aliquando habitus eorum super eos, & aliquos eorum verberando, & malectructando &c. „ . Ea propter, ut ipse ait, Regiis litteris

diei 4. Novembris cunctis Regni Ministris præcipit, ac mandat, ut si hujusmodi criminosos, ac sceleratos homines repererint, eos puniant, ac secundum leges severissime coerceant. *Ex actis publ. Regni Angliæ tom. 7. quæ habentur in Bull. Carmelitano tom. 1. pag. 614.*

Eodem anno idem Rex Angliæ Richardus, quum appetitus esset infidiis Patru sui Ducis Lancastræ, ipsum de repente opprimere, Regnumque occupare molientis, eas Regi detegit Religiosus Carmelita, nomine Joannes Latymer, Oxoniensis, in Theologia Baccaulaureus; sed morte crudelissima ei indicium stetit, a Joanne Holland Regis Conso-brino ipsi injustissime illata: qui deinde ad omnem tollendam injustæ mortis suspicionem, corpus ejus exanime crati vimineæ super impostum, velut si de prodicione esset convictus, per Civitatem trahi curavit. Verum ejus innocentia miraculo comprobata est; nam crates, in qua corpus ejus erat, refluoruit, ac folia produxit; quinimo, quemdam cæcum ad eandem cratem lumen amissum recepisse, dicitur. *Bzovius, Spondanus, & cum aliis Bretius sub hoc anno*, qui rei narrationem sic claudit: *adeo periculosa est potentium, quantumvis sceleratorum, accusatio.*

1385. Bambergæ, quæ Civitas est superioris Germaniæ, Generalis Ordinis Synodus celebratur, in qua Generali Ayguano in munere confirmato, eidem Generalem Procuratorem, atque omnes alios in Curia Romana Officiales eligendi facultas datur. Inter cetera vero in eo Capitulo statuta, vi sanctæ Obedientiæ præcipitur, ut post prandium in Ecclesiam eant Fratres, ad gratiarum actionem explendam. *Ex Papy. Ord.*

1386. Peracto Bambergæ Capitulo, Ayguanus in Italiam reversus, Januam ad Pontificem Urbanum invisendum se contulit; ubi ea severitate justitiam ministrabat Pontifex, ut quinque Cardinales, qui contra ejus vitam conjuraverant, culeo infutos in mare projici jusserit, ut tradunt historici. Quem sane Pontificium rigorem noster etiam Generalis Ayguanus expertus est; nam in illa eadem Civitate ab Urbano munere suo fuit privatus, causa tamen adhuc ignota, ut superius in ejus Vita dictum est. *Lexana Annal. Ord. tom. 4.*

XIX
Joannes de Raude
Mediolanensis

ab Urbano VI institutus Vicarius Gnalis. Brixie in Comitibus 26
Maj 1387 electus Gnalis. Praesit annis 18 mensibus 5. Decessit
Mediolani die 21 Iulii 1404. Aetatis suae an.

Arnold. V. Wastorhaut del.

XIX.

JOANNES DE RAUDE.

Joannes de Raude , natione Italus , Mediolani ex nobili Raudensium Comitum , vulgo del *Rbo* , familia natus est , proindeque de *Mediolano* nuncupatus . Carmelitanum Institutum in patrio amplexus Cœnobio , Lutetiam Parisiorum ad explendum studiorum curriculum missus est , ibique Sacram primum Scripturam , deindeque Theologiam docuit . Quibus omnibus omni cum laude peractis , Baccalaurei gradu in Sacra illa Universitate fuit insignitus . Interea in suam Langobardiæ Provinciam revocatus , ejusdem Provincialis Prior renunciatus est ; eaque dignitate decoratus , ut & Generalis Provinciæ Definitoris , tribus Generalibus interfuit Capitulis , nimirum Brugensi anni 1379 . Veronensi anni 1381 . , & Bambergensi anni 1385 .

Anno D. 1386 . Ayguano Generali a suo munere absoluto , Urbanus VI . P . M . totius Ordinis Generalem Vicarium Joannem creavit , & sequente anno Generalibus Comitibus Brixix convocatis , Universi Ordinis Generalis Prior electus est , VII . Kal . Junias MCCCLXXXVII . Quo in munere in tribus Generalibus Capitulis ab eodem indictis fuit confirmatus , nempe Francofurti in Alemania anno 1393 . Placentiæ in Langobardia anno 1396 . , tertioque Sylvarum in Hetruria .

Cunctas boni Pastoris partes explevit Joannes . Gregem sibi commissum verbo , & exemplo exactissime ducebat ; etsi ægra semper valetudine , fractisque viribus esset , nedum Italiæ , sed & Angliæ quoque Provincias , ac Conventus visitavit , utque bono , decorique Religionis consuleret , nulli umquam pepercit labori . Hinc de illo Biscarettus in *Palmit. Vm. Carm.* ait : *In omnibus Capitulis , & suis Visitatione-*

rationibus benigne semper se gessit, optima condendo decreta, virtutem promovendo, Collegia instituendo, & alia opportuna faciendo. Qua de re memoria illius in æternum non peribit.

Fuit itaque Præful hic noster de universo Carmelítico Ordine optime meritus, sed potissimum de patrio Mediolanensi Cœnobio, quippe quod inter cetera e loco extra mœnia, ubi antiquitus erat, in Urbem transferri curavit, potestate sibi facta a Gregorio IX. Summo Ecclesiæ Antistite. Quin & Ecclesiæ noviter erectæ amplissimas ab eodem Pontifice obtinuit gratias per Bullam anno 1401. editam, qua Pontifex fidelibus illam in B. Virginis Annunciationis, & Visitationis Festis visitantibus, easdem indulgentias concessit, quas, Ecclesias S. Mariæ Angelorum, sive Portiunculæ Afflictorum die 2. Julii, & S. Marci Venetiarum die Ascensionis visitantes, consequuntur. Et, quod magis est, Generali, aut Provinciali, sive ejusdem Conventus pro tempore Priori facultatem tribuit, sex sui Ordinis idoneos Sacerdotes in Templo illo destinandi, *licentia Ordinarii minime requisita, cum potestate fideles octenis illis diebus, qui eosdem dies Festos præcedunt, ab omnibus criminibus, & culpis absolvendi (nisi forsantalia forent, propter quæ Sedes Apostolica sit merito consulenda)* Bulla extat in *Bull. Carm. tom. 1.*

Tandem, postquam Ordinem decem, & octo annis, ac mensibus quinque moderatus est, senio, laboribusque confectus, in eo, quem diximus, Mediolanensi Conventu diem obiit supremum xi. Kal. Octobris A. D. MCDIV. Bonifacii IX. ultimo Pontificatus anno.

Res

Res memoria digna sub Raudensis regimine.

1387. **A**bsoluto jam superiori anno a munere suo Ayguano Generali, ejusque loco Generali Vicario Joanne de Raude ab Urbano Pontifice constituto, Brixiz hoc anno Generale Capitulum celebratur, in quo idem Joannes Generalis Prior creatur, atque Ordinis Generalis Procurator Antonius de Janua pro primo anno, proque tribus sequentibus Dominicus Cremonensis declaratus est. Inter cetera vero Decreta in eo condita Capitulo, denuo præcipitur, quotidie in Matutino, ac Vespere S. Annæ Commemorationem fieri cum Antiphona: *Anna Matriona*, in Matutino; in Vespere autem: *Anna Parens*, cum Oratione: *Deus qui B. Annam*. Insuper Siciliæ Provinciali Bartholomæo Sciacca mandatur, ut a Principibus, Prælatibus, ac Siciliæ Ministris litteras ad Papam supplicatorias pro S. Alberti Canonizatione obtinere curret. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Urbanus VI. S. P. Apostolicum Legatum in Hispaniam mittit eximium doctorem nostrum Joannem Disse Anglicum, cui aliæ etiam hujusmodi Legationes ab ejus Successore fuerunt commissæ, ut Joannes Pitseus testatur, qui de Disse loquens, ait: „ A. D. 1387. „ ab Urbano Papa VI., & deinde ab ejus Successore Papa Bonifacio IX. „ creatus, & confirmatus est de Latere Legatus ad Regnum Angliæ, „ Hispaniæ, Granatæ, Castellæ, Portugalliæ, Legionis, Aragoniæ, Ca- „ taloniæ, Navarræ, & ad partes Vasconiæ, atque ad alias Provincias, „ ut Crucem Christi contra Infideles, Hæreticos, & Schismaticos præ- „ dicaret. *Pitseus de Script. Angliæ.*

1390. Florebat ea tempestate Bernardus Aureoli Carmelita, de *Ambasia* nuncupatus, quæ Civitas Galliæ patria ipsius erat; *Vir sane admirandæ Sanctitatis, & eruditionis eximiæ*, juxta Philippum a SS. Trinitate. Fuit idem post alia multa munera, quæ in Ordine gessit, Tolosanæ Provinciæ moderator; deinde, teste Possævino, Sacri Apostolici Palatii Lector, ac demum S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalis creatus; num tamen a vero Romano Pontifice, an ab Antipapa, nihil certius statui potest. Ceterum in dubium revocari nequit, Cardinalem fuisse; cum id, præter Nostrates, Conradus Gesner, Castaneus de la Roche-Pojay, Antonius Aubery, Hyppolitus Maraccius, aliique citati a *Bibl. Carm. rom. 1.* passim testentur.

1393. Generalia Comitæ Francofurti habentur, quibus soli Provinciales, ac Definitores, qui veri Pontificis Bonifacii IX. partibus fa-

ve-

vebant , interfuere ; in eoque Capitulo tam Generalis , quam Procurator Generalis Dominicus a Cremona in muneribus suis confirmati sunt . Complura insuper laudabilia Statuta quoad studia , & Graduandos condita sunt : præterea tria B. Virginis Festa cum officiis suis in Ordine acceptantur : illud nimirum Visitationis , ab Urbano VI. in Ecclesia recenter institutum , alterum Præsentationis , ac tertium S. Mariæ ad Nives . Ex Actis hujus Capituli clare elicitur , quanta sollemnitate in Ordinis Ecclesiis , ubi Curia Romana residebat , Festum Conceptionis B. Mariæ Virginis celebraretur , cui quidem Cardinales , atque alii Ecclesiæ Prælati assistebant . Inter Acta enim hujus Capituli afferuntur expensæ pro hac Festivitate ab Ordine singulis annis erogatæ , hisce verbis : *Pro Festo Conceptionis Beatæ Mariæ pro sex annis in prandio Prælato , qui facit sermonem , & pro illo , qui celebrat Missam , & pro potu famularum duorum Cardinalium , dando quinque florenos in anno , ascendit summa in florenos triginta .*

At mos ea sollemnitate celebrandi Festum Conceptionis Deiparæ in Conventibus nostris , ubi Romana residebat Curia , antiquissimus sane est , si Joanni Bacconio nostro , & Arnoldo Bostio fidem damus ; primus namque , qui tempore Joannis XXII. florebat , & anno 1346. obiit , in VI. *Sententiarum distin. 2. quæst. 4. art. 1.* hæc , de Conceptionis Festo loquens , habet : „ Publica , & diuturna consuetudine „ celebratum est hoc Festum in Curia Romana , etiam cum Venerabili „ Congregatione Minorum Cardinalium ; cum sollemni Missa , & „ Sermone singulis annis in Domo Fratrum Ordinis Beatæ Mariæ de „ Monte Carmelo : & hæc duraverunt tempore multorum Romanorum „ Pontificum usque ad præsens tempus „ . Bostius vero *libro de Patronatu Beatissimæ Virginis cap. 13.* sic scribit . „ A tempore , cujus initium hominum memoriam longe præcedit , Reverendissimi Domini „ Cardinales , & tota fere Romana Curia , ubicumque resederit , si in „ eo loco sit Carmelitarum , peculiariorum Mariæ Fratrum , & Filiorum „ Cœnobium , solemniter conveniunt : fit ad Clerum sermo Mysterii Sanctæ , & singulariter admirandæ Conceptionis Mariæ , Cœtus „ Carmeli Parentis , atque Patronæ commendativus , & laudativus : celebratur quoque Missa festiviore ritu , communiter per aliquem Antistitem , & ut devotio confluentium reddatur augmentatior , Sanctissimus Pater Apostolicus convenientibus dat amplas Indulgentias „ . Verum nedum cultus sollemnitate Immaculatam Dei Genitricis Conceptionem venerantur Carmelitz , sed etiam calamo , & scriptis totis viri-

viribus illustrarunt , atque tutati sunt semper ; ut videre est apud Lezanam *tom. 4. sub ann. 1306.*

1394. Quemadmodum extincto anno 1389. vero Pontifice Urbano VI. fuit loco illius Bonifacius IX. electus , ita defuncto Antipapa Clemente VII. , fuit hoc anno a Pseudo-Cardinalibus in ipsius locum Petrus de Luna subrogatus , sub nomine Benedicti XIII. , cui nostræ schismaticæ Provinciæ adhuc faverunt .

1395. Erat ea tempestate in more positum , ut Pontifices Sanctæ Sedis Capellanos Fratres crearent , atque adeo frequenter , ut in solo tomo tertio nostri Bullarii ex Vaticano Archivo triginta octo hujusmodi Capellani referantur . Sed hi Capellani, suis abutentes privilegiis, Superioribus obedire renuebant , ab actis Regularibus immunes ducebantur , atque etiam extra Conventus morari contendebant . Hinc , ut tanto consuleret malo , quod in Anglia præsertim vigeat , Pontifex Bonifacius IX. Bullam hoc anno edidit, qua cuicumque Privilegio, aut Gratia in eorum Patentibus litteris concessæ derogans , jubet , eos Capellanos cunctis actis communibus adstringi , atque eorum Superioribus morem gerere , uti ceteros Fratres omnes . Richardus II. Angliæ Rex præcipit, hanc Bullam Regali suo diplomate insertam, non modo in suo Regno servari , sed imperat præterea cunctis Officialibus , ac Regni Ministris, ne impediunt, immo, quatenus opus, manum, atque auxilium pro omnimoda Bullæ executione præstent Superioribus . *Ex actis publ. Regni Angliæ tom. 7., & Bull. Carm. tom. 1. in Append.*

1396. Alia Generalia Comitæ in Placentiæ Conventu Longobardiæ Provinciæ habentur, ubi idem confirmatur Generalis , & Ordinis Procurator Joannes Cichalensis eligitur . *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Bonifacius IX. vivæ vocis Oraculo per Cardinalem Radulphum Ordinis Protectorem cunctis nostris Fratribus Angliæ Provinciæ veniam concedit, omnibus diebus ab Ecclesia haud vetitis, carnem edendi . Miratur Lezana noster, cur Pontifex in tam ampla concessione causam minime exprimat . Sed forte ipse nondum legerat, hujusmodi dispensationes jampridem in Anglia cœpisse ; siquidem anno 1320. Joannes XXII., postulante Eadmundo Eduardi I. Regis Angliæ Filio , Religiosis nostris , cunctisque aliorum Ordinum Fratribus carnem comedendi in Regali ejus Palatio potestatem fecit, etsi duobus dumtaxat hebdomadæ diebus, atque ad biennium ; & Clemens VI. anno 1342. eandem indulgentiam sine ulla limitatione Carmelitanis concessit , qui hospites in Joannis Grey domum , nobilis Anglici , ac de

Ordine nostro optime meriti, pervenissent, ut ex *Bull. Carm. tom. 1. c. 3.* colligere est.

1399. Generalis Ordinis Synodus in Sylvarum Coenobio, Hetruscæ Provinciæ, convocatur; ubi tam Generali Priore, quam Generali Procuratore confirmato, præter alias Ordinationes, Philippo de Sciacca Siciliæ Provinciali, posteaque Paſtensi Episcopo committitur, ut Capituli, ac Religionis nomine Pontificem pro S. Alberti Canonizatione obsecret; itemque præcipitur, ut die 14. Junii cujuslibet anni Festum fiat S. Elisei sub ritu duplicis majoris, & Officium recitetur de communi unius Confessoris, quousque officium proprium componatur. Eodemque modo Officium quotannis fiat die 9. Martii de S. Cyrillo Sacri Montis Carmeli Doctore, & Confessore. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Posnaniæ, quæ Poloniæ majoris Civitas est, insigne illud miraculum accidit trium Sacrosancti Eucharistiæ Sacramenti Particularum, quæ in nostro ejusdem Urbis Coenobio maxima populi veneratione coluntur. Miraculum autem hoc pacto contigit; quod particulæ illæ a perfidis quibusdam Hebræis vulneratæ copiosissimum Sanguinem emiserint: ab iisdem in palude sepultæ, in aerem se sustulerint: in Parochialem Ecclesiam processionaliter tranſvectæ, sequenti mane priori in loco repertæ fuerint. Ea de causa extractis ibidem Ecclesia, ac Coenobio, eodem hoc anno Carmelitis donantur, ut ex Bulla Bonificii IX. colligitur, data die 21. Octobris sequentis anni, qua Pontificia auctoritate ejusdem Ecclesiæ, ac Conventus erectionem, sola Ordinarii licentia antea factam, approbat & confirmat. Quæ postea sacra Loca Uladislaus Poloniæ Rex non solum ampliavit, sed etiam regali magnificentia anno 1414. donis, ac redivis locupletavit, nostroque Ordini confirmavit. Miraculum, quod memoravimus, a *Bzovio, ac Spondano* latius describitur.

1400. Sub idem tempus duo Scotiæ famosissimi Impostores, quorum unus Eliam Prophetam e terrestri Paradiso egressum se undique jactabat, per Italiam pervagantes, impendentem Orbis destructionem ex terræmotu quamprimum eventuram prædicebant; sed suæ impudentiæ poenas citissime luerunt. *Bzovius, Spondanus.*

1404. Generali de Raude demortuo, mensè Octobris ejusdem anni Vicarius Generalis Ordinis Matthæus de Bononia creatur, ut infra dicemus.

XX.

M A T T Æ U S D E B O N O N I A .

Matthæus, a Bononia nuncupatus, quod insignem hanc Italiz Urbem patriam habuerit, apprime doctus, & gravissimus Familiz nostræ Pater fuit, teste Lezana. Dignus sane, ut in locum demortui Generalis Joannis de Raude sufficeretur. Antequam vero ad supremam Ordinis Præfecturam fuisset euectus, plurimis muneribus, atque honoribus fuerat insignitus. In Generali enim Capitulo, Brugis celebrato, Parisiorum Lector pro quarto anno destinatus est; ubi studiorum suorum curriculo expleto, Doctoratus Lauream sibi comparavit. Generalibus Comitibus Bambergæ habitis anno 1385., Tolosanæ Provinciæ Provincialis fuit institutus, qua in dignitate in sequente Brixienfi Capitulo anni 1387. fuit confirmatus. Præterea Francfordienfi Capitulo anno 1393. celebrato, Bononiensis Provinciæ Præfectus renuntiatus est; alioque deinde Capitulo, in Sylvarum Cœnobio habito anno 1399., ejusdem Provinciæ Provincialis iterum creatur; non tamen Fratrum suffragiis, sed Apostolica auctoritate, ac peculiati Brevi Bonifacii IX. diei 1. Aprilis ejusdem anni. Hæc omnia munera tanta cum laude gessit Matthæus, ut, vita functo Raudensi Generali, mense Octobris 1404. Generalem Ordinis Vicarium ipsum constituerit Summus Pontifex Innocentius VII.; annoque sequente 1405. Generali Capitulo Bononiæ concito, unanimi omnium Gremialium consensu Generalis Prior fuerit electus.

Ad supremam igitur totius Ordinis Præfecturam euectus Matthæus noster, non totum sane Ordinem regebat, sed illas dumtaxat Provincias, quæ, vigente adhuc Schismate, vero Ecclesiæ Capiti parebant (schismaticis interim Provinciis

Joannem Grossi suum Generalem agnoscentibus). In illarum autem regimine ad annum usque 1411. perduravit; eo enim anno Joannes XXIII. post Alexandri V. obitum Pontifex electus, exoptans ex Ordine nostro, qui tunc temporis æque ac Ecclesia, duplici adhuc regebatur Capite, monstruosum tollere Schisma, præcepit, ut Bononiæ Generalia haberentur Comitia, quibus Provinciales, ac Patres utrarumque partium interessent, ac resignato ab utroque Generali munere, novus Generalis, totiusque Ordinis eligeretur Præfectus. Et quidem cuncta ex voto successerunt; etenim Dominica secunda post Pascha, die 26. Aprilis, venerabilis ille Coetus Joannem Grossi supremum totius Ordinis Moderatorem unanimiter creavit. Matthæum vero de Bononia, una cum ejus Socio, a jurisdictione cujuscumque Superioris, Generali Priori inferioris, immunem declaravit. Qui sane privata conditione contentus, Pisis tandem naturæ concessit anno Reparatae Salutis MCDXIV. eodem Joanne XXIII. Christi Ecclesiam gubernante.

De Matthæo, ejusque Operibus in lucem editis nostrates Auctores loquuntur, quos inter Marcus Antonius Allegrius Casanates in *Parad. Carm. Decor. pag. 326.*, ubi sequens adnexuit Epitaphium:

*Debueram Prior esse, fui: me vincere, vici,
Tollere Schisma, tuli: cedere, deposui.*

Res memoria dignæ sub Bononiensis regimine.

1405. **B**ononiæ hoc anno Generalibus habitis Comitibus, idem Generalis Vicarius Matthæus de Bononia Generalis Prior creatur, atque Andreas de Luca Ordinis Procurator. Varia statuta, laude fatis digna, eo in Capitulo edita sunt; utputa circa Regularem observantiam, studia, & graduandos; atque etiam præceptum illud renovatur de jurejurando ab unoquoque nostrorum Fratrum fidelitatis, atque obedientiæ S. Romanæ Ecclesiæ præstando, Summoque Pontifici Inno-
cen-

centio VII. tunc Regnanti; quod sane ab omnibus Patribus, qui Capitulo aderant, actum est. *Ex Papy. Ord.*

1408. Lucæ commorante Gregorio XII. S. P., qui Innocentio VII. successerat, dum quarta Quadragesimæ Dominica, ut mos est, Sacerdos Carmelita (qui probabilius Generalis Procurator Andreas de Luca erat), in Pontificio Sacello concionem habebat, nimio hic zelo in transversum actus, adstanti Pontifici voti, ac juramenti ab ipso ante electionem præstiti, inobservantiam exprobat, quod scilicet Ecclesiæ unionem, a Schismate magis magisque divisæ, ac laceratæ, ut promiserat, minime curaverit. Quo sane factum est, ut Cardinalis Camerarii jussu in carceres coniectus, a concionandi munere ille fuerit suspensus. Ex eoque successu ita in posterum cum Concionatoribus actum est, ut nemo coram Pontifice ad prædicandum admittatur, nisi prius sermonis ad Magistrum Sacri Palatii afferat exemplum, qui non modo illud legit, ac ponderat, sed etiam in manibus & præ oculis habet, dum idem Concionator illum recitat. *Theodoricus Niem, Bzovius, Lezana.*

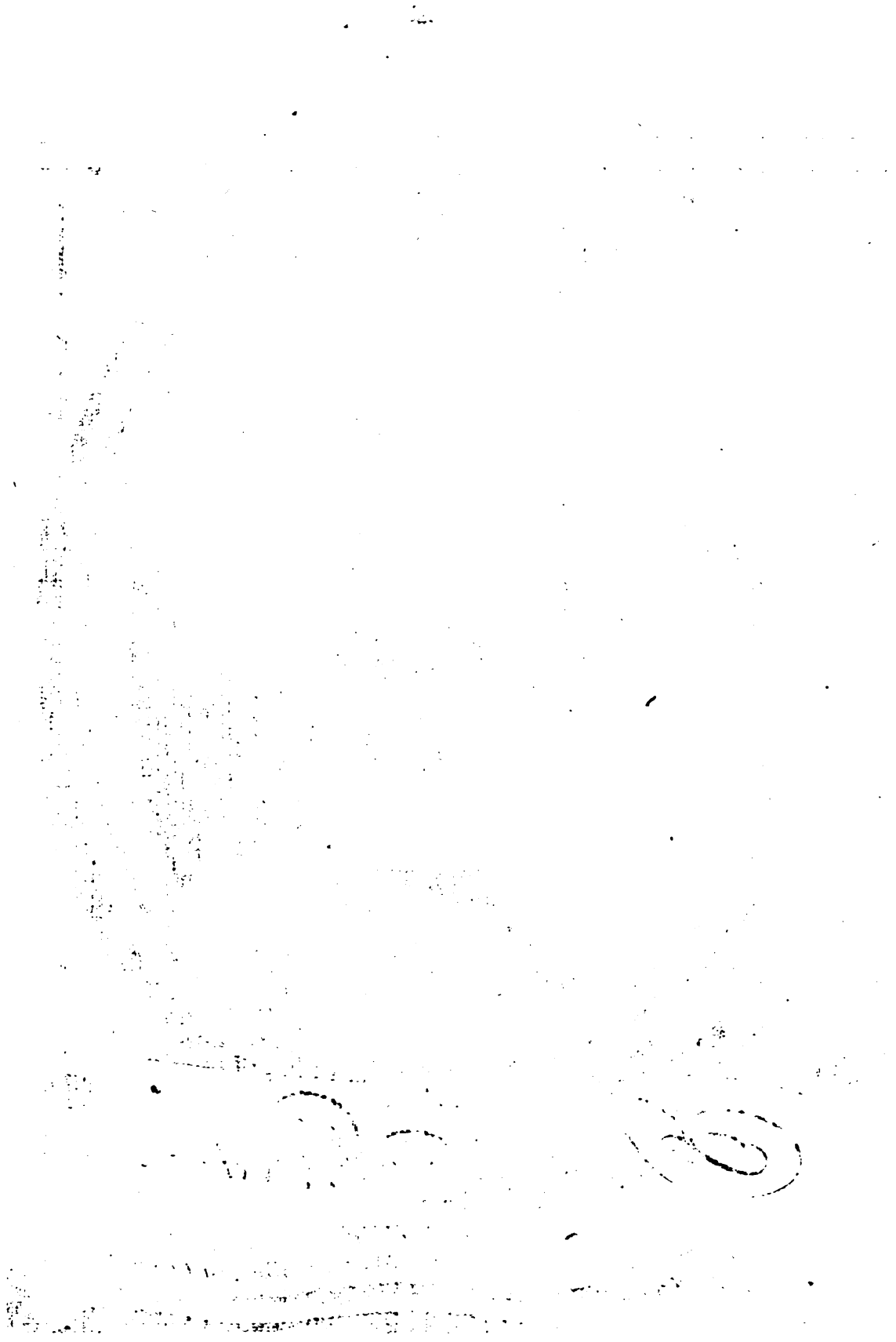
1409. Pisis Generalis Ecclesiæ Synodus celebratur, ut Schisma, quo triginta ab hinc annis erat laniata, e medio tolleretur: cumque pro unione ineunda alium modum præter hunc, qui sequitur, non invenerint, utrarumque partium Cardinales ibidem congregati a Sede Pontificia cum Antipapam Benedictum, tum verum Pontificem Gregorium XII. deponunt, novumque creant Papam Petrum Philargum, Mediolanensem Archiepiscopum, Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci; Alexandrum V. nuncupatum. Huic Synodo interfuerunt, præter Cardinales, Episcopos, Archiepiscopos, & Cœnobiorum Præfectos, Theologi, atque Europæ Principum Legati biscentum octoginta duo; quos inter etiam extitit eximius Doctor noster Thomas Waldensis Anglicus, a Britannico Rege missus Legatus, qui teste Pitseo *lib. de illustr. Angl. Script. in isto Concilio peroravit, disputavit, de pace, & concordia ineunda conciones habuit, & multum ad unionem Ecclesiasticam conciliandam laboravit, multum etiam effecit.* Atque ea forte de causa hujus Concilii Acta in nostro Pifarum Conventu reposita fuere, ut ex decima tertia Sessione constat, & Bzovius quoque refert.

Exeunte hoc anno 1409. novus Pontifex Alexander V., qui in Anglia educatus, Sacro Mariano Scapulari facile erat addictus, Bullam, quæ incipit: *Tenore cujusdam Privilegii*, sub die 7. Decembris edidit, qua Bullam *Sabatinam* nuncupatam Joannis XXII. approbat, confirmatque, immo ipsam de verbo ad verbum in sua Bulla inserit, atque ab

arche-

archetypo exscriptam esse, ait, ab ipsomet viso, & accuratissime examinato. Hujus Bullæ Alexandrinæ, undecim post annos, nempe die 2. Januarii 1421., editum est Majoricæ exemplum a publico Notario in legitima, ac valida forma, autographo illius ab Alphonso de Therramo in Angliam exportato. Sed de hac re latius actum est supra ad annum 1322.

Nec vero contra hujus Bullæ Alexandrinæ veritatem dubium movet Critici Joannis Launonii objectio, quod nempe Bulla ipsa data dicatur *Romæ*, apud *S. Mariam Majorem*, ubi nunquam Alexander fuit, ut ipse supponit. Etenim respondent Nostrates, *Romæ* vocabulum non hic materialiter pro Urbe Roma, sed pro Curia Romana accipi, juxta vulgarissimum axioma: *Ubi Papa, ibi Roma*. Vel errorem Amanuensis esse, ut plerumque accidit, qui pro *Bononiæ* (ubi certum est, *S. Mariæ Majoris Ecclesiam etiam adesse*) exscripsit *Romæ*. At nihil est necesse eo uti perfugio; etenim dici verissime potest, Alexandrum per aliquod temporis spatium Romæ commoratum esse, ut contra Launorum luculenter ostendit præclarissimus vir Theophilus Raynaudus *lib. de Scapulari Partheno-Carmelitico par. 2.* ubi disertè ait: „Fuit Alexander Romæ, ubi etiam admisit Hufsi citationem, & contra eum rescripsit, ut refert Joannes Coclæus vir candidissimus, & malus fingendi artifex. Cum tamen Alexander hæssisset aliquantisper Romæ, accepto Ladislai, tunc Neapolim tenentis, consilio, de instauratione copiarum, & regressu ad Romam denuo occupandam, festinato Roma recessit, & Bononiam abiit, ubi fato functus est. Atque in ejus rei testimonium aliud Alexandri refert Diploma, datum Romæ apud SS. XII. Apostolos Kal. Decembris, aliosque plures enumerat Auctores, idipsum afferentes; quibus addit Daniel noster a V. M. in *Vin. Carm. num. 543.* Joannem Gerfonem, Auctorem Alexandri V. coævum, qui eadem videtur affirmare in tractatu de Examinatione Doctrinarum 2. part. in fine tertix Considerationis. *Bull. Carm. tom. 1. citati Auctores.*

XXI

*Joannes Cressius
Folosanus*

*Electus Gñalis in Comiti. Bononiae habitis 26 Aprilis 1489. Profuit
annis 21. Decessit Apanie die 1489. Aetatis suae 67.*

Scult. & Incidit. Scult.

XXI.

JOANNES GROSSUS.

Joannes Grossus, sive Grossi, natione Gallus, patria Tolosanus, Conventus Appamiarum alumnus, ac Sacrae Theologiae Doctor insignis. Clementis VII. Schismate flagrante, quod una cum Ecclesia Ordinem quoque scindebat Carmeliticum; quemadmodum ab Italicis, Anglicis, ac Germanicis Provinciis, quae vero Pontifici Urbano VI. favebant, Generalia habebantur Comitata, in iisque Generales Priores creabantur, ita pariter ab Hispanicis, ac Francicis Provinciis, quae Antipapae partibus erant addictae, agebatur. Hinc a postremis hisce Provinciis Generali Capitulo Perpiniani convocato anno 1389., quod post Schisma fuit secundum, Joannes Grossus Generalis Prior renunciatus est, qui easdem Provincias, a suo vero Capite divisas, per duos, & viginti annos, atque ad annum usque 1411. gubernavit.

Hoc autem postremo anno, Joannis XXIII. jussu, ad Ordinem a Schismate divisum iterum conciliandum, Comitatus totius Ordinis Bononiae coactis anno 1411. non vero 1409., ut dixerunt aliqui, in iisque utriusque partis Generali, Matthæo nempe de Bononia, ac Joanne Grosso munus suum sponte resignante, a Patribus omnibus illuc coadunatis idem Grossus Universi Ordinis Generalis Prior fuit destinatus. Eximius hic Pater tribus Generalibus Conciliis interfuit, nempe Pisano celebrato anno 1409., Romano in Basilica S. Petri habito anno 1413., ac demum Constantiensi anno 1414. Insuper pro Ordinis sibi crediti bono regimine quatuor Generalia Capitula celebravit, unum nempe in Balneolarum Cœnobio Narbonensis Provinciae anno 1416., aliud in Montis Pessulani Cœnobio anno 1420., Tertium in Appamiensi Con-

ventu

ventu Tolosanæ Provinciæ anno 1425. , ac postremum in Nannetensi Monasterio Turonensis Provinciæ anno 1430. In hoc autem Capitulo senio jam confectus , & fractus laboribus, Generalatus munere se sponte abdicavit, atque inde uni sibi vacaturus in suum Appamiarum Conventum secessit, ubi e vita discessit anno a Virgineo Partu MCDXXXVII.

Religionem rexit Joannes annis 41, pari semper studio, pietate, ac prudentia, nempe annis 22. Provincias dumtaxat Pseudo-Pontifici addictas, atque annis decem & novem universum Ordinem Carmelitarum. Hinc in ea quoque re corrigenda est Caroli Caporalis Chronotaxis.

Doctrinam ejus, atque opera complures laudant Scriptores, tam domestici, quam exteri, a Cosmate Villiers in sua Bibliotheca tom. 1. citati; quos inter Abbas Trithemius *lib. de Vir. illustr. Ord. Carm.* ubi ipsum compellat: „ Doctorem „ divinarum Scripturarum insignem, & sæcularis Philosophiæ „ non ignarum, ingenio clarum, & promptum eloquio. „ Scripsit nonnulla Opuscula, de quibus subjecta feruntur: „ Opusculum de Ordinis Institutione, & profectu, quod prænotavit Viridarium *lib. III.* Sermones quoque, & variæ in „ Scripturam Quæstiones.

Res memoria digna sub Grossi regimine.

1411. **J**Oannes XXIII. (quem ea tempestate magna Ecclesiæ pars, ut verum Pontificem agnoscebat, repudiatis Benedicto XIII. & Gregorio XII. in Concilio Pisano depositis), hoc anno Ordinem nostrum, inter duo scissum Capita, Matthæum nimirum de Bononia, & Joannem Grossum, nititur reconciliare: ideoque præcipit ab utrisque partibus Generale Capitulum Bononiæ celebrari, in quo, duobus illis Generalibus suo munere se abdicantibus, novus totius Ordinis Præsul crearetur; ut revera factum est secunda Dominica post Pascha, eodem Joanne Grosso Generali totius Ordinis Priore renuntiato; atque Exgeneralis Matthæo exemptione a cujusvis Generali inferioris jurisdictione con-

concessa . Procurator autem Generalis Andreas Nicolaus de Luca fuit declaratus , qui idem est ac Andreas de Luca , de quo actum est anno 1408. quique sub Alexandro V. deinde in suis muneribus redintegratus , fuit etiam Atheniensis Archiepiscopus electus , etsi postea non consecratus . Præ ceteris autem eo in Capitulo statutis , primo præscriptum alterius Capituli circa SS. Elisei , ac Cyrilli festum renovatur . Secundo statuitur , festum Beati Alberti die S. Donati celebrandum esse cum Officio Confessoris non Pontificis , donec officium proprium jam compositum publicetur . Tertio tandem octavæ sollemnes in Festo Mariæ sine labe conceptæ decernuntur .

In eodem Capitulo *Reverendissimi* adpellatiō , sive titulus Generali Priori primum tribuitur . *Ex Papy. Ord.*

1412. Hieronymus de Praga (pervicacissimus, ac recidivus Hæreticus, ideoque in Generali postea Constantiensi Concilio una cum ejus Socio Joanne Hus ad flammam damnatus), ingressus ea tempestate nostrum Pragæ Conventum, atque Ecclesiam a Carolo IV. Imperatore extructam, diabolico raptus furore Sacras humi dejecit Reliquias, in Fratres invehitur, atque armata manu quemdam Religiosum nostrum Concionatorem, una cum duobus aliis Fratribus in carcerem ducit, quod ille inter concionandum Wiclefi errores damnaverit; contra quem Patrem varias deinde adhibuit minas, ac cruciatus, ut ea quæ contra Wiclefum prædicaverat, revocaret: quod cum obtinere non potuisset, in flumen illum jussit projici; ubi certe fuisset periturus, nisi quidam ejus pius amicus eundem a naufragio opportune eripuisset. Cuncta ex Processu contra Hæreticum illum in Constantiensi Concilio constructo patent; atque ex Jacobi Episcopi Laudensis sermone, in *sess.* 21. ejusdem Synodi die 30. Maji anni 1416. habito, ubi ante sententiæ publicationem, inter cetera ejus crimina, ab eo Præsule exprobatum Hæretico in hæc verba fuit: „ Quot solemnes Clerici detrusi? Quot violenter expulsi, & exilio relegati? Quot spoliati? Quot verberibus coesi? Quot desolatæ Ecclesiæ? Quot Altaria profanata? Quot Monasteria destructa? Et si volebas, Hieronyme, persequi malos Clericos, cur bonos affixisti? Quid in Sanctorum virorum de Praga Carmelitarum innocentia, quorum Prædicatorem cepisti, & Monasterium expoliasti, culpæ reperisti? *Bzovius tom. I. Annal. sub anno 1415.*
 ☉ 1416.

1413. B. Nunnus Alvarez Lusitanæ Comestabilis (de quo suo loco) Ecclesia, ac Cœnobio nostri Ordinis Ulyssipone constructis, a

Q

S. Pon-

S. Pontifice Joanne XXIII. veniam postulat, eidem Conventui bonorum stabilium dotem assignandi (ea enim possidere vetitum tunc erat Mendicantibus) cum annuo reditu coronarum auri tercentum , quæ illius Regni sunt nummus . Cui sane petitioni , *Nunni pietatis , ac meritorum intuitu , etsi forsan a juris communis tramite exorbitare videtur* , idem Pontifex Bulla hoc anno edita annuit , *Constitutionibus Apostolicis , & Ordinis contrariis non obstantibus . Bull. Carm. tom. 1.*

Eadem tempestate stricta cœpit Observantia , ac Reformatio in Sylvarum Conventu , in Hetruria , quæ prima fuit in Ordine Carmelitarum ; cujus Auctores , ac Duces Pater Jacobus Albertus , & B. Angelus Mazzinghius extiterunt . E qua postea Observantia , Congregatio Mantuana originem duxit . *Lexana.*

1414. Incipit hoc anno Constantiensis Œcumenica Synodus ad annum usque 1418. continuata ; in qua , ut schismati consulereetur , quod tum maxime lacerabat Ecclesiam , deposito Joanne XXIII. , iterumque Antipapa Benedicto XIII. rejecto , & Gregorio XII. Papatu se abdicante , Martinus V. Ecclesiæ Pontifex renuntiatus est .

Concilio huic ex nostris interfuere Robertus Mascallus , Episcopus Herephordiensis , Henrici V. Angliæ Regis Legatus , Thomas Waldensis ejusdem Regis Nuntius , atque Orator , ac noster Reverendissimus Generalis Joannes Grossus . *Lexana.*

1416. Dum in Urbe Constantia Generale Concilium adhuc habetur , potestate ab eodem Concilio Generali Priori facta , Generale Ordinis Capitulum in Gallia celebratur , in Balneolarum Narbonensis Provinciæ Conventu , sueto Pentecostes die ; ubi Joanne Grosso Generali confirmato , Bernardus Vaquerius Generalis Ordinis Procurator eligitur . *Ex Papyr. Ord.*

1419. Martinus V. Bulla , quæ incipit : *Solet annuere* , cuncta Privilegia , immunitates , ac libertates a Prædecessoribus suis Ordini nostro concessas , pariterque libertates omnes , atque exemptiones a Regibus , ac Secularibus eidem Ordini attributas confirmat . *Bull. Carm. tom. 1.*

Eodem anno Hæretici Hussitæ ob Capitem suorum necem , qui in Constantiæ Concilio ad flammam fuerant damnati , diabolico furore perciti , Pragæ Ecclesias , ac Monasteria hoc anno evertunt , omnesque Sacerdotes , ac Monachos sibi occurrentes occidunt . Quod sane scelus nostri præsertim experti sunt ; nam Religiosis omnibus necatis , Cœnobia nostri nec mœnibus quidem parcunt . Quapropter hoc Monasterium a Fratribus nostris derelictum , multos post annos a Ridulpho Imperatore

Or-

Ordinis Franciscani Religiosis fuit concessum ; ubi ineunte sæculo decimo septimo res memoria satis digna accidit . In eo enim Conventu Joanne Chrysofomo , Firmiæ Episcopo, atque ejusdem Ordinis Religioso commorante , ad suæ Cellulæ fores multorum voces ab ipso auditæ sunt , agentium : *Discedite hinc , discedite , quia venient hæretici , ac vos occident , ut nobiscum egerunt .* Eadem verba alii Conventus Fratres intellexerunt , qui & defunctorum Carmelitarum spectra viciisse testati sunt . Praga deinde Italiam versus profectus Chrysofomus , paucis interjectis diebus , in itinere ipso ad ipsum nuncius pervenit , cuncta , ut illi prædixerant , accidisse . Quandoquidem Praga a Matthia Archiduce Austriæ , qui pro Bohemiæ Regno contendebat , obsessa , Hæretici , qui intra Civitatem erant , contra Catholicos commoti , omnium , qui sibi obversantur , stragem committunt , quos inter laudari Conventus Franciscani Fratres primas tulerunt , juxta vaticinium a Carmelitis illic trucidatis factum . Tristissimum hunc successum Præfatus Pater Chrysofomus de visu , & cum juramento deposuit Madriti die 15. Decembris 1629. , ut refert P. Joseph a S. Theresia *in Floribus Carm.* & post eum P. Joannes ab Annuntiatione in *Promptuario Carm. Dialog. X.*

Eodemmet anno Joannes V. Armoricorum Dux a suis perduellibus subditis in carcerem coniectus , dum ipse in diem crudelem expectat necem , Carmeli Virginem humili obsecratione exorat , eique vovet , si tutus evaderet , se tantum auri Sacræ ipsius Ædi donaturum , quantum ponderis corpus haberet suum . Joannis votis Mater Misericordiarum annuit , eundem mirum in modum e carcere & vinculis eripiens ; ipseque ad Nannatensem Urbem cum fartus tectus pervenisset , in B. Virginis Altari , quod in nostra extat Ecclesia , aurum promissum solvit . *Leo a S. Joanne in delineatione Provinciæ Turonensis .*

1420. Accidit hoc anno Carmelitæ nostri B. Stanislai Bidigostiae Pofnaniensis Diœcesis , in Polonia , gloriosus ad Cælum transitus ; *qui omni genere virtutum , & miraculorum gloria conspicuus* , a Lezana dicitur . Idem in Prussiam ad prædicandum missus , cum innumeros infideles ad fidem Christi converteret , a scelesto quodam homine , suadentibus Idolorum Sacerdotibus , dum solitarius orabat , aggreditur , atque in odium Christi fidei gladio transfoditur . Sed patrati sceleris pœnas subito luit homicida : siquidem illico disparuit , sive a dæmone raptus , sive a terræ hiatu absorptus , & Idolorum Sacerdotes omnino cæci facti sunt . Sancti Viri corpus a Christicolis exceptum maximo cum honore , & pietate Bidigostiae Cives in Cœnobio sui Ordinis die 2. Maji hujus

nni sepelierunt. Ita referunt Varsevicius, Varfaviæ Canonicus, in Catalogo SS. Regni Poloniæ Patronorum, Romæ edito, adprobatoque, ac Martinus Baronius in Sancti Viri Vita, a Biscaretto nostro citati. Et noster Philippus Metius de illo in Tractatu de SS. Ordinis scribit:

„ Sanctus Stanislaus Polonus virtutum, ac Sanctitatis laude inter præcipua Regni Poloniæ luminaria conspicuus habetur, qui pro fide, nomine, & gloria Christi ab immanissimis, & inhumanissimis Scythis Christi inimicis crudelissime interfectus est. *Auctores citati.*

Die Pentecostes ejusdem anni alia Generalia Comitata in Conventu Montis Pessulani habentur, ubi tum Generalis Prior, tum Procurator Ordinis confirmantur, præteritorum Capitulorum statuta renovantur, aliaque de novo publicantur: inter ea, in cunctis Ordinis Ecclesiis B. Albertum cum radiis pingendum præcipitur. *Ex Papy. Ord.*

1421. B. Nunnus Lusitaniæ Comestabilis, ob tot reportatas victorias fatis inclutus, Carmeliticum habitum hoc anno induit Conversi, sive Semifratris, quo cum ad annum usque 1431. sanctissime vixit ut suo loco dicemus. *Ex ejus vita.*

1425. Solito Pentecostes die in Appamiarum Conventu Tolosanz Provinciæ Generalis Ordinis Synodus celebratur, ubi Prior, ac Generalis Procurator iterum in suis confirmantur Muneribus. *Ex Papy. Ord.*

1426. Eximius noster Thomas Valdensis Romam mittit primum, ac secundum egregii sui Operis tomum, cui titulus: *Doctrinale Antiquitatis Fidei Catholice*: eosque Martino V. inscribit, qui postquam illos a doctissimis viris ad trutinam jussit revocari, Thomæ respondit, opus suum valde commendans, eumque ad tertium tomum perficiendum hortatus est. *Bull. Carm. tom. 1.*

1427. Oritur hoc anno magna Carmeli Herois B. Francisca de Amboise, Britanniz Ducissa. *Ex ejus vita.*

1428. Rhegii, in Æmilia, alia illustris Carmeli Virgo Beata Joanna Scopelli Mundi lucem aspexit. *Ex ejus vita.*

XXII.

BARTHOLOMÆUS ROCCOLI.

GRosso successit Bartholomæus Roccoli, sive Roqualius; ut ab aliis nuncupatur, natione Gallus, patria Tolosanus, ex inclyta Rocacoli Comitum familia ortus, atque Instituto Carmelita: eximius quidem Sacræ Theologiæ Magister ac Doctor, atque in omnium scientiarum genere, cum humanarum, tum divinarum, versatissimus. Hinc pluribus dignitatibus, atque honoribus fuit in suo Ordine decoratus, quos inter Tolosanae suæ Provinciæ Præfecturam gessit; deinde Joanne Grosso Generalatus munere in Generali Capitulo A. 1430. se sponte abdicante, eidem unanimi omnium consensu plausuque fuit ipse Bartholomæus substitutus. At supremæ hujus Præfecturæ vix tertio expleto anno, ad Massiliensis Ecclesiæ Insulas ab Eugenio IV. evectus est iv. Nonas Septembris 1433., ut ex hujus Pontificis Consistorialibus actis patet, ubi legitur: „ F. Bartholomæus de Tolosa Generalis Ordinis Carmelitarum electus est Episcopus Massiliensis sub Metropoli Arelatenſi 4. Nonas Septembris 1433. „ Illius tamen Ecclesiæ possessionem haud feliciter cepit: etenim cum decreviffet Basileense Concilium (ab Eugenio obedientia tunc temporis separatum) Ecclesiarum, aliarumque dignitatum electivarum provisiones non jam a Romano Pontifice, sed ex Juris communis præscripto fieri; accidit, ut Synodus ipsa Ludovicum de Glandeves Massiliæ Episcopum declaraverit. Atque en magna orta contentio Bartholomæum inter, ac Ludovicum de Ecclesiæ illius possessione; etenim Ludovici partes Baro de Faucon ejus Pater, Synodus Basileensis, ac Joanna II. Neapolis Regina, & Provinciæ Comitissa, susceperunt; Bartholomæi vero, Diœcesis Clerus, Pontificius

Le-

Legatus , qui etiam interdicto contumacia Loca coegit , atque ipsemet Pontifex Eugenius , qui præter monitoriam Epistolam Ministris , atque illius Domini Rectoribus missam , Renato etiam Andegavensi , qui Joannæ in Neapolis Regno , atque in Provinciæ Comitatu successerat , scripsit , hortans omnes , ut Bartholomæum verum Massiliæ Episcopum contra Ludovicum , qui Episcopus Venciensis erat , protegerent , ac tuerentur . Denique , commota Massiliæ plebe , atque ad seditionem usque versa pro Bartholomæi partibus tuendis , fuit hic , qui Avenionem jam secesserat , ad suam revocatus Ecclesiam , atque Urbem ingressus non solum a Clero , sed etiam ab universo Populo magna cum lætitia , plausuque fuit exceptus , atque in sui Episcopatus possessionem immisus . Quem sane magna cum pietate , ac prudentia duodecim rexit annis , quibus laudabiliter expletis , xv. Kal. Augusti aⁿnno MCCCXLV. vitam cum morte commutavit , Eugenio IV. Summo Pontifice , fuitque in Cathedrali Ecclesia tumultus , ejusque sepulcro Allegrius noster Casanates hoc apposuit Epitaphium :

D. O. M.

Ante oculos saxum Doctorem deprimit ingens ,
 Cujus ad interitum sacra Minerva gemit .
 Siste gradum , Lector : fulvo dabis oscula faxo ,
 Roccolii Corpus hæc tenet urna Patris
 Massilia heu ! plora , mæstisque incede lacertis ,
 Hic perit in toto quod volat Orbe decus .

Res

Res memoria dignæ sub Roqualii regimine.

1430. **I**N Nannetenſi Conventu Turonenſis Provinciæ Generalia Comitia habita ſunt hoc anno; ubi Joannes Groſſus cum ſe a munere abdicaffet, Bartholomæus Roccoli Generalis Prior eligitur, atque Ordinis Procurator Natalis de Venetia declaratus eſt. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Rothomagi, in Gallia, diem obiit ſupremum Ven. Thomas, ab ejus Patria, Waldenſis appellatus, natione Anglicus, qui a Poſſevino: *ſui temporis hæreſum expugnator, ac deinceps exortarum everſor*, dicitur, & a Piſæo: *omni genere divinarum, humanarumque diſciplinarum inſigniter inſtructus græcæ etiam, ac hebraicæ linguæ valde peritus*. Henrici V. Angliæ Regis a Confeſſionibus, atque ab intimis Conſiliis fuit, ejuſdem Principis in Piſano, ac Conſtantienſi Conciliis Legatus, atque Orator, apudque Uladiſlaum Poloniæ Regem Nuntius. A Volaterrano, Gerebrando, Ægidio Fabro, Juliano Haſart, ac Bzovio inter Beatos recenſetur; atque a Poſſevino, & ab Einſegrinæo *Sanctus* compellatur. *Lezana ad hunc ann.*

1431. Baſiliæ Generale Concilium inchoatur, a Martino V. indictum, atque ab Eugenio IV. ibidem confirmatum, ſed juſtis poſtea de cauſſis Ferrariam revocatum, ac Baſileenſibus Patribus minime obtemperantibus, illegitimum factum eſt, & tandem Schiſmaticum.

Huic Synodo, quæ annos circiter decem, & octo perduravit, ex Noſtratibus variis temporibus interfuere Simon de Rezir, Alemanicæ ſuperioris Provincialis, Natalis de Venetia, Generalis Procurator, Thomas Avis, Franciæ Provincialis, Joannes Barach, Petrus de Nova Eccleſia, Germanicæ inferioris Provincialis, Hieronymus de Caſtellano, Longobardiæ Provincialis, Joannes Favuer Germanicus, Joannes Longton Anglus, & denique Joannes Faci Ordinis Generalis. *Lezana.*

Eodem anno, vel potius ſequenti, ut alii malunt, Beatus Nunnus, ſive Nonius, qui ex Comestabili Luſitaniæ, magnoque Principe, humilis Laicus, ſeu Semifrater noſtri Carmelitici Ordinis factus eſt, poſt novem ſanctiſſimæ vitæ annos, die XII. Maji ad Dominum migravit. Cujus funera a Joanne I. Luſitaniæ Rege maxima pompa, & cum Procerum, omniumque Ordinum interventu, in noſtra Ulyſſiponenſi Eccleſia celebrata ſunt; ibique fuit ſepultus, ſequenti adpoſita Inſcriptione:

*Ille Comes-Stabilis Braganti nominis Author
Nunnus adest, Dux maximus hic, Monachusque beatus:*

Qui

*Qui. Regnum ascivit vivens, sortitus in ævum.
Cælum cum Superis: nam post numerosa trophæa
Contempsit pompas, humilisque ex Principe factus,
Hoc templum posuit, coluit, censumque dicavit.*

A Scriptoribus, Populoque Lusitano Nonius *Beati* vulgo nomine nuncupatur, ut videre est apud Lezanam, & Danielelem a V. M. *Specul. Carm. tom. 2. par. 1.* Præterea anno 1674. Lusitani Antistites in Comitibus illius Regni congregati ad Clementem X. supplicem libellum miserunt, quo Nonii virtutes, miracula, & cultum testantes, illum deprecantur, ut litteras remissoriales dignetur concedere, ut virtutes, miracula, ceteraque hujus clarissimi Viri opera examini tradantur, ut Sanctorum numero adscribi valeat. Sed quid postea factum sit, nescimus. Idem *Daniel tom. 2. part. 2. num. 3801.*

1432. Eugenius IV. die 15. Februarii hujus anni, non autem 1431., ut quidam scripserunt, Bulla, quæ incipit: *Romani Pontificis Providentia*, Carmelitanam Regulam in tribus mitigat capitibus, nempe a carnibus abstinencia, jejunio, & Clausura, hac ratione motus, ut ipse ait; „ quod nonnulli ipsius Ordinis Professores propter arctitudinem, „ atque rigorositatem Regulæ, tam ex fragilitate humana, quam ex „ debilitate corporea nequeunt eandem Regulam observare, dispen- „ dium suæ salutis incurrunt. Quamplures etiam asperitatem hujusmo- „ di pertimescentes, ab ingressu ejusdem Ordinis retrahuntur „ . Qua re mature perpensa, Apostolica auctoritate indulget Pontifex; tribus hebdomadæ diebus Carmelitas carnibus vesci posse, præterquam in Adventu, & Quadragesima, aliisque diebus ab Ecclesia vetitis; item quotidianum jejunium ab Exaltatione S. Crucis usque ad Pascha ad tres dumtaxat in qualibet hebdomada dies redigit; concedit tandem in horis convenientibus circa Clausuræ ambitum libere posse deambulari. Et ne hujusmodi mitigatio, atque indulgentia Ordinis relaxatio alicui videretur, plenariam Indulgentiam in extremo mortis articulo cuivis concedit, qui Regulam ita mitigatam exactissime servaverit.

Pro qua sane Indulgentia dumtaxat consequenda (nec vero pro gratia mitigationis Regulæ fruenda), ut existimat Lezana, necessarium est jejunium singulis sextis Feriis integri anni, ab Eugenio in fine ipsius Bullæ præscriptum. Eo magis, quod in ejusdem Bullæ confirmatione, a Sixto IV. facta, nec verbum quidem de annuo jejunio fit; & insuper eadem Indulgentia absolute postea a Paulo V. Carmelitis fuit concessa. *Bull. Carm. tom. 1.*

1433.

1433. Hoc anno idem Eugenius IV. Generalem Roqualium ad Massiliensem Episcopatum promovet diplomate suo diei 2. Septembris, ut in Actis Consistorialibus hujus Pontificis legitur : *F. Bartholomæus de Tolosa, Generalis Ordinis Carmelitarum, electus est Episcopus Massiliensis sub Metropoli Arelatensi* 4. Nonas Septembris 1433. Bartholomæo ad Episcopatum evecto, statim idem Pontifex die 5. ejusdem Mensis Natalem de Venetia, tunc temporis Ordinis Procuratorem, Generalem Vicarium ad novum usque Generale Capitulum constituit, alio Diplomate e Vaticani Regesto per Monsignanum nostrum in *Bull. Carm. tom. 1. pag. 186.* relato, in quo Pontifex ante Natalis institutionem præmittit : „ Cum officium Generalis Prioris dicti Ordinis, ex eo, „ quod Nos pridem dilectum Filium Bartholomæum, tunc ipsius Ordinis Generalem Priorem, ad Ecclesiam Massiliensem, tunc vacantem, „ duximus promovendum, vacaverit, & vacet ad præsens. Nos &c. „ Sequitur hic Natalis destinatio ad Generalis Vicarii munus. *Bull. Carm. tom. 1.*

Ex quibus sane manifesto patet, Bartholomæum Roqualium ad diem usque 2. Septembris ejusdem anni 1433. Ordinem gubernasse. Quæ omnia si perlegisset accuratissimus Annalium nostrorum Scriptor Lezana, certe Generalis hujus officium ad breve dumtaxat unius anni spatium minime reduxisset, ratus sub aliorum fide, ad Massiliæ Episcopatum anno 1431. evectum esse, multoque minus ab eodem hoc anno Joannis Facii regimen fecisset incipere. Scimus ceteroquin ipsum (nec sane immerito) opinionem suam in Bulla stabilivisse Mitigationis nostræ Regulæ, ab Eugenio IV. die 15. Februarii 1432. emanata, ad preces, ut ipse ait, eidem oblatas : *Ex parte dilectorum Filiorum Joannis Facii Magistri Generalis, Provincialium, & Claustralium Priorum, & universorum Fratrum Virginis Mariæ de Monte Carmeli.* Sed huic objicere possumus aliam Eugenii Bullam, die 18. ejusdem mensis, & anni editam, qua ipse Conventionem quamdam inter Tolosæ Universitatis Mendicantes initam confirmans, ait, non jam Joannis Facii Generalis postulatus id facere, *Sed dilectorum Filiorum Bartholomæi Magistri Generalis, & Fratrum Conventus Tolosani Ordinis B. Mariæ de Monte Carmeli;* ut in eodem *Bull. Carm.* Quod si igitur die 18. Februarii anni 1432. Roqualius Generalis erat, non poterat sane die 15. ejusdem mensis, & anni Facius esse Generalis, & mitigationem Regulæ ab Eugenio postulare.

Sed ut Lezanæ rationi respondeam, qui Bullam mitigationis Regulæ

R

gulæ

gulae legisse. ait in ipso Vaticano Regeſto cum verbis illis : *ex parte Joannis Faci Magiſtri Generalis*, dicam, errorem hunc eſſe in Regeſto, ortum fortaſſe vel ex ſupplicatione Pontifici porrecta, vel Amanuenſis culpa, qui Bullam in Regeſto deſcripſit, quique pro *Bartholomæi*, ſcripſit *Joannis Faci*, ſive, ut probabilius eſt, loco *Procuratoris*, vel *Commiſſarii Generalis*, *Magiſtri Generalis* ſcripſit. Et quidem Lucius Belga in *Compend. Hiſtor.* & Didacus Coria in *Chron. Carm.* autumant, Bartholomæum Generalem per Joannem Faci Generalem Procuratorem Bullam illam obtinuiſſe. Sed quoniam tunc temporis Generalis Ordinis Procurator Natalis de Venetia certiffime erat; ideo exiſtimamus, Facium ſpeciale Procuratorem tunc fuiſſe, ſive pro mitigationis negotio Commiſſarium, aut Agentem Ordinis Generalem, a præcedenti Capitulo deſtinatum, ubi credendum cum Lezana eſt, illud diſcuſſum, ac ſerio fuiſſe perpenſum, utpote maxime momentofum, atque ad univerſam Religionem pertinens, etſi in Actis Capitularibus de eo nulla fiat mentio.

[Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

XXIII
Natalis Bencesius
Venetus
ab Eugenio IV. 3. Aprilis 1433 institutus Vicarius Gñalis Praefuit men-
ibus 5. Ab eodem. 1436 creatus Episcopus Novensis. Decessit
1462. Aetatis suae an. 29.
Arnold Van Noorden sculp.

XXIII.

NATALIS BENCESIUS.

Natalis Bencesius, alias de Venetiis compellatus, quod egregiam hanc Urbem patriam habuerit, Sacræ Theologiæ, quam ipse diu Romæ docuit, Magister ac Doctor præstantissimus fuit. Generalibus Comitibus, in Nannetensi Conventu habitis anno 1430., Generalis Ordinis Procurator electus est, eoque caractere insignitus cum aliis sui Ordinis Patribus Basileensi interfuit Concilio. Ab Eugenio IV. Brevis die 18. Martii 1432. pro Carmelitis confirmationem Constitutionis Martini V. *Viam Ambitiosæ*, obtinuit, qua interdicitur, & nullus declaratur Mendicantium Fratrum ad quemvis Monachorum Ordinem transitus, sub quovis prætextu, indultu, ac licentia; in eoque Brevis mandat Eugenius Coloniensi, Toletano, ac Parisiorum Archiepiscopo, & Patavino etiam Episcopo, ut, Natale Generali Procuratore efflagitante, hujusmodi Fratres, ad alios Ordines jam translatos contra Constitutionem illam, ad suum Ordinem revocent, etiam per Censuras eosdem compellendo.

Deinde anno D. 1433. ad Massiliensem Episcopatum Roqualio Generali sublato, idem Pontifex Eugenius IV. Apostolico Brevis diei 5. Septembris ejusdem anni Natalem totius Ordinis Generalem Vicarium instituit, *cum potestate, arbitrio, & auctoritate Generalis Prioris Ordinis pro tempore existentis, motu proprio, non ad ejus, aut alterius super hoc oblata petitionis instantiam, ex certa Scientia &c.* subditque insuper ad illam Institutionem devenisse, motum unice, & confisum *de ejus personæ industria, in rebus bene gerendis experientia, nec non fidei probitate, sinceritate devotionis, Religionis zelo, Scientiæ clâritate, & vitæ munditia, reliquisque virtutum dotibus,*

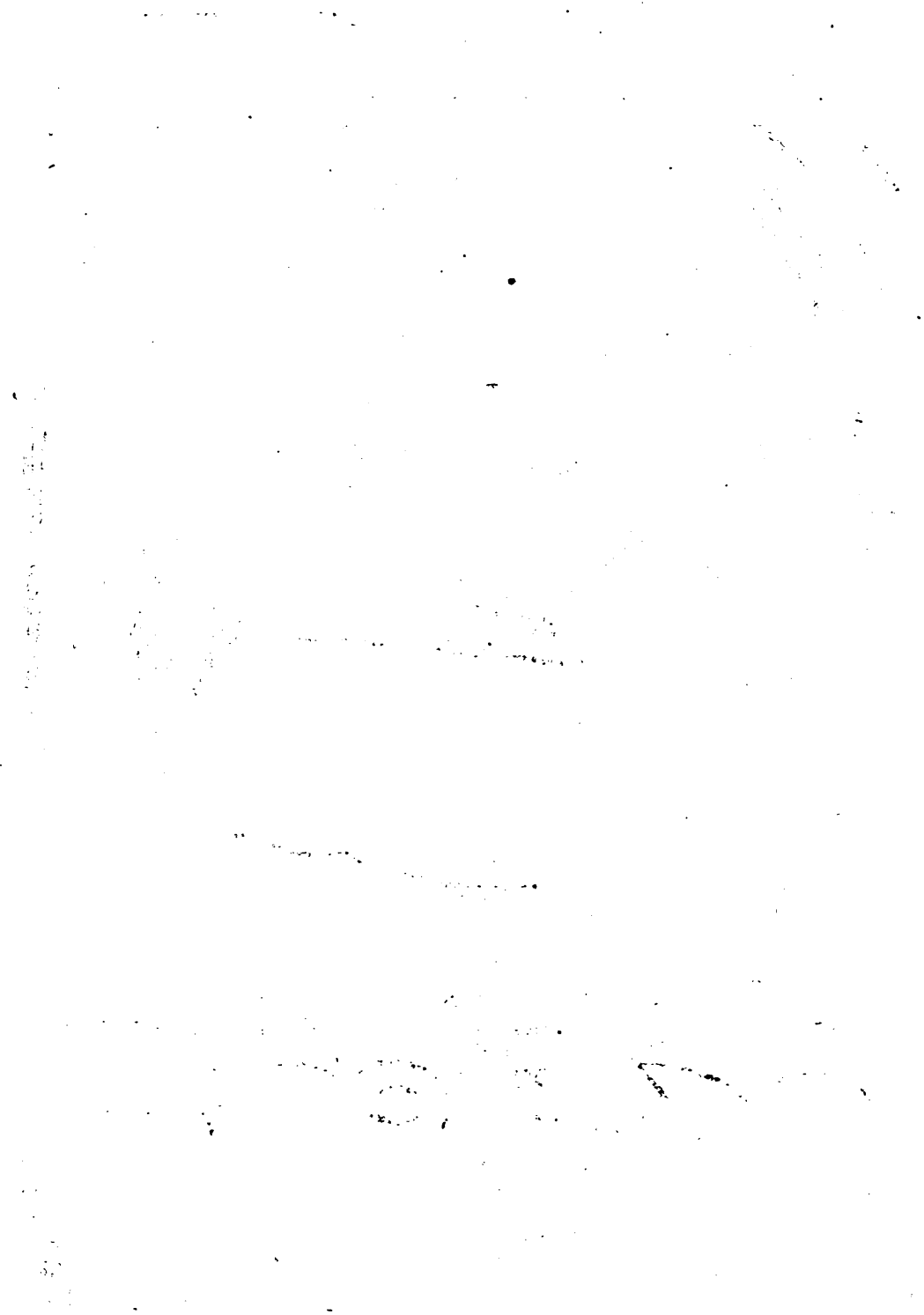
bus, quibus personam ipsam Dominus insignivit.

Et quidem in ea Natalis tam honorifica promotione minime deceptus est Pontifex: siquidem, quamdiu ipse Generalis Vicarii munus exercuit, Ordinem sibi creditum summa prudentia, zelo, & caritate rexit; & Generalia Comitia die 16. Maii 1434. Ravenspurgi in superiori Germania convocavit, ubi sub ejus auspiciis Joannes Facius Generalis Prior renunciatus est, atque iterum ipse Generalis Ordinis Procurator, Provinciæque Romanæ Provincialis fuit creatus.

Cum vero de Natali, ejusque meritis magnam Eugenius Pontifex existimationem haberet, haud sane diu fuit, quominus ad celsiores dignitates illum eveheret; die namque 1. Januarii 1436. ad Nonensem, sive Novensem, in Dalmatia, Episcopatum eundem promovit. Quam sane Ecclesiam annis viginti sex moderatus, VII. Idus Januarii ann. Reparatae Salutis MCCCCLXII. Venetiis naturæ debitum persolvit, fuitque in nostra Ecclesia tumultus.

De eo honestissimam mentionem facit Daniel a Virgine Maria *Spec. Carm. tom. 2. num. 3322.* & novissime Cosmas Villiers *Bibl. Carm. tom. 2. pag. 958.* ubi ipsum compellat: *Spectatae virtutis, & eruditionis reconditæ fama celebrem.*

A nostratibus Scriptoribus in Generalium Ordinis Chronologia vulgo omittitur Natalis Bencefius, forte ob temporis brevitatem, quo Religionem rexit, & Generalis Vicarii nomine dumtaxat nuncupatur. Nobis autem Natalem sub silentio præterire nequaquam visum est, quandoquidem hic octo mensium spatio, etsi Vicarii nomine, totum Ordinem gubernavit, *cum plenaria potestate, arbitrio, & autoritate Generalis Prioris Ordinis pro tempore existentis* a S. Sede ei collata, ut in ejus Institutionis Bulla dicitur. Præterea in hoc nostro Volumine nedum de Generalibus Prioribus agere statuimus, sed & de cunctis Generalibus Vicariis, qui absoluta cum potestate universum rexerunt Ordinem, ne alias mutila, & interrupta nostra videatur Chronotaxis.

XXIII
Joannes Saci
Auenionensis

Rauenspurgi in Comitatu 6. Maij 1434 electus Gnalis Praefuit annis 16
a Nicolao V. 1450 creatus Episcopus Regniensis. Decessit ibidem die
22. Iulij 1464. Aetatis suae an.

XXIV.

J O A N N E S F A C I .

JOannes Facius natione Gallus, atque Avenionensis Cœnobii alumnus, ubi non modo Theologiæ Regentis, sed etiam Prioris gessit mûnus. In Nannetenſi Generali Capitulo anni 1430. Provinciæ Provincialis Prior creatus est, atque in Generalibus deinde Comitibus Ravenspurgi habitis anno 1434. unanimis omnium suffragiis xvii. Kal. Junias totius Ordinis Generalis Prior fuit declaratus.

Suprema hac dignitate cum fuerit insignitus, pro Ordine sibi commisso conservando, augendo, atque illustrando totus fuit Joannes. Provincias, & Conventus visitavit, sed præsertim anno 1436. Monasteria omnia Flandriæ, atque Hollandiæ percurrit, & anno 1442. universam Angliæ Provinciam visit, Henrici VI. Regis licentia, ac patrocinio munitus, qui eidem peculiare litteras hoc anno dedit in nostro Bullario *tom. 1. pag. 619.* relatas. Tria quoque Generalia Capitula concivit; primum in Astensi Conventu Provinciæ tunc Longobardiæ anno 1440., alterum in Cabilonensi Cœnobio, Narbonensis Provinciæ anno 1444., ac postremum Romæ anno 1447., in Apostolico S. Mariæ Majoris Palatio, speciali Pontificis concessione celebratum.

Basileensi Concilio, una cum Generali Procuratore Natali de Venetiis, aliisque Religionis Theologis interfuit, ubi celebrem illam conventionem, & concordiam inter ipsum, atque alios Ordinum Mendicantium Generales iniit, ac subscripsit. E Basilea ad Ferrariam translato ab Eugenio IV. Concilio, a Pontifice ad hanc Urbem vocatur etiam Joannes, specialibus Apostolicis litteris anno 1437. ad ipsum datis, quibus, hujusmodi translationis allatis causis, eidem præ-

præcipit, ut alios etiam duodecim Magistros, sui que Ordinis Theologos secum ducens ad eandem Synodum se conferat. Eaque tempestate haud parum Joannes ipse pro Ecclesiæ pace, proque illius Capiti obedientia concilianda laboravit.

Hinc non solum ob summam ejus pietatem, ac doctrinam, quibus erat præditus, sed & potissimum ob merita, quæ sibi apud S. Sedem comparaverat, S. P. Nicolaus V. die 16. Martii 1450. ad Rhegii Episcopalem Ecclesiam in Gallia sub Aquensi Archiepiscopatu, evexit Facium. De qua sane Ecclesia optime fuit meritus; nam inter alia in eandem collata beneficia, quædam illi applicuit bona, quæ ipse ante adeptum Episcopatum possidebat, speciali Callisti III. dispensatione per Breve diei 15. Maii 1456.

Tandem Carmeliticum Ordinem pari semper studio, ac prudentia sexdecim annis, & Rhegiensem Ecclesiam annis quatuordecim moderatus, e vita discessit xi. Kal. Januarii A. D. MCCCCLXIV., Paulo II. Summo Ecclesiæ Pastore, fuitque in Cathedrali Ecclesia sepultus.

Joannis Facii latum contexuit Elogium Simon Bartelius Presbyter, ac Theologus Rhegiensis, in *Chronol. Episcop. Rhegiensium*, ubi illum in primis ob egregia pietatis, ac doctrinæ merita commendatissimum appellat. *Vid. Lex. Ann. tom. 4. pag. 905.*

Res

Res memoria dignæ sub Facii regimine.

1434. **S**Ueto Pentecostes die in Ravenspurgensi Conventu Provinciæ Alemanix supertoris, sub Generalis Vicarii Natalis de Venetiis auspiciis, Generalia Comitata habentur, ubi omnium plausu Joannes Facii Generalis Prior creatur, iterumque idem Natalis Generalis Procurator nominatus est. *Ex Papy. Ord.*

1435. Hoc anno quatuor Ordinum Mendicantium Generales, qui Basileæ Generali Concilio interfuerant, nempe Dominicanus, Franciscanus, Augustinianus, & Carmelitanus, qui tunc Joannes Facius erat:
 „ Animadvertentes (ut in Conventionis Instrumento legitur) ex concordia, pace, & charitate inter Regulares, Dei gloriam, & Christianæ plebis ædificationem procedere, ex eorum autem dissidiis nonnisi scandala, Religionum dispendia, & contemptum emanare; idcirco habito
 „ multorum Provincialium, & aliorum Sacræ Theologiæ Magistrorum (qui etiam ex diversis ipsorum Ordinum Provinciis ratione Concilii
 „ illuc convenerant) sano, & maturo consilio, concordix mutux, & pacis sempiternæ fœdus inierunt, & illum in finem utiles Sanctiones, seu Ordinationes communi autoritate, & consensu condiderunt „
 Hujusce Conventionis leges, ac pacta inserta reperies in citato instrumento, ab eisdem Generalibus die 2. Aprilis Basileæ subscripto, atque a Lezana ad hunc annum ex integro relato, ut & in *Bull. Carm. tom. 3.*

1437. Eugenius IV. litteris ejus Apostolicis diei 23. Novembris Generali nostro Facio sub S. Obedientiæ præcepto demandat, ut statim ad Generale Concilium se conferat, Ferrariam translatum, atque inditum pro causis in Convocatoriis expressis, quarum exemplaria eidem adnexuit; præcepitque etiam, ut duodecim sui Ordinis Magistros secum ducat, quod & aliis Epistolis mandasse dicit. *Bull. Carm. tom. 2. pag. 2.*

Synodus tamen sequente anno ob pestem Ferraria Florentiam translata est; ibique etiam Nostrates interfuerunt, quos inter Gualterus Hunt, Anglici Regni Orator, de quo scripsit Pitseus: „ Tanta erat (nec im-
 „ merito) apud omnes de ejus Sanctitate, & eruditione singulari opinio, ut in flore ætatis constitutus, communi totius Regni decreto,
 „ & nomine Ferrariam primum, deinde Florentiam ad Synodum Generalem Orator destinatur. In qua quatuordecim Mensium
 „ spatio congressis fere quotidianis contra Græcorum errores
 „ stre-

„ strenue , nervoseque disputavit cum magno præsentium plausu &c.
Lib. de Illustr. Script. Angliæ.

1438. Die 18. Augusti hujus anni obdormivit in Domino B. Angelus Augustinus Mazzinghius , patria Florentinus , ac nostri Ordinis Professor , vitæ sanctimonia , ac miraculis clarissimus . Cujus Corpus in nostra Florentina Ecclesia magna veneratione colitur ; atque ejus immemorabilis cultus hisce nostris temporibus a S. P. Clemente XIII. sollemni decreto fuit approbatus , & confirmatus . *Ex ejus vita , & Bull. Carm. tom. 4.*

1439. Die 17. Octobris hujus anni insigne accidit miraculum SS. Crucifixi Imaginis , quæ in Regali Ecclesia Conventus Carmeli Majoris Neapolis colitur ; *ita venerabilis*, teste Lezana, *ut vix alia in toto Christiano Orbe venerabilior cernatur*. Quæ sane Imago , ut pilæ ictum effugeret , quæ ab Exercitu Alphonfi Aragonensis jacta , Petri sui Fratris jussu , ad ipsam recta erat perventura , Caput prodigiosissime inclinavit :
 „ Cum Petrus (ita successum describit Henricus Spondanus) contra
 „ Turrim Ecclesiæ Carmelitarum , quæ a militibus custodiebatur , tormentum omnium maximum explodi jussisset , pila immensi ponderis ,
 „ muro perforato , casu ad Imaginem ligneam , quæ in transversali
 „ trabe medio Templi pendebat , recta pervenerit , ejusque caput comminuisset , nisi ex ingenti prodigio illud inclinasset , ne percuteretur ,
 „ corona tamen spinea sublata , & capillis verticis refecatis „ . Idem mirabilis successus non modo ab Historicis Neapolitanis memoriæ proditus est , sed etiam a Bzovio , Briet in *Histor. Eccles.* aliisque complurimis , a nobis relatis in ejusdem Sacratissimi Simulacri Historia , quam anno 1769. quibusdam cum notis in lucem edidimus , cuique Lectorem omnino remittimus .

1440. Cum Florentina Civitas ob Ducis Mediolanensis exercitum , in ipsam , atque in Eugenium IV. ibidem commorantem missum , valde esset perterrita , Sanctissimi Episcopi Andreæ Corsini sepulcrum adiit , illius intercessionem , ac patrocinium impetratura . Inter ceteros adolescens quidam erat , majori fervore Sanctum deprecatus ; cui Andreas ibidem apparuit , aitque : „ Adolescens , propera ad viros , Præfectos
 „ belli , meaque hæc verba referas : Deus , qui Israel de medio Pharaonis eripuit , ipse confringet adversarios vestros : ne timeatis cum
 „ hoste congregari ; nam Deus dissipabit vires illorum ; itaque audacter
 „ quinta die a proximo Festo S. Joannis Baptistæ , quod intra dies octo
 „ celebrabitur , cum hoste congregimini , quia de illis victoriam repor-

„ ta-

„ tabitis „. Paruit Adolescens, & cuncta ex voto successerunt, ut Sanctus promiserat; nam Florentinus Exercitus, etsi viribus inferior, hostem omnino fudit, fugavitque. Victoria Sancto tributa est, atque jam inde ab eo tempore publicus illius cultus incæpit. *En ejus vita, atque en actis ejus Canonizationis sub Paulo V.*

Eodem anno in Astensi Conventu, Longobardiæ tunc Provinciæ, Generale Capitulum celebratur, ibique confirmato Generali Priore, Joannes Signini Generalis Procurator eligitur. *En Papyr. Ord.*

1442. Strictior Observantia in Sylvarum Conventu, duce nostro B. Angelo Mazzinghio, jam ab anno 1413. incæpta, ab Eugenio IV. Bulla hujus anni, quæ incipit: *Fama laudabilis*, in Congregationem erigitur, a Provincialium jurisdictione separatam, & soli Generali Priori subjectam, ut & Generali Vicario ab eadem eligendo, qui eam immediate regeret. Tribus tum Conventibus dumtaxat erat composita, nempe Sylvarum, Gerundæ, & Mantuæ; a quo postremo Cœnobio, uti præcipuo, ac magis conspicuo, Mantuanæ Congregationis accepit nomen. Primus Generalis Vicarius, ab eadem sequente anno electus, Stephanus Tolosanus fuit; antea enim Superiores illius *Præsidentes* vocabantur; ideoque noster Lezana ab hoc anno Mantuanam nostram Congregationem originem suam ducere arbitratur; quæ deinde tot insignes protulit viros cum pietate, tum doctrina, ut videre est apud Carolum Vaghium in suis Commentariis, editis anno 1725., ubi catalogum cum Præsidentium, tum Generalium Congregationis Vicariorum, qui ad sua usque tempora floruerunt, contexuit. *Bull. Carm. tom. I., & Auctores citati.*

1444. In Cabilonensi Cœnobio, Provinciæ Narbonensis, Generale Capitulum celebratur; in eoque, præter alia, revocantur omnia ac singula statuta, in præcedentibus Capitulis cum Generalibus, tum Provincialibus edita, quæ nimirum aut erant adversa, aut in Ordinis Constitutionibus a S. Sede confirmatis haud continebantur, præter illa, quæ ad divinum pertinent cultum. *En Papy. Ord.*

1447. Eodem anno, quo, mortuo Eugenio IV., Cardinales Romæ congregati successorem in D. Petri Sede Nicolaum V. crearunt, nostri Ordinis Fratres in Palatio Apostolico S. Mariæ Majoris eadem in Urbe Generale Capitulum celebrant; ubi Facio Generali Priore iterum confirmato, Generalem Procuratorem Jacobum Pellegatum instituunt, Bononiensis Provinciæ Provinciale, *Omni Scientiarum genere ornatissimum, eximia eruditionis, atque eloquentiæ in sermonibus ad populum habent.*

habendis, a Biscareto adpellatum. Ex Papyr. Ord.

1450. Hoc anno Religiosus quidam nostri Carmeli Majoris Neapolis, cujus nomen latet, opinione sanctitatis, & litteris clarus, atque spiritu prophetico donatus, ut rei deinde monstravit eventus, Alphonso, Neapolis Regi, magni Ferdinandi in Hispania ortum prænunciavit. „ Neapoli (sic narrat Lucius Marinæus *lib. 19. de reb. Hispan.*) die „ quo natus est puer (Ferdinandus) Vir quidam Religiosus Ordinis „ Carmelitarum, homo litteris, & moribus insignis, ad Alphonsum „ Regem in Castellum Novum veniens; hodie (inquit), Rex, in Hispania Citeriori puer tui generis natus est, qui maximus olim inter Christianos Principes nominabitur; quippe qui res magnas multas, & Sanctas domi, forisque geret . . . Cujus verbis, & Vaticinio Rex, „ quoniam vir Sanctus a multis, qui mores ejus, & vitam noverant, „ habebatur, & multa, quæ antea prædixerat, verissima reperiēbat, „ magnam fidem adhibuit, quam non multo post, cum de Joannæ „ Reginæ partu nuncium accepisset, affectus lætitia confirmavit, . Eadem fere scribit Mariana *de Reb. Hispan. lib. 25. aliique plures.*

Ejusdem anni xvii. Kal. Aprilis; Generali Priore Joanne Facio ad Insulas Rhegiensis Ecclesiæ assumpto, Joannes Soreth Generalis Ordinis Vicarius a Nicolao V. instituitur. *Bull. Carm. tom. 1.*

B. ^{XXV} Joannes Soreth
Normannus

a Nicolao I. institutus Vicarius Generalis Auerione in Comitatu
p.º Nouembrii 1451 electus Cancellarius Profuit annis 20. Quiescit in
Domina Andegau die 25 Julij 1471. Etatis sue an. 51.
Engr. J. Verhoeve Scul.

XXV.

B. JOANNES SORETH.

Joannes Sorethius, natione Normannus, patria Cadomen-
 fis, ubi anno Domini 1394. natus est, in patrio Ceno-
 bio Carmelítico Ordini nomen dedit. Hinc Parisios studio-
 rum caussa missus, adeo litteris profecit, ut Doctoris Lauream
 in inclyto illo Lyceo anno 1441. magna cum laude fuerit
 consecutus. Ad suam Franciæ Provinciam deinde reversus,
 ejusdem Provincialis semel atque iterum electus est; quo
 munere cum secundo fungeretur, & ob Facii ad Episcopa-
 tum assumptionem suprema Ordinis Præfectura vacaret, Ge-
 neralis Ordinis Vicarius a Pontifice Nicolao V. ad futurum
 usque Generale Capitulum institutus est; eoque postea Ave-
 nione convocato die 1. Novembris anno 1451. totius Ordinis
 Generalis Prior omnium cum plausu fuit renuntiatus.

Quæ fuerint vigilantissimi hujus Præfulis doctrina, pie-
 tas, ac zelus, sat erit profecto eximii Abbatis Trithemii te-
 stimonium proferre, coævi Auctoris, qui *lib. de Script. Ec-
 clesiast.* hæc de illo scripta reliquit: „ Joannes Soreth natio-
 „ ne Normannus, Ordinis Fratrum B. Mariæ de Monte Car-
 „ meli Prior Generalis, vir in divinis scripturis doctissimus,
 „ & sæcularis Philosophiæ non ignarus Singulariter
 „ Religiosus, & Sanctus, Carmelitici Ordinis decus, splen-
 „ dor, & Reformator, qualem nostra raro viderunt sæcula,
 „ rarius cernent ventura, totus Deo deditus, totus oratio-
 „ ni, & lectioni intentus, contemptor mundi, amator, nor-
 „ ma, & speculum monasticæ conversationis, Angelicæ pu-
 „ ritatis imitator, virtutum custos, vitiorum acerrimus hostis.

Et quidem, ubi Sorethius noster, tot tantisque virtuti-
 bus præditus, ad hanc Ordinis Præfecturam evectus est, ma-

gnum in primis studium, quo pro Dei gloria, atque Ordinis decore flagrabat, ostendit suum. Regularem disciplinam statim restaurandam suscepit, in iis maxime Provinciis, quæ ob præterita Schismata haud parum erant deformatæ: Conventuum visitationem iniit, *sine sacculo, sine pera* progrediens: haud minus verbis, sanctisque statutis, quam exemplo malos usus refecans; & virtutem, pietatem, ac regularem observantiam in Cœnobiis, ac subditis stabiliens; ideoque a Scriptoribus Ordinis *Reformator* nuncupatur, ut de hujus Generalis ævo Baptista Mantuanus loquens, merito cecinerit:

Religio, & pietas Patrum restaurata resurgit.

Ceterum infiniti fuerunt labores, ac molestiæ, quas ipse in difficillimo hoc negotio exantlavit; cuncta tamen ab ipso, mira quadam prudentia, invictissimaque patientia superata sunt.

Hinc Summis Pontificibus Nicolao V. Pio II. Paulo II. præ omnibus Callisto III. percarus fuit, qui post Episcopatum ab ipso recusatum, ad Cardinalitiam dignitatem Sorethium jam erat promoturus, nisi humillimus Dei servus, qui Mundi honores nihili pendebat, *Pontificis pedibus horam integram* (ut ait Vitæ ejus Scriptor) *advolutus, non prius a lacrymis, ac precibus temperavit, quam opere tanto fieret immunis.*

Tandem annis, ac laboribus plenus, cum Galliæ Cœnobio visitaret, Andegavi gravi morbo correptus, dulcissima Bernardi verba repetens: *O bone Jesu, esto mihi Jesus*, animam exhalavit VIII. Kal. Augusti MCCCCLXXI. ætatis vero suæ anno septuagesimo septimo, eodemque die, quo S. P. Paulus II. e vita discessit.

Quidam amantissimi nostri Præsulis mortem veneno in dapibus propinato attribuerunt; quod sane si verum esset, *mortem ejus miraculis claram martyrii speciem ferre*, inquit Lezana; & quidem complura miracula post obitum illius ad Servi sui gloriam manifestandam edidit Deus, ut videre est

in

in Sorethii vita apud Daniele *Spec. Carm. tom. 2. par. 2.* quo sane factum est, ut modo *Sanctus*, modo *Beatus* a Scrip- toribus compelletur; ejusque cultum jam inde a suo obitu eidem exhibitum, posteaque haud interruptum, immemora- bilem esse, ac decreto Urbani VIII. minime adversantem probant cum Lezana, tum Daniel. Sed hujus rei judicium jam Sanctæ Sedis esto.

Sorethium occubuisse anno ætatis suæ, non 51. sed 77. ut nos diximus, probat noster Villiers *Bibl. Carm. tom. 2. ex ejus Epitaphio a Codice MS. Mechliniensi relato.*

Res memoria dignæ sub Sorethii regimine.

1451. **F**acio Generali ad Rhegiensem Episcopatum evecto, Avenio- ne Generalia Comitata convocantur, ibique Joannes Soreth, jam V. Generalis Apostolicus, Generalis Prior eligitur, & Paullus de Visconte Siculus Generalis Ordinis Procurator declaratus est; vir sane præstantissimus, quippe qui Nicolai V. & Pauli II. a Confessionibus fuit, Siciliæ, ac Romæ Provincialis, Carmeli majoris Neapolis Prior, & Commissarius Generalis, cujus etiam filius in veteri quadam ejus Icone inscribitur, ac tandem Ordinis in tota Italia Generalis Vicarius; e qua dignitate primum ad Mazarensem Episcopatum, deindeque ad Panormi Archiepiscopatum fuit sublevatus. *En Papy. Ord. & Lezana.*

1452. Nicolaus V. Sororibus Tertii nostri Ordinis, *Pinzochere* Italice nuncupatis, eadem concedit Privilegia, quibus & Sorores Ordinum Prædicatorum, & Augustinianorum gaudent. *Bull. Carm. tom. 1.*

Idem Pontifex amplissimam potestatem Sorethio Generali tribuit, omnes, & quoscumque Religiosos suos, tunc temporis Ecclesiastica Beneficia, cum cura quoque conjuncta; & Commendas possidentes, ad Claustra revocandi, illosque eisdem beneficiis etiam a S. Sede obtentis spoliandi, exceptis dumtaxat Episcopis, & Pœnitentiariis. *Bull. ibid.*

1453. Annus hic Orientali Græcorum Imperio infelicissimus fuit, atque universæ Christocolarum genti, ob inçlytæ Constantinopolitanæ Urbis jacturam, a Turcis ea tempestate captæ, in eorum perfidiæ pœnam, dum contra concordiam in Concilio Florentino cum Latinis in- itam, ad vomitum statim redeuntes, ab Ecclesia Romana iterum descen-
ve-

verunt . In sævissima illius Urbis , omniumque Ecclesiarum , sacrarumque rerum depopulatione , Gregorius quidam Calocheretus , qui illarum Custos erat , Sacrum Episcopi Spiridionis , olim Eliani Instituti cultoris , corpus tectum sartumque servavit , illudque Corcyram transtulit ; ubi ad hodiernum usque diem magna veneratione colitur . *Ex Histor. Corcyren. Andree Marmora , Venetiis edita ann. 1672.*

1456. Parisiis Generalia Comitã habentur , ubi plura salutaria conduntur statuta , ad regularem disciplinam vel maxime pertinentia , quæ iis temporibus ob bella , pestes , & schismata jam obsolecebat , quamque Generalis Sorethius totis viribus stabilire conabatur ; præsertim in Germaniæ , ac Galliæ Provinciis , & Cœnobiis , quæ forte Monastica Observantia magis indigebant . Horum postea statutorum pars a Pontifice Callisto , Sorethio postulante , fuit confirmata . *Ex Papy. Ord. & Bull. Carm. tom. 1.*

1457. Populorum erga Beatum nostrum Albertum veneratione in dies magis magisque increbescente , atque etiam miraculorum fama , quæ D. O. M. ob Sancti intercessionem operabatur , Generalis nostri postulatis , Pontifex Callistus III. *Vivæ vocis Oraculo* Alberti cultum confirmat , Fidelibusque permittit , ut publice ipsum venerari pergant , etiamsi ab Ecclesia adhuc non fuerit canonizatus . Cujus sanæ Pontificiæ concessionis , Pontificis etiam consensu , Gulielmus tituli S. Martini ad Montes Cardinalis , & Ordinis Protector , qui concessioni aderat , publicum testimonium reddidit , suis litteris , signo munitis , atque hoc anno datis , ut in *Bull. Carm. tom. 1.*

1458. Quatuor Mendicantium Ordinum Generales , Romæ hoc anno Conventionem adprobant , & confirmant , quam inter se Basileæ inierunt anno 1435 eamque propriis signis , ac subscriptionibus muniunt . Pro Generali nostro , tunc ab Urbe absente , ejusdem mandato , concordiam illam subscripsit Paulus Visconte , Ordinis Procurator , atque Italiæ Generalis Vicarius . *Bull. Carm. tom. 3. pag. 151.*

1459. Orta est inter nonnullos e Religiosis nostris dubitatio , num tribus diebus in qualibet hebdomada ab esu carnium dispensatis ab Eugenio IV. S. P. , esset quoque a jejuniis dispensatum ; ex quo in Bulla Eugenii hoc non fuerit declaratum , etsi in petitione ipsi facta diserte fuerit expressum . Idcirco Generalis noster a novo Pontifice Pio II. declarationem postulat , qui alia ejus Bulla hujus anni arbitrio Generalium pro tempore jejunii illius dispensationem remittit , *personarum , locorum , & temporum qualitate attentis* . *Bull. Carm. tom. 1.*

Præ-

Præterea idem Pontifex Ordini nostro potestatem hoc anno facit, S. Angeli officium recitandi. *Lezana*.

1462. Aliud Generale Capitulum Bruxellis in Belgio celebratur, ubi inter alia statuta sub pœna excommunicationis præcipitur, ut nemo pro Conventuum statu mutando litteras a Prælatis, Principibus, ac Magnatibus exoptulet. Quod sane statutum ob Mantuanam Congregationem forte editum est, quæ novissime eum in modum tribus suis prioribus duos alios adjunxerat Conventus, illos nimirum Lucæ, & Ferrariæ. Atque insuper Pius II. præcedenti anno suo Brevi præceperat, Conventus a P. Generali reformatos non posse Cœnobiis Observantium uniri sine expressa Pontificis licentia. *Bull. Carm. tom. 1. & ex Papy. Ord.*

Hoc anno in lucem de novo prodiit nostri Ordinis Breviarium opera F. Ivonis Joële Britonis, Generalis Sorethii jussu. In cujus Kalendario hi nostri Ordinis Sancti descripti erant, S. *Cyrillus* die 6. Martii, S. *Angelus* die 3. Maii, S. *Andreas Episcopus* die 4. Junii, S. *Eliseus* die 14. Junii, & S. *Albertus* die 7. Augusti. Quod sane non sine S. Sedis auctoritate factum existimari debet, ut ex memorati Generalis integritate, ac doctrina noster *Lezana* arguit *Annal. tom. 4.*

1467. B. Francisca Amboise, sive Ambasia, Britannicæ Ducissæ Vidua, Novitiatu expleto, die 25. Martii, ac SS. Annunciationis Festo sollemnem religiosam Professionem emittit, in Monasterio trium Mariarum, sive *Bonidoni* nuncupato, in nostri Generalis Sorethii manibus, maxima adstante Religiosorum omnium Ordinum illius Provinciæ turba, atque etiam Episcopo Venetensi, Clero, ac Magistratu. Leo a S. Joanne in *Delineat. Observ. Rbedonensis*.

1469. Alia Generalis Synodus Aureliaci in Gallia celebratur, ubi Ordinis Generalis Procurator Christophorus Martignonus a Brixia destinatur; fiuntque præ ceteris sequentes ordinationes: 1. ut officium divinum *tractim recitetur, devote, cum proportione, & mensura bona, ac pausa*: 2. ut in omnium Provinciarum Conventibus uniformitas servetur *in vestibus, cantu, & modo cantandi, & accentuandi*: 3. iterum Provincialibus subsidium pro B. Andreæ Corsini canonizatione præcipitur. *Ex Papy. Ord.*

1471. Maximo cum omnium mærore amisit hoc anno Religio sanctissimum ejus, ac studiosissimum Pastorem Joannem Soreth, jam in Andegavensi extinctum Cœnobio, morte non jam naturali (si Ubaltero suo & in vita, & in itineribus amantissimo Socio credendum sit), sed violenta, eidem ab hominum malitia in Nannetensi Civitate illa-

ta,

ta, quo pro illius Conventus reformatione se contulerat : „ Ibi enim
 „ (narrat ille in ejus Vita) cum in Conventu sederet ad men-
 „ sam venenum illi, sociisque duobus in moris fructibus, tunc primo
 „ maturis, datum est, a suisne, an a famulatu domestico, aut aliena
 „ invidia præfens pestis comparata fuit, haudquaquam compertum „.
 A Nannatenſi Conventu, veneno valde labefactatus, in Andegavenſe Cœ-
 nobium vix pervenit, ubi die 25. Julii animam ſuaviſſime in Cœlo
 ſui manibus exhalans, per omne ævum illo fruiturus, ad Cælum
 convolavit, quemadmodum non modo res ab ipſo in vita geſtæ, ſed
 & miracula poſt mortem edita teſtantur. Hinc de ipſo Mantuanus il-
 lius temporis Scriptor cecinit :

*Tu modo magne Pater faveas, quem certe fatentur
 Æthereos inter positum Miracula Civēs
 Quem Deus æternis Divorum accumbere menſis
 Juſſit, & immenſo Cæli dignatur honore,
 Funde preces, pia verba move, ferventius ora,
 Magna Dei noſtris faveant ut Numina rebus.*

Extincto Sorethio, Sixtus IV. eodem anno Generalem Ordinis
 Vicarium Chriſtophorum Martignonum inſtituit, tunc Generalem Pro-
 curatorem, poteſtate eidem conceſſa Generale Capitulum in proxima
 Pentecoſtes die convocandi : & quoniam Petrus Lalu, Provinciæ Pro-
 vinciaſ Provincialis, in qua ex anteaſti Capituli præſcripto, quod pone
 ſequabatur Capitulum erat celebrandum, id Chriſtophoro poterat con-
 tendere, ut revera poſtea contendit ; idcirco Pontifex addidit in ſuum
 Breve : „ Non obſtantibus Conſtitutionibus Ordinis illa præſertim, qua
 „ cavetur, quod Provincialis ille, in cujus Provincia futurum Capitu-
 „ lum Generale celebrari debet, ſit Vicarius Generalis ad congregan-
 „ dum Capitulum antediſtum, cui pro hoc vice motu proprio deroga-
 „ mus. *Bull. Carm. tom. 1.*

XXXVI

*Christophorus Martignonus
Brixianus*

*a Sixto IV. institutus Vicarius Generalis. A Sixto in Comitibus electus
Generalis 15. Maji 1482. Praefuit curiae 10. Decessit Roma die 17
Maj 1481. Aetate sua 60.*

Adolf. F. Wackerhous. Scul.

XXVI.

CHRISTOPHORUS MARTIGNONUS.

CHristophorus Martignonus Italus, Brixiae, quæ Civitas nunc Venetiarum paret Reipublicæ, natus est. *Vir egregius, & in omni virtutum, & scientiarum genere feliciter versatus, deque suo Ordine optime meritus &c.* apud Lezanam nostrum audit. In Aurelianensi Generali Capitulo, anno 1469. celebrato, cui ipse ut Terræ Sanctæ Provinciæ Definitor, & Provincialis interfuit, Generalis Procurator creatus est. Extincto deinde Sorethio Generali anno 1471., Sixtus IV. Brevi ejus Apostolico diei 13. Novembris ejusdem anni Generalem Ordinis Vicarium instituit. Atque aliis Apostolicis litteris diei 27. Januarii, ubi ait: „ Nobis ob singularem „ doctrinam, Religionis zelum, & alias multiplices virtu- „ tes, quibus præditus esse dignoscitur, acceptum, & cha- „ rum „; excluso Petro de Lalu Provinciæ Provinciali, qui Generalis Vicarii munus sibi contendebat, eundem Martignonum futuri Generalis Capituli cum omnimoda potestate Apostolicum Præfidentem declaravit. Atque hujusmodi Apostolicæ Institutionis idem Pontifex aliis suis litteris Mediolanensem Ducem certiolem facit, deque ipso hæc ait præsertim: *Et quoniam Mediolani ortus dicitur, & tuæ Excellentie deditus, & affectus; cum quantum possumus studio, ipsi tuæ Excellentie commendamus, gratissimum habituri, si eum plurimum amoris consuleris.*

Interea Generali Capitulo in Astensi Civitate concito, solito Pentecostes die, nempe 27. Maii 1472., cui Christophorus ut Commissarius, ac specialis Apostolicus Delegatus præfuit, communi omnium consensu, ac plausu ipsemet Christophorus totius Ordinis Generalis Prior fuit renuntiatus.

T

In-

Inter hæc tempora, intentus vel maxime Sixtus IV. ad Catholicos Principes inter se conciliandos, ut fortissimo exercitu Turcarum Imperatori resistent, qui tum victricibus armis universam Christianorum gentem perterruerat, opera etiam Martignoni Generalis usus est, ipsum Apostolici Legati caractere ad Fridericum Imperatorem III. five IV., *Pacificum* vulgo nuncupatum, mittens: *quod munus, ut inquit Biscarettus, egregie, & strenue exercuit, in eoque prudentissime se gessit, ac bonum nomen apud omnes adeptus est.*

Haud minori prudentia, ac sollertia Religionem suam moderatus est; quandoquidem ipsius bono, ac decori semper deditus Provinciarum numerum adauxit, Conventus visitavit, statuta publicavit, & Capitula concivit. Insuper Gratias, Indultus, ac Privilegia a S. Sede ad illa usque tempora Ordini concessa, in unum collecta, S. P. Sixto IV. obtulit, eorumque omnium confirmationem petiit, atque obtinuit, amplissima Bulla *Mare magnum* adpellata; novasque innumeras alias Gratias, & Concessionem ab eodem comparavit, ut in nostro Bullario videre est.

Hiscæ innumerisque aliis rebus præclare gestis, Christophorus, decimo Generalatus anno nondum exacto, e vivis excessit Romæ XVI. Kal. Junii anno a Virgineo Partu MCCCCLXXXI. Summo Ecclesiæ Pastore Sixto IV., & conditus est in Ecclesia S. Martini ad Montes, ubi ejus tumulus cum Icone, vivum ipsum exprimente, adhuc cernitur, sequenti cum inscriptione:

D. O.

D. O. M.

Hic jacet Frater Christophorus
 Totius Ordinis Carmelitani Generalis,
 Qui Privilegia dicti Ordinis
 Sua virtute confecit
 Eaque a Sixto IV. Pont. Max.
 Approbari fecit.
 Rexit Ordinem annos decem.
 Obiitque XVII. Maii MCCCCLXXXI.

Res memoria dignæ sub Martignoni regimine.

1472. **S**uprema Ordinis Præfectura ob Joannis Sorethii obitum cum vacaret, Christophorus Martignonus, Generalis Vicarius a Sixto IV. creatus, Generale Capitulum in Astensi Civitate hoc anno, Pentecostes die, concivit, cui & ipse præfuit: & quamvis S. Pontifex aliis ejus Epistolis ejusdem Capituli Compræsidem Digriensem Episcopum destinasset, eoque deficiente, Astensem Antistitem; in hujus tamen Capituli Actis de neutro fit mentio. Sed antequam novus crearetur Generalis, præfatus Martignonus cum aliis gravioribus Capituli Patribus Provincias Ordinis nimis latas divisit, aliasque novas addidit; atque in primis Romanam Provinciam, quæ ad Regnum usque Neapolis se extendebat, in Romanam, & Neapolitanam partitus est, ac insuper novas Apuliæ, & Calabriæ Provincias erexit. Deinde vero die 17. Maii, ubi ad Generalis Prioris creationem deventum est, idem Generalis Vicarius Christophorus Martignonus totius Ordinis Præsul designatus est, Generali Procuratore Joanne de Prato denominato. *Bull. Carm. tom. 1. C. Papy. Ord.*

Inter cetera memoratu digna, eo in Capitulo statuta, conformitas est „ habitus, vitæ & doctrinæ: & hinc præcipitur, quod omnes, & „ singuli nostri Ordinis Fratres induant se nigris vestuariis, scilicet Clerici habeant tunicas nigras, & tinctas, cum caputiis, & Scapulari similis coloris; Conversi vero induant etiam similis coloris tunicas, „ caputio, & scapulari albis, ad oppositum Fratrum Dominicanorum, „ ut inter Clericos, & Laicos sit distinctio „. Et pro majori hujusmodi

di statuti robore Patri Generali committitur , ut illud , quatenus opus sit , Pontificis Bulla confirmari curet . *Ex eodem Papy. Ord.*

Etsi Ordinis nostri proprius , & genuinus vestium color griseus , seu tanè semper fuerit , uti ostendunt Leo a S. Joanne , & Daniel a V. Maria ; Schisma tamen , anno D. 1376. incæptum , & quadraginta ultra annos perduratum , quemadmodum inter Fratres divisionem peperit , ita & vestitus varietatem , aliis pannum nigrum , aliis vero pretiosum induentibus ; contra quos Venerabilis noster Joannes Soreth in Regulæ Parænetica Expositione vehementer invehitur . Hinc dicere oportet , abusum nigri coloris ea tempestate frequentiore factum esse , atque adeo ut ad æqualitatem , seu uniformitatem servandam superius citata lege opus fuerit ; quæ deinde multas peperit lites , variasque habuit vicissitudines , donec griseus color fuerit Ordini restitutus . Sed quoad habitus differentiam attinet Clericos inter , & Laicos , Lex illa executioni numquam fuit demandata .

1473. Facultatis vi , & commissionis a S. Pontifice sibi attributæ ; Cardinalis Rothomagensis , Ordinis Protector , Provinciarum divisiones in Capitulo Generali factas , ac statutum circa habitus colorem approbat , & confirmat . *Bull. Carm. tom. 1.*

1475. Moritur hoc anno P. M. Joannes Consobrinus Lusitanus , ac Provinciæ illius Alumnus , *Ordinis , ac Portugalliæ decor , vitæ Sanctitate , & doctrina celebris* , ut ipsum compellat Lezana , Concionator sui sæculi præstantissimus , atque hostium Fidei insectator acerrimus . Hinc ille cum esset in Ulyssiponenfi Civitate Fidei Inquisitor , adeo Hæreticis fuit invisus , ut brevi veneno fuerit extinctus . Perpensis ideo Consobrini cum pietate , tum obitus præsertim circumstantiis , inter Ordinis Beatos a nonnullis refertur , uti scribunt Trithemius , Lezana , alique cum Daniel . *Specul. Carm. par. 2. tom. 2.* ubi late de illo agit .

1476. Sixtus IV. S. P. Ordinis nostri amantissimus , ut tot ipsius Bullæ pro eadem Religione emanatæ satis ostendunt , alias inter Grantias , ac Privilegia eidem hoc anno concessa , primum sua Bulla , quæ incipit : *Cælestis Aula* die 31. Maii edita , approbat , ratam habet , atque Apostolica auctoritate , & ex certa scientia confirmat Concessionem a Callisto III. vivæ vocis Oraculo factam anno 1457. , qua cultum , venerationem , preces , ac suffragia B. Alberto Carmelitæ , non modo in nostris , sed in aliis quoque Ecclesiis publice exhiberi permiserat . Quem sane cultum ea Bulla concessum , cum generalis sit , nec peculiari loco , Ordine , aut Provincia limitatus , veram Sancti Alberti Canonizationem

nem esse, merito existimat *Lezana Annal. ad hunc ann.*

Insuper die 28. Novembris hujus anni celebrem edidit Bullam. *Dum attenta meditatione*, vulgo *Mare magnum* adpellatam, qua *considerans*, ut ipse inquit; „ quod Virgo venustissima Dei Genitrix pro-
„ duxit Sacrum Ordinem Beatæ Mariæ de Monte Carmelo, & quod
„ Fratres Carmelitæ, inter ceteros Regularium Ordinum Professores in
„ firmamento Catholicæ fidei militantes, tamquam Religionis Speculum,
„ & exemplar speciali charitate fulgentes; Sanctorumque Prophetarum
„ Eliæ, & Elisei, & aliorum Patrum, qui Montem Sanctum Carmeli
„ juxta Eliæ fontem inhabitaverunt, successionem hæreditariam tenentes,
„ fructus quoque uberes &c. motu proprio, & ex certa scientia „ ad-
probat, confirmat, iterumque concedit omnia, & singula Privilegia
Ordini nostro a Prædecessoribus suis concessa, quæ nominatim describit
(a *Lezana Annal. ad hunc ann.* in epitomen redacta), aliasque novas
Gratias indulget. Quas inter, adprobata prius, ac confirmata Regulæ
nostræ mitigatione, ac declaratione ab Eugenio IV. & Pio II. facta;
Generalibus Ordinis pro tempore Prioribus potestatem facit, Religiosis
subditis tam super jejunio, quam super carnis comestione dispensandi,
atque tres dies, plures, vel pauciores in hebdomada pro jejunio sta-
tuendi. Hinc in Generali Capitulo Rupeculæ habito anno 1488. super
carnium esu in Feria secunda fuit dispensatum. *Bull. Carm. tom. 1.*

1477. Idem Pontifex alia Bulla diei 23. Augusti cunctas Indulgentias ab aliis Pontificibus Ordini concessas confirmat, interque alias, illas Ecclesiis nostris impertitas ab Hadriano II. Stephano V. Sergio III. Joanne X. & XI., qui Sæculo IX. ac X. Ecclesiam gubernarunt. Quas omnes a solitis Papebrochii cavillationibus tuentur nostrates Scriptores Franciscus Bonæ Spei, Daniel a V. Maria, & Sebastianus a S. Paulo in Supplici ad Innocentium XI. Libello. Alias insuper Indulgentias eadem Bulla concessit Pontifex. *Bull. ibid.*

1478. Generalia Comitata in Brixienfi Cœnobio Venetæ Ptovinciæ die Pentecostes festo celebrantur, ubi eidem Martignono, Generali confirmato, Procuratoris Generalis electio remittitur. Inter ceteras Ordinationes ibidem factas: cunctis Provincialibus commendatur, ut ad suas Provincias redeuntes, a Principibus, & Regibus supplicatorias Epistolas Summo Pontifici porrigendas pro S. Angeli Martyris, & S. Andreæ Corsini Canonizatione procurent. Præterea Pater Generalis auctoritate a Sixto IV. sibi attributa, de qua ad annum 1476. verba fecimus, omnibus Provincialibus facultatem fecit, Fratribus, ac Sororibus subdi-
tis

tis jejunium , & carniū esum dispensandi , ad formam Bullæ , sive *Mare magnum . En Papy. Ord.*

1480. Circa hæc tempora vita functus est Joannes Emmanuel , Ulyssiponensis Conventus , ac totius Lusitanæ Provinciæ decor ; vir sane non minus vitæ sanctitate , quam Regio sanguine insignis . Erat ille Eduardi Portugalliæ Regis filius ; Carmeli Ianas in Ulyssiponensi Conventu sub B. Nonii auspiciis induit , ac Provinciæ suæ Provincialis fuit : deinde vero ad Septensem , sive Ceptensem Episcopatum (Cepta Urbs est Africæ , vulgo *Ceuta*) , posteaque ad Egitanensem euectus est : ac denique pro summa ejus prudentia , ac doctrina Regium Consiliarium , ac Regalis Capellæ , tunc spectatissimæ , Præfectum Alphonsus V. eumdem destinavit . *Lezana , Daniel , alisque .*

1481. Hoc anno , sive paullo post , B. Jacobi , sive Jacobini a Cravacorio Laici Carmelitæ prætiōssimus accidit obitus ; „ qui in Con-
 „ ventu Vercellensi vixit , Sanctitatis opinione , & miraculorum gloria
 „ illustris ; cujus propterea corpus S. Carolus Borromæus apud se habere
 „ desideravit , etsi non obtinuerit ; manet enim in Cœnobii Ecclesia
 „ conditum „ . Ita post Lezanam Daniel . *Specul. Carm. par. 3. tom. 2.*
 „ *Fornarius ann. memorab.*

Die 17. Maii hujus anni e vita discessit Generalis Martignonus , ejusque loco in Ordinis regimine a Summo Pontifice Gulielmus de Quercu suffectus est , de quo mox erit sermo . *Bull. Carm. tom. 1.*

XXVII

Guilielmus de Quercu
Americus

a Sixto IV. 1481 institutus Vicarius G^{ralis}. Praefuit men-
sibus 7. Decessit Romae die 1481. Aetatis suae 67.

Arnold. V. Warrchou. Scul.

XXVII.

GULIELMUS DE QUERCU.

Hunc locum merito sibi vindicat Gulielmus de Quercu, a *Lezana de Cbric*, atque a *Cosmate Villiers de Dumoguerci* compellatus: quippe qui universum Carmeliticum Ordinem cum omnimoda potestate, etsi brevi temporis intervallo, fuit moderatus. Erat ipse Armoricus in Britannia Minori natus, ac Turonensis Provinciæ Alumnus, cujus supremam etiam Præfecturam gessit. Anno 1481. die 17. Maii, Generali Christophoro Martignono defuncto, in illius locum a Sixto IV. Summo Pontifice Gulielmus sufficitur, atque Apostolica auctoritate Generalis totius Ordinis Vicarius creatur. Atque eo tempore ad eam dignitatem evectus est, quo Romæ commorans, Legati munere apud Sanctam Sedem Serenissimi Francisci II. Britannia Minoris Ducis fungebatur, si fides *Cosmati Villiers in Bibl. Carm. tom. 2.* adhibenda sit. Et quidem variæ Apostolicæ Concessionibus in nostro leguntur Bullario a Sixto IV. tunc temporis, atque ejusdem Francisci Ducis postulatibus emanatæ, opera sane Gulielmi nostri, qui ea tempestate vice illius Ducis fungebatur.

Ac prima sane est diei 22. Junii 1476. qua Sixtus IV. petente Duce Francisco, Prioratum, ac Monasterium B. Mariæ Virginis de Scotiis Monialium Ordinis Benedictini, in Diocesi Nannetensi Britannia positum, suppressit; illudque cum omnibus ejus redditibus B. Franciscæ de Ambasia, Petri Britannia Ducis Viduæ, quæque Carmeliticum Institutum jam fuerat amplexa, concessit, suisque Monialibus Cœnobii, *Trium Mariarum* nuncupati, apud Bonodonum, ut novum Monasterium Ordinis S. Mariæ de Monte Carmelo erigerent; cujus quidem nova fundatio sequente anno, ac die 27. Julii

līi alia ejus Bulla ab eodem Pontifice fuit confirmata ; qui insuper alia Bulla diei 26. Februarii 1479. *prioris Bullæ executionem, quibuscumque non obstantibus, præcepit.*

Altera Pontificia concessio edita est die 15. Martii 1480., ejusdem quoque Principis postulatibus, qua præter indulgentias, quas omnibus Carmelitarum Ecclesiis, in Britannia Ducatu existentibus, concedit, sive confirmat in quatuor B. Mariæ Virginis Festivitatibus, nempe Annunciationis, Nativitatis, Conceptionis, ac Purificationis, facultatem quoque Confessariis tribuit, pœnitentes ad easdem Ecclesias confluentes ab omnibus casibus, Sanctæ Sedi non reservatis, eo tempore absolvendi ; qui sane Confessarii, si sæculares sint, ab Episcopo, si vero Regulares, a Conventuum Prioribus forent destinandi.

Ceterum Gulielmus noster Ordinis Generalem Vicariatum haud diu exercuit, nam paucos post menses gravi morbo correptus, in eadem Urbe Roma, illo cum munere diem obiit supremum, ineunte mense Augusti, anno post Christum natum MCCCCLXXXI., ut ex Brevi, quo die 11. Augusti ejusdem anni idem Sixtus IV. in locum ipsius Generalem Vicarium instituit Pontium Raynaudum, colligitur.

Pauca hæc de nostro Gulielmo relata ex Joanne Baptista Lezana collegimus, *Annal. Carm. tom. 4. pag. 953. & Bull. Carm. tom. 1. pag. 316. 366. 374.,* atque a Cosmate Villiers *Bibl. Carm. tom. 1. pag. 619.*

XXVII
Pontius Raynaudus
Auenionensis

Sæculo IV. institutus Vicarius Græciæ Auenione in Comitibus ab Ill. ay
electus Græciæ Profuit usque ad. Precessit ibidem die 3 Januarij
1503. Aetatis sue 66. Arnold T. Westerkamp Sculpsit.

XXVIII.

PONTIUS RAYNAUDUS.

Pontius Raynaudus Rupeculæ (*Roccella* Italice) in Sabaudia natus, Carmeliticum Institutum in Aquisi Conventu Provinciæ Provinciæ professus est. In Generali Cabilonensi Capitulo anni 1444. alioque Urbis Romæ anni 1447. Biblius Parisiorum Lector destinatus est; expletoque Studiorum curriculo, Magistri ac Doctoris Sacræ Theologiæ Lauream sibi in Ordine suo comparavit, atque etiam in inclyto Parisiorum Lyceo Sorbonicis Doctoribus adscriptus est, ut Biscairettus scribit. Apud Casanatem nostrum in *Paradis. Carm. Decor.* audit: *Vir excelsa sane morum honestate decorus, litterarum gravi suppellectile dives, magnus Reipublicæ Elianæ Parens, cujus augmenta sedulo semper recogitavit studio.*

Hinc ad illustriores Ordinis dignitates, ac munera evehctus est. In Generali Astensi Capitulo anni 1472., cui ipse, ut Provincialis suæ Provinciæ Socius, interfuit, Generalis Vicarius in Franciæ, Narbonæ, Aquitaniæ, Turoniæ, Provinciæ, Vasconiæ, ac Tolosæ Provinciis destinatus est; & in Generali Capitulo, Brixie celebrato anno 1478. Provinciæ Provinciæ Provincialis Prior fuit creatus. Hæc, atque alia munera tanta cum laude gessit Pontius, ut extincto deinde Gulielmo de Quercu, Ordinis Generali Vicario, in ejus locum Sixti IV. Apostolico Brevi subrogari meruerit, die 11. Augusti 1481. Ac tandem in Generali Capitulo sequente anno 1482. Avenione, fucto Pentecostes die, concito, supremus totius Ordinis Prior omnium suffragiis renuntiatus est.

In suprema hac dignitate constitutus Pontius, Regularis Observantiæ studiosissimus fuit, & Provincias, ac Conventus Religionis fere omnes visitavit. Quatuor Generalia

Capitula celebravit, nempe Avenionense anno 1482., in quo Generalis Prior electus fuit, Rupeculense anno 1488., Romanum anno 1492., & Nemaufense anno 1498. inque omnibus iis optima, sanctissimaque Statuta publicavit. Pari semper sollicitudine, ac pietate Ordinem sibi creditum ubi viginti annis fuit moderatus, senio tandem, ac laboribus fractus, carnis farcinam, spiritu ad sublimia tendente, Avenione reliquit, quo post Hispanicarum Provinciarum visitationem pervenerat, III. Nonas Januarii anno Reparatae Salutis MDIII. Alexandro VI. S. P.

Varias Raynaudus reliquit summas, partim in numerata pecunia, quam apud se retinebat, partim in pensionibus annuis, ac redditibus: quorum omnium sollemne Inventarium confici jussit Alexander VI. Apostolicis suis litteris diei 15. Junii 1503. ; mandavitque praeterea Generali Vicario Petro Tarassi, ut statim Romam transmitterentur, pro novo Transpontinae Conventu construendo, Ordini ab Innocentio VIII. concessio; quemadmodum, collato etiam aere Provinciarum omnium revera factum est.

Res memoria dignae sub Raynaudi regimine.

1482. **P**ontius Raynaudus, elapso anno Generalis Vicarius creatus, die 16. Maii hujus anni Generale Capitulum Avenione concivit, in quo ipse Generalis Ordinis Prior, & Marcus de Monte Catino Generalis Procurator creati fuere. Generali absoluto Capitulo, vocales ab illa Urbe statim discesserunt ob pestem, quae ibi grassabatur; sed nihilominus, si Bostio nostro credendum sit, & in Capitulo, & inter itinerandum ex Fratribus nostris biscentum & ultra misere perierunt. *Ex Papy. & Lezana.*

1484. Etsi Generalium Capitulorum statutis, ac peculiari sua Bulla praeterito anno edita, Sixtus IV. Fratribus, ac Sororibus nostri Ordinis nigrum in vestibus colorem praescripserit; attamen hoc anno, qui Pontificatus sui fuit postremus, idem Pontifex ad controversias omnes diri-

dirimendas , quæ tunc Religionem inter , ac Mantuanam Congregationem (cujus præclarissimus vir Baptista Mantuanus Generalis erat Vicarius), versabantur , speciali sua Bulla ejusdem Congregationis Fratribus potestatem facit , habitum grisei coloris , sive tanè induendi , juxta conventionem inter Generalem Ordinis Procuratorem , & Generalem Congregationis Vicarium antea factam . Qui quidem griseus color in omnes postea Italicas Provincias , atque ultra etiam Montes investus est , paucis nonnullis exceptis , quæ , panno istiusmodi coloris in Regionibus illis deficiente , excusantur . *Bull. Carm. tom. 1.*

Extincto die 12. Augusti hujus anni Sixto IV. , Innocentius VIII. , antea Cardinalis *de Cibo* vocatus , ac nostri Carmelitici Ordinis Protector , ad Papatum vix evehctus , die 29. ejusdem mensis gratum ejus animum erga nostram Religionem ostendit , Apostolico suo Diplomate veteri Transpontinæ Ecclesia pro novi Coenobii constructione eidem concessa . *Bull. Carm. ibid.*

1485. Die 4. Novembris hujus anni gloriosissimus ad cælestem Patriam transitus contigit magnæ Carmeli Heroinæ B. Franciscæ de Amboise , sive Ambasia , quæ Petro II. Britannicæ minoris Duci desponsata , Virginitatis laudem servavit : Vidua deinde facta Carmelitarum Institutum amplexa est , ac duo Monialium Monasteria fundavit : Defuncta tandem in Nannetenis Coenobii , *de Scoriiis* vulgo nuncupati , Ecclesia carnis exuvias reliquit . Quemadmodum , dum erat in vivis , virtutibus illustris , ita post mortem miraculis clara fuit . Mirabilem ejus Vitam scripsit Pater Albertus le Grand Dominicanus , & cum pluribus aliis Daniel noster *Specul. Carm. par. 2. tom. 2.* a quibus omnibus *Beata* nuncupatur .

1486. Defuncto Marco de Monte Catino , S. P. Innocentius VIII. in ejus locum Generalem Ordinis Procuratorem P. Magistrum Gratianum de Villanova Hispanum substituit , virum non modo de sua Religione , sed & de Sancta Sede optime meritum , ejusdem Pontificis a Confessionibus , & Capellanum , D. Petri Basilicæ Pœnitentiarium , & ad varios Principes Legatum , ac Nuncium Apostolicum missum , tum ab Innocentio , tum ab Alexandro VI. , a quo præterea *Commendator* , sive magnus Magister Ordinis S. Spiritus in Saxia Romæ fuit creatus , ubi anno 1497. vitam cum morte commutavit ; inque ejus Ecclesia sepultus est honestissimo cum epitaphio , quod ibidem adhuc legitur . *Bull. Carm. tom. 1. & Lezana .*

1488. In Rupeculæ Conventu , apud Genevam , Generalia Comitia

tia habentur, & Fratribus nostris illuc convocatis Pontificiis suis litteris significat, & præcipit Innocentius VIII., ut Generalem Ordinis Procuratorem Gratianum de Villanova ab ipso institutum, & confirmatum, recognoscant.

Eo in Capitulo statuitur, Transpontinæ Conventum in Urbe Roma esse extruendum totius Religionis sumptibus, & Provincias omnes taxandas. Insuper inhærens Capitulum Eugenii IV. Indulto anni 1476., hoc edidit decretum: „ Permittitur Prioribus Provincialibus, vel eorum „ Vicariis, ut cum Fratribus Provinciarum eis Commissarum possint „ mite agere super esu carniū Feria secunda; Feria autem quarta „ præcipitur, ne permittant private, vel publice esum Carniū. *En Papy. Ord., & Bull. tom. 1.*

Eodem anno res valde mirabilis Bononiæ accidit in nostro S. Martini Conventu, ubi dum Fratres in Choro Antiphonam *Salve Regina* Beatissimæ Dei Genitrici canunt, ad verba pervenientes: *Et Jesum benedictum fructum ventris tui nobis post hoc exilium ostende*, eandem Dei Matrem, Jesum puerum inter brachia gestantem, aspiciunt, eosque sic alloquentem: *Psallite devote Filioli; vobis enim Jesum Filium meum Et in presenti, Et in futuro sæculo ostendam*: quibus sic dictis, divinum Puerum eidem obtulit cernendum, disparuitque. *Lezana Maria Patroaa. Sylveria Apolog. Carm. Saracenus, & alii.*

1489. Faustissimus Ordini nostro fuit hic annus, ob Sanctæ Domus Lauretanæ recuperationem, ab antiquis Patribus nostris in Palæstina per tot annos possessæ. Illam enim hoc anno Cardinalis de Rovere Sixti IV. Nepos, & tum Recanatensis Episcopus, Pontificia Innocentii VIII. auctoritate nostræ Mantuanæ Congregationi custodiendam tradit, atque ejusdem triginta gravioribus Patribus, qui ipsi inservirent. Ita in historia illius Sanctissimæ Domus in lucem edita, eidemque Cardinali a Baptista Mantuano tunc Generali Vicario dicata; ubi addit memorabilem hunc successum: *Quem ego ipse (ait Mantuatus) bis oculis vidi, bis auribus hausi*. Venerabili quodam Sacerdote coram ipso Mantuano, & ante Virginis Lauretanæ Altare, nobilem Gallæ Mulierem a dæmone obsessam exorcizante: „ interrogatus dæmon ad suam „ confusionem, an id cubiculum fuisset Virginis Immaculatæ? Respondit fuisse quidem. . . . Adjurans iterum, ut diceret, quinam Loci „ ipsius, dum esset in Nazareth, curam habuissent; post iteratos sæpius exorcismos, spumans, furens. . . . tandem ægre respondit: „ Carmelitas antiquos curam ejus habuisse. Hæc non a me conficta, „ sed

„ sed audientibus multis , qui adhuc supersunt , ita gesta narrantur „ . Sic concludit idem *Baptista Mantuanus* loco citato . *Torsellinus* , *Bzo-vius* , *aliique* .

1491. Die 9. Julii hujus anni Rhegii Lipidi , anno ætatis suæ tertio supra sexagesimum , B. Joanna Scopelli Virgo Carmelitana ad æternam evolat gloriam , ad quam divinus ejus Sponsus hilari , ac ridenti vultu , antequam emitteret Spiritum , ipsam vocaverat . Joannæ corpus ad hæc usque tempora incorruptum in Ecclesia sui Monasterii , quod ipsa fundavit , ac rexit , magna populi frequentia colitur . Qui sane Beatæ cultus adeo publicus , & constans semper fuit , ut anno 1771. a S. Sede approbatus , & confirmatus fuerit . Vitam illius scriptam reperies in *Specul. Carm. par. 2. tom. 1.*

1492. Die 10. Junii , ac Pentecostes Vigilia , Generale Capitulum in Conventu S. Martini ad Montes Urbis Romæ celebratur , Præsidente Cardinali Portuensi Ordinis Protectore . In eo Generalis Procuratoris electio Generalis Prioris arbitrio remittitur . Interque alia decreta præcipitur , ut aliter Clerici , quam Laici vestiantur : nimirum , ut hi , ad illorum discrimen , scapulare ad genua usque , nec ultra longum gerant , tunicamque etiam , & Cappam breviorē . Ex quo sane infertur , statutum ea de re conditum in Generali Capitulo anni 1472. numquam fuisse servatum . *Ex Papy. Ord.*

1494. Die 25. Junii hujus anni in Domino obdormivit B. Archangela de Trino , sic a sua Patria compellata . Induit hæc Carmeliticæ vestes in Parmæ Monasterio , a quo deinde ad aliud fundandum Coenobium Mantuam transiit , ubi sanctitate , ac miraculis clara evolavit ad Dominum . Sacrum Archangelæ corpus publicæ adorationi exponitur die Conversionis S. Pauli , quo Festum ejus Mantuæ recolitur . Quod quidem Festum celebrari cœpit anno 1499. Mantuæ Marchionum postulatis , & cum illius Episcopi Ludovici Gonzaga licentia . Ita *Philippus a SS. Trinitate in decor. Carm. par. 1. Lexana , & alii* .

1498. Sacram Lauretanam Domum , quam tanta sua laude Baptista Mantuanus Congregationi , & Ordini restituit , hoc anno Generali Congregationis Vicario Petro Traversino , magno cum ejus dedecore ; „ reliquimus indiscreti , amisimus ingrati , perdidimus indevoti , temporariæ salutis , & commoditatis amore ; familiares , œconomi , & Præfecti domus , in qua Dei Salutare humanam ex Virgine Matre carnem , ut mundum salvaret , assumpsit , vocari renuimus „ ; ita præ nimio dolore , ac tristitia pius Lezana Domus illius jacturam deplorat .

Va-

Variz autem sunt causz , quas in medium proferunt Auctores , cur bonus iste Generalis Vicarius Thesaurum illud S. Sedi renunciare in animum induxerit . Communior sententia est , aeris intemperiem , atque loci insalubritatem , qua plurimi Fratres sæpe sæpius peribant , extitisse . Verissima tamen causa , eaque valde ignominiosa , illa est , quæ exprimitur in Decreto , quo cessio illa statuta est in Generali Congregationis Diæta sub citato Traversino hoc anno in Albinensi Conventu habita , quamque ex actis illius fideliter refert in suis Commentariis pag. 997. P. Carolus Vaghius : eaque hujusmodi est . „ Locus Lauretanus propter infinita dispendia debito modo renuntietur in manibus „ Reverendissimi Domini Cardinalis Recanatensis ; ita tamen , quod „ Fratres inde non removeantur , donec hoc fuerit debito modo executioni mandatum , & per R. P. Vicarium nostrum eisdem Fratribus „ intimatum „ . Ex quo inferitur etiam , eam jacturam anno 1497. minime accidisse , ut existimat Lezana , sed anno potius 1498. , vel paullo post . *Auctores citati.*

Eodem anno Generalia Comitia in Nemaufensi Conventu Provinciæ Narbonensis convocantur , in iisque Petrus Terrasses Generalis Procurator , atque in Italia Vicarius eligitur . Statuitur etiam , Festum S. Joachim die 16. Septembr. celebrari sub duplici Ritu , æque ac Festum S. Josephi . *Ex Papy. Ord.*

1500. Hoc anno Jubilæi „ Imago pulcherrima (scribit Gononus „ in *Cbron. Mariano*) B. Virginis , quæ Neapoli in Conventu Carmelitarum colitur , miraculis clarere cæpit . Qua Roma delata , tempore Jubilæi , omnes infirmi in eundo , & redeundo , auxilium B. Virginis devote implorantes , sanitatis beneficium consequuebantur . Ex quo „ tempore non cessavit facere miracula .

De hac Mariæ Sacratissima Imagine , vulgo *della Bruna* nuncupatæ , juxta communem traditionem a D. Luca depicta , quæque , ut ait Lezana , *est adeo famosa , ut post Lauretanam nulla in tota Italia habeatur celebrior* , egerunt plures Auctores ab eodem Lezana citati , & Nos latius in ejus peculiari Historia anno 1769. in lucem edita disseruimus .

XXIX
Marcus Reclusius
Astensis

ab Alexandro VI
sibus

Decessit Genue die

1509 institutus Vicarius Gñalis Pragmat. men.
1509 Aetatis suae an.

Arnold. Ka. Wierthner Sculp.

XXIX.

MARCUS RECLUSIUS.

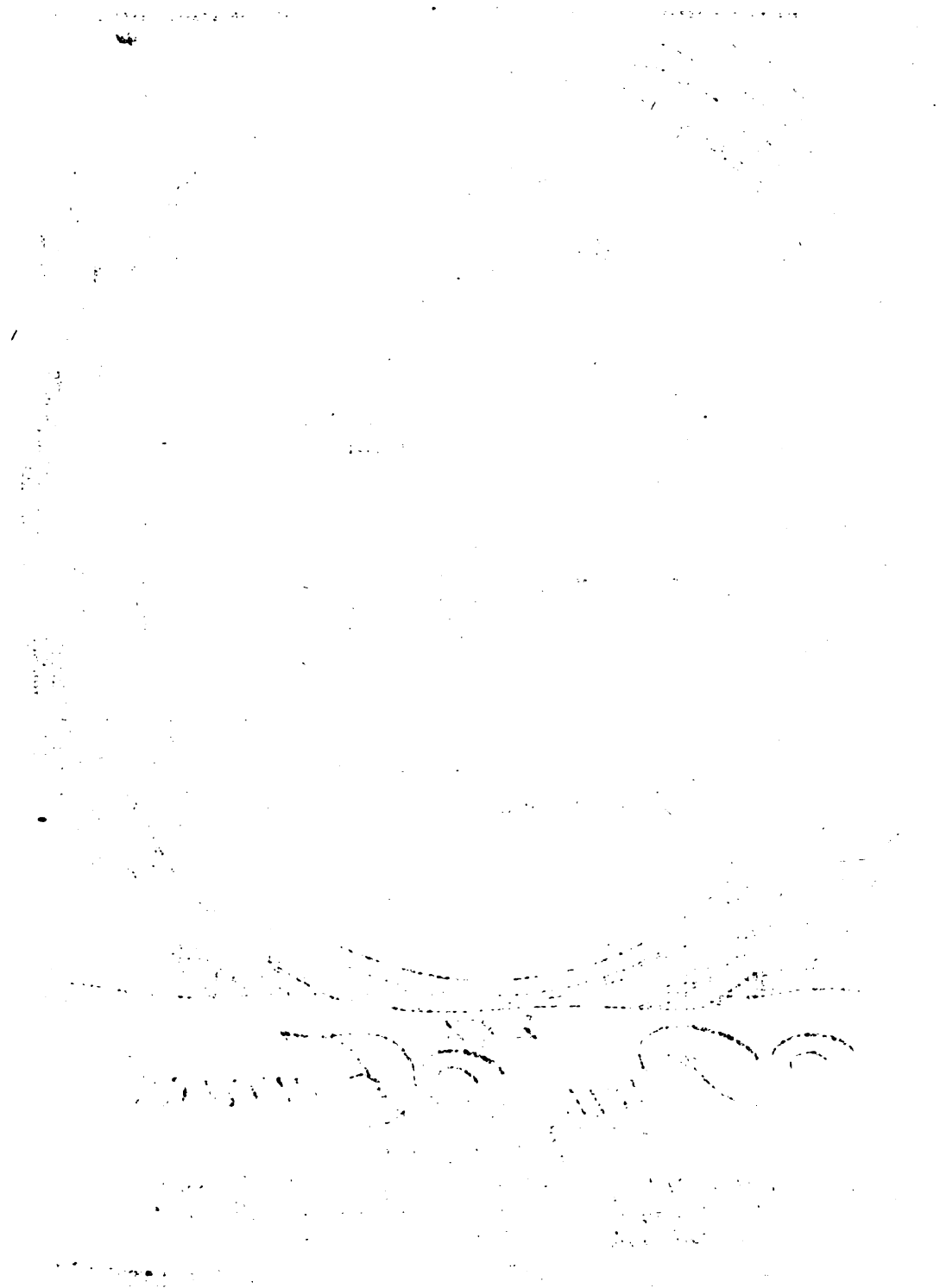
MArcus Reclusius, sive de Reclusis, natione Pedemontanus, & in Astensi Diocesi natus, Carmelitici sui Ordinis in Sacra Theologia Magister & Doctor, atque etiam in Papiensi universitate Laureatus. Cremonensi in Conventu Theologiam plures per annos docuit, ubi & Prioris munus exercuit. Provincialis quoque Longobardiæ suæ Provinciæ fuit renunciatus; cui inter alia beneficia, cum illam regeret, in eam collata, Vicinovi Conventum in Taurinensi Diocesi (ob portentosam Dei Matris Imaginem valde inclytum) anno 1498. adjecit, ab Alexandro VI. Cardinalis Dominici de Rovere precibus obtentum, uti Lezana ad annum 1330. testatur, & a Brevis quodam Julii II. anno 1505. edito colligitur, in quo Marcus *de Reclusis de Butiglieria* compellatur. Anno 1502. cum ejusdem Provinciæ Præfectura iterum esset donatus, ab eodem Alexandro VI. in mense Septembris Ordinis Generalis Vicarius creatus est, cum potestate Generale Capitulum die Pentecostes sequentis anni in Papiensi Civitate convocandi: ac præterea cum facultate eidem Capitulo præsidendi, *si in hujusmodi Capituli celebratione (sunt verba Brevis) Generalis Magister ex aliquo impedimento interesse non possit, & etiamsi interim præfatus Generalis Magister decedere contingeret*. Erat enim in vivis etiamdum Generalis Pontius Raynaudus, etsi extra Italiam, atque Avenione, & forte fortuna, aut senio, aut aliqua infirmitate impeditus, Capitulo interesse non poterat.

Attamen sub idem tempus Generali Raymundo extincto, nec Marcus Reclusius Capitulo præfuit, nec Capitulum in Papiensi Civitate fuit celebratum; sed idem Alexander alio

alio Brevi suo diei 15. Januarii 1503., priori omnino abrogato, Petrum Terassem Generalem Vicarium, & Præsulem Capituli, Placentiæ deinde celebrati instituit.

Ceterum Marcus noster sui ævi celeberrimus Concionator fuit; tantaque erat Populi frequentia, qui ad ipsum Concionantem confluebat, ut Quadragesima quadam cum in Cremonensi Cathedrali verbum Dei prædicare ipsi contigisset, in publica Civitatis platea, ut ab omnibus audiretur, concionari fuerit coactus. Præterea a nostro Cosmate Villiers *Bibl. Carm. tom. 2.* vocatur: *Vir tum morum integritate, tum prudentia, tum observantiæ Regularis zelo illustris*, Scripsit *Defensorium* contra sui Ordinis obrectatores. De quo libro loquuntur Bernardus de Montfaucon *Bibl. Bibliothecar. M. SS. tom. 2.* Philippus Labe in *Supplemento 4. Novæ Bibl.* & Andreas Rossetti in *Syllab. Script. Pedemontis*. Fato cessit Januæ circa ann. Repar. Salutis MDIII.

Inter Generales Ordinis Præsules Marcum Reclusum hic reposuimus, Chronologicam seriem Caroli nostri Caporalis secuti, tum etiam quod Generalem Ordinis Vicarium in Brevis Alexandri VI. nominatum eundem invenimus. Ceterum, num hujusmodi munus ipse aliquando exercuerit, Ordinemque rexit (ingenue fatendum) nec legimus, nec certo possumus affirmare.

XXX
Petrus Ferrasse
Prouincialis

ab Alexandro VI. 1503 in ditionibus Picariis G^{ra}lis. Placentia in
Comitijs 3 Iulij 1503 electus G^{ra}lis. Proffuit annis 9. Decessit
die 18 Iulij 1512. Aetate sua an.

Arnold. K. Wasterham. Scul.

XXX.

P E T R U S T E R R A S S E .

Petrus Terrasse, five Terasses natione Hispanus, atque in Catalonia ortus, Carmeliticum Institutum amplexus, Provinciæ Provinciæ in Gallia adscriptus est, ideoque Provincialis, five Provensalis adpellatus. Vir sane in divinis Scientiis eruditissimus, Concionator egregius, atque in rebus agendis sollertissimus. Hinc eo existimationis, & auctoritatis apud Ordinem suum pervenit, ut præter alias dignitates, & honores, quibus fuit insignitus, in Generali Nemaufensi Capitulo anno 1498. Provinciæ Romanæ Provincialis, præterea Ordinis Generalis Procurator, atque etiam Generalis in Italia Vicarius cum plenitudine potestatis fuerit electus, facultate ei simul tributa Provincialem creandi Neapolis.

Summo Pontifici Alexandro VI. vel maxime arrisit. Namque anno 1501. Commissarius, Collector, atque Apostolicus Legatus ab eo in Civitate, & Comitatu Avenionensi fuit destinatus, pro taxis ob bellum contra Turcas colligendis, tam decimæ super Clericorum bonis; quam vicesimæ quoad illa Hebræorum.

Interea Generalis Raynaudi obitu secuto, idem Pontifex peculiari suo Brevi diei 15. Januarii 1503. Terrassem totius Ordinis Generalem Vicarium, ac futuri Capituli Præsulem creavit; quo deinde Capitulo Placentiæ concito die 3. Junii 1503., fuit idem Terrasses Patrum omnium communi plausu, plenisque suffragiis universi Ordinis Generalis Prior renuntiatus.

. *Non arte, nec armis,
Nec Pactoli opibus fultus, nec Perside gaza
Carmelitarum fit Pastor primus Ovilis:*

X

Sed

*Sed probitas , sed cana fides , sed vita pudica ,
Et mores sacri , & virtus elata nivali
Curru ad Carmeli sacri fastigia summa
Extulit*

Sic de ipso cecinit Paulus Pansa Genuensis in *Sylva extemporalis* .

Incredibilis sane fuit vigilantissimi hujus Præfulis sollicitudo , ac zelus pro ordine præsertim , ac Regulari observantia restaurandis , ubicumque vel languentem , vel collapsam eam aspiceret ; hinc statim Provinciæ visitationem , auctoritate etiam Apostolica munitus , suscepit : nimirum Angliæ , Flandriæ , Germaniæ , Galliæ , atque Italiæ ; ita in cunctis prudentissime se gerens , ut Principum , ac Procerum ; æque ac Pontificum Alexandri VI. ac Julii II. amorem sibi conciliaverit . Ubi in Italicas excurrit Provincias , Generale totius Ordinis Capitulum Neapoli in Carmeli Majoris Cœnobio celebravit , die videlicet 16. Maii 1510.

Denique Religionem suam tanto cum studio , atque utilitate novennium moderatus , lethifero morbo correptus est , & naturæ commune persolvit tributum XIV. Kal. Octobris anno a Virgineo Partu MDXI. Julio II. Summo Ecclesiæ Antistite .

Hujus obitum Allegrius noster putat Neapoli accidisse , etsi nullum hujus rei in Neapolitano Archivo nostro extet monumentum .

Res

Res memoria digna sub Terrassis regimine.

1503. **G**eneralia Comitia , quæ ex superioris Capituli præscripto Lugduni erant celebranda , deindeque , postulante Galliarum Rege , a Pontifice Papiam translata , hoc anno Placentiæ habentur , in iisque Petrus Terrasses Generalis Prior renunciatur , & Generalis Ordinis Procurator Bernardinus Landuccius , sive a Senis nuncupatus . Varia statuta in eo conduntur Capitulo , præcipue circa studia , & Graduatōs , qui ea etiam tempestate *erant quasi plus , quam Patres simplices* , ut & circa Conventuum Reformationem . Præterea plures poenæ decernuntur contra Ludovicum de Lira , prætensæ Albiensis Congregationis caput , quæ recenter in Gallia sub Regis auspiciis , & Cardinalis Georgii , in illis Regionibus Apostolici Legati , incæperat , sine Ordinis Generalis Prioris consensu , ac venia , quæque non leves deinde molestias Generalibus , & Religioni attulit . *En Papy. Ord.*

Ad eundem hunc annum Lezana noster , neque jam ad annum 1443. ut alii malunt , Beati Aloysii Rabbatæ obitum rejicit , a *Randatio* adpellati , qui locus , ubi occubuit , est . Ortum hic habuit in Drepani Monte , sive juxta alios , in Drepani Urbe ipsa , ubi in nostro SS. Annunciationis Conventu Carmeliticum habitum induit . „ Deinde (subdit Roccus Pirrhus in sua Sicilia Sacra) Randazensi sui Ordinis Conventui præficitur Prior , ubi solito more pane , & aqua nutriebatur , asperrimo cilicio semper præcinctus , charitate flagrabat , maxima erga pauperes , quibus eleemosinas suppeditabat continuas . „ Dum Fratrem sibi subditum zelo honoris Dei reprehenderet , & ad meliorem frugem ducere conaretur , a scelesto viro Joanne Catuluccio , Monachi germano , Randazensi , in fronte sagitta transfigitur , & hora , ac die obitus prænuntiatis , ibidem die 8. Maii , ætatis annorum sexaginta requievit in Domino Sicut in vita , & in morte , ita post mortem multis claruit miraculis , quæ in publicas tabulas redacta die 5. Maii 1533. per Antonium de Lignamine Archiepiscopum Messanensem præcibus Randazensium , & iterum anno 1573. 20. Augusti per Archiepiscopum Joannem de Retana , instantibus Carmelitis , transmittuntur ad Sedem Apostolicam . *Hactenus citatus Auctor.*

Memoratæ Informationes , ac Processus a nostro Daniele referuntur *Specul. Carm. tom. 2. par. 1.* ubi in illis anni 1573. animadvertit , ultra triginta vices Aloysium *Beati* titulo vocari . *Auctores citati, & alii.*

1504. Julius II. speciali sua Bulla confirmat , approbat , iterumque concedit cunctas Indulgentias , quas Ordini nostro Sixto IV. ejus Patruus largitus est Bulla , quæ incipit , *Dum attenta* , aliasque novas cumulavit . *Bull. Carm. tom. 1.*

1505. Idem Pontifex abrogat , ac revocat omnes Conventuum Reformatores in nostris ultramontanis Provinciis , quacumque dignitate præditos , uni Generali eisdem reformandi potestate concessa ; & insuper Reges , Principes , ac Prælatos hortatur , ut eidem Generali gratiam omnem , & auxilium præstent . Bulla hæc edita est Generalis Terrassis rogatu , dum Parisiis plures molestias ab Albiensis Congregationis defensoribus patiebatur . *Bull. Carm. tom. 1.*

1506. Hoc anno Carmeli Religio Sardinia Insulam ingreditur , ibique a Patribus nostris Cataloniae Provinciae varia extruuntur Cœnobia ; quæ , sensim adaucta , Sardinia Provinciam hodie componunt . *Lezana* .

1507. Cum vacasset Commenda S. Salvatoris Serini , Diocesis Salerni , ex libera abdicatione ab Alphonso Antiocheno Patriarcha S. Sedi facta , qui nostræ SS. Virginis Mariæ Neapolis Imagini singularem profitebatur pietatem : Julius II. , Alphonso vel maxime postulante , Bulla sua Conventui nostro , atque Ecclesiae Carmeli Majoris Neapolis Commendam illam cum omnibus juribus , ac redditibus donat , ac perpetuo unit , *pro oneribus illius Sacristiae supportandis* . Fuit deinde ibidem parvus extructus Conventus , Innocentianæ Suppressionis tempore abolitus . *Bull. Carm. tom. 1.*

1510. Generalis Petrus Terrasses Generale Capitulum convocat , ac celebrat in Regali Carmeli Majoris Neapolis Cœnobio , ea tempestate fati inclyto , ob tot miracula , quæ Dei Matris S. Mariæ , vulgo *della Bruna* nuncupata , edebat simulacrum . Eo in Capitulo inter alia decreta illud & conditur , ut in cunctis Ordinis Cœnobiis die 19. Septembris officium S. Januarii Martyris singularis Civitatis , ac Regni Parthenopæi Patroni , quotannis recitetur . Insuper Generalis Ordinis Procurator Bernardinus de Senis iterum confirmatus est . *Ex Papy. Ord.*

Res sane ploratu dignissima eodem hoc ævo Capitularibus , aliisque Fratribus nostris , post Capitulum in Siciliam redeuntibus , accidit , quam hisce verbis Joannes Nauclerus in *Chronico memorabilium* retulit .

„ Anno 1510. Fratres Ordinis B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo
„ Generale sui Ordinis in Neapolitana Civitate Capitulum celebrantes,
„ dum ad sua quisque redire disposuerat , Capitulo jam terminato , Pro-

„ viii-

„ vincialis, Priores, & Fratres de Infula Siciliae navem intrantes, ver-
 „ sus Siciliam navigare ceperunt, cum vero altum mare mediterranea-
 „ neum aliquandiu fulcassent, Piratae ex Africa Saraceni, irruptione
 „ facta, omnes simul numero quinquaginta cum navibus captos aduxe-
 „ runt, sed quorsum sint delati, nec hodie certum habetur. *Ita Nau-
 clerus.*

1511. Circa haec tempora prodigium valde notabile in Bruxellensi
 Civitate contigit, quod hic nos in gloriosissimae Dei Matris laudem
 iisdem verbis per illustris Antonii Sanderi in medium proferemus. Hic
 itaque in sua *Brabantia illustrata* ita scribit: „ Leo Bruxellis erat,
 „ diutino cum hominibus convictu cicur factus, & vix praeter ipsam
 „ Leonis speciem Leonini aliquid praeferebat, jamque passim experien-
 „ tia docuerat non timendum. Ducebatur per plateas: Leo videbatur;
 „ erat agnus. Dum, ut saepe, obambulat post rhedam Domini sui, pue-
 „ rulus (Daniel Pinus e nobili oriundus domo) sensit ferocitatem;
 „ etenim patulo rictu puerulum aggreditur, & ad usque pectus condens
 „ faucibus, tantum non absorbet. Mater vidit, & non ausa gressu
 „ ad filium, voto currit ad Divam Carmeli. *Maria* (en votum) *tuo*
 „ *dabitur Ordini filius, si illaesus dentes evadat Leonis: audi Scapula-*
 „ *ris Mater.* Haec dixit, illa audiit, & intactum puerum molliter
 „ deposuit Leo. Voti rei Parentes, Filium in Carmelitano Ordine ob-
 „ tulerunt; dicavit ille se Sospitaticae suae Divae, vitamque in illius
 „ finivit obsequio. Hucusque Auctor laudatus. *Daniel Vineae Carm.*

Moritur eodem anno, die 18. Septembris, Generalis noster Petrus
 Teraffes, atque Apostolicis litteris Bernardinus Landuccius, tunc tem-
 poris apud S. Sedem Generalis Procurator, Ordinis Generalis Vicarius
 creatur. *Lezana.*

1512. Hoc anno Ven. noster P. Petrus Joannes Rubeus magnum
 pietatis suae specimen exhibuit, in Gallici Exercitus, post Ravennam
 Civitatem captam, direptione, a Hieronymo Rubeo illius, & Ge-
 neralis nostri Joannis Baptistae Rubei consanguineo hisce verbis relatum.
 „ Nec diu post, cum tumultus nonnihil deferbuisset, Germanus Miles
 „ Divi Joannis Baptistae Aedem (Conventus nempe Carmelitarum) in-
 „ gressus, impie SS. Christi corporis Hostiam, ut argenteum, in quo
 „ includebatur, loculum suffuraretur, in terram dejecit. Quo facinore
 „ graviter commotus cucullatus Carmelitanus Petrus Joannes Rubeus,
 „ Dominici Avi mei Frater, ad quem fuerat facinus delatum, accur-
 „ rens, nec quidquam haesitans, ad eum conversus: loculum istud, in-
 „ quit,

„ quit , mihi reddito , improbe : ille stupidus , & timore perculsus , ne
 „ verbo quidem prolato , cum loculum restituisset , Rubeus corporis
 „ Christi repositam ibi Hostiam , perpaucis , quos in via reperit , acci-
 „ tis , ut se divinam ferentem Hostiam cereis accensis comitarentur ,
 „ ad Alphonfi Estensis Ferrariæ Ducis hospitium , quod secundo ab
 „ Urbe lapide aberat , detulit &c. *Rubeus in lib. 8. Histor. Revenne ,*
 „ *Bzovius sub hoc anno .*

Eodem anno ob bella , quæ iis temporibus Italiam vexabant ,
 quæque Capitularibus iter difficillimum reddebant , Julius II. ad alium
 annum Generale Capitulum transtulit ; idque etsi a præcedenti Capitu-
 lo in Barcinonæ Conventu fuerat indictum , idem tamen Pontifex aliis
 Apostolicis litteris præcipit , ut Senis habeatur , tamquam capaci , ac
 Romæ viciniore loco . Licet postea ne Senis quidem fuerint Comitia
 celebrata . *Bull. Carm. tom. 1.*

XXXI

Baptista Hispaniolus
Mantuanus

Electus Græcis in Comitibus Romæ habitis 22. Maji 1513. Pro
curatoris 3. Decembris Mantuæ die 20 Martij 1516. Etatis sue an. 66.

Arnold. Van Wierhouwer Scul.

XXXI.

VEN. BAPTISTA HISPANIOLUS.

Natus est Baptista in Urbe Mantua die 15. Aprilis 1448. Ne Petro Hispano vetustissimæ sane gentis, ideoque a Parente *Hispanus*, sive *Hispaniolus*, atque a Patria *Mantuanus* vulgo adpellatus. Apud Trithemium coævum Scriptorem audit: *Vir in divinis Scripturis eruditissimus, & in secularium litterarum scientia nulli secundus, Sacræ Theologiæ Doctor, Philosophus insignis, Poeta, & Orator celeberrimus, Latine lingue decus, & Græcæ clarus interpres, metro excellens, & prosa &c.* Circa annum Christi 1464. Carmeli lanas in Patria sua induit, in illustri Mantuanæ Congregationis Conventu; ubi adeo doctrina, & pietate claruit, ut sexies Generalis ipsius Vicarius fuerit creatus; ac postremo, anno 1513. Generalibus Ordinis Comitibus, ob Terrassis obitum, Romæ habitis, Baptista noster unanimis omnium suffragiis, etsi ab Urbe, ac Capitulo tunc temporis abesset, a Congregationis Præfectura ad supremam totius Ordinis dignitatem evectus est.

Hac sublimi Sede donatus pius, & æque doctus Præsul hic noster, *quæ & quanta pro commissi sibi gregis conservatione gesserit, quis enarrare poterit?* inquit Lezana. Eodem tempore, quo maximo cum studio, sollertiaque Ordinis Regimini vacabat, a Leone X. S. P., cui valde erat acceptus, cuique unum ex ejus operibus inscripserat, nimirum *Fastorum lib. XII.*, sive de *Sacris Diebus*, Apostolicus Legatus missus est, ad pacem Franciscum inter Galliarum Regem, & Mediolani Ducem conciliandam, Apostolicis litteris diei 13. Julii 1515., ut ex Bibliotheca Urbini Ducis patet, quæ in Vaticana adservatur, in Codice signato 1512. pag. 4.

Sed quemadmodum invitus ipse ad Carmeli celsissimam
di-

dignitatem euectus fuerat, sic triennio vix elapso, eadem se sponte abdicavit, ut vulgo autumant Scriptores, tantæ illi moli se imparem ratus, utque Deo, suisque studiis liberius vacaret. Parum tamen abdicationi suæ superstes fuit; siquidem gravi morbo correptus, Mantuano in Cœnobio diem clausit extremum XIII. Kal. Aprilis anno Reparatae salutis MDXVI. ætatis suæ LXVIII. Ecclesiæ clavum tenente Leone X.

Quod si verum est, Baptistam Generalatu ante mortem se abdicasse, dicendum sane erit, paullo ante, quam fato cederet, renunciationem suam contigisse: etenim die 30. ejusdem mensis Martii, atque anni 1516. in ejus locum Joannes Baptista de Parma Generalis Vicarius successit, ut ex Brevi Leonis X. constat, eo die emanato, quo Pontifex Joannem Vicarium instituens, de Mantuano inquit, *nuper vita defunctus*. Sed quicquid sit, e vita tandem Baptista Mantuanus cum fama, & odore Sanctitatis discessit, ejusque corpus in Mantuano suo Templo conditum est, ubi decenti tumulo adhuc integrum, & incorruptum magna cum veneratione adservatur, ut egomet vidi anno 1760.

In ejusdem magni Viri laudem Sebastianus Murrhus Colmaricænsis sequens contexuit Epithaphium.

D. O. M.

Clauditur hoc saxo vir nulli laude secundus

Maxima Carmeli spesque, decusque soli:

Contulit huic laurum triplicis facundia linguæ

Exculto tantum præstitit ingenio:

Quicquid enim laudis Latium, vel Græcia docta,

Quicquid & Hebræus possidet, hic meruit.

Eximia Mantuani Opera distinctim enumerantur a Cosmate Vlliers *Bibl. Carm. tom. I.* ubi & laudes refert, quæ ipsi a pluribus eruditissimis Scriptoribus congeruntur.

Res

Res memoria dignæ sub Mantuani regimine.

1513. **D**Um Romæ sub novo Pontifice Leone X. Sacri Concilii Lateranensis V. continuatur celebratio, a Julio II. præcedenti anno incæpta; in eadem alma Urbe, atque in S. Martini ad Montes Cœnobio Generale Capitulum noster celebrat Ordo, illuc a novo Pontifice translatum; ubi Præsidente Cardinale Sigismundo Gonzaga Ordinis Protectore, in Vigilia SS. Trinitatis Supremus Ordinis Moderator Joannes Baptista Hispaniolus, seu Mantuanus, etsi absens, creatus est, Generali Procuratore Bernardino Landuccio iterum confirmato. *Ex Papyr. Ord.*

Eo in Capitulo complura, ac varia statuta pro bono Ordinis regimine conduntur. Primo, ne ad sæculares Principes recurrant Fratres, quemadmodum aliis etiam Capitulis fuerat cautum. Secundo, ut omnes nigri coloris induant habitum, ne novo quidem Generali excepto, qui, ut Mantuanæ Congregationis alumnus, griseas induebat vestes. Tertio, ut Provincialium munus sexennium non excedat, præsertim in Italiæ Provinciis. Quarto tandem, ne ad Prælaturas promoveantur, nisi viri probitate, & zelo præstantes, aptique ad Regularem observantiam in Cœnobiis constituendam. *Ex Papy. Ord.*

Generali Capitulo vix absoluto, recentis Congregationis Albiensis Patres, ordinationes, ac minas contra ipsos a Generalibus Capitulis, atque a præterito Pontifice fulminatas parvipendentes, hoc anno, per Ludovicum XII. Galliarum Regem, novum adeunt Pontificem pro suæ Congregationis confirmatione, atque subsistentia; qui Regis postulatibus respondens, eandem Congregationem non modo Bulla sua diei 1. Octobris hujus anni approbat, & confirmat, sed ipsi præterea omnia privilegia, exemptiones, ac gratias, quibus Mantuana gaudebat Congregatio, elargitur. At nova isthæc Congregatio, sicuti non eadem principia, ita nec eundem progressum, ac finem habuit. *Bullar. Carmel. tom. 1.*

1514. Hoc anno P. M. Hugolinus Marengius Longobardiæ Provinciæ alumnus novum Cœnobium solitario in loco, & septem circiter milliaria a Janua distans, ædificat, cui Montis Oliveti nomen tribuit, Priori duntaxat Generali subiectum. In eo autem, aliis adscitis Fratribus, exactissimam observantiam stabilivit, atque omnes, Eugenii IV. mitigatione seposita, primævæ Carmeliticæ Regulæ cum sola Innocentii IV. declaratione se obstrinxerunt; eodem sane modo, quo hodie

Discalceati Carmelitæ nostri illam rigidissime servant . Eadem strictissima observantia diu quidem perduravit : sed postea sensim relaxata , sæculo hoc nostro Cœnobium illud Longobardiæ Provinciæ fuit adjunctum , *Lezana* .

Eodem anno , postulante Generali nostro Mantuano , Pontifex Leo X. Provincialatus munus , ad sexennium antecedenti Capitulo contractum , ad triennium redegit . *Bull. Carm. tom. 1. pag. 464.*

1515. Die 28. Martii hujus anni Avilæ in Hispania a Parentibus non modo genere , sed & pietate conspicuis in lucem feliciter prodiiit Seraphica Virgo Theresia , Carmelitici Ordinis fulgentissimum Sidus , totque Sanctimonialium , & Religiosorum fœcundissima Mater . Eaque orta est duos & triginta ante annos , quam ex Averni tenebris erumperet Hæresiarcha Lutherus , Virginibus Deo sacris , ac monastico statui infestissimus . Hinc cecinit Poeta :

Triginta ante duos est natus in Orbe Lutherus

Annos : quam Virgo nata Theresia fuit .

Ut quia Virgineos curabat tollere cœtus

Ille Deo Sacros , jungat & ista novos .

Hoc anno Annales suos claudit morte præventus Venerabilis noster Lezana , ideoque desunt nobis , quæ ipse magno labore a variis collegit Auctoribus , quibusque hætenus usi sumus . Hinc in posterum oportet res aliunde quærere .

1516. Circa hæc tempora Cardinalis Sigismundus Gonzaga Ordinis nostri Patronus concedit , ac nostræ Mantuanæ Congregationi Ecclesiam adjungit , vulgo *S. Maria del Frassino* appellatam , miraculo , quod ibidem circa annum 1505. accidit , valde spectabilem . Portentum autem istiusmodi fuit . Eo in loco e Fraxini arbore Dei Matris Imago pendebat : duo villici , qui currum ducebant , illinc transeuntes , duas cereas candelas furati sunt , quæ ad simulacri illius pedes a piis hominibus positæ fuerant . Virgo istorum avaritiam , atque irreverentiam eodem temporis momento prodigio ulta est ; nam , ait Historicus , *appensas dum auferunt candelas , obmutuerunt duo , immobile plastrum , quo vehebantur , immobiles & boves steterunt* . Facinus illi ubi cognoverunt , ad Virginem recurrunt , a qua novo miraculo veniam simul , eloquium , & motum impetrarunt . *Recurrunt boves , & viri ipsi , soluta jam lingua , Mariam adorant* . Evulgato deinde miraculo , Episcopi jussu Ecclesia fuit ibidem in Virginis honorem constructa , atque a miraculo ipso *S. Maria del Frassino* nuncupata . Eaque tunc temporis Patribus nostris do-

donata, eodem in loco ædificarunt Cœnobium. *Dunefmundus in histor. Mantuana par. 2. lib. 6. § 7.*

Die 20. Martii ejusdem anni 1516. Mantuæ fato cessit Generalis noster Baptista Hispaniolus, sive Mantuanus. Eo defuncto, Pontifex Leo X. duo Pontificia Brevia edidit. Primum sub die 30. ejusdem mensis Martii, quo Generalem totius Ordinis Vicarium Joannem Baptistam de Parma instituit, amplissima cum potestate, eademque cum illa, qua Generales gaudent Priores.

Ex quo sane apertissime inferitur, quam valde vapulet Possævini, aliorumque opinio, qui autumant, Baptistam Mantuanum extremis suæ vitæ annis, ac tertio post Generalatus adeptionem, munere illo se abdicasse. Siquidem, si id verum esset, cur post ejus obitum Generalis Vicarius, qui Religionem regeret, foret destinandus? Præterquam quod idem Pontifex Baptistam in suo Brevi ad extremam usque vitam Generalem Ordinis Priorem adpellat; inquit enim: „ Cum quondam Baptista Mantuanus, dum viveret, totius Ordinis Fratrum B. Mariæ de Monte Carmelo Prior Generalis, nuper fuerit vita functus,; & paulo post per Mantuani obitum Religionem sine Præsule dicit, *et ne sine Capite existat*, Generalem instituit Vicarium. Igitur ipse solus quoad vixerit Supremus Ordinis extitit Præfectus. Verum tamen est, Baptistam de Parma, vivente adhuc Mantuano, Vicarium Generalem quidem fuisse, ut ex eodem Brevi colligitur, at non totius Ordinis, & absolutum; sed Prioris tantum Generalis, et ipsi subiectum; ab eodem Romæ in sui locum successum, dum ille morbo forsan prægravatus in Patrium secessit Cœnobium, ubi diem supremum obiit.

Altero vero Brevi, die 7. Aprilis ejusdem anni edito, S. Pontifex Mantuano Conventui assignat, atque unit cuncta bona, ac pecuniam a Generali post mortem relicta, quocumque jure non obstante, quod super illis habere quomodolibet possent, sive Religio, sive alii Mantuanæ Congregationis Conventus. Prodiit autem illud Breve, postulante Sigismundo Cardinale Gonzaga, Mantuano, atque Ordinis Protectore. *Bull. Carm. tom. 1.*

Sed ut ad Mantuanum, nostrum præclarissimum Præsulem, redeamus, libet ejus brevissimum Regimen Carminibus claudere, quæ ipsemet, ingravescente jam ætate, & quasi proximæ mortis præsciis condidit, quæque eruditionem ejus simul & pietatem ostendunt; suntque sequentia:

*Ad senium veni, stadium vitale cucurri,
 Et fero jam dudum pro pugione rudem.
 Liber ab hoc tandem mortali corpore vadam
 Ad superos, vel quo me Deus ire volet.
 Ipse mihi Pater est, quocumque vocaverit, ibo:
 Et mala non ægra singula mente feram.
 Me tamen illius precor, ut Clementia blande
 Suscipiat, sceleri nec sit acerba meo.
 O populi, pacem, qui me coluistis, habete,
 Et pro me accensis sacrificare focus.
 Tu quoque Carmeli Montis longæva Propago
 Spiritui fac sis officiosa meo.
 Crebra Sacerdotes pro me libamina Christo
 Reddite, & ad veniam sollicitate Deum.*

Auctor tom. 2. in fine, sub titulo: *Suæ Vitæ Epitome; ad Posteritatem.*

XXVII

Joannes Baptista Secchia
Parmensis

a Leone X 30 Martij 1526 institutus Vicarius Gñalis Praefect
Statu suo obiit 35

Arnold. F. Waterhout fecit

XXXII.

JOANNES BAPTISTA SECCHIA.

Joannes Baptista Secchia, a Carolo Vaghio a Sedulis (potius a *Situlis*) compellatus, ab aliis vulgo a *Parma*, quæ Civitas Longobardiæ est, ubi anno a Partu Virginis 1462. natalem diem habuit. In Patrio Conventu, qui tunc nondum erat Mantuanæ Congregationi adjunctus, Carmelitico Ordini nomen dedit, indeque anno 1509. ad Mantuanam Congregationem transivit: in qua primum Parmensis Conventus Prior anno 1511., posteaque anno 1512. illius S. Chrysoconi Urbis Romæ, simulque Congregationis Generalis Procurator electus est. A Generali Baptista Mantuano, adhuc vivente, Ordinis Generalis Vicarius, & Visitator fuit destinatus, omnimoda cum potestate, atque jurisdictione super omnes Fratres, & S. P. Leo X. *occurrente obitu dicti Baptistæ*, Capituli Generalis Præfulem, & Generalem Vicarium eundem etiam creavit, ut ex infra-scripto ejusdem Pontificis Brevis satis manifesto elicitur.

Secuto deinde Baptistæ Mantuani obitu die 20. Martii 1516., idem Pontifex Leo X. speciali suo Brevis sub die 30. Martii ejusdem anni Joannem Baptistam de Parma totius Carmelitici Ordinis Apostolicum Generalem Vicarium declaravit, amplissimis cum hujusmodi facultatibus: „ Cum potestate per te, vel per alium, seu alios, quoscumque Conventus, domos, & loca dicti Ordinis visitandi, corrigendi, puniendi, reformandi, & demerentes deponendi, Studentes ad gymnasia ordinandi, idoneos ad Magisterii, & alios gradus promovendi, taxas Priori Generali debitas exigendi, Generale Capitulum pro futuri Prioris Generalis dicti Ordinis electione, ubi melius tibi videbitur, quan-

„ to-

„ tocitius poteris , & alia Provincialia Capitula congregan-
 „ di, & celebrandi, electiones quaslibet faciendi, & electos
 „ confirmandi, nec non alia omnia, & singula in præmis-
 „ sis, & circa ea necessaria, & opportuna, & quæ ad Prio-
 „ ris Generalis Officium quomodolibet pertinent faciendi, man-
 „ dandi, & exequendi, donec novus Prior Generalis per
 „ Fratres dicti Ordinis electus, & confirmatus fuerit &c.

Omnibus hisce amplissimis facultatibus usus est Joannes Baptista summa cum prudentia, ac zelo, præter Generalis Capituli præfecturam, quod celebrare nequivit, morte præventus sub initium mensis Aprilis anno a Christi Nativitate MDXVII. Nam die 16. ejusdem mensis aliud Apostolicum Breve emanatum adspicitur, quo idem Pontifex Leo Generalem Vicarium, & Generalis Capituli Senis celebrandi Præfulem, Bernardinum Landuccium Senensem instituit. Eo igitur tempore e vita discessit Joannes Baptista de Parma in S. Chryfologi Urbis Romæ Conventu ætatis suæ anno LV., postquam universum Ordinem Generalis Vicarii munere annum dumtaxat moderatus est.

Quæ hæcenus de Joanne Baptista dicta sunt, ex duobus Leonis X. Brevibus eruimus, a Bullario nostro *tom. I.* relatis: atque etiam a Carolo Vaghio excerptimus suis in Commentariis Congregationis Mantuanæ *pag. 263.* ubi Joannem compellat: *Virum pietate, litterisque percelebrem, & inter doctos sui temporis connumeratum, Concionatorem egregium, & ardentissimum &c.*

XXXIII

Bernardinus Landuccius
Senensis

a Julio II. 1512. et Leo X. 1513. Vicarius Gr̃alis
institutus. Senis in Comitatu Mag. 1517. electus Gr̃alis Prae-
fuit annis 7. Decessit Romae 23. Martij 1523. Aetatis suae an

Arnold. K. Westerkamp. Scul.

XXXIII.

BERNARDINUS LANDUCCIUS.

Bernardinus Landuccius, natione Hetruscus, patria Senensis, ideoque *de Senis* etiam nuncupatus, Carmeliticum Institutum in Longobardiæ Provincia amplexus, atque in Januæ Cœnobio professus est: a Lucio nostro nuncupari meruit: *Theologus insignis, & Philosophus egregius: utpote qui in utroque genere scientiæ clarus effulsit*. In maximo fuit apud Ordinem suum existimationis gradu, cujus sane rei insigniores ab ipso gesti honores satis luculentum præbent testimonium. Fuit enim primum Hetruscæ Provinciæ Provincialis Prior, quo caractere Generali Capitulo, Placentiæ anno 1503. celebrato, interfuit, ibique a Generali electo Petro Terasse Generalis Ordinis Procurator institutus est, quo in munere in sequente Generali Capitulo, Neapoli habito anno 1510., iterum confirmatur. Terasse anno 1511. extincto, Apostolico Brevi Generalis Ordinis Vicarius, proximique Capituli Præses a Julio II. creatus est; quod cum bellorum causa ad alium annum translatum esset, per alium & annum, alioque Brevi in eodem munere Landuccius fuit prorogatus. Habitis deinde Romæ Generalibus Comitibus 1513., ac Baptista Mantuano Generali creato, Bernardinus Ordinis Generalis Procurator tertio nominatus est, simulque Romanæ Provinciæ Provincialis. Defuncto deinde triennio post Baptista Generali, postque ipsum Joanne de Parma Apostolico Generali Vicario, a Leone X. idem Bernardinus in hujus locum subrogatus est, *utpote quem experientia in hujusmodi officio religiose, & prudenter se gessisse, & omnia ad tale officium spectantia, quoad fieri potuit, exercuisse, & perfecisse docuit*, ut Apostolico in Brevi diei 16. Aprilis 1517. exprimitur, quo Pontifex

fex non modo Generalem Vicarium, & futuri Capituli Præfidem illum declaravit, sed etiam ei potestatem fecit absentium Provincialium supplendi suffragia.

Iis igitur Generalibus Comitibus Senis hoc anno 1717. celebratis, Landuccius ipse ad supremam Ordinis Præfecturam communi omnium plausu evehctus est. Munus hoc ubi capeffivit, Provincias statim visitandas sibi suscepit, Apostolici Commissarii auctoritate non modo munitus, sed etiam Leonis Pontificis Apostolicis litteris Tolosano Senatui, nec non Laurentio de Medicis Urbini Duci, suoque Nepoti, in Gallia tunc temporis commoranti, eidemque Ludovico Galliarum Regi missis, ut ei pro libero officii sui, & Apostolicæ Commissionis exercitio patrocinium, & auxilium præstarent suum. Visitavit itaque primo Albiensem Congregationem noviter erectam, quæ tunc Reformationis specie Religionis Præfectos haud parum exagitabat, deinde omnes alias Galliæ, ac Germaniæ Provincias, in cunctis veram Reformationem, exactissimamque Regularem Observantiam, ubicumque opus erat, stabiliendo.

Hiscæ, aliisque gloriose gestis, Bernardinus, dum alterius Generalis Capituli celebrationi, jam Neapoli indicti, animum intendebat, annis non minus, quam laboribus fractus, Romæ gravi morbo correptus est, ubi tandem vitam cum morte commutavit vi. Kal. Aprilis MDXXIII. septimo sui Generalatus anno, Hadriano VI. Christi Ecclesiam moderante. Obiit in Veteris Transportinæ Cœnobio, ubi etiam conditus est. Ejus vero cineres fuerunt postea, Nicolai Audethii Generalis jussu, ad Templum S. Martini ad Montes translatis, ubi aptissimo in tumulo adhuc jacent, cum ejus Icone, & sequenti cum titulo:

D. O.

D. O. M.

Bernardino Landuccio Senensi
 Viro doctrina incomparabili
 Carmeliticæ Religionis
 Antistiti Præstantissimo
 Hic Audeth Successor Pientifs. f. c.
 MDLXII.

Res memoria dignæ sub Landuccii regimine.

1517. **M**Ortuo hoc anno Generali Ordinis Vicario Joanne Baptista de Parma, in ejus locum a Leone Summo Pontifice Vicarius, ac futuri Capituli Præses Bernardinus Landuccius substitutus est: alioque Brevi diei 26. Aprilis potestatem ei facit eodem in Capitulo Provincialium absentium supplendi suffragia, aliosque in eorum vicem subrogandi. *Bull. Carm. tom. 1.*

Sequenti mense Maii, die Pentecostes Festo, Senis Generale Capitulum celebratur sub ejusdem Vicarii, atque Apostolici Præsidis Bernardini Landuccii auspiciis: quo sane in Capitulo idem Landuccius cunctis suffragiis Generalis totius Ordinis Prior electus est; & quoad Procuratoris Generalis munus statuitur, *quod nullus sit Procurator Ordinis, nisi Reverendissimus Pater Generalis, & quod ipse non habeat providere, nec aliquid dare pro taxatione dicti Procuratoris.* Etsi in sequente Capitulo suffragium tulisse legatur Simonem quemdam, qui Ordinis Procurator dicitur. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Pontifex Leo X. Pontificiam Constitutionem circa Provincialium regimen renovat, præcipiens, ne eorum officium in posterum, & in perpetuum triennium excedat. *Bull. Carm. tom. 1.*

Sub idem tempus teterrimum illud Septemtrionis monstrum Martinus Lutherus hæreseos suæ dirum venenum vomere cœpit, quæ sane Ecclesiæ, Sanctæ Sedi, atque omnibus Religionibus exitio fuit, in quas potissimum, una cum Calvino ejus Sectatore, investus est. Eoque tempore Ordo præcipue noster tot sua Cœnobia destructa, spoliatas Ecclesias, occisos, aut expulsos Fratres, ac demum sex Provincias desolatas, ac perditas omnino vidit; nimirum Bohemiæ, Saxoniam, ac Daciæ primum, indeque Angliæ, Hiberniæ, & Scotiæ Provincias. *Histor. Eccles.*

Z

Ne-

Neque vero (inquit Cardinalis Bellarminus lib. de Monachis) novum est hoc hæreticorum adversus Monachos bellum, neque recens mali dæmonis artificium, per Monasticæ vitæ oppugnationem Ecclesiam universam petere. Sicut enim quotquot fuerunt unquam pii Scriptores, tum sermonibus, tum scriptis libris, hoc genus vitæ laudibus in Cælum extollere conati sunt; sic nulli fere unquam hæretici extiterunt, qui vel nomen Monachorum pati potuerint. Hinc merito tanquam suspecti, aut certe parum pii notantur, qui Religiosis Ordinibus infesti sunt. Addit Daniel a V. M.

1518. Die 12. Junii hujus anni idem Leo Pontifex Bullam edidit, quæ incipit: *In Apostolicæ Sedis*, qua nostrum P. M. Stephanum de Bassignana, Governatorem, ac perpetuum Administratorem constituit *in spiritualibus, & temporalibus cum mero, & mixto imperio, & gladii potestate* Gorgonæ Insulæ, quæ primum Carthusianorum erat, posteaque ab eis derelicta, ideoque frequentibus Piratarum incursionibus subjecta: potestate etiam Stephano concessa, alios post ejus obitum cum eisdem juribus, & facultatibus destinandi, ac pariter unum, aut plura Religionis suæ Cœnobia in Insula illa construendi, aliisque cum facultatibus, quas in eadem Bulla legere est. *Bullar. Carm. tom. 1.*

Gorgona, ut ipsam Ferrarius in suo Lexico Geograph. describit, „ est Insula parva Italiæ inter oram Thusciz, & Corsicam, alias sub „ dominio Pisatorum, nunc autem magno Duci Hetruriz paret. In „ ea est tantum vicus cum turri; 25. milliaria distat a Liburno in œ „ casum; & 40. ab Ostio Macræ in Austrum; estque tota montuosa „ . Eo tempore Insulam hanc, utpote a Carthusianis Patribus derelictam, Pontifex immediate Sanctæ Sedi, & mediate Florentinis subjecit, ut ex eadem patet Bulla.

Num vero Pontificia concessio effectum suum sortita fuerit, nec ne; nihil certius statui potest. De eximio hoc Patre Stephano, Longobardiæ Provinciæ alumno, loquitur Cosmas Villiers *Bibl. Carm. tom. 2.* sub Stephani a Bassignana nomine.

1519. Idem Leo Pontifex die 10. Decembris hujus anni celebrem Bullam edidit: *Dudum per Nos*, qua omnes, & singulas concessiones, *Indulgentias, peccatorum remissiones, prærogativas, favores, immunitates, exemptiones, facultates, privilegia, indulta tam spiritualia, quam temporalia, quæcumque illa essent*, a se, & a suis Prædecessoribus concessa, & cuilibet Mendicantium Religioni concedenda, *motu proprio, & ex certa scientia, ac deliberatione concedit*, atque Apostolica ejus auctoritate

ritate indiscriminatim communicat omnibus, & singulis eorundem Mendicantium Ordinum in particulari. *Bull. Carm. tom. 2. pag. 19. in Append. ad primum tom.*

Quæritur hic a nonnullis, num ex eadem Pontificia Privilegiorum inter Mendicantes communicatione, Privilegium quoque Sabbatinum eisdem communicatum fuerit, a B. Virgine Religiosis, & Carmelitis Confratribus promissum, & concessum, atque in Bulla Joannis XXII. contentum? De quo diximus ad ann. 1322.

Carmeliticis sepositis Scriptoribus, percontationi respondebunt duo exteri Auctores, quacumque cupiditate vacui. Primus est eximius vir Joannes Carthagenæ, Seraphici Ordinis Religiosus, qui *lib. 17. Homil. Homilia 1.* de eodem Sabbatino Privilegio loquens, sic scribit: „ Singu-
 „ larissima certe gratia, qua nulla alia Religio potitur, quamvis enim
 „ Seraphici nostri Patris S. Francisci habitum portantibus plenaria In-
 „ dulgentia concedatur, ejus tamen reliqui Mendicantium Ordines par-
 „ ticipes redduntur, gratia vero Sabbatinæ Bullæ propria est illius, &
 „ non aliis communis.

Alter vero est eruditissimus Antonius Sanderus, qui in *Brabantia Illustrata* eadem fere scripta reliquit: „ Privilegium Bullæ Sabbatinæ
 „ divinum est, non humanum, cæleste est, non terrenum; propterea
 „ hic verissime dictum intelligam, quod aliunde Arnoldus Carnotensis
 „ scripsit: Maria Mater postulat, Filius approbat, Pater decretat. Hoc
 „ ergo Privilegium in Cælis datum, per ipsam Virginem Mariam ad
 „ terras delatum, per Joannem XXII. est confirmatum, & promulga-
 „ tum, ut ejus Bullæ verba docent, „; & paullo inferius: „ Hoc Bul-
 „ læ Sabbatinæ Privilegium ita Carmelitanis Patribus est proprium, ut
 „ nulla privilegiorum communicatione aliis fiat commune „. Id quod
 ex Pontificiis Diplomatum confirmat. *Vid. Danielelem Vinca Carmel. pag. 468.*

1520. Venerabile Monialium Carmelitarum S. Mariæ Angelorum Civitatis Florentinæ Monasterium, quod deinde magnam Carmeli Sera-
 phinam S. Mariam Magdalenam de Pazzis protulit, hoc anno Leonis X. jussu a Religionis, & Generalium jurisdictione, cui a limine ejus foundationis erat subiectum, eximitur, atque Archiepiscopo immediate subicitur. Rituque Carmelitano relicto, Breviarium Romanum Moniales illæ amplectuntur, additis dumtaxat Sanctorum Carmelitanorum Officiis. *Carolus Vaghius Comment. pag. 66.*

1521. Memoratu sane digna, neque hic omittenda est alia ejus-
 dem

dem Leonis Bulla : *Sacer Ordo vester* , sub die 27. Maii hujus anni edita , qua Pontifex Apostolica auctoritate Privilegia omnia , Indulgentias , exemptiones , gratias , prærogativas , atque indulta ab aliis Romanis Pontificibus Ordini nostro concessa , adprobat , renovat , & confirmat . *Bull. Carm. tom. 1.*

1522. Ad æternam quietem hoc anno convolavit Ven. Dominicus Darius Neapolitanus , Carmeli Majoris Neapolis alumnus , vir probata virtute , ac pœnitentia clarus , tantaque Sanctitatis opinione occubuit , ut palam *Beatus* haberetur , prout inquit Petrus de Stephano accuratissimus Parthenopæus Scriptor *in Descrip. Locor. Neap.* in lucem edita anno 1560. , nempe post illius obitum annis triginta , & octo . Mortuus est in Pausilypi Cœnobio , *S. Mariae de Paradiso* nuncupato , ab eodem Dei Servo constructo , in ejusque tumulo sequens legitur Inscriptio :

D. O. M.
 Venerab. F. Dominico Dario Carmelitæ
 Viro Sanctitate , & Religione ornatissimo
 Qui
 Ut arctiorem vitam duceret
 Hanc Sacram Domum erexit
 De Paradiso ad Paradisum transiens
 A. D. MDXXII.

1523. Die 27. Martii hujus anni vitam cum morte commutavit Generalis Bernardinus Landuccius , in ejusque locum Religioni regendæ Generalis Vicarii munere Heliodorus Ptolemæus Concivis suus subrogatus est , ut mox dicemus .

100

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

XXXIII

Heliodorus Ptolemeus
Senensis

ab Adriano VI 1503 institutus Vicarius Gñalis. Praefuit mensibus 3. Decem-
sit Senis die 22 July 1503. Aetatis 60. an.

Arnold. F. Westerkont Scul

XXXIV.

HELIODORUS PTOLEMÆUS.

Generali Landuccio vita jam functo, in Ordinis regimine eidem successit Heliodorus Ptolemæus, Apostolicus Generalis Vicarius, qui in Senarum Civitate e nobilissima Ptolemæorum Familia ortus, Carmeliticum Institutum cum fuerit amplexus, inter Hetruscæ Provinciæ Alumnos adscriptus est. Bernardini ipsius nedum successor, & concivis fuit, sed ei, cum in humanis esset, ob eximiam animi sui virtutem carissimus fuit. Primum enim bonorum suorum, quæ vi potestatis, a Placentino Generali Capitulo sibi factæ, Senarum Conventui pro illius exstructione, ac reformatione promovenda donaverat, Heliodorum Administratorem, atque Œconomum constituit: quam sane institutionem post Bernardini obitum Hadrianus VI. Brevi suo diei 5. Maii 1523. Apostolica auctoritate approbavit, atque in Heliodoro, quoad viveret, confirmavit; ipsoque Brevi Ordinis ipsum Generalem Procuratorem Pontifex appellat, a Landuccio quidem propria auctoritate institutum, cum in antecedente Generali Capitulo nulla de hac institutione habeatur mentio.

Fuit deinde ab eodem Generali Priore Provinciæ Neapolis, in cujus Urbis Conventu proximi Generalis Capituli celebratio erat itidem assignata, Provincialis Vicarius Heliodorus constitutus; eamque Provinciam regebat, dum e vivis die 27. Martii 1523. Landuccius sublatus est; hinc Heliodorum inter, & quemdam Jacobum Flamingum orta est quæstio, uter eorum Ordinis regimini deberet succedere: Heliodoro id sibi contendente, quod Neapolitanæ Provinciæ, pro Generali celebrando Capitulo destinatæ, Provincialis Præfectus esset; altero vero, nempe Flamingo, aliis de causis. Delata hinc

re

re, Hadriani Pontificis jussu, ad Nicolaum Cardinalem, Ostiensem Episcopum, atque Ordinis Vice-Protectorem, partibus auditis, pro Heliodoro Cardinalis decrevit. Quæ sane decisio non modo a Pontifice fuit postea adprobata, sed etiam speciali Brevi Apostolicus totius Ordinis Generalis Vicarius Heliodorus declaratus est.

Sed hic, etsi ad Generalis Vicarii munus fuerit evectus, eoque legitime potitus; haud diu tamen illud exercuit; siquidem vix tertio regiminis sui expleto mense, in patrio Senarum Conventu, mortali morbo correptus, e vivis excessit XI. Kal. Augusti anno Reparatae Salutis MDXXXII. Ecclesiam gubernante Hadriano VI.

Heliodoro vita functo, Generalis Ordinis Vicarius Nicolaus Audeth ab Hadriano VI. creatus est, indeque Generali Capitulo Venetiis celebrato Generalis Prior electus, ut infra dicemus. At contra Nicolaum, ejusque electiones insurrexit Stephanus Joandefius Provinciæ Narbonensis Provincialis, ea ratione ductus, quod Capituli Generalis celebratio, antequam Neapoli esset indicta, Lugdunensi in Conventu fuerat assignata; hinc non modo Generalis Vicarii munus sibi adrogavit, sed etiam G. Capitulum in Monte Pessulano convocavit, ibique ab afsectis suis G. etiam Prior electus est. Verum caussa apud S. Sedem delata, eundem etiam patrocinate Regina Ludovica, Francisci I. Galliarum Regis Matre, ac semel, & iterum discussa, pro Nicolao decisum est; atque Brevi Apostolico sub die 12. Januarii 1526. Clemens VII. declaravit, Generalatus Officium ad eundem Nicolaum jure spectare, ac spectavisse, perpetuoque silentio hanc super rem imposito, Stephano districtius inhibuit, ne in dictum Generalatus Officium se præsumeret intromittere, ut patet ex *Bull. Carm. tom. 2. pag. 20.*

XXXI.

Nicolaus Audeth
Cyprius

ab ADRIANO VI. institutus Vicarius Genlis; in Comitibus Veneticarum
dieb. 6 Maji 1524 electus Genlis. Praesuit annis 20. Decavit Romae
Comitibus Transpontina 6 Decbris 1562. Aetatis suae annorum 82.

J. Arnoldus Van Waveren sculpsit

XXXV.

NICOLAUS AUDETH.

Nicolaus Audethius Cypri, quæ Asiæ est Insula in Mari Mediterraneo, natus est annos circiter post Christum natum MCCCCLXXX. Carmeli lanas induit in Famaugustæ Conventu, sepulcro, ac miraculis D. Petri Thomæ spectatissimo. *Vir*, a Petro Lucio Belga vocatur, *græce pariter & latine eruditissimus*, *Theologus celeberrimus*, *vita*, & *conversazione cunctis amabilis*. *Doctrina etiam*, & *morum integritate conspicuus*, addit Daniel a V. Maria. In Generalibus Comitibus Senis habitis anno 1517. Terræ Sanctæ Provincialis creatus est, potestate sibi facta in Cypriis Cœnobiis Provincialem Vicarium instituendi, cum ipse interea in Italia degeret. Inter hæc tempora, obitu primum Generalis Bernardini Landucci, posteaque Generalis Vicarii Heliodori Ptolemæi, totius Ordinis Generalis Vicarius electus est ab Hadriano VI. anno 1523. eoque defuncto, a Clemente VII. in eodem munere confirmatus. In sequenti anno, Generali Capitulo Venetiis convocato, cui & ipse præfuit, unanimis omnium suffragiis ad supremum Generalis Prioris honorem evectus est, qua in dignitate in iis etiam, quæ subsecuta sunt, Comitibus tertio, vivaque voce fuit confirmatus.

Munus ubi capeffivit, omne suum studium in Dei, atque Ordinis sibi commissi gloria promovenda collocavit. Nam Constitutiones a se conditas, atque a S. Sede adprobatas, ad Regularem Disciplinam in Cœnobiis conservandam aptiffimas, statim evulgavit. Quin, ut eædem ubique vigerent, Provinciarum Monasteria pene omnia excurrit, ac religiosissime visit, præsertim, quæ in Italia, Gallia, atque Anglia occurrunt: nec ea quoque visenda omisit, quæ Albiensis, & Man-

Mantuanæ erant Congregationum, ad quæ etiam Visitatoris, & Commissarii Apostolici nomine, speciali auctoritate Summi Pontificis Clementis VII. constituti, se contulit; variis undequaque Pontificiis litteris munitus, quæ ipsum tum Regibus illarum Regionum, tum eorum supremis Administris valde commendabant.

Ob eximias animi sui dotes, non modo Sæcularibus, sed etiam Ecclesiasticis Principibus in primis placuit: præ ceteris vero eidem Clementi VII., cui a confessionibus quoque erat, atque addictissimus; ut potissimum ostendunt tot, ejus postulatis, ab illo editæ Bullæ, tum pro Religione, tum pro Nicolao ipso, vel contra Stephanum quemdam, qui ei munus primum Generalis Vicarii, deinde etiam Generalis Prioris contendebat, vel contra binas illas Congregationes, Albiensem scilicet, ac Mantuanam, quæ supremæ ipsius auctoritati resistebant. Jussu insuper ejusdem Pontificis cum aliis Ordinis Theologis ad Tridentinum Concilium profectus est, ubi cum jure suffragii duorum annorum spatio cunctis in Sessionibus, aliisque actis Synodalibus adstitit.

Religioni quadraginta circiter annos Audethius præfuit, pari semper studio, ac prudentia, miserrimis illis temporibus, quibus Lutheri, & Calvinii Hæresis universam commovit Ecclesiam, nostroque Ordini quamplura Monasteria, & Provincias eripuit, & Schisma etiam Henrici VIII. totam, ac numerosam Angliæ Provinciam desolavit. Quamquam Summi Numinis admirabili Providentia eadem nostra Religio quadraginta Cœnobia in una Italia, ipso gubernante, sibi comparaverit.

Denique non minus annis, quam meritis plenus, Romæ diem obiit supremum VIII. Idus Decembris MDLXII. ætatis suæ annum agens LXXXII. regiminis vero circiter XL. Pio IV. Summo Ecclesiæ Pastore. Sepultus est in Divæ Mariæ Trans-

pon-

pontinæ Templo, a quo deinde in illud S. Martini ad Montes translati ejus cineres, in marmoreo tumulo fuerunt conditi, cum vera Nicolai Icone, & eo, qui subnectitur, æternali titulo:

D. O. M.
 R. P. Nicolai . Audeth . Cyprii
 Ossa . Ex . D. Mariæ . Transpontinæ
 Templo . translata
 Die . XVIII. Febr. MDLXXXVII.
 Recondita . Hic . requiescunt . Rexit
 Ordinem . Carmelitarum
 Ann. XL. & . vita . functus . est . die . VI. Decem.
 MDLXII. Annum . agens . LXXXII.

Res memoria dignæ sub Audethii regimine .

1524. **S**UB Audethii auspiciis, qui tunc temporis Generalis Apostolicus Vicarius erat, Generalia Comitata Venetiis habentur, in iisque, ut supra dictum est, Audethius ipse Generalis Prior renunciatus est, ac Stephanus de Brixia Generalis Procurator eligitur. Actum est in eo Capitulo de universi Ordinis Reformatione, ipso etiam jubente Pontifice: hinc varia decreta conduntur, novæ etiam Constitutiones ab Audethio publicantur, una cum illis Ven. Joannis Sorethii a S. Sede confirmatis, atque omnibus perfecta præcipitur obtemperatio. Statuitur præterea, *ut nemo de cetero audeat nutrire barbam, & eam hætenus deferentes, sine dilatione deponant sub pœna rebellionis*. Excipitur tamen unus Reverendissimus Generalis, *tum quia ex partibus Orientalibus est, & Prælati Orientales deferunt barbam propter amissionem Terræ Sanctæ; tam quia fuit sæpe Romæ eodem modo, & visus est pluries a SS. Domino*. Ex quo sane infertur, ad hæc usque tempora in nostro Ordine barbam deferendi morem viguisse. Decernitur tandem, ut Conventus Neapolitanus, *qui inter ceteros in Italia obtinet principatum*, immediatæ Generalis sublit jurisdictioni. *Ex Papy. Ord.*

1526. Varias lites, ac contentiones ea tempestate cum Audethio Generali duæ illæ Congregationes Albiensis, & Mantuana instituunt,

A a

ut

ut ex plurimis Bullis a Clemente VII. sub illius regimine emanatis colligere est, quas omnes reperies in nostro Bullario tom. 2. Ea vero, quæ præcipue contendebant, hæc erant. Primo Professionem sub nomine sui Vicarii Generalis emittere. Secundo ritus, & cæremonias, ab antiquo Ordinis Rituali valde discrepantes, adhibere. Tertio denique Statutis Capitulorum Generalium Ordinis minime subjici. Hinc idem Clemens VII. speciali Bulla, quæ incipit: *Officii nostri*, edita die 5. Martii hujus anni postquam dixerat, *Observantes a non Observantibus per solas negligentias, & non per diversificationes dignosci, unumque esse Corpus, & unum solum Caput principale, nempe Priorem Generalem, cui omnes proinde, pro ut membra, debent subesse, & Provinciales, & Vicarii Generales*; præcipit, *ut de cetero omnes, & singuli Professionem sub Priore Generali, & non sub persona cujuscvis alterius omittant; quodque omnes Fratres cæremonias juxta antiquum Ordinis Ordinarium faciant; ac Statuta Capitulorum Generalium, Conventus totaliter Reformatos concernentia, suscipere, & admittere, illaque observare debeant.* Bull. Carm. tom. 2.

1528. Hoc anno, pietate erga Sacrum Scapulare, aut refrigercente, aut ab æmulis quibusdam in dubium omnino revocata, universi Ordinis rogatu idem Pontifex Clemens alia Bulla, quæ incipit: *Dilecti Filii*, adprobat, atque confirmat Joannis XXII. & Alexandri V. Bullas circa Privilegium, vulgo *Sabbatinum* nuncupatum, a Beatissima Virgine Fratribus, & Confratribus promissum. Quæ Bulla, cum non fuerit publicata sub plumbo infra annum, ut in eadem præscribebatur, idcirco ab eodem Pontifice Clemente altera edita est anno 1530. quæ incipit: *Ex Clementi*, qua clarius dixit, quod expresserat in prima. Utraque Bulla in Bullariis tum Rodriquez, tum Laertii Cherubini refertur. Eadem secunda Clementis Bulla fuit deinde a Paulo III. confirmata.

1532. Generalia Comitata ab anno 1530., quo erant celebranda, ob bella, pestilentiam, & famem Pontificia auctoritate hæctenus dilata, hoc anno, die 18. Maii Patavii habentur. In iis Audethius iterum, atque invitus Generalis Prior electus est: electio vero Generalis Procuratoris arbitrio Generalis Prioris relinquitur; ea tamen lege, ut *de biennio ad biennium, & ex natione in nationem eligeretur*; & præterea statuitur, ut extincto, aut ad dignitatem aliquam assumpto Generali Priore, non possit Generalis Procurator ullum Superioris officium in Ordine suscipere usque ad Generale Capitulum; sin secus, cujuscvis officii incapax sit. Quæ duo deinceps minime fuerunt servata.

In-

Inter alia statuta , eo in Capitulo condita , fuit etiam illud , ut omnes Religiosi eodem utantur habitu , & ejusdem coloris , in Italia nempe grisei , extra Italiam vero nigri . *Ex Papy. Ord.*

1535. Hoc anno D. Theresia Sacras Carmeli Lanæ induit in Monasterio , Incarnationis nuncupato , Civitatis Abulæ , ubi sequente anno sollemnem emisit Professionem . *Ex ejus Vita .*

Eodem anno , Anglico Regno infaustissimo , Henricus VIII. ab Ecclesia Romana descivit : „ hinc invasit (teste Nicolao Sandero *de Orig. „ & progres. Schism. Angliæ lib. 1.*) & occupavit trecenta septuaginta „ sex Monasteria , quorum spolia cesserunt in Fiscum Regium , omnif- „ que supellex , & bona mobilia . Triennio post Rex ipse sua auctori- „ tate Novembri mense quatuor Ordines , qui dicuntur Fratrum Men- „ dicantium , universis suis ex Ædibus ejecit : eorumque Monasteria , „ ac ædificia sibi applicuit „ . Tunc quoque universa simul Monasteria totius Regni evertit .

Hoc ævo amisit in primis nostra Religio celebrem illam Londinensem Bibliothecam , a Francisco Swertio hisce verbis deploratam : „ Bibliotheca Carmelitarum Londinensium , tota jam , proh dolor ! pe- „ riit , multitudine , & antiquitate superabat omnes , quot erant Lon- „ dini . Tot erant in ea nobilium Auctorum Volumina , Majusculis Ro- „ manis scripta , ut illa ætas decem ad minimum aureorum millibus „ æstimaverit , anno nimirum Christianæ salutis 1420. „ . Sed cum nobilissima illa Bibliotheca universa Anglicana Provincia deperdita est , tot illustrium Virorum fœcundissima Mater , quos inter centum quadraginta Scriptores a Pitseo referuntur . Complectebatur tunc temporis quinquaginta sex Conventus , & mille , ac quingentos Religiosos , qui miserrima illa tempestate , aut occisi , aut suppliciis afflicti , aut exilio fuerunt mulctati . *Auctores citati .*

1536. Petentibus Panormi Prætore , ac Juratis , Paulus III. Apostolicis suis litteris præcipit , ut universus Clerus cum Sæcularis , tum Regularis , atque illius quoque Urbis Confraternitates sollemni interfint supplicationi , a Carmelitis singulis annis primo die Dominico mensis Maii fieri solitæ , in qua *una ex veris Spinis Coronæ D. N. J. C.* per Urbem circumfertur . *Bull. Carm. tom. 2.*

1539. Synodus Ordinis Generalis in Conventu Vicentino status Veneti celebratur , ubi iterum confirmato Audethio Generali , Ægidius Richardus Ordinis Generalis Procurator declaratur . *Ex Papy. Ord.*

1542. Hontiverii , quod est Castellæ Veteris in Abulensi tractu

non ignobile Oppidum, oritur D. Joannes a Cruce, Carmelitarum Discalceatorum primus deinde Pater. *Ex ejus vita.*

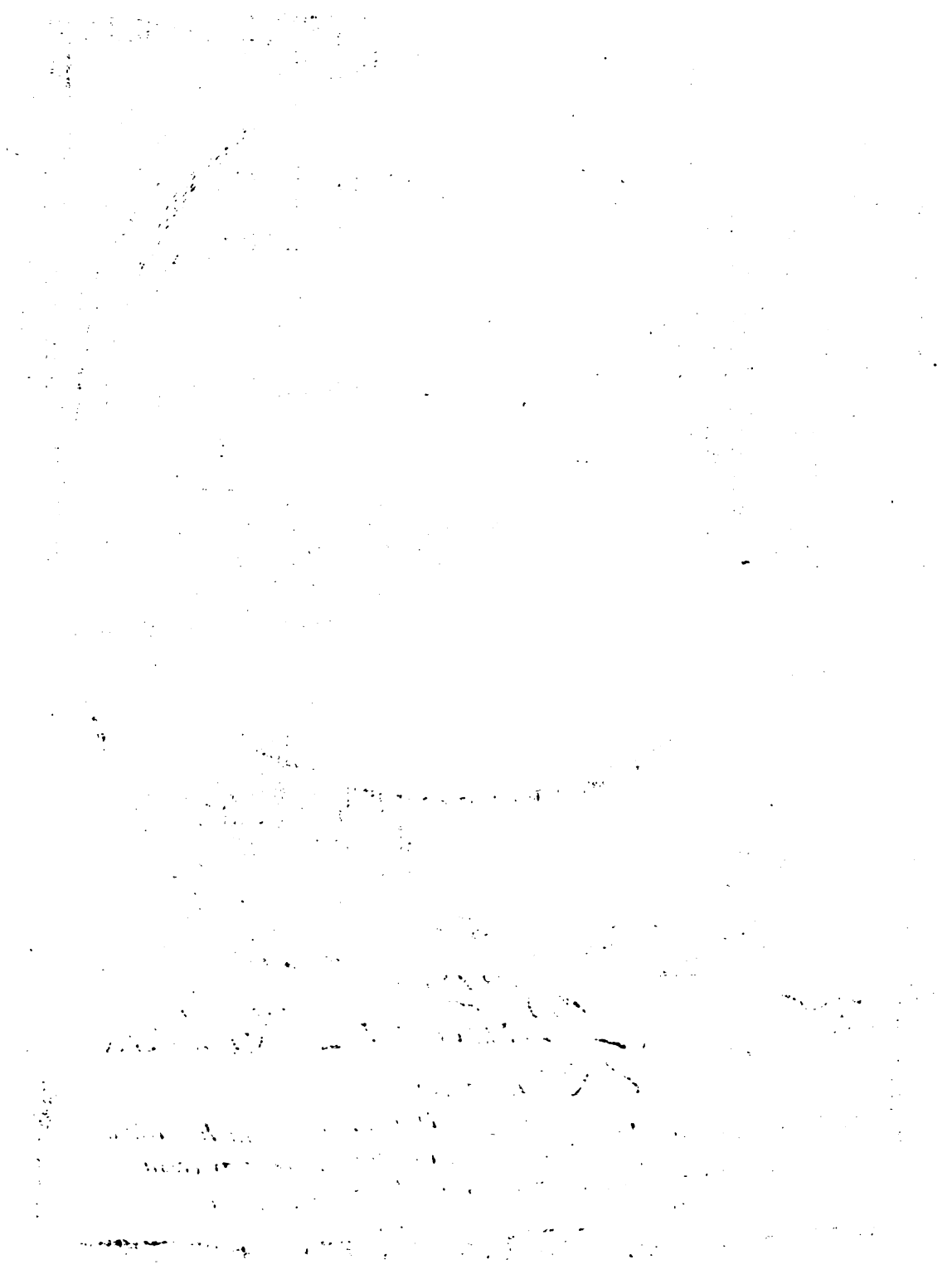
1548. Alia Generalia Comititia Venetiis celebrantur, ubi tertio Nicolaus Audethius Generalis Prior confirmatur, & Ordinis Procurator Generalis eligitur Antonius Marinarius Appulæ Provinciæ Provincialis: „ Vir (de illo ait Petrus Lucius) undequaque doctissimus, qui in Concilio Tridentino egregium sui ingenii specimen præbuit, ad quinquaginta usque Hæreticorum argumenta ex ordine recensens, atque eorumdem rationes, & auctoritates adducens; & demum ordine retrogrado, ab ultimo ad primum usque clarissimis Scripturis, & rationibus confutans, & elidens: rarum profecto memoriæ exemplum. Ita citatus Lucius, ex testibus, qui ibi adfuerunt.

His in Comititiis taxantur Provinciæ pro expensis a Reverendissimo Generali duobus annis erogatis, quibus Tridentinæ Synodo, una cum nonnullis Ordinis Provincialibus, Doctoribus, & Theologis adfuerat. Item licentia barbam deferendi conceditur solis Theologiæ Doctoribus, ac Generalis Prioris Sociis. Tandem præcipitur, ut in cunctis Religionis Studiis Doctorum Ordinis doctrina a Lectoribus tradatur: nempe in Italia Joannis Baconii; atque extra Italiam Michaelis de Bononia. *Ex Papy. Ord.*

1556. Confirmat Paulus IV. Bulla, quæ incipit: *Cum a Nobis*, Gratias omnes, Privilegia, & exemptiones Ordini Carmelitarum, & ejus Confraternitatibus concessa a Summis Pontificibus, Joanne XXII., Alexandro V., Clemente VII., Paulo III., Julio III., aliisque ejus Decessoribus; proindeque etiam Bullam Sabbatinam renovat, ac confirmat. *Bull. Carm. tom. 2.*

XI. Kal. Novembris, hujus anni ad Cælum evolavit Ven. Angela de Arena Messanensis, vitæ Sanctimonia, ac generis nobilitate clarissima, quæ cum habitum Tertiariæ alterius Ordinis induere jam statuisset, nocte in somnis, Scalam a terris usque ad Cælum pertingentem adspexit, juxta quam duo aderant Sancti Carmelitani, qui eam sic sunt alloquuti: *Si vis ad Cælum ascendere, indue te Carmeli vestibus, & per hujusce gradus Scala tibi propositæ conscendens, astra secura tenebis; sumpsit illa, & cum maxima sanctitatis opinione obiit in Sicilia.* L. Maurolycus Cisterciensis Abbas, aliique.

1562. Moritur Audethius, atque in ejus locum Joannes Baptista de Rubeis a Pio IV. Generalis Ordinis Vicarius creatur. *Bull. Carm. tom. 2.*

XXXVI

*Ioannes Baptista Rubeus
Rauennas*

*a PIO. IV. institutus Vicarius Generalis. In Comitio Roma habitis die
21. May 1564. Electus Generalis. Praefuit annis 16. Decessit
ibidem 3. Iulii 1578. Aetatis suae ann. 71.*

Sculpit J. Van Wierckhout fecit

XXXVI.

JOANNES BAPTISTA DE RUBEIS.

RAvennæ, quæ vetustissima Italiæ Urbs est, ab illustri; ac nobili gente de Rubeis ortus est Joannes Baptista anno a Partu Virginis 1507. die vero 4. mensis Decembris. In patrio Conventu Carmelitico Ordini adscriptus, eos cum in humanis, tum in divinis litteris fecit progressus, ut a Petro Lucio Belga appellari meruerit: „ Eruditissimus Theologus, Philosophus celebris, linguarum Græcæ, Latinæ, Italicæ, Hispanicæ præditus, sermone disertus, stylo duriore delectatus, Cæsarem scilicet, aut Titum Livium magis, quam Ciceronem latine visus est exprimere „. Variis in Ordinis Collegiis Theologicas docuit Facultates; de quibus plurima etiam conscripsit; insignis Concionator fuit; publicus in Archigymnasio Romano Lector; Cardinalis Jacobi Sadodeti Theologus; Sacri Tridentini Concilii Consultor; atque a Pio IV. ad Ferrariæ Ducem, ac Urbini Ducissam Legatus missus.

Audethio Generali extincto, ab eodem Pontifice Pio totius Ordinis Generalis Apostolicus Vicarius creatus est anno 1562., ac deinde anno 1564. Generalibus Comitibus Romæ concitis, unanimis suffragiis ad Prioris Generalis munus fuit promotus. Supremam hanc dignitatem adeptus, ut muneris sui partes numeris omnibus absolveret, nullum non movit lapidem. Novi Transpontini Conventus exstructionem, ab Ordine jamdiu exoptatam, atque a Pontificibus satis commendatam, statim aggreditur. Provinciarum, & Conventuum visitationem instituit.

Italicis primum excursis, anno 1566. ad Hispaniæ, ac Lusitaniæ Provincias se contulit; ubi ob magnam sui famam,

mam, quæ undique increbuerat, incredibili lætitia non modo a Subditis Fratribus, sed etiam a Regibus ipsis fuit exceptus. Ulyssiponæ, in Cathedrali Ecclesia concionem habuit, Hispano idiomate coram Rege, ac Regni Magnatibus; iterumque coram Lusitaniæ Equitibus; atque ab omnibus immensas laudes, ac plausus retulit. Madriti, præter alia amoris argumenta, Catholicus Rex Philippus II. Hispanorum Magnatum honores ei contulit, jubens, ut coram ipso caput operiret. Hisce in Regnis Provincias visit, Capitula convocavit, Conventus reformavit, undique legibus, statutisque conditis, ac publicatis, ut Conventus, ac Subditos ad primævam observantiam revocaret. Denique Avilam se contulit, ubi pluries cum S. Theresia colloquutus est, quæ tunc primævæ Regulæ observantiam tam in Religiosis, quam in Monialibus meditabatur; deque eo tam magnam Dei Servæ opinionem animo imbibit, ut in *lib. Foundationum*, ipsum deinde appellarit: *Insignem Dei famulum, in discretionem, ac scientia præstantem. Virum admodum illustrem in Ordine, & judicio pollentem.*

Ab Hispaniis in Galliam ad illas visendas Provincias, ac Generale Capitulum Parisiis habendum se conferre statuerat; immo tam Regi, quam Parisiorum Parlamento, ea de re jam scripserat Pontifex. Sed cum audivisset Rubeus, magnas ibi Conventuum nostrorum direptiones a Calvinistis tunc temporis fieri, in Italiam rediit; indeque Romam a novo Pontifice Pio V. vocatus est; ut ipse quoque, binis cum aliis Religiosis, nimirum Antonio Amulio Veneto, & Gulielmo Sirleto Calabro, novæ Sacrorum Librorum editioni incumberet.

At ubi innumera alia præstantissimus hic Præsul noster doctrinæ, pietatis, ac virtutis argumenta præbuit; tandem in eadem Alma Urbe debitum naturæ tributum persolvit,
an-

anno ætatis suæ LXXI., Regiminis XVI., a Partu vero Virgini-
 nis MDLXXVIII. III. Non. Septembris; cum Christi Ecclesiam
 regeret Gregorius XIII. Sepultus est in D. Martini Templo,
 magnifico in tumulo sua effigie, gentilitiis insignibus, atque
 Epitaphio decorato; ut adhuc cernitur. In ejus laudem hæc
 cecinit Marcus Allegrius *Parad. Car. Decor.*

*Omnia clara mihi sunt Nomen, Vita, Sepulcrum;
 Clarior, & præstans Spiritus ante Deum.
 Carmelam illustro virtute, Patresque decore:
 Qua subii forti vix toleranda viro.*

Res memoria dignæ sub Rubei regimine.

1563. **D** Joannes de Cruce, alias Yepes, annum unum supra vi-
 cesimum ætatis agens, in Metinæ Cœnobio, Carmeli la-
 nas induit; & quatuor post Religionis annos ad Sacerdotium evectus,
 in primo, quod celebrat, Sacro: *infantilem puritatem, atque innocen-
 tiam* (privilegium rarum) & *in gratia confirmationem a Deo accepit;*
quemadmodum persona eminentissimi Spiritus, Deo revelante, cognovit.
 Ita ejus Vitæ Scriptor.

1564. Generalibus Comitiis, Romæ in Conventu S. Martini hoc
 anno celebratis sub Cardinalis D. Caroli Borromæi, Ordinis Protectoris,
 auspiciis, Generalis Prior electus est Joannes Baptista de Rubeis, tunc
 temporis Ordinis Generalis Vicarius; ejusque electio prima fuit per se-
 creta suffragia facta, post novum Sacri Tridentini Concilii præscriptum:
 Procurator vero Generalis Jacobus Cherecatus, Vicentinus, nominatus
 est. Inter cetera autem in eo Capitulo statuta; primum fuit, *ut nemo
 sit Provincialis, nisi sit Doctor, & Præsentatus in Theologia.* Secun-
 dum, ut Magistri Provincialibus in Capitulis locum, & suffragium ha-
 beant; & demum, *ne appareant camiscia Fratrum, neque in manibus,
 neque in collo, nisi fuerint laneæ.*

„ Durante Capituli celebratione (ut dicitur in ejus Actis) Reve-
 „ rendissimus Pater Ordinis, ex Indulto Apostolico (ea enim auctorita-
 „ te, tunc non pollebant Generales) ad Lauream Magisterii in Sacra
 „ Theologia promovit tres Patres, in Ecclesia S. Mariæ Transpontinæ,
 „ præsentibus Illustrissimis, & Reverendissimis Cardinalibus, Prælatibus
 „ mul-

„ multis , universo Gymnasii Romani Doctorum cœtu , & quamplurimis Religionum Doctoribus , & Magistris . *Ex Papyr. Ord.*

Hoc anno finem accepit Sacrum Tridentinum Concilium , jam inde ab anno 1545. incæptum ; ubi ex nostris Religiosis , aut uti Synodales Patres , aut uti Principum legati , sive ut Theologi , Consultores , ac Prædicatores interfuerunt , Nicolaus Audethius Generalis , Joannes Baptista de Rubeis etiam Generalis , Stephanus Facinus , Desiderius de S. Martino , & Balthassar Limbus , alter Philippi II. Hispaniarum , alter vero Joannis III. Lusitanix Regis Legatus , Vincentius de Leon , Julius Superchius , Laurentius Lauretus , Antonius Marinarius , atque Alexander Candidus . *Ex actis Concilii.*

1565. Melitensium Insula , præsentissimo Virginis nostræ de Monte Carmelo auxilio , a Turcarum fortissima obsidione eripitur . Successum referunt Bzovius , & Daniel noster a V. M. , qui postea subdit : „ Id autem B. Virgini Mariæ de Monte Carmelo acceptum referentes Insulani , e ceteris , quæ ab hostibus celebri triumpho reportavere spoliis , glandem ferream ab æneo Basilisco terribiliter explosam , una cum elegantissima latina epigraphe , rei gestæ ordinem percensente , Neapolim Divæ Carmelitidi anathema transmiserunt . Eadem Epigraphe a præfato Daniele refertur , *Specul. Carm. tom. 1. num. 2474.*

1566. Die 2. Aprilis hujus anni , Florentiæ , a parentibus nobilitate conspicuis oritur magna Carmeli Seraphina Maria Magdalena de Pazzis . *Ex ejus Vita.*

Eodem anno , Hispaniarum Rex Philippus II. , magno cum honore , Madriti , Generalem nostrum de Rubeis excepit , interque Hispaniarum Magnates primæ Classis illum adscivit . *Daniel. a V. M.*

1568. S. Theresia , jam ab anno 1562. , inter Moniales Reformatione , seu primævæ Carmeliticæ Regulæ observantia instituta , ejusdem hoc anno fundamenta jecit inter Religiosos ; cujus sane mirabilis ædificii primæ columnæ fuerunt , Joannes Yepes , a Cruce postea cognominatus , nunc vero Sanctorum numero adscriptus , & Ven. Antonius a Jesu , antea de Heredia compellatus ; ambo de antiqua Observantia Sanctissimi Viri . Atque hæc prima fuerunt semina , e quibus orta est illustris Congregatio , sive Reformatio Discalceatorum Carmelitarum : cui tantum incrementum attribuit Deus , ut ipsa S. Mater , ac Fundatrix Theresia , ante ejus obitum quindecim Religiosorum Monasteriis , & Monialium decem , & septem adauctam viderit : quæ omnia , ut Rubei Generalis venia fundaverat , sic semper , quoad vixit , Ordinis

Ge-

Generali fuerunt subjecta : ab eo enim undecim , post ejus obitum , annis fuerunt separata . *Ex hist. Ord.*

1569. Dum in Hispania Sacratissimo Virginis Scapulari , per Generalem nostrum de Rubeis undequaque distributo , magis magisque erga illud crescebat devotio ; id æmuli nonnulli ægre ferentes , in vulgus emiserunt , Privilegia Scapularis , Confratribus concessa , maximeque illud Bullæ Sabbatinæ nuncupatum , nullius amplius roboris esse ; quippe cum a Tridentino Concilio , tum a Pontificibus revocata . Hinc , non modo plebe , sed Primoribus quoque Ecclesiasticis , ac Sæcularibus commotis , proscribuntur libri , instrumenta , aliaque omnia , ad Sacrum Scapulare pertinentia ; & tam apud Judices Ecclesiasticos , quam Sæculares , pro eo omnino extinguendo contenditur . Res tandem ad inclytæ Salmanticensis Universitatis Doctores defertur , ut suam , ea de re , ferrent sententiam ; iique , visis ac perpensis Pontificiis Bullis , ac rationibus pro & contra discussis , ita censuerunt : „ Confratres , Ordinis B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo , posse frui indulgentiis concessis a „ Joanne XXII. , Alexandro V. , & Clemente VII. quia nec Concilium „ Tridentinum , nec proprius motus Pii V. obstat , quo minus possint „ dicti Confratres iis uti „ . Quæ sane aurea decisio fuit a Salmanticensi Episcopo , sollemni Sententia , confirmata , atque ita illa destitit procella . Sic referunt *Carthagena , aliique Scriptores* .

Ea vero in persecutione , æque ac olim Ecclesiæ accidebat , non modo nihil primævæ Scapularis devotioni diminutum est , sed immo ea magis crescebat , atque in Hispaniam , & Lusitaniam longe , lateque pervagata est , inter Reges quoque Philippum II. , & Sebastianum , & utriusque Regni Magnates ; qui pretiosam hanc Mariæ Vestem induerunt , ejusque Confraternitati per eundem Generalem adscripti sunt *Daniel Vin. Carm.*

1571. Hoc anno , expugnata a Turcis Cypri Insula , Venetisque erepta , magnas inter strages , quæ Christianorum factæ sunt , amisit Ordo noster cuncta Monasteria , unaque cum iis veterem illam Provinciam , S. Petri Thomæ habitatione , obitu , reliquiis , ac miraculis claram : cuique post omnimodam Palæstinæ Conventuum anni 1290. destructionem , titulus Provinciæ Terræ Sanctæ remanserat . Et quod magis est : *Religiosis a barbaris interemptis , aut fuga elapsis , & Monasteriis omnibus concrematis , aut dejectis* . Ita Daniel in *Vin. Carm. n. 643.*

Dum Ordo hanc facit jacturam , Dominus eodem anno S. Theresiam ita allocutus est : *Esto forti animo , Ordinem B. Mariæ , quoad vixeris ,*

ris, magnos progressus facere videbis; hoc a Domino accipi ad dimidium Februarii 1571. Sic eadem Virgo Theresia testatur, in lib. sua vita.

1573. Dum una ex triremibus Joannis Austriaci Classis, quæ contra Tunetum tendebat, tempestate oborta, in magnum naufragii periculum esset, ob aquarum vim, quæ jam rimas trajecerant, nec ullo molimine exhauriri poterant; B. V. Mariam de Monte Carmelo invocant. Et ecce mirum dictu; mox advertunt aquam imminui, & nesciî qua ratione, tandem conspiciunt piscem prægrandem tanto impetu se ingessisse in majus navis foramen, ut nec inde egredi, nec ulterius ingredi posset; sicque velorum, ceterorumque subsidio, paullatim reliqua obturantes, incolumes Neapolim regressi sunt; ubi Liberatrici suæ, ejus in Templo, condignis gratiis actis, naviculam, affabre elaboratam, cum inhærente pisce, votivam obtulerunt. Ita Daniel Specul. Carm. tom. 1. p. 602.

1575. Generalia Comitia Placentiæ habentur; ubi Rubeo Generali, in munere confirmato, Generalis Procurator nominatus est Joannes Baptista Surianus, Parthenopæi Conventus alumnus, a Gregorio XIII. (cujus præceptor quondam fuerat) Episcopus Vigiliensis postea creatus. Eo in Capitulo severissima sane decreta condita sunt, contra novos Hispaniarum Excalceatos Carmelitas, qui contra Generalis Prioris patentales litteras, ac præcepta, extra Castellaniæ Provinciæ fines Conventus ædificaverant. Decreta nihilo secius, quæ etiamsi a quibusdam, ut nimis severa, atque injusta prædicentur, aliud sane non continent, quam Apostolicis litteris Gregorii XIII. obtemperationem, quæ ad Capitulares missæ sunt, quæque Bull. Carm. tom. 2. referuntur. Ex Papy. Ord.

1577. Gregorius XIII. Generalis nostri postulatibus, Bulla, quæ incipit: *Ut laudes*, cuncta Privilegia, atque indulgentias confirmat, ab ejus Decessoribus Ordini nostro concessa, quem, ut ipse ait, *Virgo venustissima edidit, proprioque Nominis titulo insignivit*; in eaque Bulla quælibet. privilegia nominatim exprimens, illud etiam Sabbatinum, in Bulla Joannis XXII. contentum, disertè commemorat: deque Carmelitis loquens, ait, *ipsos SS. Prophetarum Eliæ, Elisei, & Henoch &c. successionem hereditariam tenere*. Ubi animadvertere est, pro Henoch haud illum intelligendum, de quo mentio est *Genes. cap. 5.*; sed Henoch de Amathim, olim Carmeli incolam, & S. Marci deinde Socium; ut notat Daniel Spec. Carm. tom. 1. Bull. Carm. tom. 2.

1578. Extincto Generali de Rubeis, in ejus locum Generalis Vicarius Joannes Baptista Caffardus subrogatur. Bull. Carm. *ibid.*

XXXVII.

XXXVII.
Ioannes Baptista Castarous
Senensis
a Gregorio XIII. institutus Fiscarius Gn̄alis. Romae in Comitij's elec-
tus Gn̄alis 22. Mayi 1580. Praefuit annis 14. Decessit Senis die 13. Aprilis
1592. Aetatis suae 61.

XXXVII.

JOANNES BAPTISTA CAFFARDUS.

Joannes Baptista Caffardus, natione Italus, ac Senensis nuncupatus, quod in Civitellæ Senensis domini Oppido ortum habuerit. In Senensi Cœnobio Carmeli Institutum amplexus est; ac Patavium studiorum causa missus, ibidem scientiarum curriculum explevit, & Doctoris Lauream sibi comparavit. Quas didicit Disciplinas, magna cum laude, in insignioribus Italiæ Collegiis postea docuit: nimirum Florentino, Pisano, Senensi, atque etiam in Romano Sapientiæ inclyto Archigymnasio: & quæ in Philosophicis, & Theologicis disciplinis, in diversis Italiæ Collegiis edocuerat, lucubravit (inquit Petrus Lucius cum Possevino) inter quæ, super Sententias lib. IV., & commendatissimum Quadragesimale. Quumque, præter raram doctrinam, summa etiam prudentia, atque honestissimis moribus fuerit præditus, illustriores Ordinis gessit honores. Senensis, ac Florentini Conventuum Prioratibus functus, Tusciæ Provinciæ anno 1572. Provincialis fuit creatus; anno 1576. ad Vigiliensem Episcopatum Joanne Baptista Suriano evecto, in ejus locum Ordinis Procurator suffectus est; anno 1578. Generali Priore Joanne Baptista de Rubeis vita functo, a Pontifice Gregorio XIII. Generalis Vicarius destinatus; ac demum Generalibus Comitibus Romæ habitis, anno 1580., Suprema Ordinis Præfectura meruit honestari. Qualis autem Caffardus fuerit, ea in dignitate constitutus, Marcus Antonius Allegrius, hisce verbis explicavit: „ Insigni Vir vere Sapiaentia, benignitate, & prudentia præsignatus; moribus omnibus probatissimus, lenis humilibus, rigidus tumidis, ingenio acri, composito sermone, priusquam ad tantæ dignitatis fastigium evectus

B b 2

„ ef-

„ esset , omne eruditionis genus felicissime excoluit .

Postquam igitur Caffardus noster Generalis Prioris munus capessivit , in Grege sibi commisso moderando totus omnino fuit ; hinc dum ipse Italiæ visendis Provinciis vacabat , ad illas Hispaniarum , Galliæ , atque utriusque Siciliæ sollertissimos Visitatores , & Commissarios misit . Correctis , inque meliorem formam redactis Ordinis Breviario , ac Missali , Gregorii XIII. permissu , atque amplissimo privilegio novam eorum editionem egit . Novas etiam Ordinationes , ac leges , pro Monialium nostrarum optimo regimine , condidit , Florentiæ , anno 1582. in lucem emissas . Hinc ob ejus pietatem , doctrinam , ac prudentiam , omnium , non modo sui Ordinis , sed exterorum etiam amorem , & gratiam sibi conciliavit . Quo sane factum est , ut a Cosmate Villiers , in suâ Bibliotheca compelleretur : „ Quatuor Sum-
 „ mis Pontificibus charus , Henrico III. Francorum Regi de-
 „ sideratus , Philippo II. Hispaniarum Regi bene probatus ,
 „ Principibus , & Proceribus Italiæ , Siciliæque optime notus .

*Tandem (subdit idem Auctor) diebus plenus , ac virtuti-
 bus , annum agens circiter 62. , post terra , marique exantlatos
 labores ad Sydereâ loca evolavit , III. Nonas Aprilis A. D. MDXCII.
 Clementis VIII. Pontificatus anno primo . Sepultus est Senis ,
 tumuloque ejus Petrus Lucius sequentes attexuit versus :*

*Quid premis iste lapis ? Caffardi membra : Sepulcro
 Conditur & virtus ? non : nitida astra tenet .*

Res

Res memoria dignæ sub Caffardi regimine.

1579. **S**UB hoc tempus, SS. Dei Mater, Carmelitica veste induta, Moniales filias suas, nostri Vilvordix Monasterii, ab Hæreticis Militibus portentose defendit: „Visa illis honesta quædam Matrona, albo induta pallio, quæ supra Monasterii muros ambulans, in-
 „jectas flammæ, & prædones ascendentes abigebat; quorum plures in
 „terram consternati ceciderunt, & repulsam ab eadem passi, qui in-
 „gressum dormitorii tentabant. Quæ omnia sub juramento iidem præ-
 „dones deposuerunt,“. Ita Augustinus Wichmans, Præmostratensis, in *Brabantia Mariana*.

Circa idem tempus quidam nostri Ordinis parvulus Conventus, in parva quadam Insula prope Venetias positus, Veneti Senatus jussu hac tempestate destructus est, domo ad tormentarium pulverem conficiendum ac servandum ibi constructa. At dubitantes deinde pientissimus Dux, Venetusque Senatus propter præmissa (sunt verba Brevis) eo quod a Sede Apostolica prius ad hoc licentiam, & facultatem non obtinuerint, censuras, & pœnas Ecclesiasticas a Sacris Canonibus, seu Constitutionibus, & litteris Apostolicis indictas, vel comminatas incurrisse; idcirco S. P. Gregorium XIII. pro earum absolutione adeunt; quam mox ab eo consecuti sunt Apostolico Brevi sub die 30. Augusti hujus anni emanato, hisce verbis: *Nos igitur vobiscum morem pii Pastoris agere volentes &c. vestris supplicationibus inclinati, Vos & vestrum quemlibet a censuris, & pœnis Ecclesiasticis hujusmodi præmissorum occasione quomodolibet incurphis, in utroque Foro, auctoritate Apostolica tenore præsentium plenarie absolvimus, & penitus liberamus &c.* Extat Breve in *Bull. Carm. tom. 4.*

1580. Romæ, in S. Martini Cœnobio, Generale Capitulum celebratur; eique præfuit Cardinalis Philippus Buoncompagni, Ordinis Protector. In illo autem Joannes Baptista Caffardus Generalis Prior renunciatur; atque Ordinis Generalis Procurator Timotheus Berardus; anno deinde 1587. Episcopus Naulensis creatus. Eodem in Capitulo præcipitur, Generales etiam Procuratores apud Hispaniæ, & Galliæ Reges destinari. *Ex Papy. Ord.*

Mirabilis sane res hoc anno, in nostro Mechliniensi Conventu accidit, a Canitello Patritio Cremonensi, in *Annal. Cremonæ pag. 402.* hisce verbis relata: „Anno 1580. capta Mechlinia, in ea constituti
 „sunt Angli Milites præsidarii; qui multas impietates, adversus Ca-
 „tholicos, & maxime Religiosos exercuerunt, qui cum tentarent in-
 „gredi

„ gredi Templum Carmelitarum , ut illud spoliarent , apparuit ipsis
 „ brachium extensum , districto gladio , illos terrificans ; quo viso ,
 „ discesserunt , & Patres illius reliquerunt liberos „ . Armatum illud
 brachium , credunt vulgo , cum Daniele nostro , Scriptores , Sancti Pa-
 triarchæ , ac Prophetæ Eliæ fuisse , Filios suos , & Cœnobium illud suo
 nomini dicatum , defendentis . *Vinea Carm. num. 636. & 1332.*

Circa hæc tempora , post Angliæ , Hiberniæ , & Scotiæ Provincia-
 rum nostrarum jacturam , a Lutheranis , & Calvinistis , una cum Con-
 ventibus , tres aliæ Provinciæ Ordini eripiuntur : nimirum Saxonix ,
 Bohemiæ , & Daciæ ; *Religiosis impietati hæreticorum se opponentibus*
raptis , & crudeliter , fidei causa , interemptis ; aliis autem in exilium
pulsis : de quo fuse Daniel Specul. Carm. tom. 2. 3899.

Decem aliæ Provinciæ , nempe septem in Gallia , duæ in Alema-
 nia , atque una in Belgio , *hæreticorum rabie* , magna ex parte , destru-
 ctæ fuerunt ; Monasteriis plerisque occupatis , & everfis ; ac Religiosis
 occisis , aut fugatis . In Lunellenfi , in Gallia , Conventu , *Prior , &*
omnes Fratres crudeliter trucidati , martyrii palmam obtinuerunt , inquit
 Dominicus Gravina , Dominicanus , *in lib. vox Turturis* . Monasterium
 S. Antonii in Aquitania a fundamentis ab hæreticis evertitur , *Religio-*
sis , aliis in ignem injectis , aliis in flumen demersis , aliis ense confos-
sis , vel interemptis , scribit Lezana . Et noster Leo Rhedonensis , de
 aliis Galliæ Cœnobiis a Calvinistis , & Hugonotis everfis generatim lo-
 quens , ait : *Inter ceteros Sacerdotes , nostrorum Carmelitarum major pars*
martyrio resplendens , Cali palmas meruit adipisci . Auct. cit.

De Conventibus in Belgio spoliatis , ustis , sive ab hæreticis ever-
 fis , deque Religiosis ob fidem trucidatis , loquitur citatus Daniel in eo-
 dem *speculo num. 3933. & in Vin. Carm. par. 4. cap. 1.*

1581. Ven. Petrus Cernovichius , Macedoniæ Princeps , Baruli in
 Apulia natus anno 1543. ab Elia Cernovichio , de Imperatoris Constani-
 tini Magni progenie , atque ab Helena Castriota , cum se in Hispani-
 am hoc anno contulisset , in oppido quodam apud Valentiam , *de*
Torrente adpellato , in morbum incidit , animamque Creatori suo red-
 didit . Ejus corpus ad nostrum Valentix Conventum delatum , in com-
 muni defunctorum Fratrum sepulcro conditum est . At fovea duos post
 annos aperta , ob lucidissimam facem illic pluries a Ven. Dominico a
 Jesu noctu visam , Servi Dei corpus una cum ejus vestibus incorruptum
 invenitur ; ac suavissimum odorem emittens : hinc ad Virginis Sacellum
 translatum est ; ubi per ipsum magna Deus edit miracula .

Chri-

Christophorus noster Silvestranus , qui vitam illius , sex post annos , scripsit , Mediolani anno 1587. editam , aliique multi , Petrum Carmelitanum Professum , & Sacerdotem fuisse asserunt : sed alii arbitrati sunt , Semifratrem potius , sive Carmeli Tertiarium existisse (ut S. Rosa Ordinis Prædicatorum fuit) . Ita Daniel *Spec. Carm. tom. 2. par. 2. pag. 979.*

1582. Die 4. Octobris (juxta Kalendarii Romani emendationem 15.) divini amoris cuspide faucia , in columbæ speciem , purissimam emisit animam S. Virgo Theresia , inter amantissimi sui Sponsi amplexus ; qui tum ei adesse visus est inter Angelorum agmina . Sanctæ Festum die 15. Octobris in tota celebratur Ecclesia . *Ex ejus Vita.*

1583. Maria Magdalena de Pazzis , anno ætatis suæ decimo ac sexto Mundum deserit , Deoque , ac Mariæ ejus Matri in Monasterio Carmelitarum S. Mariæ Angelorum , Florentiæ se dicat . *Ex ejus Vita.*

1584. S. Pontifex Gregorius XIII. , ejus Bulla , Albiensem in Gallia Congregationem supprimit , extinguitque , ob rationes , quæ ibidem adducuntur . *Bull. Carm. tom. 2.*

Idem Pontifex , alia Bulla , Breviarium Carmelitanum a Generali Caffardo correctum , adprobat , ac confirmat , & *sub pœna excommunicationis cunctis prohibet , ne quid illi addere , vel ex eo detrabere , aut immutare audeant quoquo modo ;* aliaque Bulla sub eadem pœna Typographis vetat , sive Breviarium , sive Carmelitanum Missale sine Ordinis Generalis expressa licentia typis edere . *Bull. Carm. ibid.*

1585. S. Maria Magdalena , die Virginis Annunciationis Festo Evangelii verba meditans : *Verbum caro factum est* , cum esset in extasim rapta , S. Augustinus super cor ejus inscribit , *Verbum caro factum est : Verbum* aureis litteris , ut Divinam Personam denotaret : & *caro factum est* sanguineis , ut humanam in Christo significaret naturam . *Ex ejus Vita.*

1587. Sixti V. Pontificis licentia , Carmelitæ , veteri Transpontinæ Conventu relicto , qui apud Castri S. Angeli moenia erat , magna celebritate , ac pompa , in novum Transpontinæ Cœnobium transeunt , magnis totius Religionis sumptibus erectum . Pro eo namque ædificio Italiæ Provinciæ summam persolverunt scutorum 61309. , Hispaniæ , ac Lusitaniæ 5104. , & solus noster Neapolitanus Conventus ducatorum 4307. summam contulit . *Ex Arch. Transpont. & Bull. Carm. tom. 2.*

Eodem anno , Conventu nostro , atque Ecclesia Cracoviensi in cinerem ab hostibus , redactis , intacta , atque a flammis illæsa Miraculosa

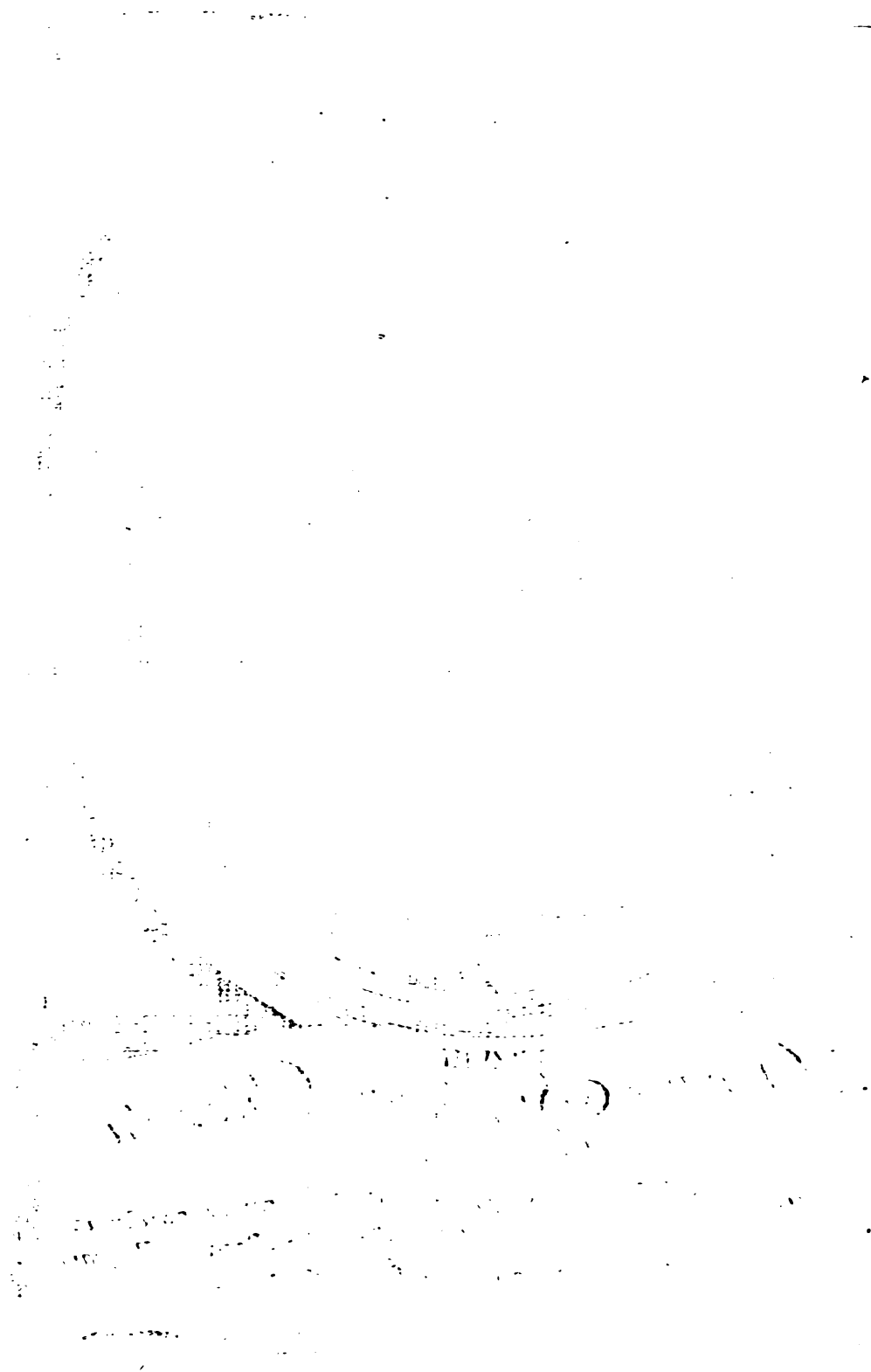
sa B. Virginis de Arenis Imago , cum ejus Sacello remansit . *Daniel Spec. Carm. tom. 2. num. 3914.*

Iisdem temporibus primum Congregationis suæ Generale Capitulum Discalceatis Carmelitis, Vallisoleti, celebrantibus, dum Ven. Anna de S. Bartholomæo, S. Theresiæ Socia individua, Dominum pro prospero illius Capituli successu, obsecrat, ac deprecatur; „ apparuit illi nubes, „ quæ ardere, ignisque scintillas ejaculari videbatur, atque ex ea emer- „ gens S. Pater Elias, qui expanso super Vallisoletanum Cœnobium, „ in quo congregati erant Patres, pallio, apertisque brachiis, videba- „ tur eos velle amplecti; eisque Spiritum suum infundere, „. Nec sane incassum ea fuit visio. Ita Chrysostronus Enriquez, Cisterciensis, in ejus Vita. De aliis hujusmodi in Carmelitico habitu S. Eliæ apparitionibus. *Vid. Spec. Carm. tom. 2. num. 170.*

1589. Ven. Dominicus a Jesu, alias Ruzzola, in Cæsaraugustæ Cœnobio, anno 1571. Carmeliticum Institutum amplexus, revelationibus, visionibus, ac miraculis satis jam clarus, hoc anno, ut hominum plausus vitaret, charismata meliora æmulans, ad novam S. Theresiæ Reformationem transit; cujus postea insignis fuit propagator, ac veluti firma columna, ut ait Daniel noster. Mirabilem hujus vitam scripsit Joannes Caramuel Benedictinus, cujus titulus est: *Caramuelis Dominicus.*

1591. S. Joannes a Cruce, *Doctor Mysticus, S. Theresiæ Primogenitus, ac in Reformatione cooperator precipuus*, die 4. Decembris hujus anni, ætatis suæ quadragesimo nono, Ubedæ ad Cælum evolavit. Eundem Miraculis cum ante, tum post obitum clarum, Benedictus XIII. sollempni ritu Sanctorum numero adscripsit. *Ex ejus Vita.*

1592. Die 3. Aprilis ob mortem Joannis Baptistæ Caffardi, Generalatus munus vacat, in ejusque locum Apostolico Brevi Generalis Vicarius Joannes Stephanus Chizzola constituitur; de quo infra. *Bull. Carm. tom. 2.*

^{XXXVIII}
Ioannes Stephanus Chizzola
Cremonensis
*a Clemente VIII. institutus Vicarius Grætiæ Cremonæ in Comi:
ty's 6 Iunij 1593 electus Grætiæ. Præfuit annis 9. Decessit Drepani
die 24. Nouembriis 1599. Aetatis suæ an. 40.*
Engr. Van Veenhout Scul.

XXXVIII.

JOANNES STEPHANUS CHIZZOLA:

CAffardo Generali e vivis erepto, Stephanus Chizzola successit, ex clarissima gente Riparoli ortus (quod fines Mantuanos inter, & Cremonenses insigne est Oppidum) atque ipsius Cremonæ Conventus, & Longobardiæ Provinciæ alumnus. „ Sacræ Theologiæ Doctor eximius, vir exquisita „ eruditione præditus, moribus placidissimis, vita, & conversatione cunctis, non solum venerabilis, verum & amabilis, in labore patientissimus &c. ita audit apud Petrum Lucium. Quum anno 1588. Romanam Provinciam gubernasset, Sixtus V. S. P. prudentiam ejus, ac in agendis solertiam demiratus, eundem in Galliam Generalem Commissarium, & Delegatum misit, ut jurgia in Provinciis illis, ob extinctam Albiensem Congregationem exorta, componeret; atque omnia, prout erat in votis, fuit exequutus: pacem namque dissidentes inter Fratres conciliavit, contentionesque omnino extinxit; qua de re optima quædam decreta, ac statuta iis reliquit, quæ nedum in Gallia probata, verum & Romæ, post Cardinalis Pinelli, Ordinis Protectoris examen, Pontificia auctoritate confirmata sunt. Eo munere, magna cum laude functus, Provinciarum utriusque Siciliæ Visitator missus est. Quo temporis intervallo, quum Generalis Ordinis Procuratio, ob Laurentii Laureti ad Adriensem Episcopatum evectionem vacasset, in ejus locum & ipse fuit susceptus. Vita deinde functo Generali Caffardo, eodem mense Aprilis, & anno 1592. novus Pontifex Clemens VIII., peculiari Brevi suo, eundem Stephanum Chizzola totius Ordinis Generalem Vicarium creavit. Tandem Generalibus Comitibus Cremonæ habitis, anno 1593. ad supremam Ordinis dignitatem evectus est.

C c

Ad

Ad munus itaque Generalis Prioris sublatus Chizzola ; suadente etiam Romano Pontifice , ab eoque amplissimis facultatibus munitus , statim Ordinem sibi creditum visendum suscepit ; ac primo quidem Hispaniarum Provincias , deinde Galliarum , Alemaniarum , aliorumque Regnorum omnes ; ac sane ea cum sollicitudine , studio , atque animi constantia , quae tam difficile ministerium postulabat ; „ ut (subdit hic noster Marcus Antonius Allegrius) ut pro impensa sollicitudine , zelo , vigiliis , & laboribus , Caelo dante (gratissima sibi) hominum susceperit odia ; & gravissimi illi successerint labores ; quos tam admiranda æquanimitate , & cordis sui virili valore sustulit , ut non homo , sed Angelus passionum incapax videretur .

Eas itaque rerum inter vicissitudines Stephanus Chizzola , postquam Ordinem suum , & ut Apostolicus Vicarius , & ut Generalis Prior , quadriennii spatio fuit moderatus , muneri cessit , inque Siciliam se contulit ; ubi in Drepanensi Conventu vitam cum morte commutavit , VIII. Kal. Decembris A. D. MDXCIX. ætatis vero suæ XL. Ejusque sepulcro amicus quidam sequentes adnexuit versus .

Carmeli murus cecidit , Chizzola cadente ;

Virtutis gladius , Buccina justitiæ .

Judicium præceps , contrarius Ordinis error ;

Et levitas morum non placuere Patri .

Res

Res memoria dignæ sub Chizzolæ regimine .

1592. **C**Affardo extincto, Clemens VIII., ineunte hoc anno, Pontifex electus, Apostolico suo Brevi diei 8. Aprilis Generalem Vicarium Joannem Stephanum Chizzola instituit; atque eodem exeunte anno, alio Brevi auctoritatem ei tribuit, parva abolendi Cœnobia; ubi ex Fratrum defectu, atque inopia perfecta Regularis observantia vix potest inveniri; cum facultate etiam eorum bona cum mobilia, tum stabilia majoribus, ac vicinioribus Conventibus uniendi. *Bull. Carm. tom. 2.*

Circa hæc tempora in quodam nostro Conventu (quem Abulensem Lezana fuisse putat), veteri regulari disciplina relaxata, matutinum noctu persolvi solitum, vespere recitabatur, atque interea hora noctis consueta pulsabatur. Sacrista quadam nocte a pulsatione rediens, Invitatorium in Choro præcini audit; quem ingressus, plures Religiosos, cappis albis indutos, ibidem aspicit; sed facies, & manus eorum, nonnisi ossa erant. En pavescit Sacrista. Sed unus ex iis, qui præesse videbatur ad ipsum conversus, acriterque increpans, ita eum allocutus est: *Nos quondam hujus Conventus Religiosi non eo exemplo vos præcessimus; delicia nostræ erant psallere, & orare: quo in exercitio etiam pernoscere volupe fuisset, si vires tulissent.* Verbis succedunt verbera: etenim ferreis quibusdam virgis tam dire exceptus est miserrimus Sacrista, ut mane repertus sit similis cadaveri; deindeque, successu vix narrato, triduo post e vita discessit. *Hieronymus Gratianus, Discipl. Regularis.* Hinc monemur a rectis semitis veterum Patrum nostrorum non declinare. Sic Machabæi se invicem animabant: *Mementote qualiter salvi facti sunt Patres nostri.*

1593. Die sexta Junii, ac Pentecostes Festo, Generalia Comititia Cremonæ habentur; quibus præter solitos Provinciarum Vocales, primum Conventus Neapolitani Prior, ex nova Clementis VIII. Concessione interfuit; atque etiam Mantuanæ Congregationis Generalis Vicarius, duobus cum Sociis (antea enim erat unus); itemque novæ Congregationis Carmelitarum Discalceatorum Hispaniæ Generalis Vicarius, ac Provinciales. A quibus omnibus unanimi consensu idem Generalis Vicarius Chizzola, Generalis Ordinis Prior creatus est, & Generalis Procurator Alphius Mattiolus, natione Siculus, in divinis, & humanis litteris exercitatissimus, ut ipsum Daniel noster compellat.

Illustris Carmelitarum Discalceatorum Congregatio, a Gregorio XIII.

anno 1578. in Provinciam erecta , deindeque post S. Matris Theresiæ obitum , anno 1587. a Sixto V. in plures divisa Provincias ; quæ usque ad hunc annum Generali Priori , tamquam totius Carmelitani Ordinis Supremo Capiti subjecta fuerat ; hisce in Generalibus Comitibus , re serio perpensa , ac discussa , utriusque partis consensu , a Generalis Ordinis Prioris jurisdictione eximitur , ac separatur ; ea tamen lege : „ Ut dicta Congregatio Discalceatorum , vel ejus Superiores omnino , in perpetuum , non præsumerent recipere loca , vel Conventus hujus Religionis , etiam sponte a Civitatibus , vel Principibus , vel quibuscumque aliis eis exhibita , vel exhibenda ; quod si aliquando in contrarium ipsos fecisse compertum foret , nulla esset , & irrita concessio ; & nullum jus acquisitum intelligeretur „ . Quæ sane conventio fuit postea a Clemente VIII. adprobata , & Bulla confirmata , quæ incipit : *Pastoralis officii* , diei 20. Decembris ejusdem anni 1593. ; qua etiam addidit , Congregationis illius Caput , non jam Generalem Vicarium , sed Generalem Præpositum , in posterum esse nuncupandum .
Ita ex Papy. Ord. & Bull. Carm. tom. 2.

Idem deinde Pontifex Clemens VIII. cupiens , Reformationem illam in Italiam etiam proferri , ex nonnullis Conventibus in Italia jam erectis , aliisque erigendis , aliam Discalceatorum Carmelitarum Congregationem instituit , *Italiae* appellatam , alteri Generali Præposito subjectam , atque ab illa Hispaniæ , *S. Theresiæ* dicta , omnino separatam . Quæ quidem nova Congregatio adeo multis aucta est Cœnobiis , ut hodie quatuordecim constet Provinciis ; quum altera Hispaniæ sex tantum Provinciis componatur .

Ex quo sane infertur , non modo promissionem illam a Deo D. Theresiæ factam : *esto forti animo , Ordinem B. Mariæ , quoad vixeris , magnos progressus facere videbis* ; sed etiam D. Ludovici Bertrandi Prophetiam confirmatam esse , qui a D. Theresia de suscepta Reformatione consultus , ita ad ipsam in epistola quadam sua respondit : „ In nomine Domini hortor te , animum sumere ad tam grande opus , quod moliris , inceptum , ipse tibi suppetias , favoremque præstabit . Nec non , ipsius nomine , certio rem te reddo , non transigendos quinquaginta annos , quin Religio tua una evadat inter illustriores , quas habet Ecclesia Dei .

Alius profecto , ea in re , divinæ Providentiæ effectus dignoscitur ; estque , quod dum Hæresis Ordini nostro sex eripit Provincias , totidem , aut plures , per Beatam Dei Servam Theresiam , idem comparaverit .

Ex

Ex ea tamen Discalceatorum exemptione a Generalis totius Ordinis jurisdictione, quæ in enunciato Capitulo accidit, nemo inferat, memoratam Reformationem distinctam esse Religionem; quemadmodum duplex non est ipsa Reformatio, ex quo duos habeat Generales Præpositos, unum Hispaniæ, atque Italiæ alterum. Præterquam quod id sua Bulla, anno 1603. Clemens VIII. diserte declaravit. Et ratio est, quod una est regula, quam utraque profitetur, unus utriusque finis, unus Patriarcha S. Elias, unaque omnium Carmelitarum Mater Beatissima Virgo Maria.

Neque unquam S. Theresiæ mens fuit, inquit Carthagena *lib. 17. Homiliarum*, Reformatione novum Ordinem in Dei Ecclesia instituire; „ sed eandem Religionem, quam profitebatur, ad pristinum „ rigorem primævi sui Instituti reducere. . . . Sane B. Theresia Filia „ Ordinis Carmelitani Calceati, ab eo fuit instituta, in eo divinis ful- „ goriibus illustrata, in eo cælestem spiritum concepit, ac charismati- „ bus supernis divinitus fuit præventa, & a Spiritu Sancto edocta, ut „ intra Ordinem Carmelitarum manens asperiolem, & pauperiolem „ viam ingrederetur „. Idem de S. Joanne a Cruce ejus coadjutore dici potest, deque aliis Patribus, qui initio ad Reformationem transierunt. Quamobrem unus est Carmeliticus Ordo, uti cum ramis truncus, sive stipes: atque utrique aptari facile potest, quod olim cecinit Mantuanus.

*Nos radix, alii rami, sed nos quoque rami
A veteri radice Patrum &c.*

1594. Clemens VIII. motu suo proprio; „ sub pœna excommu- „ nicationis ipso facto incurrendæ omnibus cujuscumque conditionis „ prohibet, ne ex Bibliothecis Carmelitarum libros, & monumenta, „ sive impressa, sive manuscripta ibi existentia amovere, vel subtrahe- „ re quoquomodo præsumat. *Bull. Carm. tom. 2.*

1595. Declarat sua Bulla idem Pontifex, Discalceatorum Carmelitarum Congregationem unum ex Mendicantium Ordinibus esse, iisdemque gaudere privilegiis, quæ Antiquæ Observantiæ Carmelitis concessa sunt. *Bull. Carm. ibid.*

1596. Generalis Joannes Stephanus Chizzola, ob quasdam criminationes, quibus contra ipsum apud Clementem VIII. Pontificem obrestatores sui usi sunt, nimiam sane Pontificis illius severitatem experitur: mense enim Augusti hujus anni in Castrum S. Angeli Urbis Romæ Papæ jussu detruditur, eodemque tempore, pendente judicio, Henricum

ricum Silvium Generalem Ordinis Vicarium cum omnimoda potestate usque ad beneplacitum instituit. Eodem mense sequentis anni Chizzolam ipsum a Generalatus munere deponit, atque in Siciliam in exilium mittit. Ita ex duobus Brevibus *Bull. Carm. tom. 2. relatis pag. 286., & 289.* colligitur.

Causa tanti mali, quod Chizzola passus est, inquit Philippus Metius in tractatu de Prioribus Generalibus, ea fuit, quod is in Hispaniam Apostolicus Nuntius ab eodem Pontifice missus, *cum rigidius contra Episcopos quosdam processisset, eorum incurrit odium, multaque ea occasione perpeffus fuit.* Sic etiam Villiers *Bibl. Carm. tom. 2.* Nihilominus Joseph Fornarius ejusdem Longobardiæ Provinciæ alumnus *Ann. Memorab. tom. 2. pag. 734.* eam Chizzolæ Legationem præfracte negat, & sic etiam in ipsum Episcoporum Hispaniæ odium; atque alias fuisse culpas, quorum Chizzola infimulatus est (quas tamen ipse silentio prætermittit), & quare a Pontifice tam severe fuit habitus. Sed num vera reus fuerit, an potius innocens, Dies Domini manifestabit. Quod certius statui potest, id est, Chizzolam eas calamitates adeo patienter pertulisse, *ut non homo, sed Angelus passionum incapax videretur*, ut inquit Allegrius.

XXXVIII.

Henricus Silvius
Athenis

a Clemente VIII. institutus Vicarius Generalis. Romae in Comitibus electus
Generalis 10. May 1598. Praefuit annis 15. A Paulo V. 1612 creatus Episcopus
pisc. Episcopus Athenis. Decessit Romae die 17. Iulii eodem an. Aet. suae 67.

Arnold. Van Westerhout del.

XXXIX.

HENRICUS SILVIUS.

Henricus Silvius, natione Italus, in Oppido Medio-Vico; vulgo *Mezzo Vico* Diœcesis Comensis anno 1556. natus, in Astensi Conventu Carmeliticum habitum induit, ac professus est: indeque, quod Astenses inter Cives fuerit cooptatus, *Astensis* vulgo nomine fuit compellatus. Studiorum expleto curriculo, Magistri in suo Ordine Lauream sibi comparavit. Scientias nedum in insignioribus suæ Religionis Collegiis, sed & in Papiensi, ac Romanæ Sapientiæ inclyto Lyceo tradidit. In Alma illa Urbe Transpontinæ Prioris munus cum gereret, Chizzola Generali absente, atque Hispaniæ visendis Provinciis occupato, Italicarum Provinciarum Generalis Vicarius fuit ipse destinatus.

In hisce exercendis muneribus eam sane prudentiam; ac zelum exhibuit, ut Clemens VIII. Pontifex Maximus, cui semper arrisit, unum ex Theologis, ac Censoribus Congregationis *de Auxiliis* nuncupatæ ipsum deputaverit; deindeque cum munus Generalatus vacaret, Brevi suo diei 17. Augusti 1596. Generalem totius Ordinis Vicarium eundem creavit Pontifex. E qua postea dignitate ad illam Generalis Prioris ascendit, in Comitibus Generalibus Romæ habitis anno 1598.

Generalis Prior cum esset Henricus renuntiatus, totius Ordinis visitationem suscepit, ac primo quidem Italiæ Provincias, deinde illas Hispaniæ, Galliæ, Germaniæ, Belgii, ac Poloniæ perlustrans, non modo Apostolicis facultatibus munitus, sed litteris etiam Clementis commendatitiis valde honorificis, ad Principes omnes, Reges, ac Prælatos illarum Ditionum missis. Ubique verbo, atque exemplo, ut & fan-

sanctissimis decretis ad primævum statum Regularem observantiam revocans, multis in Provinciis ob bella, atque hæresim fere collapsam. In Hispania a Philippo III. Rege magna cum benignitate, & cum Hispaniarum Magnatum honoribus fuit exceptus. In Gallia prima jecit Reformationis femina, ac Strictæ in Turonensi Provincia Observantiæ; ubi ita deinde crevit, ut tanta cum ejus laude ad alias etiam Provincias propagata deinde fuerit; peculiaribus Constitutionibus proinde conditis, quæ dehinc ab Urbano VIII. approbatæ, atque ab Innocentio X. adauctæ, ac confirmatæ sunt.

Quinquennio sui muneris expleto (ad illud enim tempus Generalatus a Clemente VIII. fuerat redactus), in Ordinis Visitatione pene consumpto, ab eodem Pontifice in Ordinis regimine fuit confirmatus; donec anno 1609. alio Generali Capitulo convocato, ab universa Religione iterum Generalis Prior fuit electus, ac confirmatus. At postremi hujus quinquennii tertio anno vix absoluto, ad Eporediæ, vulgo *Ivrea*, Episcopatum per Sabaudia Ducem fuit nominatus, ab eoque litteris diei 25. Julii 1612. etiam suus apud S. Sedom Orator destinatus. Sed quum omnia pro Antistite inaugurando parantur, Henricus in gravem incidit morbum, quocum per mensem colluctatus, e vivis tandem excessit xv. Kal. Octobris anno Reparatæ Salutis MDCXII. ætatis vero suæ LVI. Pontifice Paulo V. Ordini suo sexdecim annis præfuit, illumque quadraginta quatuor novis Cœnobiis suo studio adauxit, atque innumeris Apostolicis privilegiis ditavit. Ejus corpus in Transpontinæ Ecclesia conditum est, in D. Angeli Sacello: quod ipse adhuc vivens extruxerat, hac inscriptione tumulo ejus a Concive, & Successore Hieronymo Ari adposita:

D. O.

D. O. M.

Henricus Silvius, Astensis, Generalis Carmelitarum: Disciplina regularis, ac Litterarum apud suos Instaurator: Ordinem universum lustravit, rexitque annos novem, & decem. A Clemente VIII. inter Theologos S. Congregationis de Auxiliis adlectus: A Sede Apostolica plura in gratiam Religionis obtinuit: Quadraginta quatuor Conventibus Carmelum auxit: Sacellum hoc extruxit tumulandis Generalibus, Sacrumque quotidianum instituit, tum pro mortuorum levamine, tum pro viventium prospero regimine. Tandem ad Infulas Eporedienses, & Oratoris munus a Sereniss. Carolo Emmanuele Sabaudia Duce nominatus. Obiit Romæ XIV. Septembris MDCXII. ætatis suæ LVI. Æternæ Viri de Ordine optime meriti memoriæ, F. H. A. G. P.

Res memoria dignæ sub Silvii regimine.

1598. **H**ENRICUS Silvius, Generalis Vicarius jam ab anno 1596. a Clemente VIII. creatus, Romæ Generalia Comitia in S. Martini Cœnobio indicit, in iisque ipsemet Generalis Prior eligitur, Generali Procuratore Basilio Anguiffola Cremonensi confirmato, quem *insigne Religionis nostræ ornamentum* Daniel adpellat. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Clemens VIII. ejus Bulla Generalium nostri Ordinis Priorum perpetuam durationem e medio tollit, ipsorumque munus ad quinquennium dumtaxat redigit, etsi postea ad sexennium fuerit extensum. *Bull. Carm. tom. 2.*

1599. Idem Pontifex, Generalis nostri Henrici Silvii consensu, & forte etiam ipsius postulatibus, e cura, atque jurisdictione Generalis, ac aliorum nostri Ordinis Præfulum, omnia Monialium Carmelitarum Italiæ Monasteria eximit; eaque Locorum Ordinariis omnino subjicit. *Bull. Carm. ibid.*

Eodem anno Salerni, quod Regni Neapolis nobilis est Civitas, D. O. M. per Sacrum Beatissimæ Virginis Scapulare magnum extinguit incendium: eo enim Scapulari a pia Femina in ignem coniecto, illico ignis resedit; & ut divina vis fieret illustrior, restincto prorsus incendio, Scapulare a flammis, in quas fuerat injectum, omnino illæsum fuit repertum. Ita cum aliis narrat eruditissimus Raynaudus *lib. Partheno-Carmel. par. 1. cap. VI.*

D d

1600.

1600. Circa hæc tempora in nostro Leocatæ, in Sicilia, Cœnobio accidit, ut scribit Lezana; „ quod Mahumetani quidam Piratæ cum „ hortum prædandi causa ingressi essent, & campanam, quam Fratres „ ibi, ut in Campanili mox reponeretur, collocaverant, Turcæ secum „ ad galeas in mare afferre tentarent: magno apum numero impetuose „ ex horti alvearibus subito egresso, nimio pavore exterriti sunt, ut re- „ licta præda, fugam capere (Deiparæ Virginis, & S. Angeli intercessio- „ ne a Fratribus expostulata) coacti fuerint. *Annal. Carm. ad ann. 1220.*

1601. Eximium super Psalmos Opus nostri Michaelis Ayguani usque adhuc sub Auctoris Anonymi titulo editum, Auctori suo hoc anno in nova ejusdem impressione restituitur: Clemens enim VIII. Bulla sua cunctis Typographis prohibet, ne sub alio nomine deinceps, quam legitimi sui Auctoris Michaelis Ayguani illud imprimant. *Bull. Carm. tom. 2.*

1604. In Rhedonensi Cœnobio, Turonensis Provinciæ, stricta incipit Observantia, sive Reformatio, quæ deinde ad alias Ordinis Provincias extenditur, & observatur. *Daniel Vin. Carm. pag. 345.*

1605. „ Cum Leo XI. jam hoc anno creatus Pontifex, Cardina- „ litia exueretur veste, ut Papali indueretur, voluit Prælatum vestiens „ Scapulare Carmelitanum, quo idem Leo a puero munitus fuerat, „ una cum aliis vestibus e collo tollere, innuens, Papalem habitum „ superare habitum quemcumque. Fieri id vetuit his verbis Pontifex: „ *desine Mariam, ne me desinat Maria*; quasi diceret: *desine Mariam* „ *mihi auferre, ne me desinat Maria* protegere „. Ita Segerus Pauli *in vit. S. Simonis*. Sancto huic Pontifici, cum Florentiæ Archiepiscopus esset, S. Maria Magdalena de Pazzis Papatum prædixit, multoque fore brevior; ut revera accidit, quandoquidem vix dies viginti quinque Pontificatui fuit superstes. *Ex Vit. S. M. Magd.*

1606. Paulum V. Pontificem inter & Rempub. Venetam gravior est exorta contentio; ob quædam jura, quæ sua ajebat esse Paulus, negabat Senatus; eoque res processit, ut universus Status Venetus subiceretur interdicto. Multi multa tunc pro & contra scripserunt; quos inter noster Joannes Antonius Bovius contra P. Paulum Sarpi Ecclesiasticam immunitatem strenue defensavit. De ipso sic scribit Ughellus: *Joannes Antonius Bovius, Novariensis Ordinis Carmelitarum, Theologus insignis, omnique scientiarum genere ornatus, cumque de immunitate Ecclesiastica in Venetos stylum strinxisset, a Paulo V. intuitu virtutum, & laborum pro Romana Ecclesia exantlatorum, Episcopatu Melphitano ornatus est anno 1606. 19. Februarii; ubi interiit 12. Augusti 1622.*

1607.

S. Maria Magdalena de Pazzis Ord. Carmelitarum
Rmo. Pri. Mro. Iosepho Alberto Ximenez
Procuratori Generali Ordinis Carmelitarum
antiquae observantiae. in Obsequium sequi Argumentum D.D.D.
P. A. M. V. ejusdem Ordinis.

1607. Hoc anno Seraphica Maria Magdalena de Pazzis, quæ multis ante obitum annis heroica caritate renunciaverat omnibus, quibus affluebat, Cæli deliciis, frequenter ingeminans: *Pati non mori*: longo cum morbo confictata, & solitas inter asperitates perseverans, animam, quam agonizans, jubente Confessario, ad tempus retinuerat, in Sponsi manibus exhalavit die 25. Maji, completo ætatis suæ anno quadragesimo primo. Ante, & post obitum multis inclaruit miraculis. Sanctæ Corpus ad hodiernum usque diem incorruptum manet Florentiæ in Ecclesia sui Monasterii, quod ejusdem Sanctæ nomine gaudet. *Ex act. Canonizat.*

Eodem anno Paulus V., postulante Henrico IV. Galliarum Rege, Ordinem Militarem, ex primoribus illius Regni Viris compositum, instituit, *sub denominatione, ac Regula Gloriosissimæ Virginis Dei Genitricis Mariæ de Monte Carmelo, pro tuenda, propaganda, augendaque Religione Catholica, hæresum extirpatione, & Hæreticorum depressione*; ut dicitur in Bulla. *Bull. Carm. tom. 2.*

1609. Silvius Generalis ad hunc usque annum a Pontificibus in munere prorogatus, Generale Capitulum in Transpontinæ Conventu convocat, in eoque, præsidente Cardinale Pinello Ordinis Protectore, iterum & ipse Generalis Prior renuntiatus est, obtenta prius a Paulo V. passivæ vocis dispensatione; Generalis vero Procurator Franciscus Voersius confirmatur, muneri illi jam ab anno 1598., ob Basilii Anguissolæ obitum, subrogatus. *Ex Papy. Ord.*

1612. Ea tempestate Romæ agebatur contradicto judicio Bullæ, sive Privilegii Sabbatini momentosissima lis in Sacra universalis Inquisitionis Congregatione, ad quam Carmelitæ provocaverant contra Ulyssiponæ in Lusitania Generalis Inquisitoris decreta, qui Ordinis Æmulo- rum postulatis, exeunte anno 1609., Privilegii illius publicationem vetuerat, neve amplius de eo Concionatores verba facerent. Idcirco commota tunc maxime erat universa Religio, & cunctis in Cœnobiis, tum Deo, tum ejus, ac nostræ Sanctissimæ Matri Mariæ preces continuo fundebantur, ut ipsa Causam, quæ sua esset, defenderet. Nec sane destitit Misericordiarum Mater ea occasione patrocinium suum ostendere, ut ex iis, quos jam referemus, successibus satis colligitur.

Primus itaque est, quod dum Ven. Soror Laura Augustiniana Monialis in S. Caji Monasterio extra Florentiam, Mantuanæ Congregationi tum subjecto, Deiparæ preces pro illa Causa effundit (id sibi negotium P. Theodorus Cambius, illius Congregationis Generalis Procu-

rator, dederat), ac Sanctum Laurentium Martyrem, cui erat addictissima, obsecrat, ut apud Mariam valide intercedat; apparuit S. Martyr Dei Famulæ, ipsamque ex Virgine ita allocutus est: *Procuratori Generali scribe, quod B. Virgo banc sui Ordinis causam proteget, & apud Curiam Romanam erit propitia*: Joseph a S. Theresia tom. 4.

Et quidem Mariana promissio confirmata est (atque en alterum successum); siquidem Romæ Causa apud Sancti officii Cardinales pluries perpensa ac discussa, sed nondum decisa, die 15. Julii hujus anni cum ad primas vespas Festi Carmeli Virginis Cardinalis S. Cæcilie, Cardinalis Mellinus, aliique cum pluribus aliis Curie Romanæ Prælatibus, ad Templum S. Mariæ Scalæ Carmelitarum Discalceatorum se contulissent, deque Ecclesia ad Chorum, forte fortuna S. Cæcilie Cardinalis libellum Officiorum SS. Carmelitarum, quem Frater quidam apertum reliquerat, aspicit; ac primo quidem intuitu in ea incidit verba. *Commemoratio solemnis Beatissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo*; hinc libro manibus accepto, quod ipse continebat, voluit oculis perlustrare, adque Sextam Lectionem cum pervenisset, in qua Sabbatinum Privilegium, tunc contradictum, expressum est, stupefactus omnino, atque ad alios Purpuratos conversus: „ Quo (alta voce clamavit) Quo Eminentissimi Domini mei, quo plures labores? Quid diutius quæritur? „ Quid amplius consultatur? En tibi Patrum Carmelitarum Causam „ brevibus, & paucis periodis Lectionibus hisce contentis solide decisam, ac manifeste definitam: cum hæ lectiones ab Eminentissimo „ Cardinali Bellarmino examinatae, probatae, atque subscriptae fuerint, „ ac ab Eminentissimo Cardinali Pinello Sacræ Congregationis Præsidente „ auctoritate Pontificia confirmatae, ac subscriptae existant &c. „. Traditis deinde Lectionibus illis uni ex Prælatibus, iussit, ut eas coram omnibus legeret; qua sane re gesta, omnes una voce dixerunt, Divinæ Providentiæ opere libellum illum ibi apertum invenisse; idque argumentum satis manifestum esse, Sanctissimam Virginem Mariam illius Causæ patrocinium suscepisse. Quamobrem sequenti Consultatione pro Carmelitis decisum fuit, etsi definitiva Sententia initio sequentis anni prodierit, ut infra dicemus. *Daniel Specul. Carm. tom. 1. num. 2222.*

Die 14. Septembris ejusdem anni Henrici Silvii Generalis obitus accidit, qui cum in extremis laboraret, audita re illa (de qua supra) jam judicata, pro qua tot subierat labores, lætitia perfusus, cum Sancto Sene Simeone exclamavit: *Nunc dimittis Domine Servum tuum in pace &c.* Franciscus Voersius in ejus Vita.

XL.

¹⁶³³
Sebastianus Fantonus

Prænestinus

a Paulo V. institus Vicarius Grævis Romæ in Comitibus ab. May
1633 electus Grævis Profuit annis 11. Decessit Præneste die 5
Octobris 1644. Aetatis suæ an. 73.

Arnold. V. Warnerhout Scul.

XL.

SEBASTIANUS FANTONUS.

PRæneſte, veteri Latii Urbe, & non longe ab Urbe poſita, ortum habuit Sebaſtianus Fantonus die 24. Februarii ann. a Chriſti nativitate 1550. Carmelítico Inſtituto anno Dom. 1567. in Romana Provincia nomen dedit. Studiorum deinde expleto curriculo, anno 1582. Sacræ Theologiæ lauream naſtus eſt. Sacram hanc facultatem nedum in inſignioribus ſui Ordinis Collegiis, ſed & in ipſo Almæ Urbis Sapientiæ Archigymnaſio docuit. In celebrioribus Italiæ Eccleſiis divinum verbum prædicavit, tanto cum omnium plauſu, atque animarum fructu, ut facundiſſimi Oratoris nomen fuerit conſecutus. Quumque eſſet non modo doctrina, ac ſapientia, ſed pietate etiam, atque eximia prudentia præditus, varia Ordinis munera eidem fuerunt commiſſa: hinc, ut alia ſilentio præteream, anno 1604. Provincialis Romanæ ſuæ Provinciæ extitit; anno 1612., Generali Henrico Silvio vita jam functo, Paulus V. S. P. Apoſtolico diploma- te Generalem Ordinis Vicarium Fantonum ipſum creavit; & tandem ſequente anno 1613., Generalibus Comitiis Romæ habitis, omnium plauſu totius Ordinis Generalis Prior proclamatus eſt.

Generalatus munus tanto ſtudio, ac prudentia geſſit, ut expleto quinquennio (ad quod a Clemente VIII. fuerat redactum) Paulus V. Apoſtolica ſua auctoritate Fantonum ad aliud biennium in eodem confirmaverit: eoque abſoluto, ut alio in Capitulo proxime celebrando eligi iterum poſſet, altero Brevi paſſiva voce eundem & muniverit. Nec fruſtra; novis enim Generalibus Comitiis anno 1620. Romæ concitiis, communi Patrum omnium conſenſu, ac voluptate iterum

rum Generalis Prior ad sexennium eligitur, & confirmatur.

Non modo Sebastianus noster toti suo Ordini, sed & Pontifici, Cardinalibus, Principibus, atque Proceribus erat acceptissimus, qui in difficilioribus rebus a consiliis suis adhuc pendebant. Potissimum de Religione sua optime fuit meritus; novam namque Observantiam, ac Reformationem, in Turonensi Provincia cœptam, fovit, ac valide protexit, atque ad alias etiam extendit Provincias; novum Carmelitarum Cæremoniale edidit, correctum prius, atque examinatum, & Romanæ Curix Cæremoniis accommodatum; illudque contra quasdam objectiones in ipsum factas in Sacra Rituum Congregatione pro virili defendit. Sancti Angeli Sacellum, in Sanctæ Mariæ Transpontinæ Ecclesia positum, pretiosissimis marmoribus, ac picturis exornavit. Patrium Prænests Conventum ad novam, & ampliorem formam revocavit, atque Ecclesiam a fundamentis erexit, structura, marmoribus, ac supellectili, quibus illam locupletavit, valde insignem. Præterea pulcherrimam Bibliothecam in eodem extruxit Cœnobio, copiosis optimorum Auctorum libris, ac rariorum editionum, instructissimam.

His, aliisque beneficiis in suum Conventum, ac Religionem collatis, vigilantissimus noster Præsul annis tandem, ac meritis onustus in eodem Prænests Cœnobio, quo in postremis suæ vitæ annis secesserat, ex hac vita migravit, anno ætatis suæ LXXIII. Supremi Regiminis XI. Reparata vero Sal. MDCXXIII. III. Non. Octobris, Urbano VIII. Ecclesiam gubernante; fuitque in eadem Ecclesia sepultus, ejus tumulo hac Inscriptione apposita, *in Bibl. Carm. relata tom. 2.*

D. O.

D. O. M.

*Inspector hæc paucula; tibi mutus loquitur silex, ex multis;
quæ sæculo, & Orbi de*

SEBASTIANO FANTONO,

*Præneste Carmelita fama cecinit: qui singulis Religionis
sue muneribus & honoribus functus, suggesto, & Cathedra, toti
Italiae laudatissimus; prudentiæ, omnigenæque virtutis calculo,
Summo Pontifici Paulo V. probatissimus; Sacelli B. V. M. Trans-
pontinae Romæ, totiusque hujus Templi, Cænobii, & Bibliothecæ,
quæ intus speciosissima visitur, a fundamentis erecto & or-
nator; denique Generalatus culmen, anno duodecimo, omnium
plausu tenens: ætatis vero suæ septuagesimo tertio, morte ad me-
liorem vitam migravit tertio Nonas Octobris anno Domini MDCXXIII.*

Res memoria digna sub Fantoni regimine.

1613. **D**ie 26. Maji hujus anni, ac Pentecostes Festo, Romæ in
Transpontinae Conventu Generalis Ordinis Synodus celebra-
tur, Cardinali Millino Ordinis Protectore Præsidente; in eaque idem
Generalis Vicarius Sebastianus Fantonus Generalis Prior renuntiatur, &
Generalis Procurator Theodorus Stratus eligitur. *Ex Papy. Ord.*

Hoc anno, Privilegii, ac Bullæ Sabbatinæ in Sacra Congregatio-
ne Cardinalium universalis Inquisitionis re pluries perpensa, & partibus
plenissime auditis, definitiva prodiit Sententia, qua contra prohibitionem
Supremi Lusitanæ Inquisitoris, Carmelitis permittitur illud e pergamis
prædicare, jussuque Pauli V. sequens emanatur decretum: *Patribus Car-
melitis permittatur prædicare, quod Populus Christianus possit pie credere
de adjutorio animarum Fratrum, & Confratrum Sodalitatis B. V. Mariæ
de Monte Carmelo, videlicet, Beatissimam Virginem animas Fratrum, &
Confratrum in charitate decedentium, qui in vita habitum gestaverint,
& castitatem pro suo statu coluerint, Officiumque parvum recitaverint,
vel si recitare nesciverint, Ecclesiæ jejunia observaverint, & feria quar-
ta, & Sabbato a carnibus abstinerint, nisi ubi in iis diebus Nativitatis
Domini Festum inciderit, suis intercessionibus continuis, suisque suffra-
giis, & meritis, & speciali protectione post eorum transitum, præcipue*
in

in die Sabbati (qui dies ab Ecclesia eidem B. V. dicatus est) adjuturam. Quod quidem Decretum ad Tribunal Supremæ Lusitanæ Inquisitionis transmissum est. Bull. Carm. & Specul. Carm. tom. 1.

Pro celeri justissimæ hujus Caussæ decisione totus Catholicus Orbis sollicitus visus est, in primis religiosissimus, & Catholicus Rex Philippus III., Regina Margarita ejus Uxor, Maria de Medicis, Henrici IV. Galliarum Regis Vidua, qui omnes ea de re Pontifici scripserunt, alique etiam Europæi Principes, ac Prælati.

Memoratu dignissimum est Regale responsum quod idem Philippus III. eo ævo quibusdam Regiis Ministris dedit. Cum enim ii exposuissent Regi, a carnibus Mercurii diebus abstinentiam, a Carmelitis vi Sabbatinæ Bullæ prædicatam, eoque in Regno ab omnibus ferme servatam, Regio Ærario detrimento esse ultra trecenta scutorum millia singulis annis; adeoque illius publicationem in Hispaniarum Regnis inhiendam, quemadmodum in Lusitania gestum fuerat: huic supplicationi respondit Rex: *Nada, idest nihil, addita ratione, Regio, Catholicoque animo dignissima: mas quiero Vassallos devotos de la Virgen, que el aumento de mis rentas, hoc est: Volo potius subditos B. Virginis devotos, quam reddituum meorum augmentum.* Daniel, alique *Specul. Carm. tom. 1. par. 2. num. 2219.*

1614. Die 21. Septembris ad æternam convolvit quietem Ven. Hieronymus Gratianus Hispanus, primus Congregationis Discalceatorum Carmelitarum Provincialis, a S. Theresia in operibus suis celebratus, a Francisco Ribera, *Vir magnus, & sanctitate illustris*, atque a Ven. Episcopo Joanne de Palafox: *Spectaculum mirabile adversitatum, & afflictionum, quas multifarie sustinuit a Sanctis, a bonis, & a perversis*, adpellatus. Et quidem habitu exutus per Sententiam ab ipsa Congregatione sua expulsus est; a cunctis Hispaniarum Tribunalibus rejectus; & in Italia a Piratis captivus factus, ac Tunetum ductus, pro fide tormentis subjicitur, & tandem ad flammam damnatus est. Sed ab igne divina ereptus Providentia, atque a Clemente VIII. redemptus, veteris Observantiæ Religioni, ac Matri suæ restitutus est, *in qua post tantos labores, & afflictiones, Bruxellis in singularis Sanctitatis opinione decessit.* Ita concludit idem de Palafox *in notat. ad Litteras S. Theresiæ.*

1617. Moritur Ven. Stephanus a Purificatione nostræ Lusitanæ Provinciæ alumnus, *qui seculi hujus initium insigni vitæ Sanctimonia decoravit: pro quo in Sanctorum, ac Beatorum numero adscribendo, Acta extant Romæ apud S. Rituum Congregationem.* *Specul. Carm. tom. 2.*

Eo-

Eodem anno e vita discessit Ven. Franciscus Yepes, S. Joannis a Cruce Frater, ac Tertiarius Carmelita, qui vitæ Sanctimonia Hispaniam illustravit, & in odore Sanctitatis spiritum Creatori reddidit: cui præter alia illud & divinitus revelatum est, de duobus hominum generibus Dæmones maxime conqueri: de iis nempe, qui alios ad Virginis Mariæ devotionem alliciunt, & qui sacrum ejus scapulare deferunt. Atque insuper tribus potissimum Dæmones ipsos vexari: 1. dum pronuntiatur dulcissimum nomen Jesus: 2. dum Mariæ sanctissimum nomen proferitur: 3. dum habitus B. Virginis de Monte Carmelo gestatur. *Velasco in ejus vita.*

1618. Ordinis Generali Procuratore, Generalis Capituli nomine, postulante, Paulus V. Generalatus munus, quod a Clemente VIII. ad quinquennium fuerat redactum, ad sexennium extendit. *Bull. Car. tom. 2.*

1620. Aliud Generale Capitulum in Transpontinæ Conventu die 7. Junii celebratur, eodem Cardinali Protectore Præsidente; in eoque Generalis Fantonus, usque ad hunc annum a Pontifice prorogatus, iterum Generalis eligitur, prævia Pontificia super passiva voce dispensatione; itemque Gregorius Canalius Generalis Ordinis Procurator instituitur. *En Papy. Ord.*

Eodem anno Paulus V. Indultum Officium B. Theresiæ recitandi (jam ab anno 1614. Discalceatis nostris concessum) ad universum extendit Ordinem; quod illa *Beata in eorum Ordine Professionem emisit Regularem, devotionis Spiritum hausit, atque usque ad extremum vitæ spiritum in illius Prioris Generalis obedientia perseveraverit*, ut in Brevi exprimitur. *Bull. Carm. tom. 2.*

Reperitur hoc anno inter conditi cujusdam cadaveris saniam Sacrum Scapulare incorruptum, atque etiamnum in nostra Andegavensi Ecclesia adservatur: „ quod cum multos annos inter conditi cadaveris saniam „ integrum remansisset, dum anno 1620. Andinæ Mulieris honestissimæ „ sepulcrum de novo aperitur, repertum est, plane profus illibatum, „ & consultis in ea re expertis, Judicum, Superiorumque decreto, veluti in Miraculi speciem conservatur. *Ita Leo a S. Jonne.*

Aliud hujusmodi accidit portentum in Brasilix Civitate *Rio d' Henero* nuncupata, ubi in Templo Jesuitarum sexdecim post annos Sacrum cujusdam mulieris Scapulare, quocum, irridentibus aliis, sepeliri jussit, intactum omnino repertum est. Quod sane ab Episcopo examinatum, ac mature perpensum prodigii loco habetur: indeque Carmelitis donatum, in argenti theca, magna cum veneratione servatur, illudque

singulis mensibus magna cum pompa per Civitatem circumfertur. *Ven. Martinus de Hoogbe, & alii. Vid. Spec. Carm. tom. 1. num. 2315.*

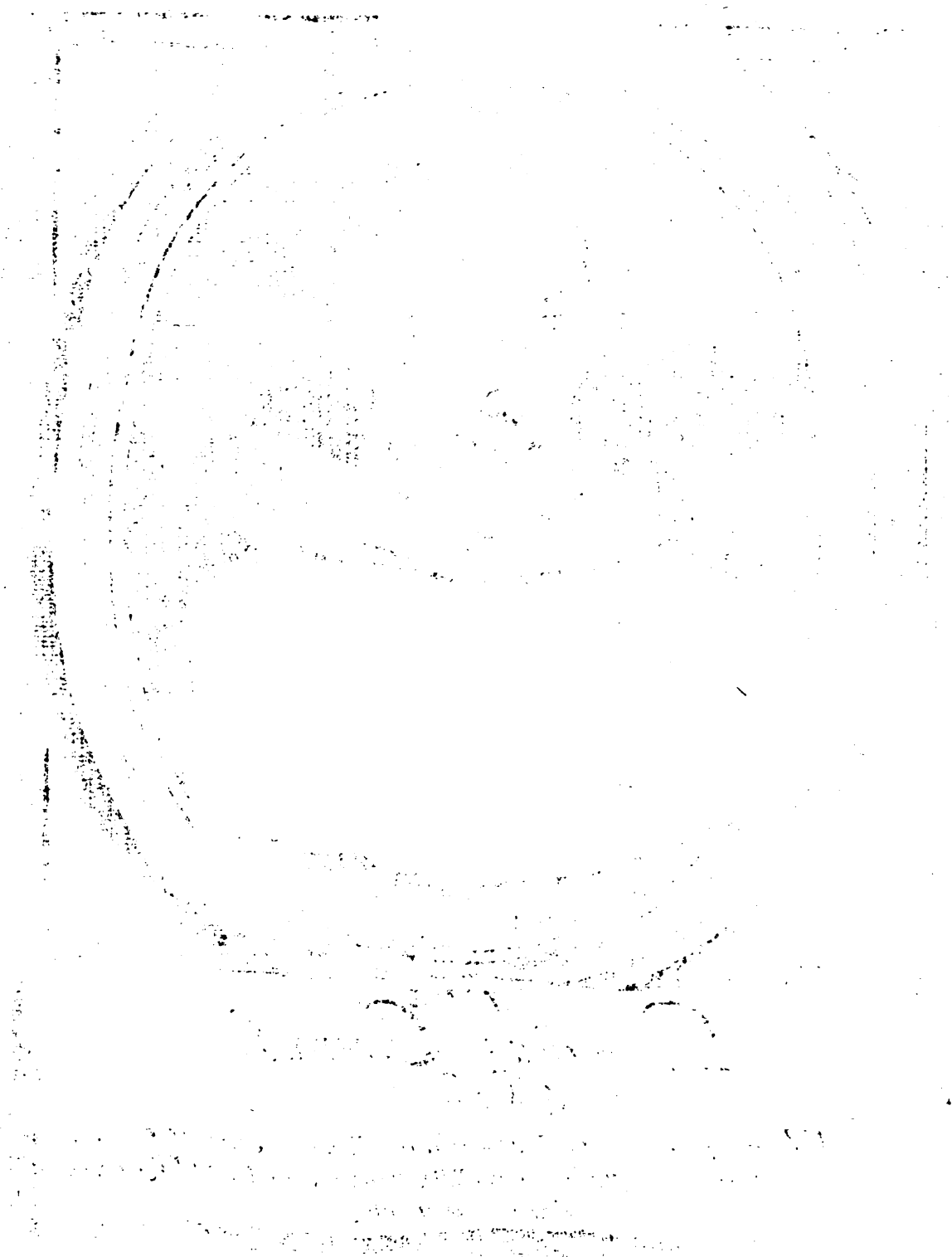
Die 8. Novembris ejusdem anni 1620. Ferdinandus II. Imperator memorandam contra rebelles hæreticos in Bohemia obtinet victoriam, sub Maximiliano I. Bavarizæ Duce, Catholici exercitus Ductore fortissimo; quæ adscripta humanitus fuit consilio, directioni, hortatui, atque præsentiz Ven. Dominici a Jesu, antiquæ Carmeli Observantiz Professi, deindeque Excalceati Carmelitæ; cælitus vero Angelorum Regina, cujus Imaginem (suffossis in ea per hæreticos oculis in quodam Bohemizæ Oppido inventam) in conflictu ipso Dominicus gerebat in pectore, ejusque sacro Scapulari ante cum hoste congressum tum Bavarizæ Ducem ipse muniverat, tum exercitus Principes, ac Milites omnes. *Caramuel in ejus Vit.*

1621. Hoc anno a Generali Sebastiano Fantono strictior Observantia, sive Reformatio confirmatur, biennio antea Catanizæ in Sicilia instituta a Patribus Desiderio Placa, & Alphio Liandro, quos Franciscus a S. Maria Discalceatorum nostrorum historicus *ob morum probitatem Beatorem, & ob litteras Doctorum catalogo dignos* judicavit. Quæ sane Observantia, in Provinciam postea erecta, Montis Sancti Primi Instituti adpellata est. Dicta est Primi Instituti, quod ab initio illius Cultores, Eugeniana mitigatione seposita, primævæ Regulæ cum sola Innocentii IV. moderatione se addixerunt: etsi postea a primæva hac Observantia non parum recesserint. *Vin. Carm. pag. 353. num. 654.*

1622. Die 12. Martii hujus anni S. Pontifex Gregorius XV. Bulla, quæ incipit: *Omnipotens Sermo*, suetis sollemnibus Sanctorum numero adscribit B. Virginem Theresiam, Carmeli Filiam, & utriusque Discalceatorum Congregationis Matrem, quæ meritis, ac miraculis suis Catholicam illustravit Ecclesiam. *Bull. Carm. tom. 2.*

Eodem anno Ludovicus XIII. Galliarum Rex, „ viso in Monte-
„ pessulana obsidione ingenti miraculo glandium, quæ e sclopeto emis-
„ sæ in nobilem Præfectum Militizæ cataphractæ tactu sacri Scapularis,
„ quod gestabat, emollitæ, voluit ea Marianæ protectionis Tesseræ &
„ ipse communiri. Verba sunt eruditissimi Raynaudi, qui successum re-
tulit *lib. Scapul. Partheno-Carm. par. 1. cap. VIII.*

1623. Die 5. Octobris Fantono Generali e vivis sublato, novus Pontifex Urbanus VIII. die 17. ejusdem mensis Brevi suo Generalem Ordinis Vicarium Gregorium Canalium Venetum creat, tunc temporis Generalem Ordinis Procuratorem. *Bull. Carm. tom. 2.*

XXXXI

Gregorius Canalis
Venetus

ab Urbano VIII. institutus Vicarius Gn̄alis. Romae in Comitijis electus
Canalis 18. May 1623. Praefuit annis 8. Decessit ibidem die 29 Iulij 1631.
Etatis suae aet. 68.

C. Knoll. Pin. Waterhout. Sculp.

XLI.

G R E G O R I U S C A N A L I :

E Nobilissima gente in inclyta Venetiarum Urbe ortus est Gregorius Canalius anno Domini 1563. Carmeliticæ Religionis adscriptus, Ordinem suum nedum sapientia, ac doctrina, sed & pietate, ac prudentia, quibus erat præditus, reddidit clariorem. Theologicas facultates in insignioribus Italiæ Collegiis magna cum laude docuit. Venetæ Provinciæ Provincialis electus, Generalibus Comitibus ann. 1598. interfuit. Deinde in Generali Capitulo, anno 1620. celebrato, a Generali Fantono Generalis Ordinis Procurator nominatus est. Quo sane in munere tanta cum laude, ac virtute se gessit, ut, eodem Fantono extincto, Pontifex Urbanus VIII. anno 1623. Canalius totius Ordinis Generalem Vicarium creaverit, non alia ratione ductus, ut ipse ait in Apostolico Brevi, quam *Gregorii Religione, zelo, prudentia, doctrina, nec non in rebus gerendis solertia, aliisque laudabilibus probitatibus, ac virtutum meritis, quibus præditum esse accepimus.* Hinc quid mirum, si postea Generalibus Comitibus anno 1625. celebratis, communi omnium plausu ad Supremam Ordinis Præfecturam evectus fuerit?

„ Prior Generalis factus (inquit Marcus Antonius Al-
 „ legrius) qui moribus, & sapientia nobili effulserat, no-
 „ biliori utroque radio refulsit. Ardentissimus virtutis omnis
 „ amator, sui que augendi Ordinis zelosus factus ingenuus &c. „
 Et quidem Strictiori observantiæ, ac Reformationi favit, ei-
 que temporibus illis in Belgii Conventibus inceptæ contra
 quosdam obtrectatores validum præstitit patrocinium. Anti-
 quas Ordinis Constitutiones, sedulo prius examinatas, & cor-
 rectas, novis cum additionibus, inque meliorem formam re-

daſtas, Romæ typis mandavit; iisque ut cuncti Fratres exacte obtemperarent præcepit. Ecſtaticæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis Beatificationem, & S. Andreæ Corſini Canonizationem apud Sanctam Sedem promovit, & utramque sub ejus regimine peractam vidit. Hinc apud Subditos suos tantum profecto amorem, existimationemque sibi conciliavit, ut expleto jam primo sexennio, Religio sua (rarum profecto) ab Urbano VIII. ejusdem in Generalatu confirmationem ad aliud sexennium expoſtularit, ut revera accidit Brevi diei 11. Maii 1629. Sub hoc tempus oblatis sibi Cretenſi Archiepiſcopatui, Bergomique etiam Eccleſiæ libentiſſime renunciavit, ſui ſtatus paupertate ſatis ſuperque contentus.

Sed dum alterum ſui muneris ſexennium pari cum laude Canalius noſter tranſigebat, die 20. Julii 1631. in gravem incidit morbum, atque in extremo vitæ agone jam conſtitutus, vicinæ mortis nuncium audiens, nihil omnino permotus, oculis, ac manibus in Cælum elevatis: *letatus ſum* (cum Sancto inquit Davide) *quæ dicta ſunt mihi, in Domum Domini ibimus*; dieque xxvii. ejusdem menſis Creatori ſuo ſpiritum reddidit, anno ætatis ſuæ lxxviii., Eccleſiam gubernante P. Urbano VIII. In Generalium tumultu, in S. Angeli Sacello Tranſpontinæ Eccleſiæ poſito, conditus eſt; cui, quæ ſequuntur, carmina Allegrius noſter adpoſuit:

Pace meos rexi, immunis a munere dicor,

Quid melius potui? Selige poſteritas.

Quo mihi fama procax? ſtant Acta, Facta, Labores.

Et pretium virtus teſtis & ipſa ſui eſt.

Hujus Generalis cineres fuerunt poſtea, curante Generali Antonio Philippino, tunc temporis Romano Provinciali, in Eccleſiam S. Martini ad Montes tranſlati, ejusque Tumulo epitaphium ſatis honorificum idem Generaliſq; adnexuit, *Bibl. Carm. tom. 1. relatum.*

Res

Res memoria dignæ sub Canalii regimine.

1624. **B**redam Brabantiae Urbem strenuissimo Duce Marchione Spinola obsidente, SS. Dei Mater Vexillarium quemdam Hispanicum, Sacri Scapularis Confratrem, a duplici eripuit morte: e temporali, efficiens, ut pila ipsi objecta ad pedes suos sine vi caderet: ab æterna, nam tunc in lethali versabatur crimine, atque ictu præviso, confestim ex corde B. Mariæ de Monte Carmelo nomen invocavit, ne illo in peccato moreretur; ut idem Vexillarius palam confessus est. *Daniel Vin. Carm. pag. 308.*

Eodem anno incipit in Belgio Reformatio, five Strictior Observantia, ac primo quidem in Vallencenensi Cœnobio; unde postea in alios Belgii Conventus pervagata, tunc ob hæreses, ac præterita bella valde miseros, illustrem hodie, atque observantissimam Flandro-Belgicam componit Provinciam. *Daniel Vin. Carm. part. 4. cap. 3.*

1625. Romæ Generalibus Comitibus a Generali Vicario Gregorio Canalio concitis, sub ejusdem Millini Cardinalis Patroni auspiciis, Canalius ipse Generalis Prior renunciatus est, in Generalis Procuratoris munere Stephano Barberio confirmato, Sapientiae Romanæ Lectore, Generalis Inquisitionis Consultore, & jam ab anno 1624. Generali Procuratore instituto.

Eo in Capitulo Generali Priori electo committitur, ut per gravissimos Ordinis Patres Constitutiones, ubicumque opus fuerit, corrigantur, atque explicentur; quemadmodum deinde gestum est; eaque sunt Constitutiones, quæ nunc in Ordine nostro observantur. *Ex Papy. Ord.*

Cremonæ memorabile prodigium hoc anno accidit, per totam tunc pervagatum Italiam. Joannes Baptista Zamarinus quorundam criminum reus in vincula conjicitur: is autem resipiscens, suaque detestatus scelera, ad Misericordiarum Matrem confugit, Sacrum ejus Scapulare induit, & triennio, quo in carcere moratus est, a carnibus singulis Mercurii diebus abstinentiam exactissime servavit. Interea, acta illius causa, a Judicibus ad furcas damnatur: tum vero ille conscientia sua apud Carmelitanum Religiosum, generali Confessione, magno cum dolore expiata, B. Virgini Carmelitanæ se ardentissime commendavit, & læto animo ad mortem obeundam perrexit. Cumque Carnifex e furca reum suspendisset, eique, qua poterat vi, duobus funiculis, subtili uno, crassiore altero, guttur perfringeret: *uterque mirabiliter dissectus subito fuit, & reus in terram incolumis cecidit, facie versus Cælum.* Res hæc serio per-

perpenſa , vulgo Virginis miraculo aſcripta eſt , ac litteris conſignata , ad Mediolanenſem Senatū , adque Ducem Feriæ , tunc Status Gubernatorem , deſertur : cujus juffu Zamarinus in libertatem revocatus eſt ; qui habitum Laicorum noſtri Ordinis Fratrum conſeſtim induit , in eoque ad obitum uſque religioſiſſime perfeveravit . Hujusmodi ſucceſſus fuit ea tempeſtate & Cremonæ , & alibi typis publice mandatus ; atque hiſce , qui ſequuntur , comprehenſus verſibus :

Sons , laqueus , Tortor caſu fruſtrantur eodem ;

Obſtupuit hic , alter ſcinditur , is ſupereſt .

Lex , culpa , & mors ; tum plebs , gratia , vita duellant :

Obtinuit pietas , ſuccubuitque rigor .

Daniel a V. M. *Specul. Carm. tom. 1. pag. 606.*

1626. Urbanus VIII. Bulla , quæ incipit : *In Sede Principis Apoſtolorum* , in Beatorum numerum Ecſtaticam Mariam Magdalenam de Pazzis retulit , anno vicesimo quinto ab ejus obitu ; annoque ſequentē , alia Bulla , Officium ejus ſub duplici ritu in toto Ordine celebrari permiſit . *Bull. Carm. tom. 2.*

Panormi Senatus , voto publice appenſo , teſtatur hoc anno per Sancti Alberti interceſſionem Civitatem illam ab Epidemia , totam Siciliae Inſulam depopulante , mirum in modum ereptam eſſe ; eumque propterea Protectorem ſuum , ac ſpecialem Patronum declarat , probante Cardinale Doria Archiepiſcopo ; qui etiam Sancti Officium cum octava ab univerſo Clero recitari juſſit . *Lezana tom. 4. Annal. ad ann. 1307.*

Eodem anno typis eduntur novæ Ordinis Conſtitutiones , ſive veteres expolitæ , adauctæ , ac præcedentis Capituli juffu ad trutinam revocatæ . Priores Ordinis Conſtitutiones conditæ fuerunt a D. Brocardo , II. Latino Generali , & probabilius juxta Lezanam anno 1191. , a noſtro Joanne Baccone , ac Bernardino Olerio , *antiquæ Conſtitutiones* appellatæ , de quibus etiam Poſſevinus mentionem facit . Quæ poſtea cum novis Statutorum additionibus , quæ a Generalibus Capitulis condita ſunt , a variis Ordinis Generalibus publicatæ fuerunt : nimirum a Joanne Baſtario anno 1369. , a Ven. Joanne Sorethio anno 1466. , a Nicolao Audethio anno 1524. , atque a Joanne Baptiſta Caffardo anno 1586. , qui eas ad normam Tridentini Concilii ſanctionum reformavit . *Ex Papy. Ord. Lezana.*

Die 17. Novembris ejusdem anni moritur Ven. Michael a Fonte , Caſtellanæ Provinciæ alumnus , de quo *Lezana tom. 3. Annal.* ita ſcripſit .
 „ Sanctitate , aliisque chariſmatibus ſic decoratus , ut de ejus Vita , &
 „ San-

„ Sanctitatis signis processus formatus, & ad S. Congregationem Rituum
 „ missus Romam, in Archivio Transpontinæ reservetur, expectans Va-
 „ ticanum Oraculum, quod circa Servorum Dei Canonizationem esse
 „ solet „. Obiit Toleti ætatis suæ anno LII. ibique honorifice tumula-
 tus est. *Lexana.*

1627. Die 20. Julii, quo S. Eliæ Festum ab universo Carmelitano
 Ordine celebratur, idem S. Propheta Ven. Matri Franciscæ a SS. Sa-
 cramento, Carmelitanæ Discalceatæ, apparuit una cum S. Theresia; quæ
 inter cetera S. Eliæ dixit: *Pater mi, ecce nostram Filiam*; cui ille ma-
 gnis cum amoris, ac benevolentia signis, benedictionem impertivit. Ita
 in ejus *Vita lib. 3. cap. 2. & 3.* a D. Michaelae Lanuzza Catholici Regis
 Consiliario edita. Ubi rursus eodem die accidisse refert anno 1628.
 & 1629.

1629. Idem Pontifex Urbanus VIII. B. Andream Corfinum, Fe-
 sulanum Episcopum, multis, magnisque miraculis clarum, in Vaticana
 Basilica maxima cum pompa in Sanctorum album retulit. *Bull. Carm.*
tom. 2.

Potentibus eodem anno Generali Procuratore, & Ordinis Generali-
 bus Definitoribus, idem Pontifex ad aliud sexennium Canalicium Genera-
 lem confirmat. Erat tunc temporis Generalis Procurator Leonardus Prio-
 li, Patricius Venetus, qui præcedente anno creatus, post Stephani Bar-
 berii obitum, munus explevit suum mense Novembris 1630., quo an-
 no institutus est, atque a Pontifice confirmatus Generalis Procurator
 Joannes Michael de Rubeis, Carmeli majoris Neapolis alumnus, crea-
 tus deinde Minervini Episcopus anno 1633., posteaque ad Aliphanam
 Ecclesiam translatus. *Bull. Carm. ibidem.*

1630. Sacratissima Carmeli Virgo a pestilentia, quæ illo ævo cun-
 cta Pedemontis loca desolaverat, Vercellensem eripit Urbem, quæ ipsius
 Patrocinium imploraverat; utque grates accepti beneficii redderet, ma-
 gnum argenti votum, Simulacri instar, Civitas illa in Ecclesia nostra
 Mariæ obtulit, sequente cum Inscriptione:

D. O. M. 1630. die 25. Martii
 Civitas Vercellarum ope Deiparæ
 Virginis de Monte Carmelo
 A peste liberata, ut grates redderet,
 Hoc obtulit munus.

Utque tam singulare beneficium æternitati consecraret, decrevit,
 singulis sæculis illius memoriam sollempni festo in nostra Ecclesia esse

recolendam ; ut jam agere cœpit anno 1730. Joseph a Jesu libello cui titulus : *Istruzione del Sacro Scapulare* .

Etsi in Ordine nostro vetustissimus fuerit cultus , atque Officium Sancti nostri Patris , ac Prophetæ Eliæ , ex variis Pontificum Concessionibus , & S. Rituum Congregationis approbationibus , ut ostendit *Lezana Consult. 3.* ; attamen hoc anno in eadem Congregatione in dubium revocatur ; e qua nihilominus sequens decretum prodiit : *Officium S. Eliæ permittitur Patribus Carmelitis , quod ipsis oretenus significabitur . Datum Romæ 11. Septembris 1630.*

Animadversione omnino digna sunt , quæ , dum hæc in Congregatione agebantur , acciderunt , a Daniele iis , quæ sequuntur , verbis relata : „ Cum nonnulli controversiam movissent circa Officium S. Eliæ , „ ea ad S. Congregationem traducta fuit . Pridie ejus diei , quo in S. C. „ de negotio illo tractandum erat , præcipuus opponens magnis fuit subito affectus doloribus intestinorum ; hinc ei incidit cogitatio , an non „ in pœnam , seu monitionem , cruciatus illi immissi . In ea opinione „ magis confirmatus fuit , quod ea die aperiens Sacra Biblia , prius in „ ejus oculos occurrerent illa Sacri Textus verba S. Eliæ sic Deum alloquentis : *Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum &c.* Post notabilem temporis motam rursus aperiens Biblia , incidit in Epistolam „ S. Eliæ e Paradiso missam , de qua 2. *Paralipom. 21.* Utriusque loci „ facta collatione , & perpenso eventu , vir ille magnæ auctoritatis , & „ eximie eruditionis , ac pietatis , propositum , antea ex pio zelo conceptum , agendi contra istud officium , mutavit ; cœpitque mox convalescere ; sic ut die destinata se conferre potuerit ad S. Congregationem , ubi efficaciter egit , pro continuando Officio S. Eliæ , illi deinceps singulariter devotus . Atque hinc sane factum est , ut Decretum illud a S. Congr. prodierit . *Specul. Carm. tom. 2. num. 2054.*

1631. Die 27. Julii moritur Canalius Generalis , atque Urbanus VIII. Generalem Ordinis Vicarium Theodorum Stratium declarat . *Bul. Car. t. 2.*

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and difficult to decipher but appears to contain several lines of cursive or semi-cursive script.

XLII

Theodor Stratus

Cremonensis

ab Urbano VIII. primum Vicarius Græcis, deinde p.^a Ambris
1637. institutus Græcis. Præfuit annis 11. Becessit Priuerni die
23. Aprilis 1642. Etatis sue æt. 53.

Amol. P. Waterhout Scul.

XLII.

THEODORUS STRATIUS:

CAnalisis Generalis successor fuit Theodorus, ortus in S. Juliani Oppido, Cremonensis Dicecesis, anno 1567., Provinciae Longobardiae, & Cremonensis Conventus alumnus. A nostro Cosmate Villiers *Bibl. Carm. tom: 2.* compellatur: *Vir prorsus Regularis vitae amantissimus, Reformationis propagator illusterrimus, magnis naturae, & ingenii dotibus praeditus, cui summa rerum experientia, singularis morum integritas, animi candor, probitas, virtus, & multiplex eruditio aeternam in Ordine Carmelitarum pepererunt famam.* Ob eximias hujusmodi dotes, quibus Theodori animus pollebat, praeter Saxoniae atque Hiberniae Provincialatus honorem, quo ab Ordinis Generalibus fuerat insignitus, Romandiola Provinciae Provincialis electus est: praeterea in Generali Capitulo anni 1613. Generalis Ordinis Procurator instituitur: atque anno 1626. primarius Regens, ac Studiorum Praefectus, ut & Generalis Commissarius in Carmeli Majoris Conventum Neapolis missus est: atque hinc biennio post, nempe anno 1628. Commissarius, Visitator, ac Generalis Vicarius Sicularum Provinciarum destinatus.

Haec omnia munera tanta cum laude, ac studio gessit; ut extincto inter haec tempora Gregorio Canalis anno 1631., S. Pontifex Urbanus VIII. (apud quem in summa erat Stratius existimatione) illum Apostolico Brevi diei 28. Julii ejusdem anni Generalem totius Ordinis Vicarium creaverit; atque insuper die 23. Decembris 1632. petente eadem Religione, ad sexennium alio Brevi Generalem instituerit Priorem.

Quanta cum laude in suprema hac Ordinis Praefectura se gesserit Theodorus, idem testatur Pontifex alio suo Diplomate, quo, primo sui regiminis sexennio nondum exacto,

F f

eum-

eumdem motu proprio ad aliud sexennium iterum confirmavit . Quod (ait Pontifex) non solum singulari prudentia , integritate , & justitia Ordinem prædictum , toto sui Generalatus tempore , cujus finis instat , laudabiliter rexerit ; sed etiam peculiari sollicitudine , studioque instaurandæ veteri disciplinæ regulavi incubuerit , & in hoc benedicente Domino non parum profecerit . Et quidem sub ejus regimine Taurini strictior Observantia inolevit , atque illa Provinciæ S. Mariæ de Vita initium habuit ; insuper a Pontifice Urbano Constitutionum , pro Conventibus , & Reformatis Provinciis editarum , confirmationem obtinuit ; & tandem pro majori Carmelitarum , & Confratrum intelligentia satis doctum , atque eruditum Opus edidit , cui titulus : *Instructio de Indulgentiis Confratrum S. Scapularis* ; atque aliam Opellam : *De Tertiariis utriusque Sexus Ordinis Carmelitarum* .

Sed dignissimus Generalis noster secundum hoc sexennium nequaquam explevit ; quandoquidem , cum Ordinem sibi creditum tanta cum laude , ac profectu regeret , invida mors e vivis eum sustulit , dum e Roma Neapolim ad Carmeli Majoris Cœnobium visendum se conferebat ; quo in itinere gravi morbo correptus , Priverni post biduum fato cessit IX. Kal. Majas anno D. MDCXLII. ætatis suæ LXXV. ac regiminis XI. In Ecclesia nostri Conventus , qui tunc in Pontificia illa extabat Civitate , conditus est ; e qua postea anno 1648. illius cineres ad Templum S. Martini Urbis Romæ fuerunt translati , jussu Generalis Joannis Antonii Philippini , & valde honorifica cum Inscriptione decentissimo in tumulo collocati .

De amplissimo hoc Præsule varia cecinit in suo *Paradiso Carmel. Decoris* eidem devotus Marcus Antonius Allegrius , quorum sequentia carmina hic attexere placet :

Jam

*Jam, Stracti, celebris voliter tua fama per Orbem,
 Et recto ad Superos tramite carpat iter .
 Alta animi probitas te ad summum evexit bonorem ;
 Atque altus pariter Relligionis amor . . .
 Te Duce nunc veluti Cælum nitet Ordo Mariæ ,
 Tanta tui virtus , ingenique vigor .
 Gloria Carmeli es : linguaque utraque decorus ,
 Cui dedit eximium Sacra Minerva decus .
 Nec virtute minus , morum & candore probaris ,
 Antiquum excedens relligione Numiam .
 Tu decus Heliadum : tu spes horum unica : solus
 Auxilium doctis : præsidiumque piis .
 In te quid potius mirer , mens hæsitat alte ,
 Ingenii vires : an probitatis opes ?*

Res memoria dignæ sub Stratii regimine .

1631. **E**Xeunte hoc anno celebris mons Vesuvius adeo vehementer æstuavit , ut erumpentes ex eo flammæ globi vicinas regiones , ac rura latissime devastarint : cui sane malo nostrum etiam Cœnobium Turris octavæ , quæ octo milliaribus a Neapoli distat , subjicitur . At hic magnum accidit portentum ; etenim , illius Ecclesia tota igne consumpta , una Mariæ de Monte Carmelo miraculosa Imago (nostræ Neapolitanæ Apographum) cum suo Sacello manet illæsa , velo etiam , quo tegebatur , intacto . Vide sis Opusculum nostrum , cui titulus : *Istoria della Madonna della Bruna di Napoli pag. 34.*

Eodem anno Herbipolensi arce a Svevo Exercitu expugnata , ab Hæreticis militibus compluribus vulneribus P. Albertus Heilfinger noster affectus est , dum Catholicorum Confessiones intrepide , ac palam excipiebat ; & *paucis elapsis diebus ut Martyr animam exhalavit* ; ita Lezana ad ann. 1252. Ea etiam tempestate ab Hæreticis Principibus , Fratribus ejectis , profanati sunt Conventus nostri Rotthemburgensis , Norimbergensis , Norlingensis , Culmenfis , Sparnecensis , & Golingensis , omnes Alemanicæ nostræ Provinciæ . *Vin. Carm.*

1632. Ob pestem , bella , aliaque mala , quæ illo ævo Provincias ,

ac Regna desolaverant, quæque Generalis Capituli convocationem difficillimam reddebant, Pontifex Urbanus VIII., ipsius Religionis postulatus, Apostolica ejus auctoritate Theodorum Stratium, quem antea Generalem Vicarium creaverat, Priorem Ordinis Generalem hoc anno instituit. *Bull. Carm. tom. 2.*

1633. Sacratissimus Carmeli mons, magni Prophetæ Eliæ mansione celebris, ubi ortum ac progressum Carmelitarum Ordo habuit, atque anno deinde 1291. amissus, Monasterio in cinerem a Turcis redacto, Fratribusque interfectis, hisce temporibus a Missionariis Congregationis nostrorum Excalceatorum Italiæ recuperatur, cujus propterea Generalis Præpositus *Montis Carmeli Prior* denominatus est: atque hoc anno Urbanus Pontifex, Bulla quæ incipit: *Circumspecta Sedis Apostolicæ*, ejusdem Sacri Montis habitaculum, ac possessionem ipsis confirmat: *ita quod nulli Religioso cujuscumque alterius Ordinis liceat in dictum Montem se recipere, ibique habitare, vel locum habere sine speciali Sedis Apostolicæ licentia*: *Bull. Carm. tom. 2.*

Sacrum hunc Montem etiamnum incolunt PP. nostri Discalceati, ea in solitudine Deo, ejusque Divinæ Matri servientes; ubi præter Sacella, ac parva Oratoria variis in locis erecta, hac nostra tempestate amplissimis Magni Turcarum Imperatoris privilegiis, magnificam cum Conventu ædificarunt Ecclesiam prope Antrum a S. Elia inhabitatum, atque eidem S. Prophetæ dicatam. Quæ sane ea veneratione colitur, ut magna populi frequentia nedum Fideles Catholici, sed etiam Hæretici, ac Schismatici ad eam confluant; & quod magis est, a Turcis ipsis fide carentibus, religionis causa erga S. Eliam sæpissime visitetur. Hæc omnia nuper retulit nobis Carmelita Excalceatus, oculatus testis.

Idem Pontifex alio Brevi Generali Stratio facultatem tribuit, parva supprimendi Cœnobia, cum potestate etiam illorum redditus, & bona majoribus uniendi Conventibus. Atque hæc sane esset vera methodus hujusmodi supprimendi Conventus, procul dubio optabilis, æque ac rationi consona. *Bull. ibid.*

1635. Ob Patrum nostri Ordinis recenter Reformatorum, præsertim Siciliæ, & Belgii, habitum, jurgia inter ipsos, ac Discalceatos Carmelitas oriuntur, qui jam ab anno 1632. apud S. Sedem reclamaverant. Sed hoc anno Superiorum respective Generalium consensu, modus, quo nostri Siculi Reformati, *Primi Instituti* nuncupati, induantur, præscribitur, qualitate, ac forma tam tunicarum, & scapularis, quam Caputii, atque albarum Capparum statutis. Quod statim a Pontifice Apo-
sto-

stolico Brevi probatum, confirmatumque est. *Bull. ibid.*

1636. Die 14. Decembris hujus anni felicissimus accidit obitus Ven. Joannis a Sancto Sampone, Provinciæ Turonensis in Gallia Laici Professi, a nativitate cœci, sed interiori lumine mirifice illustrati, ac Mysticæ Theologiæ insignis Magistri, super quam plura scripsit volumina, pluries edita, magnique a Doctõribus habita. Hinc merito illius sepulcro sequens Epitaphium adpositum est:

Siste paululum Viator, & hoc unum adverte

Cæcus videt, mortuus vivit,

Pauper Evangelizat

Ignarus, indoctus

Facienda scribit, scribenda facit

Beatus, si audis, credis,

Et sine invidia

Meliorum Charismatum Æmulator

Imitaris.

Ejusdem Vitam, virtutes, & gratias a fidelibus per ipsius intercessionem acceptas, ejusque post mortem apparitiones descripsit, atque in lucem edidit P. Mathurinus a S. Anna, una cum Joannis Opusculis.

1637. Ad evitandas impensas, quas Generalis Capituli celebratio Conventibus, ac Provinciis, calamitatibus illorum temporum haud parum afflictatis, adferebat, Pontifex Urbanus, Brevi diei 10. Octobris hujus anni, Stratium Generalem ad aliud sexennium confirmat. *Bull. Carm. tom. 2.*

Eodem anno idem Pontifex per Sacram Congregationem de Propaganda Fide duos ex Patribus nostris Provinciæ Primi Instituti, *Montis Sancti, ac Seminarium de Propaganda Fide* nuncupatæ, in Cypri Insulam mittit, ad Jesu Christi Evangelium prædicandum, Fidemque Christianam propagandam, amplissimis cum facultatibus, *ut Ministerium vestrum digne, ac fideliter, etiam cum sanguinis effusione, ac morte ipsa, si opus fuerit, impleatis &c.* *Bull. Carm. ibid.*

1639. Constitutiones pro Ordinis nostri Reformatis conditæ, in quibusdam mutatæ, aliisque locupletatæ statutis, ad strictiorem Regularem Observantiam conducentibus, hoc anno ab Urbano VIII. Bulla ejus probatæ, ac confirmatæ sunt. Quas anno 1646. aliis additis articulis, Innocentius X. iterum adprobavit, & confirmavit: præcipiens insuper, illas in omnibus Reformatis Provinciis inviolabiliter observari. *Bull. Carm. ibid.*

Idem

Idem Pontifex Urbanus, postulante Generali, alio Brevi præcipit, neminem e Carmelitis, tum in Italia, tum in Insulis conterminis degentem, laureari posse, nisi Romæ, rigido prius examini subjectum. *Bull. ibid.*

1640. Sub id tempus Waddingus celebris Fratrum Minorum Chronographus, a Sacra Rituum Congregatione, cujus Consultor erat, Sanctorum nostri Ordinis Officiis revidendis destinatus, S. nostrum Petrum Thomam Religioni Carmeliticæ eripere conatur; suo Ven. Petro Theutonico, Pactensi, & Lipparensi etiam Episcopo, Legationes Pontificias, Dignitates, aliaque omnia attribuens, quæ de Sancto nostro narrantur; Ordinem idcirco nostrum plagii infumulans, utpote alienos Sanctos usurpantem. Hinc Stratius Generalis cum aliis præcipuis Ordinis Patribus magna affectus est tristitia, atque animi perturbatione, donec (indictis prius jejuniis, & precibus, ac Missa de S. Petro Thoma sollempniter celebrata) Lezana, aliique doctiores Religiosi, Vaticani Regestis undique perquisitis, post multos exantlatos labores invenerunt tandem *specialissima, & evidentissima Dei Providentia, & singularissima ejusdem B. Petri intercessione* (inquit Lezana) Bullæ Innocentii VI. archetypum, qua post Petri Theutonici obitum, Pactensem Episcopum Petrum Thomam Carmelitam instituebat. Bulla itaque ista S. Congregationi, & Waddingo porrecta, Ordo noster apud omnes vindicatus est; immo Waddingus erroris sui certior factus, nostri S. Præfulis Vitam in lucem statim edidit. *Lezana ad ann. 1354., & Daniel Specul. Carm. tom. 2. num. 706.*

1642. Die 23. Aprilis Stratius Generalis, dum ab Urbe Neapolim petit, Conventum Carmeli Majoris visitaturus, Priverni moritur; eique Religioni regundæ Albertus Massarius subrogatus est, Generalis Vicarius a Pontifice institutus. *Bull. tom. 2.*

Privernum, italice *Piperno*, Urbs est in Campania Romana sub Pontificia ditione, inter Terracinam, & Romam posita, a qua quadraginta quatuor distat milliaria.

¹⁶⁰³
Albertus Massarius
Medicinensis
In Urbano VIII primim Vicarius Gr̃alis, deinde 3 Augusti
1623 Institutus Gr̃alis. Profuit anno 1624 mensibus 6. Decessit Romae
die 29bris 1643. Aetatis suae an. 58.

XLIII.

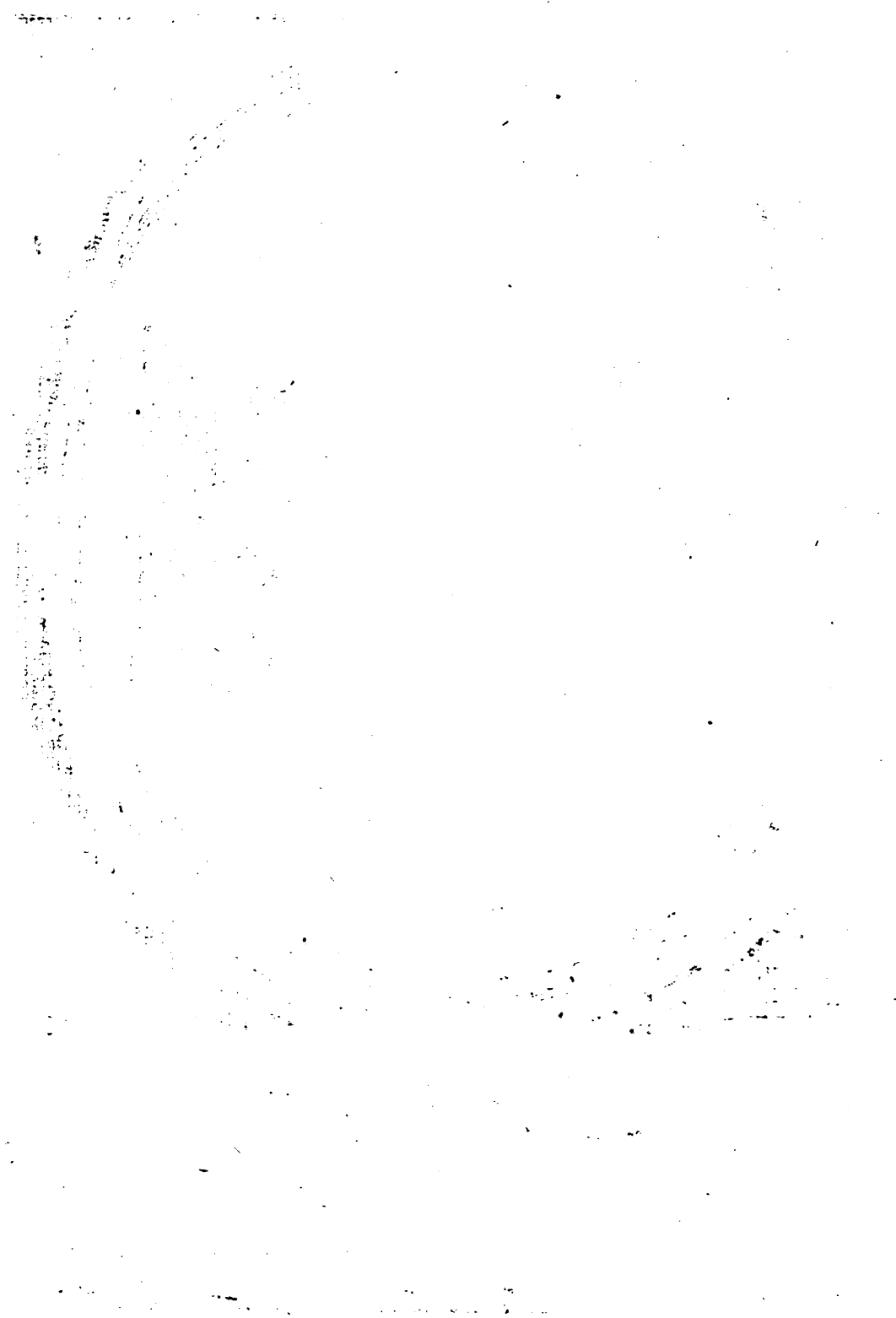
ALBERTUS MASSARIUS.

Medicinæ (parvum est Bononiæ Oppidum) ortus est Albertus Massarius anno Æræ Vulgaris 1585. Tertio ætatis lustro jam transacto, in patrio Conventu, ea tempestate satis inopi, sed quatuor eximiis Generalibus, quos protulit, nunc præstantissimo, Carmeliticum Institutum amplexus est. In eo deinde quantum prudentia, pietate, ac sapientia profecerit, tot, quos gessit honores, luculenter ostendunt. Studiorum curriculo expleto, Doctoris, ac Magistri lauream in ordine suo fuit consecutus; Romam deinde vocatus, Parochi munus in Transpontinæ Ecclesia plures per annos exercuit; Anno 1639. Romandiolæ suæ Provinciæ Provincialis omnium plausu fuit renunciatus. Quibus in muneribus id virtutis, ac doctrinæ specimen exhibuit, ut anno 1642., defuncto Generali Theodoro Stratio, ipse fuerit totius Ordinis regimini a Pontifice Urbano VIII. subrogatus, Brevi ejus Apostolico 8. Maii ejusdem anni, quo eundem Generalem Vicarium creavit.

Etsi Massarius noster blæsus aliquantulum esset, publicisque functionibus minus aptus; nihilominus naturali huic vitio mentis acumine occurrebat, & ingenio, judicioque adeo pollebat, ut *vir summæ prudentiæ, & dexteritatis in agendis* nuncupari meruerit. Hinc peste, bellisque adhuc sævientibus, quæ Capituli celebrationem morabantur, eadem Religio per Ven. Joannem Baptistam Lezanam, & Joannem Antonium Philippinum (qui fuit deinde Ordinis Generalis) tum Socios, atque Assistentes Generales, Pontificem adivit, ut Massarium Apostolica auctoritate totius Ordinis Generalem Priorem crearet; quod statim Pontifex Brevi diei 5. Augusti

sti 1643. ad triennium præstitit . Atque hic notatu digniffimæ sunt cauffæ , quibus apud Papam ufi funt duo illi feleftiffimi Patres . „ Cum (ait ipfe Pontifex in Brevi) ficut „ dilecti Filii Joannes Baptifta Lezana , & Joannes Antonius „ Philippinus , Socii Generales , Nobis nuper exponi fecerint , quod Tu in exercendo Vicarii Generalis hujusmodi „ munere recte , & prudenter te gesseris , ac humilitate , modestia , temperantia , aliisque virtutibus religiofis ornatus „ fis , neque speretur fore , ut in Capitulo Generali , ut præfertur , celebrando , alius te melior (nota) in Priorem „ Generalem Ordinis hujusmodi eligi valeat &c. Nos hujusmodi supplicationibus inclinati , Te ejusmodi Ordinis Priorem „ Generalem cum omnibus , & fingulis facultatibus ad „ triennium tenore præsentium facimus , constituimus , & deputamus .

Prior itaque Generalis factus tantam follicitudinem , ac ftudium in Regulari Observantia , ac Provinciarum Reformatione promovendis ostendit , ut magnæ fuerint expectationes , quas totus Ordo de ejus regimine conceperit ; verum ftatim hujusmodi spes inanes factæ funt : vix enim triennii illius paucis menfibus exactis , gravi morbo correptus Massarius e vita difceffit , poftquam Ordinem & uti Vicarius , & uti Generalis annum , & quinque menfes moderatus eft . Accidit Romæ præmatura mors ejus iv. Kal. Novembris , anno Reparatæ Salutis MDCXLIII. atque ætatis fuæ quinquagesimo octavo , Urbano VIII. Chrifti Ecclefiam moderante ; fuitque in Sacello S. Angeli Ecclefie Transpontinæ , atque in communi Generalium Priorum fepulcro tumulatus .

*Leo Bonfilii
Medicinensis*

*ab Urbano VIII institutus Praeceptor Græcis. Romæ in Collegio
+ Iunij 1645 electus Græcis. Praefuit annis 3 mensibus 3. Do-
cessit. Macarq die 20 Ianuarij 1647. Aetatis suae aet. 58.*

Arnold. F. Wierichscult. Sculp.

XLIV.

L E O B O N F I L I U S .

Alberto Massario Generali Leo Bonfilius concivis ejus successit, ejusdem Conventus, & Provinciæ Alumnus, illique pariter & studio, & pietate simillimus; a Leone idcirco a S. Joanne inter Antecessores illos Generales enumeratus, *qui ceu ad æmulationem res observantiæ sinceris animis foverunt, auxerunt, confirmarunt*. Ea propter variis muneribus, atque honoribus in suo Ordine fuit cumulatus; præ ceteris vero anno 1627. ad suæ Romandiolæ Provinciæ Præfecturam evectus est, atque anno 1643. Massario Generali defuncto, ab Urbano VIII., qui meritum ejus perfecte noverat, Generalis Ordinis Vicarius institutus est. Quo sane in munere, ea prudentia, ac zelo se gessit, ut anno 1645., concivis Generalibus Comitibus, a congregatis Patribus plenissimis suffragiis supremos inter Ordinis Moderatores fuerit adscitus.

Hac Sede donatus Bonfilius, apprime cum Ammiano callens, *Imperium curam esse salutis alienæ, & Principes non sibi solis, sed sui Populi utilitati, & commodo natos esse*, missis, jussu etiam Pontificis, in alias Provincias Commissariis, ac Visitoribus vigilantissimis, suscepit ipse eodem anno, quo Generalis electus est, Siciliæ Provinciarum Visitationem, incommoda, labores, & cuncta, quæ tam difficile iter solent comitari, parvi pendens pericula. In Insulam illam, ubi pervenit, cuncta illarum Provinciarum lustravit Cœnobia, atque in omnibus exemplo, verbis, ac salutaribus statutis, malos usus rescando, veterem Regularem Observantiam, ubicumque illam deesse, vel frigescere intelligebat, omnibus nervis revocare contendit. Adventabat jam Visitationis finis, cum in

G g

Ma-

Mazaræ Conventum appulsus, lethifero morbo fuit correptus, qui ipsum paucos intra dies ad tumulum perduxit, *magno totius Religionis mœrore* (ait Daniel noster): *quippe qui juxta nominis etymon vere magnanimus, & in rebus executione constans, rigorem clementia temperans, tamquam bonus Pater Filios suos in multas dispersas Provincias magno cum labore visitare pergebat, ut sic Regularem ubique disciplinam, ac Reformationem promoveret*: Supremus Leonis nostri dies fuit xx. Januarii MDCXLVII. Regnante Innocentio X. Pontifice, anno ætatis suæ XLVIII. Regiminis vero anno tertio, ac mensibus tribus. Eaque fuit fama, quam pietatis suæ apud omnes reliquit, ut populi frequentia illius Cadaver sex dierum spatio in nostra Mazarenfi Ecclesia insepultum jacuerit, nullo corruptionis edito signo. In ejus sepulcro sequens Epitaphium adnexum est:

Huc oculos intorque, Hospes, nam morte peremptus

Qui jacet, ut Libycus non viget ipse Leo.

*Est Leo, quem genuit dulcem Medicina, Minerva
Officiosa parens munera larga dedit.*

*Est Leo, sed celebris morum Bonfilii Auctor,
Carmeli egregius Pastor, & Orbis honor.*

*Sic pius in Superos peragrans per Tempia, Selinis
Ossa reliquit humo, spiritus astra colit.*

Res memoria dignæ sub Bonfilii regimine.

1645. **T**Riennio exacto, quo Religio nostra, ob pestem, ac bella, quæ Regna, & Provincias desolaverant, Generalia concurre nequivit Comitia, ea tandem in Transpontinæ Conventu die 4. Junii celebrata sunt; in quibus, Præsidente Cardinale Martio Ginetto, novo Ordinis Protectore, idem Generalis Vicarius Leo Bonfilii Generalis eligitur Prior, atque Hippolytus Sefoldi Generalis Procurator nominatus est.

Multa, ac varia statuta in eo conduntur Capitulo. Primo, derogato Constitutionum præscripto *par. 4. cap. 3.* quo statuitur, ut deficiente Generali, Provincialis illius Provinciæ, in qua futuri Generalis Ca-

pi-

pituli celebratio assignata fuerat, Religionis regimen assumat, & Capitulum convocet, præscribitur, ut deinceps solum Generalis Procurator sit in eo casu Generalis Ordinis Vicarius &c. 2. Ut paupertatis votum recte impleatur iis in Cœnobiis, in quæ nondum vita communis inuenta est, præcipitur, ut ab omnibus Religiosis reale fiat depositum totius pecuniæ, quæ quovis modo ad illos pervenerit. 3. Committitur Generali Procuratori, ut instet apud PP. Jesuitas pro duorum Conventuum restitutione, nempe Viennensis, & Augustæ, qui ab ipsis post Hæreticorum in Germaniam irruptionem occupati fuerant. Idem quoque pro Conventibus, in Hibernia amissis, recuperandis præscribitur. 4. Ut cum-ctis in Provinciis unum, aut duo Cœnobia strictioris Observantiæ, sive Reformationis assignentur. Optimum sane statutum, si executioni foret demandatum. Hæc, atque alia ejusmodi utilissima decreta in eo Capitulo publicata sunt, ut in *Papy. Ord.* legere est.

Eodem anno rediens e Sacris Hierosolymæ Locis Ven. Franciscus de Cruce (de quo mox dicendi erit locus), Neapoli insignem habuit visionem, quam iisdem nostri Danielis verbis referemus. „ Cum Frater Franciscus a Cruce de Hierusalem redux moraretur Neapoli, rogatus fuit a P. M. Acitelli, ut in orationibus suis commendare vellet conservationem, & prosperitatem ipsius sanctæ Domus, Majoris scilicet Conventus Carmelitarum Neapolis. Prius usus est actibus humilitatis, ut se excusaret tamquam indignus Peccator: tandem instantiis dicti P. Acitelli victus, Deo preces suas effudit; post duos, vel tres dies cum amaritudine cordis sui dicto Patri retulit, quod inter orandum videbatur videre in dicto Conventu turbam numerosi, & armati Populi, effundentis sanguinem, cum aliquorum homicidiis; quodque postea videbatur videre dictum Conventum plenum militibus, & armis. Eadem Visio, cui tum parum fuit creditum, omnino confirmata est anno 1647. & sequentibus, ut dicemus. *Specul. Carm. tom. 2. pag. 1000.*

1646. Die 16. Februarii hujus anni, novæ Provinciæ *Primi Instituti* Siciliae erectio, in præcedenti Capitulo facta, probata, confirmataque est a Sacra Congregatione. *Bull. tom. 2.*

1647. Popularis seditionis tempore, quæ Neapoli hoc anno, duce & auctore *Mas-Aniello*, accidit, res memoratu dignissima contigit. Nam dum idem *Mas-Aniello* in nostra Carmeli Majoris Ecclesia numerosissimo cum Populo morabatur, adstante etiam Cardinale Archiepiscopo *Afcanio Philomarino*, a quibusdam proscriptis ac sicariis hominibus

septem sclopi ictus in eundem emittuntur: sed pilæ, etsi ejus pectus; sola rectum subucula, tetigissent, ad pedes tamen illius nulla cum ejus læsura ceciderunt: id quod Virgini de Monte Carmeli tutamini tributum est, cui addictissimus erat, cujusque sacrum Scapulare pectori affixum gestabat. Prodigiosum successum quatuor post menses, uti a nobis relatus est, typis publice ediderunt Doctor Joseph Donzelli Neapolitanus in sua Parthenope liberata *par. 2. pag. 32.* atque Alexander Ciroffi *Histor. Seditio.* eodem anno Venetiis publicata: & quod magis est, fuit miraculum isthoc ab Hæreticis ipsis evulgatum, typisque editum Roterdami anno 1655. *Hist. tumult. Neap.* proprio idiomate conscripta, a Daniele nostro *Vin. Carm. pag. 322.* latine reddita. *Auctores cit.*

Attamen, quis crederet! Id quod miraculi loco ab Hæreticis ascribitur, Auctor nostri Sæculi Orthodoxus, qui ceteroquin haud negat successum, in derisionem accepit, ac Fratrum invento, Populique vesaniæ tribuit. *Vid. Muratorium Annal. Ital. tom. XI. ad hunc annum.*

Ceterum Populus ira commotus in homines illos irruit, quorum pars in Templo ipso, pars in Sacrario, atque alii in Conventus Dormitoriis trucidati sunt. Quod deinde Cœnobium, sedato tumultu, Regionum Militum locus, atque arx evasit. Sicque omnino Ven. Francisci Visio, superius ad ann. 1645. relata, confirmata est.

Vertente eodem anno 1647., ad Cælum convolavit Ven. Frater Franciscus a Cruce, de quo dictum est supra, Laicus Carmelita, natione Hispanus, ac Patria Toletanus, eximius Dei Servus, ac pœnitentia in primis spectatissimus, qui ætatis suæ anno 57. cruce magni ponderis humeris imposita, cuncta Europæ, ac Palæstinæ Loca Sacra lustravit, undequaque pietatis, ac prodigiorum vestigiis relictis.

De eodem Francisco duo sane mirabilia in ejus Vita narrantur, quæ eodem sui obitus anno acciderunt. Primum est, quod Vigilia Nativitatis Domini, primis Vesperis a Fratribus inceptis, visus est Dei Servus cereos in Majori Altari accendere, quod Sacrista neglexerat. Alterum vero, quod nocte ejusdem Nativitatis cum Religiosi *in Matutino* ad Hymnum *Te Deum* pervenissent, vix primo recitato versiculo, secundum versiculum sonora voce a Ven. Francisci sepulchro recitari auditum est, sicque ad finem usque alternatim contigit. *Ita in ejus Vita,* a Sebastiano Mugnos Suarez conscripta. *Vid. Specul. Carm. tom. 2.*

Ineunte eodem anno ex hac vita migravit Generalis Leo Bonfilius, atque Religionis regimen Generalis Procurator Hippolytus Sefeldi suscepit. *Ex Papy. Ord.*

XXXXV.

Hippolytus Sessoldi
Emporiensis

eb decessum Leonis Bonfili Vicarius Gr̄ialis. Præfuit
anno 1. mensibus 4. Decessit Emporiæ die 4. Octobris 1665.
Ætatis suæ 60.

Arnold. P. Wasterhont Scul.

XLV.

HIPPOLYTUS SESSOLDI.

Hippolytus Sessoldus superiores inter Generales & ipse recenseri meretur, atque hoc præsertim poni loco: vere enim, etsi ad breve tempus, totius Carmelitici Ordinis supremus fuit Moderator. Erat ipse Italus, ac *Thusciae* Provinciae Alumnus, circa A. D. 1595. Emporii natus (italice Empoli), quod juxta Ferrarium, Oppidum est agri Florentini, ad Arnum Fluvium, & 20. miliaribus a Florentia distans, sub magni Ducis Hetruriæ dominio. Insignis Magister, ac Doctor sui Ordinis extitit; adeo ut Generalibus Comitibus Romæ habitis anno 1645., a toto illo venerabili Concessu fuerit ipse per secreta suffragia, & communi totius Ordinis plausu Generalis Procurator renuntiatus. Quocum munere illud etiam Generalis Commissarii exercuit, eidem a Generali Leone Bonfilio collatum, donec ab Urbe absuit, Sicularum Provinciarum Visitatione distentus. Eo Generalis Commissarii charactere erat Hippolytus insignitus die 16. Februarii 1646.; cum novæ Provinciae *Primi Instituti*, sive *Montis Sancti*, præcedenti Capitulo erectæ, confirmationem a S. Sede petivit, perque Decretum hoc tempore emanatum obtinuit. Sed dum duo hæc munera omni cum cura, ac Religionis utilitate gerebat, Generali Bonfilio in Sicilia immature demortuo die 19. Januarii 1647., atque obitus nuncio Romam allato, confestim totius Ordinis regimen assumpsit, uti Generalis Vicarius a jure constitutus: *Mortuo Generali Bonfilio jura tuens Religionis, solumque præ oculis commune bonum habens, regimen Ordinis suscepit, tamquam Vicarius Generalis*, ut in Ordinis Papyro scriptum reperitur.

Ad munus ergo Generalis Vicarii ascendit Hippolytus,
non

non per electionem, aut quoddam Pontificium Diploma, ut antehac in more positum erat, sed vi novi Statuti in præcedenti Capitulo conditi, quod istiusmodi erat: *Statuimus, & mandamus, quod vacante quomodolibet Officio Prioris Generalis, statim Procurator Generalis sit Vicarius Generalis, cum hoc onere, quod vocem passivam non habeat ad Generalatum; & intra annum a vacatione Generalatus convocet Capitulum pro Priore Generali eligendo.* Hinc vi etiam illius statuti Generalia Comitia convocavit, quæ in Transpontinæ Conventu habita sunt die 30. Maii 1648. ubi sane, etiamsi ipse primam gereret personam, & totius Ordinis Præfectura dignissimus foret, cecidit tamen Generalatus fors super Joannem Antonium Philippinum: sed id non aliter accidit; quam ob præfatum Generalis Capituli præscriptum; nam cum ipse Vicarii Generalis munus post Generalis Prioris obitum suscepisset, voce ad Generalatum passiva omnino carebat.

Præfuit itaque Ordini Hippolytus Sessoldus annum unum, & menses quatuor. Qui tandem annis æque, ac meritis plenus Emporii, quo post sui Ordinis regimen secesserat, naturæ concessit iv. Nonas Octobris, anno a Christi ortu MDCLXV. ætatis vero suæ septuagesimo.

XXXXVI

Ioannes Antonius Philippinus
Romanus

Electus Gr̃abilis in Comitib; Romæ habitis 30 Maij 1648 Profuit
annis 6. Decessit ibidem die 7 Augusti 1654. Etatis sue æt. 59.

Sculpsit J. W. ...

XLVI.

JOANNES ANTONIUS PHILIPPINUS.

ORtus est præclarissimus hic Generalis in alma Urbe Romæ anno reparatæ Salutis 1598. Carmeli lanas induit, nostrumque Institutum professus est in Florentiæ Conventu; e quo Papiam missus, ibique Philosophia imbutus, in Hispanias se contulit, atque Oscæ, ac Cæsaraugustæ biennio Theologiæ operam dedit: Italiam deinde reversus, in Neapolis, & Romæ Collegiis studiorum explevit curriculum, ac Doctoris, & Magistri lauream sibi comparavit. Conventus S. Martini ad Montes Urbis Romæ Prior fuit, quem pene collabentem ære suo, atque industria restauravit, novisque adauxit ædificiis, annuisque locupletavit redditibus. Veterem præterea Ecclesiam SS. Silvestri, & Martini, a S. Silvestro I. erectam, a Constantino Magno dotatam, atque ab aliis Pontificibus deinde reædificatam, ac restauratam, variis ipse pieturis, ac supellectile ornavit, adeo ut hodierno die inter insigniores Urbis Basilicas connumeretur. Cujus etiam Templi sacras omnes antiquitates, ac monumenta ad illud usque ævum recondita, atque inedita, erudito suo Opusculo, in lucem edito, descripsit, atque illustravit. Ex quo sane factum est, ut ob tot Cœnobio illi collata beneficia Urbanus VIII. ejusdem perpetuum Priorem creaverit Philippinum.

Fuit insuper duorum Generalium Socius, nempe Theodori Stratii, & Alberti Massarii, Caroli III. Gonzagæ Mantuæ Ducis Theologus, atque anno 1647. Hippolyto Sessoldo ad Ordinis Generalem Vicariatum evecto, fuit eidem in Generalis Procurationis munere suffectus. Interim convocato sequente anno 1648. Romæ Generali Capitulo, ad supremam Ordinis Præfecturam evectus est. Ea autem dignitate donatus

tus, Ordinis Visitationem statim suscepit: adeo ut Italiæ visis Provinciis, ad illas deinde Galliæ, Flandriæ & Germaniæ se contulerit, in cunctis incredibili studio, ac prudentia Regularem observantiam, & Reformationem stabiliens: & ut voti hujus magis fieret compos, prudentissimas quasdam leges in viginti, & octo articulos divisas edidit. Quæ leges *Articuli Philippini* vulgo audiunt, ac *Bull. Carm. tom. 2. pag. 643.* referuntur.

Dignissimi hujus Præfulis egregias laudes, ac merita describit Cosmas Villiers *Bibl. Carm. tom. 1. Vir fuit*, ait ille, *suavissimi vultus, parvæ staturæ, candidissimi pectoris, animi excelsi, & ad ardua nati: ingenii perspicacissimi, & ad dirimenda dissidia felicissimi, eloquentiæ non vulgaris: gratiæ apud Urbanum VIII. Innocentium X. & Alexandrum VII. Romanos Pontifices, Reges, Principes, aliosque Magnates, a quibus amabatur juxta & colebatur quam maxime; paterni erga subditos affectus, & quod præcipuum est, præclaræ apud Deum pietatis.*

Religioni Philippinus noster magna cum laude sexennio præfuit; quo exacto, Generalibus habitis Comitibus anno 1654., novoque Generali electo, in optatissimum suum S. Martini ad Montes Cœnobium secessit, quod beneficiis cumulare non destitit. At tertio anno vix expleto, nempe VII. Idus Augusti MDCLVII. ætatis suæ anno LIX. diem obiit supremum, Alexandro VII. Ecclesiam regente, fuitque eodem in Templo in magnifico tumulo conditus, marmoribus ornato, & sequenti cum Epitaphio:

D. O.

D. O. M.
 Joannes Antonius Philippinus
 Romanus, totius Ordinis Carmeli
 Generalis, & Dux;
 Ecclesiæ hujus ornator, & gloria.
 Utriusque amor, & desiderium:
 Omnibus Exemplum.
 Obiit die VII. Augusti MDCLVII.

Res memoria dignæ sub Philippini regimine.

1648. **D**ie 30. Maii, SS. Trinitatis Festo, Romæ Generalia Co-
 mitia in S. Mariæ Transpontinæ Conventu habentur, qui-
 bus Cardinalis Ginetti, Ordinis Protector, præfuit: in iisque Joanne An-
 tonio Philippino, tunc Ordinis Generali Procuratore, Generali Priore
 renuntiato, Hieronymus Ari, Astensis, Generalis Procurator nomina-
 tus est.

Inter cetera decreta, eo in Capitulo condita, statuitur primo, *ut*
vacante Officio Generalatus, non jam Vicarius Generalis infra annum a
vacatione convocet Capitulum Generale, ut præcedenti Capitulo cautum
 fuerat, sed Romæ Generalis Congregatio celebretur; cui intersint Pro-
 „ curator Generalis, qui erit Præsidens, duo Socii Patris Reverendissi-
 „ mi, Provincialis Romæ, Prior Transpontinæ, Lectores Sapientiæ,
 „ Prior S. Martini, si fuerit Magister, Regens Transpontinæ, Secreta-
 „ rius Ordinis, & quicumque alius Provincialis Romæ existens, nec
 „ non qui fuit aliquando Vicarius Generalis Ordinis, Procurator Gene-
 „ ralis, Prior Transpontinæ, vel Provincialis alicujus Provinciæ, &
 „ tunc Romæ, ut Conventuales, degentes &c. „ ab eaque Congrega-
 „ tione Vicarius Generalis eligatur. „ Et Vicarius Generalis sic electus
 „ (*additur*) exercebit suum Officium usque ad complementum sexen-
 „ nii, & si in dicto Officio duraverit per triennium, careat omnino
 „ voce passiva in sequenti Capitulo „. Secundo, passiva, atque activa
 vox in cunctis Generalibus Capitulis conceditur cuicumque, *qui lauda-*
biliter in Ordine officio Procuratoris Generalis est functus. Ex Papy. Ord.

Eodem anno haud parva contentio orta est in Rothomagensi Dioc-
 cesi circa Carmelitici Scapularis Sodalitii erectionem, Indulgentias, ac

H h

Bul-

Bullam præcipue Sabbatinam , aliis contra , aliis pro stantibus . Inter hæc diffidia Rothomagensis Antistes , ut ea componeret , Sorbonæ Parisiorum Doctorum iudicium , ac sententiam postulavit ; octoque ex iis selectissimis viris quæstionis examen , ac decisio committitur : qui sane *visis Bullis , omnibusque pensatis die 19. Augusti anno 1648. licitam Confraternitatis erectionem , & erectæ quidem confirmationem declararunt . Indulgentiam vero Sabbatinam juxta tenorem decreti Pauli V. publicandam , afferendamque esse censuerunt .* Quod postea iudicium ab octo illis Doctoribus subscriptum est . *Irenæus a S. Jacobo , vid. Vin. Carm. pag. 320.*

1649. Dum Sacrum Scapulare in dubium revocant obtrectatores , D. O. M. prodigiis etiam illius ostendit laudes , ac sanctitatem , ut miraculum a Raynaudo relatam *lib. Scapul. Partheno-Carmel.* luculenter testatur . „ Miles anno 1649. (scribit ipse) ad Ipras Flandorum , scolo appetitus , pilam in Scapulare , quod gestabat , incidentem excepit „ illæsus : atque , ut geminaretur Miraculum , effigies Deiparæ acu pictæ „ in Scapulari , in quam pila incurrit , expressa est in plumbo : quod „ Serenissimus Leopoldus Austriacus ad Miraculi memoriam asservare dicitur „ . Cui addit Daniel a V. M. „ Me præsentem , & audientem anno 1655. die 25. Junii dictum casum , prout jam enarratus est , retulit Sereniss. Princeps Archidux Austriæ Leopoldus , & Governator „ Belgii , dum dignaretur prandere in Refectorio Conventus Dominiæ nostræ Bonæspei , ratione professionis in Ordine nostro P. Philippi a „ S. Josepho , quondam Marchionis de Renty , primogeniti Ducis Hauræi . Quoad globum illum , cui impressa erat Effigies Virginis Deiparæ , assererat , se inter manus habuisse , sed ad preces militis Officialis , cui res contigerat , eidem reddidisse . *Ita ille Vin. Carm. pag. 321.*

1651. In Carmelo Majori Neapolis Frater quidam Laicus , illius Ecclesiæ Subfacrista , die 10. Decembris hujus anni , cum in lecto sine scapulari jaceret , sub mediam noctem cubiculum suum , quod apud Sacrarium erat , quinque Religiosos ingredi videt , quorum primus Subprioris Conventus speciem præ se ferebat ; isque asperrima primum objurgatione sibi facta , quod sine scapulari dormiret , iussit eum de lecto surgere , deindeque flagello diris verberibus oneravit ; eundemque Subfacristam severa voce hunc in modum allocutus est : *Cave deinceps sine scapulari quieti te dare : moneasque Præfectos Sacristiæ , ut pro Defunctis suffragia , & Missas fieri curent .* Mane diei sequentis attritus Laicus , his atque illis verberum vestigia ostendens , de Subprioris severitate que-

re-

rebatur, sed injuria; nam re perpensa, cognitum est, neque Subpriorum, neque alios Cellam ejus ingressos fuisse, neque id fieri potuisse ob Regios Milites, Vigilesque, qui tum in Conventu erant, ob populares tumultus, qui paullo ante in Urbe acciderant. „ Hinc (subdit Daniel, qui successum a Laico, Subpriori, aliisque Fratribus cum juramento subscriptum acceperat) „ pro comperto habetur, ipsos fuisse apparentes Spiritus Religiosorum istius Conventus: quorum aliqui etiam aliis vicibus „ nocturno tempore in Ecclesia circa Sacristiam visi, & auditi fuere, monentes, seu expetentes fieri suffragia „. Ex quo sane casu commendatissimus deinde inolevit mos, Missam quotidie in eadem Ecclesia pro Conventus Defunctorum Fratrum animabus celebrandi; sicque deinceps nil amplius aut visum, aut auditum ibidem est. *Citat. Auctor in Vin. Carm. pag. 576.*

Sed dicet hic nonnemo. Si animæ Carmelitarum illorum suffragia expetebant, ut a Purgatorio liberarentur; ubi ergo est Sabbatinum privilegium? ubi Mariæ tam famigerata promissio? *Sabbato post eorum obitum a Purgatorio liberabo eos.* At difficultas isthæc facile solvitur; si sedulo perpendantur ea, quæ Daniel noster docet in suo Speculo tom. 1. par. 2. num. 2250. & 60. ubi sic differit ipse: „ Qui exacte „ conditiones servaverit a Beatissima Virgine præscriptas (quæ in Carmelitis Fratribus sunt, Regulam inviolatam servare, & in obedientia, paupertate, & castitate perseverare), is videtur infallibiliter Sabbato post ejus mortem e Purgatorio liberandus, aut etiam citius (ut Carmelita ille, quem statim post obitum recta Cælum petere vidit S. Theresia, de quo ad ann. 1422. diximus): nam talis anima omnino digna est & idonea, ut suffragium Bullæ a Virgine promissum, a Deo liberaliter pro ea acceptetur ad dictum plenum effectum; Qui vero in observantia istarum conditionum negligentes fuerint, non omnino plene illam gratiam consequentur, propter defectum conditionis ex parte ipsorum requisitæ; sed tantum *ex parte*, secundum quod ipsi idonei, & digni sunt, & plus, vel minus ex istis conditionibus servaverint „. Idem dic de Carmeli Confratribus. Hactenus Daniel; & est communis Theologorum sensus, ubi de plenariis agunt Indulgentiis.

Eodem anno orta contentione inter Ordinis nostri Præsules, & Nolanum Episcopum, qui Religiosos Confessarios, jam ab ipso examinatos, atque adprobatos, iterum examini submittere contendebat. Sacra Congregatio, re serio perpensa, Rescripto ejus sub die 2. Septembris hujus

anni declaravit, ut jam alias fecerat. „ 1. Regulares ad audiendas Sæ-
 „ cularium Confessiones, semel ab Episcopo in Civitate, & sua Dice-
 „ cesi prævio examine approbatos, non esse ab eodem Episcopo iterum
 „ examinandos. 2. Episcopos non posse suspendere ab audiendis Con-
 „ fessionibus Regulares Confessarios ab ipsis approbatos, nisi nova su-
 „ perveniente caussa, ad ipsas Confessiones pertinente. 3. Facultatem
 „ adimere Confessiones audiendi omnibus simul unius Conventus Regu-
 „ laribus Confessariis, eadem Sacra Congregatione inconsulta, nullo pa-
 „ cto posse. *Bull. Carm. tom. 2.*

1652. Innocentius X. Bulla diei 15. Octobris, incipiente *Instauranda Regularis Disciplina*, parvorum Conventuum Suppressionem præcipit, cujuscumque Regularis Instituti in Italia, & conterminis Insulis;
 „ in quibus Cœnobiis, five ob redituum, & eleemosynarum tenuita-
 „ tem, five ob aeris intemperiem, five ob aliam caussam non alun-
 „ tur, nec ali possunt tot Religiosi, quot ad peragendum rite divinum
 „ cultum, & regularia munera ex cujusque Ordinis præscripto sunt ne-
 „ cessarii. *Bull. Carm. tom. 2. pag. 510.*

Conventus, qui ex hac Bulla in nostris Italiæ Provinciis suppressi fuerunt, enumerat S. Congregatio Epistola ad Generalem nostrum Procuratorem missa sub die 24. Octobris ejusdem anni, relata in *citat. Bull. tom. 2. in Appendice pag. 710.* Ubi alia etiam ejusdem Sacræ Congregationis extat Epistola diei 26. Februarii 1654., qua quidam Conventus antea suppressi, Pontificis indulgentia, cum quibusdam tamen legibus, restituti declarantur. *Ibid.*

XXXXVII
Marius Ventorinus
Senensis

Electus Senator in Comitio Romae habitis 31 Maji 1634. Praesuit annis 8
Decessit Senae die 24 Augusti 1676. Aetatis suae an. 86 & 267

Vic d'Oratij Scut.

XLVII.

MARIUS VENTURINUS.

MArius Venturinus, natione Italus, patria Senensis, anno D. 1590. e nobilissimis Parentibus ortus est, ejusque Mater sanguine erat conjuncta Summo Pontifici Alexandro VII. ex inclyta Chisiorum gente. In patrio Senarum Conventu, Thusciae Provinciae, Carmeliticum Institutum amplexus est; in eoque Magistri, ac Doctoris laurea insignitus, tantam existimationem, ac laudem sibi peperit, ut praeter alios in sua Provincia gestos honores, hujus etiam Praefecturam nactus fuerit: Deindeque a Generali Philippino Saxoniae etiam Provincialis fuit creatus; quo titulo cum interfuisset Generali Capitulo anni 1654., supremus in eo Religionis Pastor communi omnium plausu fuit renuntiatus.

Is autem fuit Venturinus ille, qui, primo sui Muneris anno, Sacrum imposuit Scapulare, ejusque Sodalitio adscripsit in S. Mariae Transpontinae Templo consanguineum, & concivem suum Cardinalem Fabium Chisium, paullo post Pontificem, sub Alexandri VII. nomine, creatum, qui Marium deinde in magno semper habuit pretio, ut variae ostendunt Bullae pro eodem Generali publicatae: & quidem primo sui Pontificatus anno Commissarium, atque Apostolicum Visitatorem Religionis suae ipsum instituit: praeterea Visitationis tempore potestatem ei fecit quindecim laureandi Religiosos, cum omnibus gratiis, & privilegiis, quibus in publicis Lyceis gaudent Graduati; qui etiam, ipso postulante, Brevi Urbani VIII. de nemine laureando, nisi Romae coram Cardinale Protectore examini prius subiecto, derogavit; alioque insuper Brevi Apostolicas Venturino communicavit facultates non solum visitandi, sed & reformandi Mantuanam Congrega-

gationem ; etiam per alios arbitrio ipsius destinandos.

His Pontificiis facultatibus insignitus Venturinus, Ordinem sibi commissum tanta cum prudentia, zelo, ac plausu per sexennium moderatus est, ut in sequente Generali Capitulo, in quo munus complevit suum, non modo nihil ipsi objectum fuerit, sed immo summis laudibus eum omnes extulerint, ac præsertim Cardinalis Capituli Præses palam fassus est: *gratias ipsi referendas pro laboribus in regimine Ordinis exantlatis. Haud minus honestum elogium est, quod eidem attexuit idem Pontifex Alexander Pontificio Brevi, quo post Generalatum, perpetuum sui Conventus Senensis eundem Priorem instituit: Religionis (ait Pontifex) zelus, Sacrarum litterarum scientia, vitæ integritas, prudentia, vigilantia, aliaque eximia virtutes, quibus te præditum esse novimus, ac suscepti pro tuo Ordine, cujus Generalatum summa cum laude novissime gessisti, labores, promerentur, ut in illis, unde, & tibi honoris, & eidem Ordini utilitatis proventura est accessio, peculiarem Apostolici favoris nostri benignitatem tibi libenter impartiamur &c.*

Absolute itaque Generalatus munere, novoque electo Generali in Generali Capitulo anni 1660., Venturinus nostrer in patrium Senarum Conventum secessit, quem, parvæ illius Familiæ regimine contentus, studio suo, ac prudentia ad senium usque rexit, adauxitque; ibique tandem annum octogesimum, & sextum ætatis agens fato cessit IX. Kal. Septembris anno æræ Christianæ MDCLXXVI. Petri Sede Vacante.

Res memoria dignæ sub Venturini regimine.

1654. **D**ie 31. Maji hujus anni Generalibus Comitibus Romæ habitis, eodem Cardinale Ginetto præsidente, Marius Venturinus Generalis eligitur Prior, ac Generalis Procurator Benedictus Roggi nominatur, cui postea anno 1658. Nuscano Episcopo creato Joannes Baptista Lezana ab Alexandro VII. fuit subrogatus.

In-

Inter alia memoratu digna, quæ in hoc statuta sunt Capitulo, ea fuere. 1. Ut totius Capituli nomine D. Gaspari Romer per epistolam grates reddantur de singulari ejus erga Ordinem benevolentia, deque ejus pollicitatione, partem expensarum contribuendi, quæ pro B. Mariæ Magdalenzæ de Pazzis canonizatione essent necessariæ.

2. Ut ejusdem Capituli nomine „ ad Cæsaream Majestatem dentur quam instantissimæ litteræ, quibus rogetur, ut vel Conventum nostrum, nulla Ordinis culpa a Patribus Societatis Viennæ occupatum, nobis reddere, vel saltem alium in compensam in dicta sua Civitate Viennensi assignare dignetur „. De veteri hoc nostro Cœnobia ait Lezana: „ belli causa Carmelitis nostris hinc inde expulsis, ac trucidatis, in Jesuitarum manus postea devenit „. Jactura hæc fuit deinde novi Conventus erectione compensata.

3. Ut pariter „ gratiæ reddantur R. A. P. Theophilo Raynaudo Societatis Jesu Theologo, & Scriptori eruditissimo, qui ita luculenter scripsit in gratiam nostri Scapularis; præterea litteræ Affiliationis ipsi mittantur; & Provinciales post ejus obitum curent, celebrari ab omnibus nostris Religiosis Missæ Sacrificium pro ipso.

Opus vero, quod pro nostro Scapulari, contraque Launoyum edidit Raynaudus, inscribitur: *Scapulare Partbeno-Carmeliticum*, extatque in tomo VII. suorum Operum: attamen, quia illud novis ejus opinionibus adversatur, Papebrochius, ut Criticorum mos est, pro vero Raynaudi partu nollet agnoscere. Hinc noster novissimus Scriptor Excalceatus Anastasius a Cruce; „ Miramur tamen (inquit), Papebrochium „ vel ignorasse, vel ut aspernatorem repudiasse debitæ gratitudinis vi- „ ces, Raynaudo auctori disertissimo, ac de Carmelo utroque quam „ optime merito, in Comitibus Generalibus Romæ habitis ab utroque „ pariter Carmelo redditas, litteris ad eundem per quam honorificis „ expeditis a Præpositis Generalibus M. Mario Venturino, & Isidoro „ a S. Dominico.

1655. E vivis erepto Innocentio X., Successor ipsius Alexander VII., antea Cardinalis Fabius Chisius adpellatus, eodem die, quo Conclave ingreditur, accipit in Transpontinæ Ecclesia e Generalis Venturini manibus Sacrum Mariæ Scapulare, ejusque Sodalitio ascribitur, atque hinc eo insignitus ad Vaticanum se contulit. Ita a Lezana tunc Transpontinæ Gremiali narratur, qui addit, Pontificem Sacri Scapularis Confratrem factum, singulis Mercurii diebus a carnibus deinde semper abstinuisse; & adeo exacte, ut etiam die illa, qua ad Summum Pontificatus

api-

apicem euehi meruit , qua quarta Feria fuit , eiusmodi abſtinentia uſus fuit . Ratus ſane , quod ea habitus geſtatione , Deiparæ , cujus inſigne eſt , protectione fruatur , qua tali die Chriſti Vicariam dignitatem ipſi , plenis Patrum ſuffragiis , ſua interceſſione impetravit . Annal. to. iv. ad ann. 1251.

„ Conſideratione dignum eſt (verba ſunt Raynaudi contra Criticum „ Launoyum) quo magis nebulones aliqui , & pruriginoſi , a pietate „ male conſtituti , in Sacrum Scapulare licenter , vel linguas exerunt , „ vel calamos acuunt ; eo amplius fervere fidelium affectus , & nume- „ rum augeſcere captantium Religioſum hoc Schema ; ut per illud in- „ ter ſpeciales Deiparæ Filios , & Fratres cooptentur . Ex antiquo di- „ vinæ Curiaſtylo , pietas , quo plus appetitur turbinibus , eo felicius „ increſcit . Notatum id eſt in Filiis Iſrael , de quibus dictum eſt *Exo-* „ *di 1. Quanto opprimebant eos , tanto magis multiplicabantur , & „ creſcebant &c.* Scapul. Partheno-Carm. part. 1. cap. 8.

Eadem tempeſtate duo rara miracula edidit Deus per Virginis Mariæ interceſſionem , perque Sacrum ipſius Scapulare , dum idem ab Æmulo illo in dubium revocatur . Utrumque , prævio Phyſicorum , Theologorum , & Canonistarum exanime ; atque iudicio , ab Episcopis Locorum ut miraculum declaratum . Primum accidit Auſtricourt , quod in Flandriis Dioceſis Atrebatenſis Oppidum eſt , in puerulo quodam , quem mortuum pepererat Mater . Is Sacro Scapulari indutus , ſuperque Altari B. Mariæ de Monte Carmelo poſitus , eaque ſuper eum invocata , ad vitam prodigioſiſſime revocatur , ac Sacri Baptiſmatis abluitur aquis .

Alterum contigit in Jacobo Calpe Civitatis Caſtelmontenſis , Dioceſis in Hiſpania Segovienſis , qui fulmine percuffus , atque a capite ad calcem dilaceratus , velut horrendum monſtrum effectus eſt ; ſed licet omnes ejus veſtes ad ſubuculam uſque diſcerptæ , atque a fulmine combuſtæ ſint , anterior tamen Scapularis pars plane integra , atque intacta remanſit ; & dum totum comburitur corpus , cor tamen , & pectus ſubtus Scapulare nullo pacto læditur . Inter hæc , per Virginis Mariæ de Monte Carmelo interceſſionem , ab ipſo eo temporis momento invocata , a morte eripitur , adeo ut , Sanctis deinde munitus Sacramentis , poſt aliquot dies e vita pie diſceſſerit . Tanti Miraculi occaſione quidam pius Carmelita ſequentia cecinit carmina :

Quem Sacri Scapularis honor locupletat , & ornat ,

Poſſidet anguſto fœdere pacis Opes .

Conſpirent elementa , ruat licet igneus æther , . . .

Inconcuffus erit , qui Scapulare gerit .

Cal-

*Calpeus de morte redux satis indicat illud ,
 Quem sub veste Sacra Mors venerata fuit :
 Debuit ille mori , sed ei Scapulare Mariæ
 Servandæ vitæ tessera fausta fuit .
 Obstupuit Natura modum , quo fulminis ardor
 Tangere non potuit , quod Scapularis erat ;
 Ignibus in mediis sanum Scapulare repertum est ;
 Res nova : quis tollat , quod pia Virgo dedit ?
 Quotque vides Cineres , quos vestimenta dederunt ,
 Tot Scapulare Sacri signa favoris habet , &c.
 Virgo Maria potens , quæ cum sit Amica fidelis
 Liberat exitio , quot fovet auxilio .*

Utrumque prodigium late retulit *Daniel Specul. Carm. tom. I. par. 2.*

1656. Italiam hoc anno, ac præsertim Neapolis Regnum, pestilentia lue depopulante, quamplurimi per S. Eliæ Prophetæ intercessionem ab ea mirum in modum eripiuntur, sed potissimum in Dioecesi Nolana. Erat enim in Oppido prope Nolam, *Sperone* nuncupato, vetus & ruinosa Ecclesia, S. Eliæ dicata, cum hujus Effigie in pariete depicta, quæ venerandum Senem ostendebat, habitu, & cappa (pro ut gestant Carmelitæ) indutum. In cujus Imaginis cultum ab aliquot diebus religiosissimi quidam viri lampadem accendebant, fundebantque preces, Eliæ Prophetæ in re illa trepida se vel maxime commendantes. Quadam vero anni hujus nocte Oppidi Parocho Senex ille apparuit, omnino ei similis, quem Simulacrum illud præ se ferebat, dixitque illi: *Curam habeto Ecclesiæ meæ* (illius scilicet ruinosæ) *& mihi cura erit impetrare a Deo, ut cesset pestis*. Nec sane promissum auxilium Sanctus moratus est asferre: nam Mulier quædam pestilentia laborans, Sancto illi cum se commendasset, & lampadis oleo se perunxisset, illico sana evasit, atque incolumis. Quo vulgato miraculo, ceteri omnes peste laborantes e conterminis etiam Oppidis illuc turmatim confluunt, eodemque oleo uncti, vel subito, vel sensim sani efficiuntur; sicque iis in locis pestis in posterum omnino destitit.

Dum hæc in Oppidis, ac vicinis contingunt Civitatibus, Clerus, Senatusque Capuanus Sanctum Prophetam Eliam Urbis Capuæ eligunt Patronum, ac præcipuum Protectorem, cujus intercessione, ac patrocinio a pestilentia morbo penitus Civitas erepta fuerat. Omnia patent ex publico instrumento confecto, ac in nostra Capuana Ecclesia coram Patribus, & Urbis Præfectis lecto, & publicato. In quo additum quoque est.

„ Et ut perpetuo in futurum dictus gloriosus Sanctus Patriarcha , &
 „ Propheta Elia a dicta fidelissima Civitate , totoque illius Populo ve-
 „ neretur , & honoretur tamquam suus particularis Protector , & Defen-
 „ sor , ut alii gloriosi Sancti Protectores , dicti Illustrissimi Domini Ele-
 „ cti die vigesima mensis Julii Sanctæ Festivitati dicti Sancti Protecto-
 „ ris , quæ annis singulis sollempniter celebrabitur in hoc Sacro Templo
 „ ab ipsis RR. PP. , ipsos , & Successores suos interesse promiserunt ;
 „ & in signum dictæ Sanctæ Protectionis Planetam cum insignibus dictæ
 „ Civitatis illi dono præsentare &c. „ . De his latius *Daniel a V. M.*
Vin. Carm. num. 618. & seqq. vid. etiam Bull. tom. 3. p. 585.

Ceterum peste illa Neapolis Urbs magis , magisque afflictabatur ;
 in ea enim , uti scribunt Auctores , & refert Muratorius *Annal. Italia*
tom. XI. , ultra biscentum octoginta & quinque millia hominum perie-
 runt : atque in uno nostro Carmeli majoris Conventu e centum Fratri-
 bus vix triginta fuerunt superstites , cum ceteri omnes , qui infirmis Sa-
 cramenta ministrarunt , occubuerint . Eorum numerum , & catalogum
 ad Pontificem Romam misit Sebastianus ab Alexandro , tum Conventus
 Vicarius , sub die 22. Augusti hujus anni . *Ex Transpontina Archivo .*

Die 16. Julii ejusdem anni B. Virgini de Monte Carmelo dicata,
 nedum Civitas Vallencenensis in Flandria ab arctissima obsidione , qua
 a Francis premebatur , mire liberatur , sed visa etiam est ab eisdem
 Gallicis militibus eadem SS. Dei Mater super Carmeli Cœnobio Bonæ
 Spei , candidissima veste induta , eique , & singulis Religiosorum Cellulis
 benedicens ; uti postea iidem Galli testati sunt . *Spec. Car. to. 1. n. 1813.*

1659. Romæ ex hac vita migravit Ven. Joannes Baptista Lezana
 Toletanus , publicus Sapientiæ Lector , Sacræ Congregationis Rituum ,
 & Indicis Consultor , Beneficiorum Examiner , atque Ordinis Gene-
 ralis Procurator . Ab Hispana Bibliotheca idem adpellatur : *Vir pietate ,*
ac doctrina clarissimus , pius , Sapientissimus , & eruditissimus , ut satis
 superque ostendunt ejus Opera in lucem edita Theologica , Historica ,
 Moralia , atque Ascetica . Ab Odofredo Henschenio in Præfatione ad
 vitam S. Petri Thomæ in multis Lezana Sancto illi comparatur : ibique
 pariter ait , Alexandrum VII. , audito Lezanæ obitu , pluries exclama-
 se : *Pater Lezana vir Sanctus erat .*

XLVIII

*Hieronymus Ari
Astensis*

*Electus Gñalis in Comitijis Romae habitis 16to Maji 1660. Praesul
annis 6. Decesit Astę die 27to Augusti 1665. Etatis suae
anni 64.*

C. Arnold. Pin. Waterhouse sculp.

XLVIII.

HIERONYMUS ARI.

Hieronymus Ari ; natione Italo-Pedemontanus ; Patria Astenfis , ac Provinciæ Longobardiæ , fœcundæ Generalium Matris , alumnus , cui tum Astenfe Cœnobium , ubi Carmelitico Ordini nomen dedit , erat conjunctum . Mundi lucem aspexit anno Domini 1603. *Vir vitæ Regularis amantissimus* , a Cosmate Villiers nuncupatur , *sincerae probitatis , magnæ prudentiæ , singularis pietatis , firmæ animi magnitudinis , & non vulgaris eruditionis gloria conspicuus* . Hinc variis , & honestissimis muneribus meruit decorari . In Religionis insignioribus Collegiis Theologicas facultates docuit : nempe , Papiæ , Drepani , ac Neapoli in Majori Carmelo , ubi etiam Studiorum Præfecturam exercuit . Astenfis Conventus Prior , Longobardiæ Provinciæ Provincialis , Siciliæ , Calabriæ , ac Romandiolæ Provinciarum Commissarius , ac Generalis Visitator , & totius Ordinis sub Generalis Philippini regimine Procurator . Præterea universalis Romanæ Inquisitionis Qualificator , ac Beneficiorum Ecclesiasticorum Examinator . Tandem tot tantisque magna cum laude gestis honoribus , Generalibus Comitibus habitis anno 1660. , unanimis omnium suffragiis universi Ordinis Moderator proclamatus est .

Ad supremam Ordinis Præfecturam elatus Hieronymus , sollicita cura vigilantissimi Pastoris statim Ordinem sibi creditum gubernandum suscepit . Hinc , Apostolici etiam Visitatoris facultatibus munitus , omnem pene Religionem visit . Italiam , Galliam , Flandriam , Germaniam Inferiorem (nam alia pars peste laborabat) , ac demum Hispaniam percurrit , pietatis , ac prudentiæ exemplis undequaque relictis , sanctissimisque Statutis Regulari disciplina restaurata , vel aucta .

Tantam idcirco sibi conciliavit existimationem, ut non solum Summo Ecclesiæ Antistiti, Prælatisque Ecclesiasticis, verum & Regibus, Principibus, aliisque Proceribus valde arriperit, uti scribit idem Villiers in sua *Bibl. Carm.*

Dignissimo huic Præfuli, de tota Religione optime merito, satis in primis debet Reformatio, Pedemontanos in Conventus tunc invec̄ta, & plurimum etiam obstringitur nostrum Carmeli Majoris Neapolis Cœnobium, ejus opera, ac labore a Militum satis gravi, atque incommoda statione ereptum: hinc in æternam rei memoriam Generalis hujus Effigies in magna Conventus Aula adhuc cernitur, sequenti cum Disticho:

Ari Domos sternit, substollit pontibus ima,

Sic Regi, & Christo præstat utrique locum.

Tandem gloriosissimi sui regiminis jam expleto sexennio, in Generalibus Comitibus, die 5. Junii 1666. Romæ celebratis, optimo Successori electo locum cessit; deindeque in patrium Astense Cœnobium se recepit; ubi mensibus quatuordecim, ac diebus viginti & uno vix exactis, commune tributum naturæ persolvit vi. Kal. Septembris, anno Reparatae Salutis MDCLXVII., ætatis vero suæ LXIV., ineunte Clementis IX. primo Pontificatus anno.

Res memoria dignæ sub Ari regimine.

1660. **D**ie 16. Maii hujus anni Romæ in Transpontinæ Conventu Generalia Comititia habentur, Cardinale Ginetto Præsidente: atque Hieronymus Ari Generalis Prior renuntiatur; Generalis vero Procurator Paulus a S. Ignatio; uterque Pedemontanus, & ejusdem Provinciæ alumnus. Inter cetera notatu digna, quæ eo in Capitulo statuuntur, nova est institutio quatuor Nationum Generalium Assistentium, Italiæ scilicet, Galliæ, Germaniæ, atque Hispaniæ, qui singuli a sua Natione constituti, Generali, cum voto decisivo, gravioribus in rebus adsunt, in ceteris vero consultivo. Id quod suadente Alexandro VII.

ge-

gestum est, atque ab eo deinde Apostolico Brevi confirmatum; etiam si id postea haud diu duraverit.

Statutum præterea est; „gratias reddendas esse Illustrissimo D. Gaspari Romer pro liberali eleemosyna duorum millium septingentorum scutorum, quam erogavit, & bono affectu ampliolem elargiendi pro expensis Canonizationis B. Mariæ Magdalenzæ de Pazzis „. Erat autem Gaspar patria Antuerpiensis, sed Neapoli morabatur, vir quidem ditissimus, æque ac religiosissimus, atque a Diva illa beneficiis cumulatus, & a variis ereptus periculis. *Ex Papy. Ord.*

1661. Ven. Angelus Pauli, Argiliani in Hetruria ortus anno 1642., die 18. Januarii hujus anni Carmeliticum Institutum in Senensi Conventu sollempniter professus est. Sed de eo inferius pluribus dicetur. *Ex ejus Vita.*

1662. Ven. Mater Seraphina de Deo, de Capri quoque nuncupata, quæ Neapoli die 24. Octobris 1621. ortum habuit, cupiens Religioso in Claustro Deo se vovere, ipsum obsecrat, ut divinam ejus voluntatem de Instituto, Regulaque seligenda sibi ostendat. Illam solatur Supremum Numen in nostro Neapolitano Templo sequenti Visione, quam nos hic iisdem Vitæ ejus Scriptoris verbis referemus. „ Nel mentre il „ giorno 23. Aprile 1662. nella Chiesa del Carmine di Napoli orando „ stava genuflessa presso l'Altare della miracolosa Imagine della B. Vergine, se le diede a vedere Gesù Cristo in Compagnia della sua SS. Madre, e mirò, che questa con ambedue le mani teneva una tonaca „ di lana di color lionato all' uso delle Religiose Carmelitane, ed accostandosi a lei, con grande amorevolezza di quello la vestì, dicendole „: *Prendi questo mio Abito, che così andava io vestita dimorando in terra. Non anderai mai scalza, sebbene così ordinò la mia Serva Teresa, quando fece la Riforma del mio Ordine.* „ Pigliò poi dalle mani „ di un' Angelo, il quale in forma di giovane vaghissimo stava vicino „ a Lei, una Cappa bianca, e gliela pose addosso, dicendole „: *Stia pure allegramente, che Io prometto a tutte quelle, che verranno al tuo Monastero, vestirle, e dar loro l' Abito mio.*

Ea autem visione accensa erexit Dei Serva eodem hoc ævo primum in Caprearum Infula Monasterium, atque hinc sex alia, omnia sub Ordinis Carmelitani Regula. *Ita in ejus Vita*, Neapoli in lucem edita anno 1723. a P. Pagano Congr. Oratorii.

1663. Circa hæc tempora mirabilis in nostro Averfano Conventu, prope Neapolim, accidit casus. Erat ibidem Frater quidam Laicus,

no-

nomine Ludovicus Savo , cui a Priore œconomiz cura demandata fuerat . Is suæ Professionis immemor , e nummis sibi creditis aliquid quandoque clanculum auferebat , inque sua reponebat crumena . Cum aliquando subreptam pecuniam vellet accipere , variis occupationibus distentus , loci , ubi absconderat , meminisse non poterat ; ideoque ægre id summopere ferens , in desperationem fere actus est . Sed accidit , ut , elapso jam triduo , cum post Matutinum in Cellam suam mæstitiæ plenus rediret , ei Dæmon horribili specie apparuerit , & crumenam , in qua furtum erat , in manibus gestans suis , ita ipsum alloquutus sit : *Desine querere tuos nummos : ecce hic tuam bursam . O quot possum ad me attrahere Religiosos per pecuniam !* His dictis , infernalis bellua in eum irruit , quasi illum devorare , ac discerpere vellet . Sed ipse dulcissimum Mariæ nomen invocans , *ecce eam in forma Speciosæ Femine conspexit , monstrum istud bacillo fugantem* . Perterritus hinc Religiosus , ad Prioris pedes provolutus , veris pœnitentiæ lacrymis errorem suum confitetur , veniamque coram omnibus petit . Sed statim Frater ipse gravissima feбри corripitur , intraque septem dies , veræ pietatis , ac pœnitentiæ signis editis , spiritum Creatori reddidit .

Sucessum hunc , tum pietati erga B. Virginem excitandæ aptissimum , tum ad proprietatis vitium , Religioni adeo pestiferum , declinandum efficacem , refert Daniel noster *Vin. Carm. num. 621.* ex Prioris , & Patrum Averfani Conventus jurejurando confirmato testimonio .

1664. Carmeli Majoris Neapolis Cœnobium , quod juxta Ven. Francisci a Cruce vaticinium (ut jam ad annum 1645. dictum est) ad hoc usque ævum Regionum Militum statio , atque arx fuerat , die 15. Julii hujus anni a Militibus liberatum est , iis in proximum Castrum transmigrantibus , ab eodem Cœnobio scutorum triginta millium impendio erectum , ut Canonicus Celanus scribit . *Notiz. di Napoli giorn. 4. fol. 92.*

Eodem anno Ven. Seraphina de Deo , quæ præ magna caritate , qua cor ejus æstuabat , a Divino Sponso infinitis prope gratiis locupletata fuit , in altissimam contemplationem rapta , Dominus speciosissimi pueri formam , ac duodecimum circiter annum referens , lance , quam in manu gestabat , quæque aciem auratam habebat , pectus Dei Servæ transfixit ; eodemque anno sacra sua Stigmata eidem impressit . Neque ea imaginaria dumtaxat fuerunt : siquidem post obitum re vera vulneratum , & transfixum cor illius inventum est , & sacra Stigmata in ejus corpore apparuerunt . *Ex ejus Vita.*

XLIX.

Digitized by Google

IL
Matthæus Orlandi
Carinensis

Electus Gr̃alis in Comitijs Romæ habitis 5. Iunii 1666. Præfuit annis 8.
A Clemente X. 1674. creatus Episcopus Cephalodiensis. Decessit ibidem
die 17 Octobris 1695. Etatis suæ an. 89.

Anat. K. Wertenhouer. Scul.

XLIX.

MATHÆUS ORLANDUS.

Mathæus Orlandus, natione Siculus, Carinis (Oppidum Mazzaræ Dicecesis) natus est iv. Idus Februariæ ann. Dom. MDCX. Carmelitico Ordini deinde adscriptus, Parnormi in Majori Cœnobio Professionem emisit die 20. Octobris 1628. Hinc Romam studiorum causa missus, ibidem emenso eorum curriculo, Magisterii Laurea donatus est. Inde Theologiæ Regens institutus, Neapoli primum, deinde Florentiæ, ac Romæ tandem plures per annos sacram illam facultatem docuit; quo tempore suam edidit Theologiam, duobus tomis in fol. distributam, atque ab Alexandro VII. Romanæ Provinciæ Provincialis creatus est, *cum retentione Officii Regentis S. Mariæ Transpontinæ*, ut dicitur in Brevi; ac insuper Theologus, & Consultor Congregationis de Propaganda Fide electus.

Interim eo existimationis virtute sua, ac doctrina pervenit, ut jam ab anno 1648. in Generalibus Comitibus magna Congregatorum pars ad supremam Ordinis Præfecturam eundem nominaverit, eaque dignissimum judicaverit; fuit tamen Daciæ, deindeque Hiberniæ Provincialis titulo decoratus. Anno 1659., post eximii Lezanæ obitum, Generalis Procurator electus est; & in Generalibus Comitibus anno 1660. celebratis iterum Romanæ Provinciæ Provincialis institutus; quam quinquennio fuit moderatus. Tandem alio Generali Capitulo Romæ habito ann. 1666. Ordinis Generalis Prior fuit renunciatus. Biennio Generalatus sui vix expleto, Ludovici Galliarum Regis postulatus, a Clemente IX. Apostolicus Visitator in Galliam missus est, amplissimis cum facultatibus visitandi, reformandique Provinciæ illas ad biennium; qui-

quibus fere omnibus perlustratis, quamplures etiam ex Italicis visitavit Provincias; *Regulari Observantiæ* (ut inquit Daniel), *& paci conservandæ, aut recuperandæ in toto Ordine singulariter intentus.*

Hinc de tota Religione fuit Matthæus noster optime meritus . Inter cetera autem Ordini collata beneficia , cum Provincialis esset, S. Juliani in Urbe Roma Conventum pene collabentem restituit, aliasque ære suo addidit Cellulas, nulla prorsus Cœnobii impensa . In Transpontinæ Templo erexit Aram maximam, non modo formæ pulcritudine, sed etiam exquisitissimis marmoribus adeo insignem, ut Pontifex Clemens X. octo Cardinalium comitatu ad illam conspiciendam se contulerit, ut Mastellonius scribit . S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis Canonizationem promovit . Omnium Indulgentiarum, quas ad illud usque tempus Pontifices Religioni concesserant, confirmationem ab eodem Clemente obtinuit, atque alias insuper fuit consecutus; eique Pontifici semper acceptissimus fuit; hinc exacto primo Generalatus sexennio, ad aliud sexennium ipsius Papæ Brevi confirmatus est. Attamen secundum hoc sui muneris sexennium Matthæus minime explevit: siquidem a Catholico Rege Carolo II. ad Cephaludensem in Sicilia Episcopatum nominatus est, atque ab eodem Pontifice electus, die 27. Junii 1674. fuit consecratus.

In hujus Ecclesiæ possessionem immissus (inquit Antonius Mongitorius in *Bibl. Sicula tom. 2.*) *prudentiam, doctrinam, solertiam, aliasque dotes laude dignas detexit: atque tamquam inclytum Præfulum exemplum effulsit.* Præfuit Cephaludensi Ecclesiæ annos viginti, & unum, quibus elapsis, ætatis suæ anno octogesimo quinto, atque luminibus fere orbatus, naturæ concessit Idib. Novembris A. D. MDCXCV. Ecclesiam regente Pontifice Innocentio XII. Conditus est in Cathedrali Ecclesia, honestissima, doctaque Inscriptione apposita, a ci-
tato

tato Mongitorio relata, estque ista, quam hic subnectimus:

D. V. T.

Illustrissimus Præful. D. Matthæus Orlandus
Cognomento, ac mente virilis, Patriæ Hyccarensis,
Ne suus Trinacriæ deesset Elias, progressus est
ad Carmelum,

Ibi profundiora Cæli scrutans arcana, orthodoxi
Tripodis oraculum fuit.

Bis Provinciam, bis Ordinem moderatus, e Cœnobio
concessit ad Infulas,

Nec invidit Hipponæ Aurelium Cephalædis:
Urbs Caput sonans, Rectorem sortita totum
prudentia caput,

Vere Zelotes æmulatus Thesbiten
Flammantes in hæresim, rotantes in fidem
demisit imbres.

Nusquam, nunquam obscurus, qui terras ardore
Cælum replevit lumine.

Ne tanti ignis tendentis ad centrum
Disperderetur cinis

Hanc sponsa Mater sinu paravit Urnam.

Jugi victorum celeufmate venerandam.

Vixit ann. XVC. I. XIII. Devixit XIII.

Novembris M. DC. VC. Episcopatus XX. III.

Res memoria dignæ sub Orlandi regimine.

1666. **D**ie 5. Julii hujus anni Generali Capitulo Romæ coacto,
Cardinale Ginetto præsidente, Matthæus Orlandus Generalis
Prior creatus est, atque Ordinis Generalis Procurator Andreas Laus Cata-
nensis, qui Patavii publicus Sacræ Scripturæ Lector extitit, & Romæ
S. R. Congregationis Consultor, atque Ecclesiasticorum Beneficiorum Exa-
minator: in litteraria etiam Republica inclytus, ob Theologiam in lucem
editam, quatuor tomis in fol. distributam. Præterea eodem in Capitulo

K k

qua-

quatuor Generales Nationum Assistentes , ex præcedentis Capituli præscripto , eliguntur .

Inter cetera vero memoratu digna ibidem statuta fuerunt : 1. ut acceptetur oblatio a Viennæ Jesuitis facta , *in compensationem antiqui nostri Conventus , ab ipsis occupati , modo sit æquipollens* . 2. Ordini nostro Magnus Magister , atque Ordinis Militaris B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo Equites cooptantur , ipseque Ordo , ut pars Carmelitici nostri Ordinis declaratur : 3. statuitur , ut rogetur Pontifex pro Missionum Carmelitarum confirmatione , quæ jam a triginta annis institutæ , in Americam usque extensæ fuerunt ; prætereaque , ut ab eodem Reverendissimo Patre licentia petatur , Missionarios quoque in Angliam , Hiberniam , & Scotiam mittendi ; ubi ad præsens Religio nostra integra gaudet Provincia : 4. denique speciales Patroni , atque Ordinis Protectores seliguntur SS. B. Mariæ Virginis Parentes , Anna , & Joachim . *Ex Papy. Ord.*

1667. Sub idem tempus Ven. Matri Seraphinæ de Deo , sive de Capreis , quum infirma jaceret in lecto , apparuit Beatissima Dei Mater , Carmelitico more induta , quæ eam in iis angustiis solatur . *Ex ejus Vita.*

1668. Neapoli Sancta Theresia Civitatis Patrona electa , magnum oritur jurgium inter antiquæ Observantiæ Carmelitas , ac Patres Discalceatos , circa illius Statuæ comitatum , cum a Cathedrali Ecclesia Maii , atque Octobris mensibus per Urbem defertur . Sed re ad Sacram Congregationem delata , definitiva prodiit Sententia : ut mensis Maii supplicationibus , accensis cereis statuam utrique comitentur Carmelitæ , nempe dextrorsum Calceati , ac sinistrorsum Discalceati : mensē vero Octobris Excalceati dumtaxat . Quæ sententia fuit etiam a Clemente IX. Brevi diei 28. Junii hujus anni confirmata . Verumtamen petente postea Catholico Rege Carolo II. , idem Pontifex die 10. Octobris ejusdem anni alio Brevi gratiose concedit , ac præcipit , in utrisque supplicationibus solos Discalceatos Carmelitas interesse debere . *Bull. Carm. tom. 2.*

1669. Quinque miraculis , quæ D. O. M. ad gloriam B. Mariæ Magdalenzæ de Pazzis manifestandam post ejusdem Beatificationem operatus est , ad trutinam revocatis , adprobatisque ; nimirum Corporis continuatæ Incorruptionis , & flexibilitatis ; continuati etiam , ac suavissimi odoris , quem emittit ; olei quoque semel , & iterum multiplicati ; ac visus denique Moniali cuidam restituti , Clemens IX. Summus Pontifex die 28. Aprilis hujus anni sueta pompa , ac sollempnitatibus Sanctarum numero illam adscripsit . Canonizationis vero Bullam , quam mor-

morte præventus Clemens ipse publicare non potuit , edidit postea successor ejus Clemens X. die 11. Majii 1670. , eaque incipit : *Rationi consonum* . Bull. *ibid.*

1670. Etsi Discalceati, ac veteris observantiæ Calceati Carmelitæ unum ; eundemque Ordinem Carmelitanum constituent, juxta Clementis VIII. declarationem, atque *ob identitatem, quod uni est concessum, alteri quoque tamquam proprium competat* ; ad tollendas tamen omnes controversias, atque ambiguitates, Clemens X. Bulla diei 31. Octobris hujus anni, quæ incipit : *Ad Uberes*, concedit, ac declarat, omnes Indulgentias, ac privilegia Discalceatis Carmelitis concessa, & concedenda, *etiam cum clausula prohibitiva communicationis*, Carmelitis etiam Calceatis esse communia. Bull. *Carm. tom. 2.*

Eodem anno idem Pontifex ne Generale Capitulum celebraretur, quod juxta Ordinis statuta sequenti anno 1672. habendum erat, indulget, suæque Apostolica auctoritate Orlandum Generalem ad aliud sexennium in munere confirmat ; ac præterea quatuor Generalium Assistentium electionem ad aliud usque Capitulum suspendit : ea tamen conditione, ut pecunia, quam Religio pro Capituli celebratione, & pro Assistentibus alendis conferre debebat, ad æs alienum dissolvendum applicetur, quo Ordo in summa scutorum viginti duorum millium ob expensas in Canonizatione S. Mariæ Magdalenzæ erogatas, obrutus erat. Bull. *Carm. ibid.*

Secundi autem hujus sexennii tempore Generalis Orlandus Generalem Ordinis Procuratorem Æmilium Jacomellum instituit, eamque creationem Pontifex etiam suo Brevi confirmavit. Bull. *Carm. ibid.*

1672. Laureandi facultatem Ordinis Generalibus a Clemente IX. anno 1668. in solo Transpontinæ Collegio concessam, hoc anno Pontifex Clemens X. Brevi suo extra Romam etiam extendit, in Cœnobiis tamen, *ubi Collegium, seu Studium pro studentibus Religiosis institutum sit, & servatis quoad reliqua omnibus, ex præscripto Constitutionum Ordinis servandis*. Bull. *ibid.*

Insuper alio Brevi concedit idem Pontifex plenariam, ac perpetuam Indulgentiam festis diebus sollempnis Commemorationis B. M. V. de Monte Carmelo, S. Angeli Martyris, S. Alberti, ac S. Andreæ Corfini Confessorum, eandemque Indulgentiam jam ab anno 1670. in Festo S. Mariæ Magdalenzæ de Pazzis concesserat. Bull. *ibid.*

Eodem anno typis iterum mandatur Carmelitanum Breviarium, a Generali Matthæo Orlando Pontificis venia antea correctum, & emendatum, quodque doctus, ac pius simul Cardinalis Bona, ab eodem Pon-

tifice ad id deputatus, examinavit, ac revisit. Atque hæc est quartâ Breviarii nostri revisio, atque approbatio Pontificum jussu facta: nimirum sub Gregorio XIII. a Cardinale Bellarmino; sub Sixto V. a Cardinale Carapha, ac Vincentio de Monte Regali; sub Paulo V. a Cardinale Torres; & demum sub Clemente X. a Cardinale Bona, Viris omnibus integerrimis, sapientissimis, atque omni exceptione majoribus. Quod si juxta Sacræ Congregationis declarationem anni 1618. *Historia, quæ in Breviario per S. Sedem Apostolicam approbato recitantur, ut maxime vera ab Ecclesia venerentur*, ecquam non habebunt auctoritatem Historiæ, in nostro Breviario toties approbato, atque a viris tam illustribus recognito, reviso, atque examinato, contentæ?

1673. Die 8. Maii hujus anni idem Pontifex Bulla, quæ incipit: *Commiffa Nobis*, Summarium omnium Indulgentiarum a cunctis Pontificibus Ordini nostro huc usque concessarum, confirmat, initio facto a Leone IV. qui Anno 847. Summ. Pontifex creatus est: fuitque summarium illud a doctissimo Cardinale Bona ejusdem Clementis X. jussu examinatum, ac recognitum. Eademque Bulla alias quoque novas concessit Indulgentias. *Bull. Carm. tom. 2.*

Jam ab anno 1639. a Supremo Inquisitionis Hispaniæ Tribunali (ad quod res a quibusdam æmulis delata fuerat) post maturam discussionem, atque examen sequentes Propositiones adprobatæ fuerunt, quas in sua Histor. Prophetica P. Franciscus a S. Maria Discalceatus Carmelita ediderat; nimirum:

In Lege scripta fuit votum Castitatis, & Virginitatis perpetuæ.

Mulieres fecerunt votum Virginitatis in Lege scripta.

In Lege scripta fuit votum Obedientiæ perpetuæ.

In Lege scripta fuit votum Paupertatis voluntariæ.

In Lege scripta fuit verus Monachatus, & Religio.

Cum declaratione tamen, juxtaque Auctoris etiam mentem, omniumque Carmelitarum. *Non fuisse Monachatum in lege scripta cum sollemnitate, & perfectione, & potestate clavium, sicut in lege Gratia.* Sed huic Sententiæ delatoribus minime acquiescentibus, iterum hoc anno contradicte judicio eadem Propositiones in eodem Tribunali discutiuntur; alioque Decreto diei 6. Martii hujus anni iterum adprobantur, & confirmantur. *Franciscus Bonæ Spei. Armament. par. 2. num. 17.*

1674. Matthæus Orlandus Generalis die 27. Junii Cephaludensis Episcopus creatur, ejusque loco in Ordinis Regimine Franciscus Scarnapicus sufficitur. *Bull. Carm. tom. 2.*

L

L
Franciscus Scannapiecus
& Romanus

*a Clemente VIII. Pontificatus Gr̄alis 23 Junij 1674. Praefuit annis 2.
mensibus 2. Decessit Roma die 30 Augusti 1676. Aetatis suae an. 59*

Arnold. W. P. Scannapiecus Sculpsit

L.

FRANCISCUS SCANNAPIECUS.

Orlando Generali ad Episcopatum evedo, in Generalatus munere Franciscus Scannapiecus Romanus successit, ortus circa annum Christi 1617. A Carolo Vaghio suis in Commentar. adpellatur: *Vir in divinis Scripturis studiosus, & eruditus, ingenio excellens, & multarum rerum experientia clarissimus, ac Summis Pontificibus valde charus.* Et quidem a Pontifice Alexandro VII. anno 1659. Romanæ Provinciæ Præfectus creatus est; eoque munere expleto, ab eodem Pontifice anno 1661. SS. Sylvestri, & Martini Conventus institutus est Prior; quem tresdecim annos summa vigilantia, ac maximo cum illius profectu gubernavit. Vacante deinde anno 1674. Generalatus munere, ob Matthæi Orlandi ad Episcopatum promotionem, Clemens X. Alexandri Successor, Orlando nondum consecrato, Scannapieci merita, ac virtutes suprema Religionis dignitate honestavit; nam die 23. Junii Apostolico Brevi, quod incipit: *Religionis zelus*, eundem totius Ordinis Generalem Priorem, *motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione, deque Apostolicæ potestatis plenitudine* constituit, ipsumque paullo post Commissarium etiam, atque Apostolicum Visitatorem creavit.

Scannapiecus Generalis factus multa statim suscepit, & magna cum laude pro Religionis sibi creditæ decore, ac profectu gessit: aliaque complurima zelus ejus, doctrina, ac prudentia pollicebantur, nisi invida, atque immatura mors vitæ stamina rupisset suæ: namque Ordinis Conventus cum visitaret, gravi morbo correptus, atque ad Urbem redire coactus, ibidem, assidua feбри sexaginta quinque diebus patientissime tolerata, III. Kal. Septembris anno MDCLXXVI. su-

pre-

premiū diem obiit , anno LIX. ætatis suæ , Regiminis vero secundo , ac mensibus duobus , Petri Sede vacante , atque in Ecclesia S. Martini Conventus , ubi obiit , sepultus est .

At Scannapieco demortuo , en Romæ falsus rumor percrebuit , illum veneno occubuisse : quod cum ad Cardinalem Palutium , tunc Ordinis Protectorem , esset delatum , jussit , Cadaver ejus per Medicos inspicere , atque Chirurgos ; qui visceribus , singulisque Corporis partibus sedulo examinatis , ac perpensis , falsum omnino esse , quod erat divulgatum , publico , ac juridico actu cum juramento adseverarunt . Cui Peritorum judicio juridica accessit sententia Judicis a Cardinale Ordinis Protectore Delegati , Typis C. A. etiam publicata , qua innocens , qui tanti criminis insimulatus fuerat , declaratus est . Ut vero falso rumori per Urbem a male feriatis hominibus sparso occurreretur , ac magis magisque elucesceret veritas , undecimo post ejus obitum die , perquam sollempnia in S. Martini Templo funera celebrata sunt : quibus præ ceteris interfuerunt tres Mendicantium Generales , nempe Prædicatorum , Minorum Observantium , atque Augustiniensium , omnesque Generales Ordinum Procuratores , funebri Oratione a P. Benedicto Rogacio Jesuita etiam habita . Ejusque sepulcro sequens Inscriptio apposita est :

D. O. M.

Fr. Franciscus Scannapieco Romanus

Ordinis Carmelitarum

Inchoatam a P. Philippino

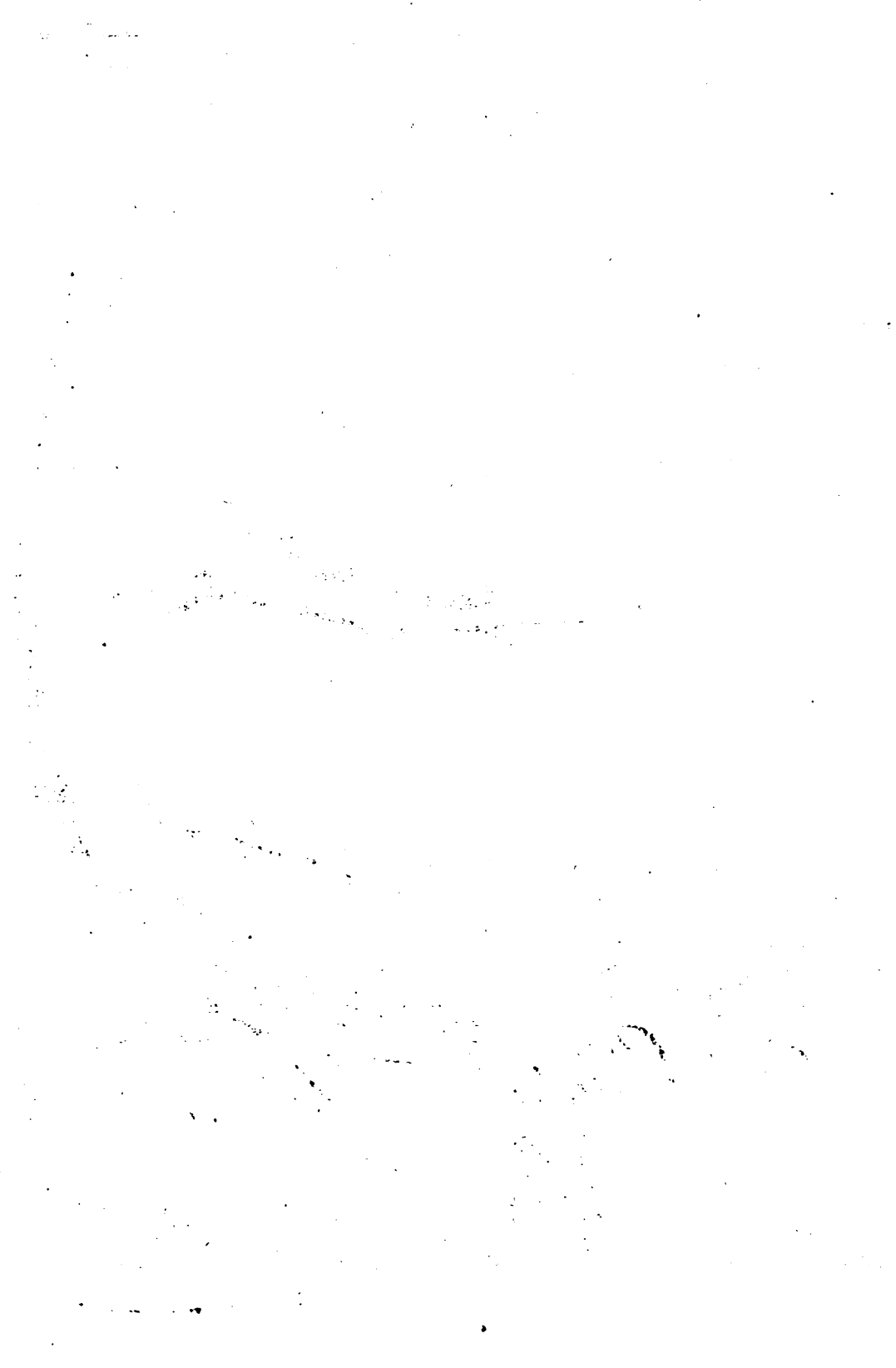
Templi hujus Instaurationem promovit

Prior per annos XIII.

Et Generalis per biennium

Obiit die XXX. Augusti MDCLXXVI.

LI.

LI
Amiliius Jacomelli

Medicinis

*Electus Vicarius Gnatis Romae in Congregatione habitans 18 gmbriae
1676. Profuit annis 3 mensibus 6. Decessit Medicinis die 7. Ianuarij
Aetatis suae ann. 80.*

Arnol. F. Wierzbicki Scul.

LI.

ÆMILIUS JACOMELLUS.

EXtincto Scannapieco Generali, Ordinis Regimini Æmilius Jacomellus sufficitur, Romandiolæ Provinciæ alumnus, & Medicinæ Conventus Filius. Natus est in eodem Medicinensi Castello an. Repar. Salut. 1607. in eoque Cœnobio Carmelitico Instituto se dedit; expletoque studiorum curriculo, Magisterii Lauream sibi comparavit. Raro, & sublimi ingenio cum esset præditus, multos, & honestissimos gessit honores. Fuit primo Provinciæ suæ Provincialis Prior: sub variis Ordinis Generalibus a Secretis: Terræ Sanctæ Titularis Provincialis: atque in altero sexennio ab Orlando Generali incepto, Ordinis Generalis Procurator institutus; quo in munere ejusdem Orlandi postulatus, Cephaludensis Episcopi jam creati, a Pontifice Clemente X. Apostolico Brevi die 7. Julii 1674. ad aliud biennium fuit confirmatus. Defuncto. deinde Generali Scannapieco, juxtaque Generalis Capituli ann. 1648. præscriptum, Romæ Generali Congregatione celebrata, fuit ipsemet a coadunatis Patribus ad finem usque sexennii Generalis totius Ordinis Vicarius unanimiter electus, die 18. Novembris 1676.

Hac Præfectura donatus Jacomellus, ea vigilantia, caritate, ac prudentia Ordinem sibi commissum triennio, & sex mensibus gubernavit, ut Carolus Vaghius ipsum appellet: *Virum miræ dexteritatis, & prudentiæ, in Religioso regimine conspicuum, & celebrem.* Atque in sequente Generali Capitulo anno 1680. ab ipso concito, Generalis Prior procul dubio fuisset creatus, atque in Regimine confirmatus, nisi eidem præfati Generalis Capituli anni 1648. restitisset statutum, quod diserte præcipit, *Generalis Vicarius, si in dicta Officio duraverit per triennium, careat voce passiva, quemadmodum*

pa-

palam, altaque voce congregati Patres protestati fũere, *dolentes*, quod eorum iteratis precibus non potuerunt impetrare vocem *passivam a SS. Domino*, ut ipsum possent eligere, uti *peroptabant*, ut ex Act. Capit.

Generalibus itaque Comitiiis Romæ die 1. Junii 1680. celebratis, novus eligitur Generalis Prior, & Jacomellus in patrium Medicinæ Conventum secessit; ubi tandem meritis juxta atque annis onustus, mortales reliquit exuvias, VII. Idus Januarii anno Christi MDCLXXXVII. atque ætatis suæ LXXX. Ecclesiam regente Innocentio XI. P. M.

Res memoria dignæ sub Jacomelli regimine:

1676. **S**Cannapieco Generali defuncto, magna Romæ orta est contentio inter Urbis Provinciale Joannem Michaellem Pucium, atque Ordinis Generalem Procuratorem Æmilium Jacomellum, quis eorum Generalis esset Vicarius, Religionemque deberet regere; illo munus istud sibi vindicante ex Constitutionum præscripto *par. 4. cap. 2.* hoc vero ex statuto Generalis Capituli anni 1648., quod sane Constitutionibus posterius est. Sed re a novo Pontifice Innocentio XI. peculiari Cardinalium, aliorumque Prælatorum Congregationi commissa, ab eademmet, auditis hinc inde ac discussis rationibus, decreto diei 6. Novembris hujus anni decisum est: *Servandum esse decretum anni 1648., contrariis quibuscumque minime obstantibus.* Quod sane decretum fuit etiam a Pontifice confirmatum. Ea igitur publicata Sententia, Generalis Procurator, ac Vicarius Jacomellus Generalem Congregationem sub die 18. Novembris convocavit; inque ea ipsemet per secreta suffragia Generalis Vicarius proclamatus est; Generalis vero Procurator Antonius Maria Casanova, Longobardiæ Provincialis, qui biennio dumtaxat munus exercuit, ipsi deinde Ferdinando Tartaglia subrogato. *Ex Papy. Ord.*

1677. Cum anno 1675. Clemens X. S. P. Officium de proprio Beatissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo concessisset, die 16. Julii cunctis in Regnis, ac Dominiis Catholici Regis recitandum, sicque etiam in Flandriis, tum ipsi subjectis; Antuerpiæ Episcopus, quorundam suasionibus, qui ægre ferebant, in 2. Nocturni Officii Lectionibus ore affirmare debere, quod litteris, ac calamo perfracte negabant, Sacræ Con-

Congregationi die 17. Decembris hujus anni exposuit, quod cum Lektionen illæ Carmelitarum a S. Propheta Elia Successionem continerent, aliasque res, quas illic in dubium tum plures Eruditi revocabant, satis e re foret, potestatem facere, præ 2. Nocturno de proprio, alicujus Sancti Patris Sermonem recitandi, quemadmodum tunc in SS. Rosarii Officio servabatur. Sed en Sacræ Congregationis responsum, ac decretum - „ Sacra Rituum Congregatio, audita relatione Episcopi Antuerpiensis, & responsione facta a Fratribus Carmelitis circa Officium proprium B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo exhibitum, nihil respondendum censuit, sed oretenus advertendum Procuratorem Generalem Ordinis, „. Quin etiam eadem S. Congregatio ad alia deinde Regna, ac Provincias, sine ulla mutatione, idem extendit Officium. *Ex Regest. S. R. Congreg. Villalobos de Orig., & Progres. Monast. pag. 858.*

Cum Daniel Papebrochius, post primæ partis Armamentarii Francisci nostri Bonæ Spei editionem, nihilo temperantior calamo factus, Carmelitarum antiquitatem, ac monumenta magis, magisque impeteret, adeo ut Revisor 2. partis Armamentarii P. Jacobus Emans pronuncia- verit: *inborrui dum legi R. P. Danielis Papebrochii, insignis ceteroquin Hagiographi, passim obvias, quas in Vita S. Alberti Patriarchæ Hierosolymitani 8. Aprilis, & in Propyleo antiquario, in S. Religionem nostram, ejusque antiquitatem, venerandasque traditiones, effudit calumnias, contumelias, subsannationes, sarcasmos, satyras, nec non injurias, quibus &c.* Hinc sane factum est, ut idem noster Franciscus Bonæ Spei, ob tot opera in lucem edita præstantissimus, iterum calamum sumere coactus sit, atque hoc anno 1677. secundam sui Armamentarii partem typis mandare, e cujus una Epigraphe argumentorum suorum vim, ac robur licet deprehendere. En igitur Titulum.

„ Historico-Theologici Carmeli Armamentarii Pars II. Proferens
 „ omnis generis Scuta, sive Sacræ Scripturæ, Summorum Pontificum,
 „ SS. Patrum, Historicorum, Geographorum, & Doctorem, tam anti-
 „ quorum, quam recentiorum Auctoritates, traditiones, & rationes,
 „ quibus omnium Amicorum dissidentium, præcipue vero e Societate
 „ Jesu RR. PP. Godefridi Henschenii, & Danielis Papebrochii Tela,
 „ sive argumenta novitia, in Ordinis Carmelitarum antiquitatem, ori-
 „ ginem, & ab Elia sub tribus votis essentialibus, in Monte Carmelo
 „ hæreditariam Successionem, hucusque legitime non interruptam, vi-
 „ brata, fortiter, & suaviter enervantur, & ad perpetuam concordiam
 „ disponuntur.

1678. Cum ea tempestate S. P. Pontifex Innocentius XI. cunctas Indulgentias suspendisset , donec a S. Congregatione ad id deputata recognitz fuissent , atque ad trutinam revocatæ , nonnulli adversarii ausi sunt Romæ pervulgare , Indulgentias Carmelítico Scapulari concessas non modo suspensas esse , sed etiam fore irritandas . Hinc Ferdinandus Tartaglia , Ordinis tunc temporis Generalis Procurator , ac Commissarius , Summum Pontificem statim adivit ; qui palam professus est , numquam mentem ejus fuisse , Privilegia suspendere , atque Indulgentias , a Decefforibus suis Sacro Scapulari Virginis Mariæ , Carmelitarum Patronæ Concessas , a qua singularem acceperat gratiam , pressus mortali fistula , cuius insignia , ac viftigia adhuc in brachio gerebat . Quamobrem illico jussit , ut a S. Congregatione iterum adprobentur , atque typis earum Summarium publicetur , ut factum est . *Bull. Carm. Villalobos pag. 174.*

Eodem anno veterem nostrum Gedani Conventum , jam ab anno 1180. (ut ibi diximus) a Subislao Duce erectum , Hæreticorum tumultuantium turma aggreditur , atque expoliat , vulneratis , expulsiſque Fratribus ; & quod magis est , depopulata Ecclesia , iidem humi deiciunt , pedibusque proterunt quicquid Catholicæ Religionis venerabile erat , atque sacrum . Sed pietissimi Poloniæ Regis Joannis III. minis , ac severissimis mandatis , in Cœnobium Fratres redeunt , & capitali pœna quorundam primorum reorum , mulctata est Civitas viginti quinque millibus florenorum pro damnis Conventui illatis resarciendis . *Bull. Carm. tom. 2.*

1679. Die 18. Februarii hujus anni , ac primo Quadragesimæ Sab- bato , magna Neapoli in mari oritur tempeſtas , quæ præter damna por- tui illata , aquas in domos usque littori proximas invexit . Hinc per- territi Cives ad Carmeli Ecclesiam , solitum Neapolitanorum in adversis Asylum , confluunt , & SS. Crucifixi Imagine vix detecta : ea nempe , quæ Alphonsi Aragonensis temporibus Caput prodigiosissime inclinavit , quæque semel in anno dumtaxat aperitur , mare illico conquiescit , aquæ recedunt , atque aer nubibus undique conspersum tranquillatum est . Hinc in tanti beneficii monumentum quotannis primo Quadragesimæ Sabbato sollempniter , selectissimaque cum Musica Hymnus *Te Deum* in eadem Carmeli Majoris Ecclesia decantatur . *En Hist. SS. Crucifixi .*

Die 14. Martii hujus anni , petente Portugalliæ Regina Maria Francisca Elisabeth , Innocentius XI. Apostolico Brevi Officium , & Mis- sam B. M. Virginis de Monte Carmelo ad totum Regnum , ac Portu- galliæ Dominia extendit . *Bull. Carm. tom. 2.*

LII

Ferdinandus Tartaglia
Medicinensis

Electus Gñalis in Comitio Romae habitis 1 Iulij 1680. Prae-
fuat annis 2. Decessit Catania 1 Martij 1682. Aetatis suae an: 56.

Arnold. F. Waterhout Scul.

LII.

FERDINANDUS TARTAGLIA:

Ferdinandus Tartaglia , Supremus Ordinis Carmelitarum Moderator quinquagesimus secundus , & quintus , qui parvum Medicinæ Oppidum ac Conventum clariorem reddidit , ortus est anno D. 1626. Qui sane Carmeli Institutum amplexus , eximia ejus virtute , ac doctrina non modo patrium Cœnobium , & Romandiolæ Provinciam , sed Religionem quoque suam illustravit . In Cathedra doctor insignis , in suggestu Orator celebris . In illustrioribus Italiæ Urbibus divinum verbum magno cum omnium plausu , atque animarum fructu disseminavit ; Publicus in Romanæ sapientiæ Archigymnasio Lector fuit ; Rituum Congregationis Consultor ; suæ Romandiolæ Provinciæ , uti & Scotiæ , Hiberniæ , & Terræ Sanctæ Provincialis ; item Transpontinæ Conventus Prior , in cujus Ecclesia , cum Festum Canonizationis S. Mariæ Magdaleniæ de Pazzis celebraretur , Panegyricam Orationem de Sanctæ laudibus , Auditorum maxima cum admiratione habuit , cui titulum tribuit : *Vigna mistica* , de qua Daniel noster mentionem facit . Anno Domini 1678. sub Generalis Vicarii Jacomelli regimine erat ipse Procurator , ac Generalis Commissarius , cum ab Innocentio XI. confirmationem , & novæ editionis Summarii Indulgentiarum a SS. Pontificibus Ordini concessarum licentiam obtinuit . Anno tandem 1680. Generali Capitulo celebrato , in Ordine satis memorabili , tum Patrum , qui ibidem interfuerunt , gravitate ac sapientia , tum statutorum , quæ in eo condita sunt , sanctitate , fuit idem Ferdinandus communi omnium plausu totius Ordinis Generalis Prior renunciatus .

Ad sublimem hanc dignitatem evectus Tartaglia , ra-

tus, Ecclesiasticas Prælaturas non tantum honori esse, quam oneri, ac sane juxta Tridentinum Concilium, *Angelicis humeris formidando*, statim Gregis sibi crediti visitationem suscepit. Visitata prius Romana Provincia, ad Carmeli Majoris Neapolis Conventum visendum se contulit, atque hinc Siciliae Provincias adivit. *Sed hic morbo ex itineris laboribus* (scribit Cosmas Villiers Bibl. Carm.) *& variorum climatum mutationibus contracto*, eoque quinque mensium spatio tolerato, cum nec adversa, qua affligebatur valetudine, a visitatione desisteret, Catanæ tandem ultimo decumbere coactus est, ubi omnibus Sacramentis munitus cum perfecta spiritus in Deum resignatione inter Fratres suos orantes animam exhalavit.

Accidit itaque nostri Præsulis Catanæ obitus Kal. Martii, anno Domini MDCLXXXII. ætatis vero suæ LVI. postquam biennio nondum expleto Religionem suam moderatus est. Christi Ecclesiam tunc regente Innocentio XI.

Res memoria dignæ sub Tartaglia regimine.

1680. **R**omæ G. Capitulo habito, Tartaglia Ordinis Generalis eligitur, Procurator vero Angelus Monsignani; in eoque inter alia statuta: 1. S. Joseph præcipuus Ordinis Protector eligitur: 2. præcipitur, ut *Confiteor Deo* addatur B. Patri nostro Eliæ: 3. ut post Vesp. vel Completorium Antiphona recitetur *Ave Stella matutina*: 4. ut die 15. Novemb. Commemoratio, atque Officium fiat omnium Ordinis defunctorum: 5. ut in libris a Nostris typis edendis, Auctor titulum adhibeat, non jam Carmelitæ, sed Fratris Ordinis B. D. G. semperque Virginis Mariæ de Monte Carmelo. *Ex Papy. Ord.*

Declarato hoc anno S. Cajetano Panormi Patrono, ut jam erat S. Albertus, S. R. C. contra Theatinos contrarium contententes sic decernit: *Fiat translatio S. Cajetani, & manuteneatur S. Albertus*. Utriusque enim Festum in eundem diem 7. Augusti incidit, *Bull. Car. 1.2.*

LIII

*Angelus Monsignari
Foroliuensis*

Electus Gñalis in Congregatione Romæ habita 4° Aprilis 1680. Præfuit annis

Decesit Forolivi die 1ª Aprilis 1697. Etatis suæ ann. 69.

C. Arnold. Van Noort del. et fecit.

LIII.

ANGELUS MONSIGNANUS.

Forum Livii, veterem Italiæ in Romandiola Urbem, patriam habuit Angelus Monsignanus, qui ibidem ortus est anno post Christum natum 1628. Tertio ætatis lustro jam exacto, in Carmeli Ordine Deo, ejusque Matri Mariæ per Professionem se vovit; ubi adeo studiis profecit, ut eximios inter sui Ordinis Magistros, ac Doctores adnumeratus fuerit. Doctrinæ raram fatis in gubernando prudentiam adjunxit; ideoque multis, variisque honoribus, ac muneribus fuit semper decoratus; & præsertim Romandiolæ suæ Provinciæ per triennium Præfecturam gessit; a Matthæo Orlando Cephaludensi Episcopo, olim Ordinis Generali, suæ Diœcesis Generalis Vicarius fuit institutus; atque a Generali Vicario Jacomello Saxonæ Provinciæ Titularis Provincialis; quo caractere insignitus, cum Capitulo Generali anni 1680. interesset, fuit ibidem per secreta suffragia totius Ordinis Generalis Procurator destinatus; sed quemadmodum biennio dumtaxat munus suum exercuit Generalis Prior Ferdinandus, ita biennio etiam Generalis Procuratoris, ut & Commissarii Officium gessit Monsignanus. Hinc mortuo, secundo Generalatus sui anno vix expleto, Tartaglia, juxta Generalis Capituli anni 1648. decretum, Generalem Ordinis Congregationem ipse concivit; in eaque Romæ habita, Præsidente Cardinale Protectore, totius Ordinis supremus Moderator renuntiatus est usque ad complementum incepti sexennii, non jam Vicarii, sed Generalis Ordinis Prioris adpellatione, ex præcedentis Generalis Capituli præscripto. *Deinceps (sic statuit Capitulum) is, qui in locum defuncti, assumpti, vel amoti Prioris Generalis per electionem succedet ad complendum tempus*
Offi-

Officii illius, non amplius Vicarius Generalis erit, sed sicuti eadem, qua Prior Generalis, plenaria potestate potitur, ita pro eo tempore Prior Generalis erit, & ab omnibus Prior Generalis compelletur.

Interea Generalis noster Monsignanus Religionem suam quatuor rexit annis communi omnium plausu, ut & summo studio, ac prudentia: iisque elapsis, anno 1686. Generale Capitulum convocavit, creatoque successore, ad Patrium ipse Forolivienſe Cœnobium secessit; ubi ætatis suæ anno LXIX. felicissimum vitæ cursum peregit Kal. Aprilis A. D. MDCXCVII. Christi Ecclesiam moderante Innocentio XII. P. O. M.

Res memoria dignæ sub Monsignani regimine.

1682. **G**enerali Tartaglia in Sicilia extincto, ubi primum Romam sui Obitus nuncius pervenit, die 14. Aprilis Generalis Congregatio concitur; in eaque, Præsidente Cardinale Protectore, Generalis Prior ad sexennii usque finem Angelus Monsignanus destinatur, & Generalis Procurator Daniel Scoppa Neapolitanus, qui postea Nolanus Episcopus creatus est. *En Papy. Ord.*

Die 27. Augusti ejusdem anni, magnæ Hetruriæ Ducissæ, ac Januensis Reipublicæ postulatis, S. R. Congregatio Officium, ac Missam de proprio B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo ad utrumque extendit Dominium. *Bull. Carm. tom. 2.*

1684. Maria Johanna Baptista, Sabaudia Ducis Victoris II. Vidua, S. R. Congregationem precatur, ut Officium, ac Missam Beatissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo ad Sabaudia extendat Dominia, eaque Decreto diei 11. Martii, quod petitur, concedit, æque ac aliis concesserat. *Bull. Carm. tom. 2.*

LIII.

*Paulus à Sancto Ignatio
Astensis*

*Electus Gñalis in Comitijis Romæ habitis die 4. Junij 1686. Præfuit annis 4.
Decessit ibidem 4. Aprilis 1704. Aetatis suæ 67. 90.*

C. Arnoldus Pinx. N. de Wit sculp.

LIV.

PAULUS A SANCTO IGNATIO.

PAulus a S. Ignatio, alias Gambaldus, natione Pedemontanus, Sobrici, Astenfis Dioecesis Oppidi, natus est anno Repar. Salutis 1614. Magister, ac Doctor sui Ordinis, *elati ingenii, integerrimæ vitæ, & in omni humaniori scientia doctissimus*, ut eum compellat Carolus Vaghius suis *in Comment.* Hinc Pontifex Alexander VII. Brevi diei 12. Aprilis 1658. Longobardiæ Provinciæ, quæ tunc etiam Pedemontana Cœnobio complectebatur, Provinciale ipsum instituit. Generali Capitulo anno 1660. habito, Generalis Hieronymus Ari Generalem Ordinis Procuratorem eum elegit; deindeque Vicarium suum, ac Generalem Commissarium, donec ab Urbe ipse abesset, constituit; quo tempore in Pontificio Sacello coram Pontifice Alexandro doctissimas habuit Orationes, quas postea in lucem edidit, inscripsitque: *Orationes latinæ habitæ in Sacello Pontificio coram Alexandro VII.* Eo munere summa cum laude expleto, in Patrium Pedemontanum solum rediit, ubi solitariam, atque eremiticam egit vitam in Pini Cœnobio, quod ipse laboribus suis, industria, vitæque, ac morum exemplo reædificavit, adauxit, ac pulcherrimo illustravit Templo. Ibiq; dignitatibus, & honoribus omnino ejuratis, vicennio commoratus est, sibi unice intentus, arctiorique observantiæ, ac Reformationi restaurandæ, tum in suo Pini Conventu, tum in tota Pedemontana Provinciâ, tunc ab illa Longobardiæ distincta; ideoque a nostro Daniele nuncupari meruit: *Unus ex illis præcellentibus Patribus, qui observantiam illam (Taurinensem) sustentarunt, & claram redderunt.*

Sed Pauli nostri eximiæ virtutes, ac merita haud diu
in

in solitudine illa potuerunt abscondi : Generali namque Capitulo Romæ convocato anno 1686. , etiamsi absens , unanimis omnium suffragiis Generalis Prior renunciatus est. Hinc de sua electione nuncio ad eum missio , Romam venit , ac Regimen sibi demandatum suscepit . Hac dignitate donatus , humilitati , ac regulari observantiæ , quam semper coluerat , impensius incubuit . Pro monastica disciplina , & scriptis legibus obtemperacione , quarum ipse severissimus custos fuit , summo flagrabat zelo , sed cum severitate lenitas , cum rigore caritas fuit semper conjuncta ; tantaque modestia , integritate , doctrina , & morum suavitate præfulsit , ut non modo Subditorum , sed totius almæ Urbis Romæ amorem , admirationemque sibi conciliaverit .

Completo tandem gloriosissimi sui muneris sexennio ; anno 1692. in Divi Martini ad Montes Cœnobium se contulit ; ubi veteris vitæ ratione instituta , Episcopatum sibi ab Innocentio XII. oblatum constantissime recusavit . Nongessimum demum ætatis annum agens , ibidem diem obiit supremum Pridie Nonas Aprilis anno a Virgineo Partu MDCCIV. Clemente XI. Summo Pontifice .

Res memoria dignæ sub Generalis a S. Ignatio regimine .

1686. **S**Ueto Pentecostes tempore , sub die vicesima tertia mensis Maii , in Romano Transpontinæ Conventu Generalia habentur Comititia , in quibus præter morem , antequam electiones fierent , a Præside Cardinale de Alteriis , Summi Pontificis , oraculo , novem Ordinis Patres ad Generalatum nominantur ; e quibus per secreta suffragia Paulus a S. Ignatio , licet absens , Generalis Prior eligitur , creato interim ad adventum usque novi Generalis Generali Vicario Seraphino a Jesu ; Procurator vero Generalis Angelus de Cambolas Gallus destinatus est . Eligitur etiam hoc in Capitulo novus Lusitanæ Provincialis , ob alterius obitum , qui dum ad Capitulum se conferebat , in mari periit . *Ex Papy. Ord.*

1687.

1687. Novi Generalis jussu sex Turonensis Provinciæ Patres in Angliæ Regnum proficiscuntur, ad Evangelicas Missiones instituendas, si-
ve potius restaurandas, Generali Apostolico Commissario Germano a
S. Petro constituto.

1688. Ven. Seraphina de Capreis suis precibus effecit, ut quatuor
tantum panes, qui in suo Monasterio erant, Monialibus saturandis suf-
ficerent, quæ numero erant sexaginta & una; & quod magis est, ma-
jusque Divinæ Providentiæ portentum, reliquiæ post mensam collectæ
ejusdem ponderis, ac illi quatuor panes erant, reperiuntur. *Ex ejus Vita.*

1689. Die 12. Augusti hujus anni magno cum omnium Christia-
norum luctu S. P. Innocentii XI. obitus accidit. Sæpissime sanctissimus
hic Pontifex ab Urbe per Religiosos viros Ven. Seraphinæ orationibus
se commendabat, eandem obsecrans, ut apud Deam intercederet, tum
ut ipsum ab humanis rebus citius eriperet, tum ut post mortem a Pur-
gatorii pœnis liberaret. Quod quidem a Dei Serva assidue efficiebatur,
ob id sacram etiam cunctarum Monialium Communionem offerens. Et
fane Altissimum illius preces exaudisse videtur; nam primum die 3. Ju-
nii hujus anni, ab oratione surgens, Pontificis obitum haud obscure
prædixit, Moniali cuidam inquires: *pauci sunt S. Beatitudinis dies; &*
revera die 16. ejusdem mensis Pontificis morbi nuncius allatus est. Die
postea 12. Augusti sub vesperam, vultu valde hilari eandem Monia-
lem percontata est: quomodo inciperet SS. Pontificum Missa; cui illa
cum respondisset. Statuit ei Dominus, statim subdit Ven. Seraphina: &
hæc est Missa, quæ canitur in Cælis; atque amore divino ebria Cælos
versus clamabat: Paradiso, Paradiso, o Beato Pontefice: Paradisus,
Paradisus, o Pontifex Beate. Paucos post dies nuncius pervenit, die 12.
Augusti horam circiter vicesimam secundam Pontificem obiisse: atque
a signis, quæ dederat Dei Serva, judicarunt omnes, animam illius ad
Paradisi gloriam recta convolasse. Ita ex ejus Vita.

1690. Quemadmodum hisce temporibus Danielis Papebrochii S. J.
in Belgio contra Carmelitas perdurabat persecutio, quorum antiquita-
tem, Historiam, ac monumenta omnia acri stylo, pungenti calamo,
& nigro atramento undique conabatur evertere; ita præter nostrum
Franciscum Bonæ Spei jam supra memoratum, e nostratibus complures
alii sapientissimi Viri Religionem tuendam susceperunt; quos hic una
cum titulis Operum juvat recensere, iique sunt sequentes.

Valentinus a S. Amando. Ejus autem opera sunt. 1. *Prodromus*
Carmelitanus, sive R. P. Danielis Papebrochii Jesuitæ Acta SS. colligentis

erga Elianum Ordinem sinceritas velutim, & remisse discussa. 2. *Heroica Carmeli Regula a cujusdam mustei Scriptoris vilipendiis vindicata.* 3. *Pomum discordiæ, sive dissidii inter P. Papebrochium Jesuitam, & Carmelitas, origo, progressus, & fructus.* 4. *Harpocrates Jesuiticus P. Danielelem Papebrochium Jesuitam salutaris silentii, & debita Palinodiæ monens.*

Daniel a Virgine Maria. *Speculum Carmelitanum, sive Historia Eliani Ordinis tom. 2. in fol.*

Joannes Feixous de Villalobos, qui postea Ordinis Generalis fuit. 1. *Historico-Sacro, & Theologico-Dogmatica Dissertatio, in qua Mari-Eliana Carmeli Religionis per Theses dearticulata Historia asseritur, & propugnatur.* Quæ aucta deinde, typis fuit mandata in Civitate Nolana, opera illius Episcopi Danielis Scoppa Carmelitæ, anno 1697. 2. *Brevis Chronologia Religionis perfectæ.*

Jacobus a S. Antonio. *Consultationes Canonica, in Appendice.*

Thomas Cantonus. *Vita S. Angeli vindicata &c.*

Maximilianus a S. Maria Carmelita Discalceatus. *Harpocrates Carmelitarum.*

Joannes ab Assumptione Discalceatus. *Promptuarium Carmelitanum.*

Carolus ab Assumptione Discalceatus. *Enodatio Difficultatum. Gallico Idiomate.*

Petrus Thomas Puglisius. 1. *Heracleus lapis, quo Papebrochii fragmenta deteguntur.* 2. *Epistola gravis, & plena rerum, sub nomine Anagrammatico, Petri Pauli Strigofritbamsi.* 3. *Responsum Apologeticum ad memoriale P. Antonii Beltrani Jesuitæ.* Italico idiomate conscriptum sub nomine anagrammatico *Pauli Magrifestus.*

Sebastianus a S. Paulo. 1. *Libellus Supplex ad SS. D. Innocentium XI. pro origine, & antiquitate Ordinis Carmelitarum.* 2. *Exhibitio errorum, quos R. P. Daniel Papebrochius S. J. suis in Notis ad Acta SS. commisit, ad Innocentium XII. oblata anno 1693.* 3. *Motivum juris pro libro, cui titulus: Exhibitio Errorum &c. anno 1694.* 4. *Appendix ad Motivum juris, anno 1694.*

Ex hisce Sebastiani Libris, Supremæ Hispaniæ Inquisitioni exhibitis, decem & octo tomi prohibiti sunt Operis inscripti: *Acta Sanctorum, Papebrochii, Consociique ejus Henschenii, ut infra dicemus ad an. 1695.*

1691. Ven. Seraphina Dæmonem vidit, qui formosi juvenis instar citharam sedens sonabat: Moniales alliciendi causa, ut e Cellis exirent, uti interrogatus respondit. At invocato nomine Jesu, statim evanuit. *En ejus Vita.*

LV

Joannes Feixoo de Villalobos
Vallisoletanus

Electus C^{on}gr^{eg}at^{io}nis in Comitij's Romae habitus ab. Maj^o 1692. Prae-
fuit annis 6. A Clemente XI. Episcopus Guadiciensis 1703 crea-
tus. Decessit ibidem die 20 Februarij 1707. Aetatis suae an. 63

Engr. N. Waterhouse Sculp.

LV.

JOANNES FEYXOO DE VILLALOBOS.

Joannes Feyxous natione Hispanus, non modo genere, sed pietate etiam, ac doctrina clarissimus, Vallisoleti ortus est, sive, ut alii scribunt, in ipsa Villalobos, unde & avitum nomen, A. D. 1644. Tertio ætatis lustro nondum exacto, honores, ac divitias Domus nihili pendens, Methymnæ Campi Carmeliticam Religionem amplexus est. Expleto studiorum curriculo, Scholasticas disciplinas Salmantica primatum, deindeque Vallisoleti publice edocuit; ubi suo Marte primariam Theologiæ Cathedram in inclyto illo Lyceo sibi comparavit, eidem postea Regali Diplomate confirmatam. Varia insuper in suo Ordine gessit munera; præ ceteris munus Præfulis Provincialis Capituli, Toleti anno 1684. celebrati; item Socii Generalis, in Generali Capitulo Romæ habito anno 1686. eidem collatum; ac demum Siciliæ Provinciarum Generalis Visitatoris, ut & S. Angeli Provinciæ eadem in Insula anno 1692. Provincialis. Sed hujus Præfecturæ possessionem vix consecutus, ad celsiores alias dignitates merita sua ipsum extulerunt; nam mense Maii ejusdem anni, Generalibus Comitibus Romæ concitis, ad supremum universi Ordinis honorem evehctus est.

Incredibilis sane fuit sollicitudo, quam Joannes in exercendo hoc munere præ se tulit. A Litteris primum exorsus, novis decretis, Apostolica etiam confirmatione munitis, veteri nitenti studia restituit. Religionis Visitationem, Apostolici etiam Visitatoris auctoritate, suscepit, a Portugalliæ, atque Hispaniæ incipientibus Provinciis; ubi Congregationes convocavit, Capitula celebravit, atque in omnibus statuta, ac decreta condidit, ad legum observantiam, & regularem discipli-

plinam restaurandam vel maxime conducentia. Madriti honorum Hispaniarum Magnatis pro se, suisque successoribus redintegrationem obtinuit, qui jam a Catholicis Regibus Ordinis Generalibus fuerant concessi, sed postea oblitterati, ab Aula recesserant. Asperrimas inter controversias, quæ tum vigeant, Ordinem a Danielis Papebrochii injuriis vindicavit, non modo litteris, sed etiam gestis, efficiens, ut a suprema Hispaniæ Inquisitione illius libri damnarentur, & proscriberentur. Per Catholicum Regem illud & egit, ut Pontifex Innocentius XII. controversiam Carmelitas inter, & Jesuitas tunc versantem, ad se avocaret, & tandem perpetuum imponeret silentium. Quamobrem merito a nostro Villiers nuncupari meruit: *Vir in rebus gerendis dexteritate donatus maxima, & in omnium Scientiarum genere versatissimus*. Atque ob hæc, totque alia pro sua Religione præclare gesta, non modo apud suos, sed etiam apud externos nomen suum immortalitati consecravit.

Tandem Ordinem maxima cum laude sexennio moderatus, in Generalibus Comitibus anno 1698. celebratis munus resignavit, & paullo post in patriam Hispaniarum solum secessit. Ubi deinde anno 1703. a Catholico Hispaniarum Rege, cui acceptissimus erat, ad Gaditanam sub Hispalensi Metropoli Sedem nominatus, a Clemente XI. illius Ecclesiæ Episcopus fuit creatus; quam sane ubi ipse quatriennio sanctissime gubernavit, in eademmet mortales reliquit exuvias, IV. Idus Februarii anno Domini MDCCVII. ætatis suæ LXIII. Summo Ecclesiæ Antistite Clemente XI.

Res memoria dignæ sub Fejxo regimine.

1692. **P**AULO a S. Ignatio Generalatus munere jam functo, mense Maii hujus anni in Transpontinæ Conventu Generale Capitulum celebratur; in eoque sub Cardinalis Protectoris auspiciis Generalis

ralis Prior Joannes Feyxous de Villalobos electus est , Generalis vero Procurator Daniel Scoppa Neapolitanus , qui postea ab Innocentio XII. anno 1695. ad Nolanum Episcopatum euectus , Franciscum Ximenes de Medrano habuit successorem . *Ex Papy. Ord.*

1693. Etsi Hispaniarum Magnatis honores , ac privilegia coram Rege caput operiendi , jam ab anno 1566. Generali Joanni Baptistæ de Rubeis a Philippo II. , atque anno 1606. Generali Henrico Silvio , ac Successoribus a Philippo III. fuerint concessa ; attamen , quia Regalis Concessio non fuerat in Regio Regesto descripta , idem honos fuit postea aliis Generalibus in Hispaniam profectis denegatus . Sed hoc anno Generali de Villalobos a Catholico Rege Carolo II. Regali Diplomate diei 30. Septembris iterum Regale Privilegium concessum est , ac confirmatum hisce verbis : „ Che se continue en el Reverendissimo P. Magistro F. Ivan Feyxoo de Villalobos General de toda la Orden de la Madre de Dios de el Carmen , y a sus Subcesores en esto Empleo , la posesion , en che sta su Religion de cubrirse en la Real presencia de su Magestad sus Generales &c. „ ut in *Bull. Carm. tom. 2.* Hinc idem Generalis in Hispaniam jam profectus , ut Regali Privilegio frueretur , initio mensis Octobris hujus anni maxima cum pompa , ac solemnitate ad Regium pergit Palatium ; ac primo quidem publice Madritum ingreditur , centum , ac triginta curribus quadrijugis , & sexjugis comitatus ; inde , ubi Regale introivit Palatium , ab omnibus Magnatibus magnifice excipitur , ab iisque sœtis cum cæremoniis ad Regem ductus est , a quo præter honorem caput operiendi , sibi statim tributum , alia etiam Regalis benevolentia signa accepit ; quæ omnia fuse descripsit publica *Relatio Madriti edita die 8. Octobris 1693.*

1694. Pontifex Innocentius XII. Bulla , quæ incipit : *Christi Fidelium* , die 16. Februarii hujus anni edita , Cardinalium Ordinum Protectorum facultates limitat , & coercet ; quæ antea amplissimæ erant , quasque experientia rerum Magistra satis docuerat , magis damno , quam utilitati bono Religionum regimini fuisse . *Bull. Carm. tom. 2.*

1695. Supremæ Hispaniarum Inquisitioni denunciatis erroribus , a nostro Sebastiano a S. Paulo detectis per suum libellum : *Exhibitio errorum &c.* in Actis Sanctorum Godefredi Henschenii , ac Danielis Papebrochii , ab eadem suprema Toletana Inquisitione , post maturum examen , ac discussionem , decreto diei 14. hujus anni quatuordecim Tomi in fol. eorum Operum damnantur : „ Por contener (sunt Decreti verba) „ propositiones erroneas , hæreticas , sapientes hæresim , periculosas in fi-
„ de ,

de, scandalosas, piarum aurium offensivas, schismaticas, seditiosas, graviter offensivas a muchos Summos Pontifices, a la Sede Apostolica, a la Sacra Congregacion de Ritos &c. y asimismo por contener proposiciones ofensivas al Estado Religioso, a muchos Religiones, y especialment a la del Carmen, y a sus Escritores graves &c. En la Sala de nuestra Audiencia del S. Officio de la Inquisicion de Toledo, a catorze dies del mes de Noviembre. 1695. Idemque Decretum contra eosdem libros eodem anno pronunciarunt Inquisitio Aragoniz, Madritensis, atque etiam illa Lusitaniz die 20. Januarii sequentis anni. *Bibl. Carm. tom. 1. pag. 843*

Atque hoc sane successu confirmata videtur S. Theresiz prädicitio; dum ad quemdam Societatis Patrem scripsit: *Numquam credam, quod Jesus Christus permittet, Societatem ex ulla causa magni ponderis, quanto magis ex adeo levi, contra sua Matris Ordinem agere &c. et si permittere contingat, quod hac parte lucra sperabitur, centum forsitan partibus amittetur.* Et quidem perpensis Carmelitarum imbecillitate, atque inertia, ac Jesuitarum potentia, & in rebus agendis sollertia, non sine prodigio id factum videtur. *Valentinus a S. Amando.*

Sed nec etiam Carmelitz illotis manibus superfederunt: nam tum Carmelitarum Calceatorum Generalis Joannes Feyxous de Villalobos, tum Excalceatorum Generalis Joannes ab Annunciatione Catholici Regis patrocinium implorarunt, ut justissimam eorum Causam tueretur, ac defenderet; qui sane pientissimus Rex ad Pontificem Innocentium XII. scripsit, eundem obsecrans, ut ad se Causam avocaret, ac decerneret, quod sibi e. re magis videretur, ut statim ille egit, & videre est in Regis ad Pontificem Responso a nostro *Bull. relato tom. 2. p. 668.*

1696. Die 8. Decemb. hujus anni miraculis, ac prophetiis clara ad divinum migravit Sponsum Ven. Maria-Anna Azavedo a Purificatione, Ulyssiponenfis, Bejæ Monasterii Professa. De hac inclyta Moniali dicere solebat noster Generalis de Villalobos, quod suarum Visitationum in Regionibus tam longinguis labor commodius levaretur ex solatio, quod in mutuis Matris Mariæ Annæ Azavedo colloquiis suaviter hauriebat. *Villiers Bibl. Carm. tom. 2.*

Hoc anno, quo ad se Pontifex avocavit causam Jesuitas inter & Carmelitas, a S. Romana Inquisitione Propyleum ad Acta SS. P. Papebrochii damnatur. *Auct. supra cit.*

LVI

Carolus Philibertus Barberius
Raconisius

Electus Gnalis in Comitibus Romae habitis 27. Mayi 1698. Praesuit annis 6.
Deceffit Romae die 6 Februarij 1722 Aetatis suae aetate 70.

Enclit. V. Wurtemberg. Sereniss. Caroli Francisci Farnesii Parmae et Plas. Ducis Sculptor ad unam 1722

LVI.

CAROLUS PHILIBERTUS BARBERIUS.

Generali de Villalobos Carolus Philibertus Barberius successit, natione Pedemontanus, & Racconifii sub Taurinensi Diœcesi ortus die 8. Februarii, anno Æræ Vulgaris 1652. Die 4. mensis Martii 1668. Mundo vale dicto ad Carmeli Claustra convolavit; ubi elato ejus ingenio, quo erat a natura præditus, & laborioso studio, insignis prope diem evasit Philosophus, ac Theologus, & in omni eruditionis, ac scientiarum genere versatissimus; adeo ut jam ab anno ætatis suæ vicesimo secundo publicus Lector in Taurinensi Civitate fuerit destinatus, atque a Serenissimo illius Principe Urbis ipsius declaratus Theologus. Hinc Romam accitus, in Romana Sapientia Lector, atque in Transpontinæ Collegio studiorum Præfectus institutus est, & insuper Sacræ Indicis Congregationis Consultor, ac Sanctæ Romanæ Inquisitionis Qualificator. Quibus in muneribus tantam sibi existimationem conciliavit, ut Generalibus Comitibus Romæ concitis anno 1698. a Venerabili illo Confessu supremus Ordinis Præful fuerit renuntiatus. Id quod voluptati sane fuit, ac plausui, non modo apud omnes sui Ordinis Fratres, sed etiam apud Pontificem, Cardinales, Civesque omnes Romanos, quibus Caroli doctrina, ac merita satis innotuerant.

In excelsa hac dignitate præstantissimus noster Præful constitutus, *tanta erat* (inquit Carolus Vaghius suis in Comment.) *illius benignitas, benevolentia, & humanitas, tanta justitia, ac prudentia in regimine, & conversatione erga Religiosos Subditos, ut ab omnibus universaliter amaretur, & timeretur.* Sub ejus prudentissimo regimine compositam tandem vidit inter Carmelitas, ac Jesuitas Controversiam, quæ jam pridem

dem Religionem totam commoverat, celebri Bulla perpetui silentii a Pontifice Innocentio XII. emanata. Summo pro Dei gloria flagravat zelo, quo non solum pro Regularis Observantiæ in Subditis conservatione, & augmento sollicitus fuit, sed etiam quo magis Catholica Fides in Infidelium regiones inveheretur, Missionibus undequaque consulens, quas noster habet Ordo in Anglia, Hibernia, Scotia, Batavia, nova Gallia, atque in Conterminis Americæ Regnis. Hinc de ipso merito cecinit Joseph noster Parascandolus *lib. Fa-*
storum:

Carmeli nunc summa tenes, patefactus ab alto,

Elia totum pascis, amasque Gregem.

Sis Felix, Pater alme, & natus ad alta Magister

Munere dum munus, culmine culmen adis.

Desere Carmeli Sedem, si Roma requirat,

Per Vaticanas dum spatere Rosas.

Præfuit itaque Religioni Philibertus pari semper studio; ac prudentia per sexennium, quo exacto ad primævas, ac literarias exercitationes rediit, nimirum publici Lectoris in Romanæ Sapientiæ Archigymnasio, quo in munere ad obitum usque perduravit; qui accidit Romæ anno Salutis MDCCLXXII. ætatis annum agens LXX. Innocentio XIII. Summo Ecclesiæ Pastore.

Res memoria dignæ sub Barberii regimine.

1698. **R**omæ Pentecostes tempore Generalis Ordinis Synodus convocatur, Cardinale de Alteriis Religionis Protectore præfidente; in eaque Generalis Prior Carolus Philibertus Barberius renuntiatur, Angelo de Cambolas Generali Procuratore instituto. In eo autem Capitulo hæc præcipue statuta sunt. Primo mutua inter nos, & Fratres Minores amicitia, de qua etiam hi caverant Generali eorum Capitulo anni 1694. Secundo Assistentes Generales in Ordine introducti Generali Capitulo anni 1660., deindeque a Clemente X. anno 1672. suspensi;

in perpetuum restituuntur; etsi non perpetuam deinceps durationem habuerint. *Ex Papp. Ord.*

Eodem anno Carmelitarum postulatibus, votisque annuens Innocentius XII. Bulla, quæ incipit: *Redemptoris*, sub die 20. Novembris, perpetuum Controversiæ imponit silentium, eo ævo, & maximo cum Fidelium scandalo agitatz, super primæva Institutione Ordinis Fratrum B. Mariæ de Monte Carmelo, illiusque successione a SS. Prophetis Elia, & Eliseo, sequentibus verbis: „ motu proprio, & ex certa scientia, „ & matura deliberatione, deque Apostolicæ potestatis plenitudine super „ præfata quæstione de primæva institutione, ac successione Ordinis su- „ prædicti a Prophetis Elia, & Eliseo, perpetuum silentium tenore præ- „ sentium imponimus, illudque a Defensoribus utriusque sententiæ, „ nec non ab omnibus, & quibuscumque aliis cujuslibet gradus, status, „ conditionis, Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti, tam in „ scriptis, dissertationibus, & libris imposterum typis edendis, quam in „ publicis disputationibus, & thesibus, sub excommunicationis lætæ sen- „ tentiæ poena, ipso facto incurrenda, perpetuo servandum esse, decerni- „ mus, & ordinamus. Præterea libros, theses, seu scripta quæcumque „ contra eorundem præsentium formam in posterum edenda, harum se- „ rie prohibemus sub poenis, & censuris in Regulis Indicis Librorum „ prohibitorum contentis, illaque eo ipso absque alia declaratione pro „ expresse prohibitis haberi volumus, & mandamus &c. „. Quæ sane Bulla fuit publicata, & solita forma in publicis Romæ locis affixa. *Bull. Carm. tom. 2. De eadem vid. ad an. 1725.*

1699. Die 17. Martii hujus anni, ætatis annum agens septuagesimum & septimum, menses quinque, ac dies viginti quatuor, ad æternam convolvit quietem Ven. Seraphina de Deo, de Capreis vulgo nuncupata, Carmeli filia, & sex Monasteriorum ejusdem sui Ordinis Fundatrix, virtutibus, ecstasibus, visionibus, signis, & miraculis per ejus intercessionem a Deo tam ante, quam post ejus obitum editis, percelebris. Variis post mortem portentis Servam hanc suam illustravit Dominus; & primo quidem per undecim dies, quibus corpus ejus insepultum mansit, incorruptum, cunctisque in partibus flexibile semper fuit, ac suavissimum spirans odorem. Præterea dum Missæ in Ecclesia, ubi elatum fuerat, celebrantur, a Consecratione celebrantis ad finem usque consummationis specierum Christi Sacramentati, facies ejus apparebat rubore tota conspersa, ac mirum in modum accensa; & quod magis est, triginta trium horarum spatio, postquam occubuit, calor in ca-

davere servatus est ; nec sane destitit , nisi ubi , ipso aperto , avulsam ab eo cor fuit , quod , quasi adhuc esset divina caritate æstuans , illius caloris causa erat , & origo . Sed hic ne cessarunt quidem portenta ; nam in corde ipso parvum vulnus repertum est , inque medio ipsius veluti sagittæ cujusdam punctio ; insuper in sinistra pectoris parte , ut & in manibus , ac pedibus livores quidam trium circiter digitorum latitudinis : quæ quidem , velut stigmatum signa , & vulneris a Divino ejus Sponso in pectore accepti anno 1664. , ut ibi diximus , merito habita sunt .

Dei Servæ cor etiamnum incorruptum servatur in Capreeni Monasterio , ubi decessit , etsi arefactum ; sic etiam sanguis ejus a venis post obitum emissus , qui adhuc liquidus exstat , ut testatur ejus vitæ Scriptor anno 1723. , quo eam typis mandavit , & a quo nos cuncta hæc hausimus .

1702. Cum nostri Discalceati Carmelitæ ea tempestate in Peruviam se contulissent , ad extruenda ibidem Cœnobia , invenerunt quosdam , qui legitima auctoritate carentes , Carmeli Scapularia benedicebant , fidelibusque distribuebant , *forsan sub figmento attributa sibi facultatis surpis lucri gratia* : idcirco hoc anno Generalis Procurator Hispaniæ Congregationis ad Sacram Congregationem recurrit ; quæ per Cardinalem Sacripante declarat , ac definit , solis Carmelitarum Calceatorum , & Discalceatorum Generalibus S. Mariæ de Monte Carmelo Confraternitatum erectionem competere , ad eosque etiam , vel ab iisdem deputatos , Sacrorum Scapularium benedictionem pertinere ; & Confraternitates omnes aliter erectas , haud legitimas , ac nullas esse , eosque omnes , qui Scapulare ab aliis benedictum deferunt , nullimode Indulgentiarum , ac Privilegiorum Sacro Scapulari concessorum fore participes . Quod sane Decretum a Clemente XI. Brevi diei 24. Novembris hujus anni confirmatum est . *Bull. Carm. tom. 2.*

Nec Mantuanæ Congregationis Generalis Vicarius hanc erigendi Confraternitates facultatem habet , nisi in suæ Congregationis Ecclesiis tantum , ex Pauli V. speciali concessione . *Bull. Carm. ibid.*

LVII

Angelus de Cambolas
Tolosanus

Electus Gr̃atis in Comitibz Romæ habitis 10. May 1704. Præfuit annis 6
Deceffit Tolose die
1716 Etatis suæ an. 80.

Arnold. V. Westerhout Scul.

LVII.

ANGELUS CAMBOLAS.

Tolosæ, quæ egregia Galliæ Urbs est, ortum habuit Angelus Cambolas a Parentibus generis nobilitate conspicuis: *Inter Priscos, & Primates Tolosates nemini, secundus* (audit idcirco apud Puglisium in dicator. in Exposit. Reg. Carm.) *quippe cujus Familia Toga, Sago, Infulis, Armis, litteris, titulisque tum Sacri Tolosani Consilii Præsidentis, tum Consiliarii, tum Marchionis sit decorata.* Carmeliticum Institutum in patrio Coenobio amplexus, in Turoniæ Provinciam ad explendum studiorum curriculum missus est. Scientias adeo excoluit, ut nervosam ingenii industriam acumini suo adnectens, unus ex insignioribus suæ gentis viris evaserit. In celebrioribus Galliæ Cathedralibus, omnium cum plausu vicennio concionatus est. Tolosana Provincie ter Provincialis, Galliarum Provinciarum undecies Visitator, ac Generalis Commissarius, majoris Parisiensis Conventus Prior, ac Generalis Commissarius, quater Generalis Definitor, ac Generalibus in Comitibus anni 1686. totius Ordinis Generalis Procurator electus est. Ob omnes hujusmodi honores probe, & sedulo gestos, Pontifex Innocentius XII. eundem decoravit, ut ait in Brevi diei 12. Junii 1692. *Reverendissimi Titulo, cunctis cum exemptionibus, immunitatibus, gratiis, ac privilegiis huic Titulo adnexis.* Generali Capitulo anno 1698. celebrato, iterum Generalis Procurator destinatur; atque hinc, alio Generali Capitulo Romæ habito anno 1704., ad supremam tandem Ordinis Præfecturam ascendit.

Hoc in loco constitutus Cambolas, *nihil eo in suo regimine* (inquit Cosmas Villiers) *non molitus est ad Pontificum, Regum, & Principum gratiam sibi promerendam, suique splendorem*

rem Ordinis quocumque modo promovendum. Et quidem Pontifici Clementi XI. ea tempestate Regnanti acceptissimus fuit, qui eum & universalis Romanæ Inquisitionis Qualificatorem, & Apostolicum Generalem constituit Commissarium, amplissimis cum facultatibus absolvendi etiam, ac dispensandi super censuris, in quas quomodocumque incurrissent Subditi. Christianissimo Galliarum Regi Ludovico XIV. valde etiam arrisit, qui præ ceteris annuam pensionem sexcentum librarum eidem assignavit. Quoad Ordinem vero sibi commissum, nil effugit laboris, quo Regularem disciplinam, ac litterarum decus magis magisque promoveret.

Interea sexennio sui muneris gloriosissime expleto, in Generali Capitulo habito anno 1710. Successori locum cessit, ipseque in patrium Tolosanum Conventum secessit; ubi ætatis annum LXXX. agens, vitam finivit, anno Reparatae Salutis MDCCXVI. Christi Ecclesiam moderante Clemente XI. P. M.

Res memoria dignæ sub Cambolas regimine.

1704. **D**ie 30. Aprilis, sueto Pentecostes tempore, Romæ Generali Capitulo coacto sub Cardinalis Ordinis Protectoris auspiciis, Angelus Cambolas Generalis Prior renunciatus est, Generalis vero Procurator Andreas Capero Hispanus; qui postea anno 1711. per Catholicum Hispaniarum Regem Philippum V. ad Lucensem in Gallæcia Ecclesiam nominatus, Episcopus creatus est. Electi itidem fuerunt quatuor Nationum Assistentes. Varia in hoc Capitulo conduntur decreta, novis in Constitutionibus inferenda; quarum editio parabatur, facultates præsertim Generalium Assistentium declarantia. Præterea statuitur, ut totius Capituli nomine Pontifici Clementi XI. humillimæ reddantur gratiæ, quod Ordini concefferat, ut Sancti nostri Patriarchæ Eliæ marmorea statua in Vaticana collocaretur Basilica: quod ceteroquin executioni demandatum non est, nisi sub Benedicti XIII. Pontificatu, ut suo loco dicetur. *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno, Regis Poloniæ postulatibus, Sacræ Rituum Congregationis decreto sub die 30. Augusti Officium sollemnis Commemorationis B. Virginis de Monte Carmelo ad utrumque Clerum in Poloniæ Re-

Regno extenditur, modo jam compluribus aliis Regnis, ac Dominiis concesso. *Bull. Carm. tom. 2.*

Die 11. Octobris ejusdem anni 1704. e vivis excessit Ven. Maria Anna Emmanuela a Christo, Hispana, quæ in Oppido *Oriola*, seu *Oribuella* sub Valentino Archiepiscopatu, die 2. Februarii anno 1666. ortum habuit; atque ad habitum Tertiariarum nostri Ordinis die 20. Aprilis 1698. admissa, *vitam prodigiis, & miraculis plenam duxit*, inquit Cosmas Villiers *Bibl. Carm. tom. 2.* Quam typis edidit anno 1702. Antonius Alaxamora Carmelita.

1705. Complures gratias hoc ævo elargitur Deus per defunctæ Servæ ejus Seraphinæ de Capreis intercessionem, ac merita. Quas inter hæc una præsertim fuit. Salvator quidam Vitalis Neapolitanus in Caprearum Insula apoplectico morbo correptus, lingua, ac voce amissis, in proximum vitæ discrimen Medicorum sententia adductus fuerat. Inter hæc eidem suadet Confessarius, ut Matrem Seraphinam ex toto corde invocet, & Medicus ipse gutturi suo chartulam quamdam immisit, in qua duo Dei Servæ capilli erant; eamque ægrotus variis pietatis argumentis accipere visus est. Hora circiter elapsa, infirmus, soluta jam lingua, ab astantibus dicere auditur: *Madre Serafina, Madre Serafina*: tum vero appropinquantibus, qui aderant, ille sani instar, explicataque lingua ait, Matrem Seraphinam apud lectum adeo pulchram, splendentemque aspexisse, ut totum illuminarit cubiculum, ejusque collo dextera imposita, adlocutam sic esse: *letus esto, jam sanus factus es*. Neque hoc infirmi delirium sane fuit; nam confestim magna cum omnium admiratione e toro surrexit, quasi morbum numquam esset passus. Prodigiosum hujusmodi successum Episcopus rite probavit, ut in ejus Vita describitur.

1706. Aliud prodigium haud minus insigne circa hæc tempora contigit. Caprensi cymba prope Liburnium mari jactata, Nautæ res omnes projecerat, jam jam naufragium passuri: cum unus ex illis, nomine Innocentius Cotugnus, recordatus, Ven. Matris Seraphinæ habitus pauxillum in marsupio se habere, multa cum fide socios alloquitur: *Commendemus nos omnes Matris Seraphinæ patrocinio, & cuncti simul eam invocemus, ut opem nobis præstet in periculo*. Ac sane, magna elata voce, cuncti Dei Servam invocarunt; eodemque temporis articulo Cotugnus eandem crumenam in mare projecit; atque en subito, tranquillato æquore, sedati sunt fluctus, & pro majori prodigii confirmatione, dum cymbæ illius vela, funesque aptant nautæ, idem
In-

Innocentius in prora crumenam invenit , quam paullo ante in mare projecerat . Multas alii gratias eodem ævo per Seraphinæ intercessionem obtinuerunt , quas nos miracula appellare non audemus , donec talia a S. Sede non declarentur , apud quam Beatificationis suæ Caussa agitur .
Ex ejus Vita .

1709. Montis Sancti Provincia , Primi Instituti nuncupata , quæ ex Siciliæ , Neapolis , & Status Ecclesiastici Reformatis Conventibus componebatur , in duas hoc anno dividitur Provincias , Siculam nempe , ac Romanam , Sacræ Congregationis super Episcoporum , & Regularium Negotiis Decreto . *Bull. Carm. tom. 2.*

1710. Ineunte hoc anno , die nempe 16. Februarii , in Carmelo Majori Neapolis felicissimus ad aliam vitam transitus accidit inclyti Dei Servi Julii Castaldi Placentini , doctrina , ac vitæ Sanctimonia clarissimi , qui in extremis laborans , cum canticum *Benedictus* recitaret , ubi ad ultimi versiculi verba pervenit : *ad dirigendos pedes nostros in viam pacis* , in Creatoris manibus spiritum exhalavit ; & cum magna apud omnes pietatis suæ esset opinio , oportuit ut cadaver triduo in Ecclesia insepultum maneret , quo Populi multitudini , qui undique confluebat , fieret satis ; perque totum hoc tempus Julii Corpus incorruptum , & cunctis in partibus flexibile permansit , & vultus , qui , dum viveret , semper fuit squallidus , rubore perfusus apparuit . Triduo post , necessariis cum sollemnibus , & coram multis piis , doctisque viris , ac duobus publicis Notariis , a Chirurgo pedis vena aperitur , eaque vivum , fluentem , ac rubrum sanguinem emisit . Hæc omnia , quæ post Julii obitum acciderunt , nos hic pro miraculosis , ac supernaturalibus definire non audemus ; nam nos minime fugit sapientissimi Pontificis Benedicti XIV. doctrina , qui *lib. 4. de Canoniz. Sanctorum cap. 31.* ait , a causis etiam naturalibus illa posse procedere , *dummodo non succedant post lapsum multi temporis .*

Fuit deinde Dei Servi Corpus in peculiari Ecclesiæ loco sepultum , ubi in tumulo hæc leguntur :

Hic jacet

Servus Dei P. Bacc. Julius Castaldo Placentinus .

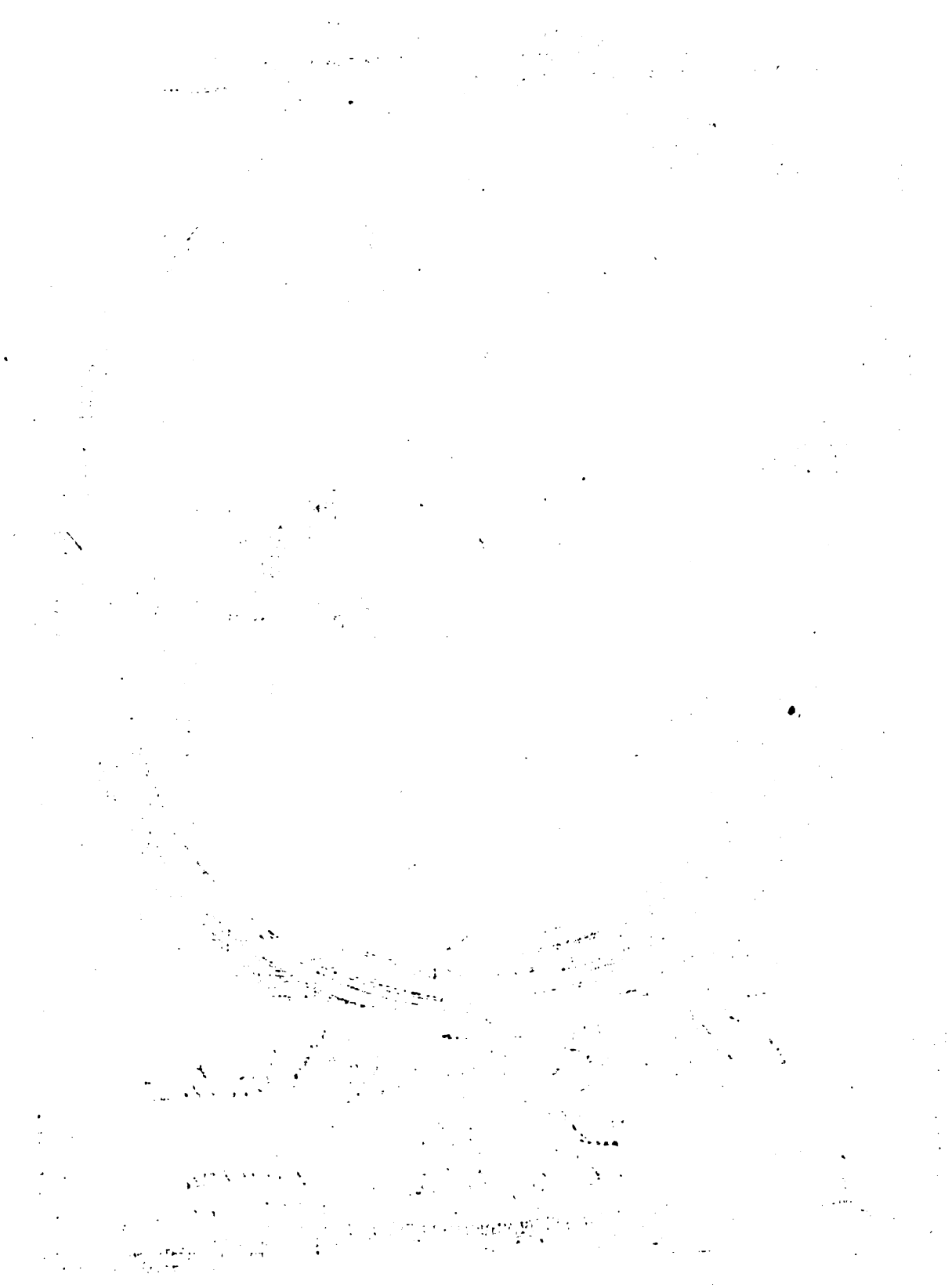
Qui

Plenus meritis obdormivit in Domino

Die 16. Februarii A. D. MDCCX. LXII. ætatis .

Eximii hujus Dei Servi vitam late scripsimus in nostro primo libro de viris illustribus Carmeli Majoris Neapolis .

LVIII.

LVIII

Petrus Thomas Sanchez
Leccatensis

Electus Grævis Romæ in Comitio habitus 7 Junij 1716
Profuit annis 6. Deceffit Leccate die 27 7mbris 1720. Etatis sue 48.

Arnoldi. Van Westerbeek sculpsit. et fecit.

LVIII.

PETRUS THOMAS SANCHEZ.

PRæstantissimus hic Præful natione Siculus, Professione Carmelita, ac D. Angeli Provinciæ alumnus, Leocatæ, quæ egregia Siciliæ Urbs est, sed Divi Angeli Hierosolymitani martyrio in primis inclyta, ortus est iv. Idus Januariæ MDCLXII. Vir sane fuit, tum in humanis, tum in divinis litteris versatissimus, in iisque docendis totam fere vitam consumpsit. Reconditam Baconii nostri doctrinam doctissimis illustravit Commentariis, ac per totum evulgavit Ordinem. Lectoris in Sicilia munere diu functus, Romam deinde accitus, in primo Ordinis Transpontinæ Collegio Regens fuit constitutus; ubi doctrinæ, ac virtutis suæ adeo præclara exhibuit specimina, ut Apostolica auctoritate primum Romani Cleri Examinator, indeque in Leoninæ Civitatis Ecclesiastico Collegio perpetuus Theologiæ Lector fuerit creatus: quod sane munus tanta cum laude, atque illorum Ecclesiasticorum profectu gessit, ut petentibus Cardinalibus Colloredo, atque Imperiali ejusdem pii Loci Patronis, a Pontifice Clemente XI. Brevi anni 1704. cuncta privilegia, gradus, honores, ac præminentiam sibi fuerint concessa, quibus in nostro Ordine Sapientiæ Romanæ gaudent Lectores; hinc eo diplomate fretus cum suffragii jure interfuit primum Generalibus Comitiis eodem anno 1704. celebratis, deindeque aliis sequentibus, Romæ etiam concitis anno 1710.; in iisque tandem ad supremam Ordinis dignitatem fuit sublatus.

Quanta autem Petri Thomæ fuerit vigilantia, ac zelus, quem toto sui regiminis tempore erga Gregem sibi commissum præ se tulit, satis colligere est a Regulari Observantia, quam suis in Subditis vel restaurare, vel augere studuit; a
Bul-

Bullarii Carmelitani editione, Ordini adeo utilis, ac necessarii, quam ipse promovit, atque a summa sollicitudine, quam semper pro studiis habuit, quæque ipse veteri splendori restituit, in Italicis præsertim Provinciis, tum novis Decretis, a Sancta etiam Sede confirmatis, tum ejus doctissimis MSS., egregie elaboratis.

Anno tandem 1716. Generalatus munere magna cum laude absoluto, Petrus noster ad veteres litterarias exercitationes rediit; sed dum eximia ejus merita grandiores illi pollicebantur honores, en invida mors vitæ rupit stamina; quod accidit in patrio ejus Leocateni Cœnobio, quo se per breve tempus contulerat, v. Kal. Octobris anno MDCCXX. ætatis annum agens LIX. Regnante in Christi Ecclesia Clemente XI. Conditus est in ejusdem Cœnobii Templo, ejusque tumulo a moerentibus Fratibus sequens Epitaphium fuit appositum:

D. O. M.

Reverendissimo P. M. Petro Thomæ Sanchez Leocateni
Totius Ordinis Carmelitani Priori Generali
Pietate, Doctrina, rerum administrandarum dexteritate
& prudentia Præstantissimo

Qui

Inclytæ Patriæ novam Gloriam
propria virtute comparatam adjecit

Aliquot aureorum millibus collatis Ædem hanc, & selectissima
Librorum copia Bibliothecam auxit, & ornavit:

Cum in Pontificem Cephaludensem
destinatus esset, præpostero fato

Obiit die XXVII. Septembris MDCCXX. Ætatis anno LIX.
Relictis nullo ævo interituris doctrinæ, ac pietatis monumentis
Tanto Viro doctissimis MS., & nominis immortalitate superstiti
PP. hujus Conventus gratitudinis, & obsequii monumentum hoc

P. Anno 1742.

Res

Res memoria dignæ sub Sanchezii regimine .

1710. **E**Xpleto jam Cambolas Generalis regimine , Romæ in S. Mariae Transpontinae Conventu sueto Pentecostes tempore Generalia Comitata habentur , in quibus , Cardinale Sacripanti Ordinis Patrono præfidente , Generalis Prior Petrus Thomas electus est , Generalis vero Procurator Elifeus Montignanus Feroliviensis ; non jam a Capitulo , prout de more , sed Apostolica auctoritate creatus . Eadem Pontificia auctoritate electi quoque fuere quatuor Nationum Assistentes , seu Socii Generales ; & quidem absoluto jam Capitulo , Pontificio Brevis diei 14. Junii hujus anni . Inter cetera memoratu digna eo in Capitulo statuta , Decretum est , quo præcipitur (uti cautum etiam erat in præcedenti Capitulo) ut in Officio Commemorationis Defunctorum Fratrum , ac Sororum nostri Ordinis , Commendationes eodem modo recitentur , ac fit in die Commemorationis omnium Defunctorum , mutatis mutandis . *Ex Papy. Ord.*

1711. Varia sane fuerunt statuta , eaque diversis facta temporibus pro Ordinis studiis , ac studentibus graduandis : præcipua vero sunt illa in antiquis nostris Constitutionibus contenta *par. 1. cap. 17. & 18.* Anno 1680. in Generali Capitulo prioribus statutis alii additi sunt articuli , etsi numquam executioni demandati . Anno 1692. Generalis de Villalobos , omnibus aliis abrogatis , nova condidit pro studiis decreta , ab Innoc. XII. etiam confirmata ; verum nec ista diuturnam habuerunt observantiam . In Generali enim Capitulo anno 1704. celebrato , post maturum illorum examen , & discussionem , & anteausti sexennii experientia , eadem non modo difficilia reperta sunt , sed quæ in Italicis Provinciis executioni demandari omnino nequeant , ob illarum præsertim inopiam , quæ Collegiorum numerum in iisdem designatum ferre minime valeant . Hinc sane factum est , ut hoc in Capitulo anni 1704. alia pro studiis , & graduandis condita sint decreta , antiquis Constitutionibus omnino consona , additis dumtaxat duobus aliis decretis , in Generalibus Capitulis anni 1641. , & 1660. publicatis . Hæc autem Decreta , ut perpetuo durarent , atque in Ordine adamussim servarentur , hoc anno Generalis Sanchez effecit , ut a Summo Pontifice Clemente XI. Apostolico præsidio munirentur , Bulla quæ incipit ; *Exponi Nobis* , sub die 10. Novembris edita . Atque hæc ad præsens pro Italiae studiis servantur ; quæ sane si rigide , ac fideliter tum Studentes , tum Lectores , sed Superiores in primis exequerentur , satis profecto

O o

es-

essent, ut litteræ, ac scientiæ in Ordine florescerent. *Bull. Car. to. 2.*

1713. Ea potissimum tempestate inclytus Romæ redditur Ven. Angelus Pauli portentosis rerum multiplicationibus, quas pro pauperibus in manibus ejus Divina operabatur Providentia. Siquidem ipse modo paucis panibus inopum multitudinem; qui ad ipsum, veluti ad Patrem confluebant, satiat; modo tribus vini amphoris centum & ultra homines siti liberat, scypho unicuique distributo; & modo duabus bellariorum libris in S. Joannis Lateranensis Hospitali tercentum recreat infirmos. Sed quod magis portentosum videbatur; capulus suæ tunicæ sinister erat, e quo omne eduliorum genus, aliaque multa, pro ut erat in votis, prodibant, etiamsi pera in illo minime adesset. De prodigiosis hisce multiplicationibus complurimæ in ejus Processibus leguntur, quas sane miraculosas esse nulli dubium videtur; cum de iis tres illæ conditiones, a Pontifice Lambertino *lib. 4. de Canonizatione Sanctorum* requisitæ, omnino verificentur, ut ibidem videre est. *Ex ejus Vita.*

1714. Ven. Joannes Dominicus Lucchesi, natione Lucensis, ac nostræ Mantuanæ Congregationis Alumnus, vitæ sanctitate percelebris, Viterbii die 18. Martii hujus anni Sanctorum morte, qui eorum vixerat more, pietissime obiit, secundo, & sexagesimo ætatis suæ anno. Plurima pia Opuscula scripsit a nostro Villiers *Bibl. Carm.* relata, ubi eadem a S. R. Congregatione, & a Benedicto XIV. anno 1743. approbata fuisse, addit.

1715. Exeunte mense Augusti hujus anni cum Romam pervenisset nuncius, Ludovicum XIV. Galliarum Regem gravi morbo laborare, Clemens XI. S. P. præcepit, ut preces Deo O. M. pro bona illius valetudine funderentur, utque in cunctis Urbis Ecclesiis inter celebrandum pro infirmo recitaretur Oratio. Interea quidam ejus Amicus Ven. Angelum Pauli percontatus est, num & ipse pro ægroti valetudine oraret: cui ille statim respondit: *Il Re di Francia è già morto, e conviene pregare ora per la salvezza della di lui anima.* Et sane quod ipse prædixit, confirmatum est; namque triduo post Romam tristissimus nuncius Ludovici Regis obitus pervenit, qui die 1. Septembris hujus anni contigerat. *Ex vita Ven. Angeli.*

LIX
Carolus Cornaccioli
Mediolanensis

Electus Generalis Romae in Conventu habitis 31 Maji 1716.

Præfuit annis 6 à Benedicto xiv Creatus Episcopus Bobiensis. An. 1721.

Vbi Decessit 17. Jun. 1727. Aet. an. 69.

Arnold. Van Waverhout ad vivum del. sculp.

LIX.

CAROLUS CORNACCIOLI.

Natus est Mediolani præclarissimus hic Præsul anno Reparatae Salutis 1668. Parentes habuit generis nobilitate clarissimos, Simonem nempe Cornacciolum, atque Andronicam Mediceam e Malegnani Marchionibus, Borromæis Mediolanensibus, Magnisque Hetruriæ Ducibus Mediceis sanguine conjunctis. At Carolus majorum nobilitate, ac divitiis, mundique illecebris contemptis, expleto vix tertio ætatis lustro, humile Carmeli Institutum amplexus, Deo, Sanctissimæque ejus Matri per Monasticam Professionem se vovit. Ob eximium, quo pollebat, ingenium, jam a prima Adolescentia docendis litteris fuit destinatus; ac primo Philosophiam in Carmelo Majori Neapolis, deinde Theologiam in patrio Mediolanensi Cœnobio tradidit; posteaque fueto studiorum curriculo absoluto, Magistrali laurea fuit decoratus. In eademmet Mediolanensi Urbe, ut & Papiæ, Florentiæ, Romæ, atque in aliis Italiæ celebrioribus Civitatibus Apostolico Ministerio functus est, *non sine ingenti nominis sui fama, atque Christiani Populi fructu*, ut scribit noster Villiers. Mediolanensem, ac Romanum S. Mariæ Transpontinæ Conventum rexit Prior, suæque Longobardiæ Provinciæ Provincialis præfuit. Præterea sub Cambolas Generalis regimine Generalis Socius destinatur. Variis itidem Generalibus Capitulis interfuit; ac postremo, cum iterum Transpontinæ esset Prior, in Generali Capitulo Romæ habito 1716. unanimis omnium suffragiis supremus Ordinis Antistes fuit renuntiatus.

Tanta autem dignissimi hujus Præsulis in regendo fuit prudentia, tanta in conversando humanitas, eaque vitæ sanctitas, ut statim pacem, ac fraternam in Ordine caritatem;

atque in Subditis perfectam legum observantiam revocaverit. Pro studiorum, ac litterarum incremento totis viribus contendit: in patrio proinde Cœnobio celebrem a fundamentis Bibliothecam erexit, librisque selectissimis ditavit. *Libris Ædem, Scientiis libros, Patriæ, & Ordinis Palæstram, erexit, ditavit*, ut in Inscriptione ibidem apposita legitur.

Denique sexto Generalatus sui anno jam elapso, in Generali Capitulo Romæ habito anno 1722. demandatum sibi Ordinis gubernium ingenti cum sui nominis gloria Cornacius absolvit; atque in ipsa alma Urbe permansit, sic jubente S. P. Innocentio XIII., cui, æque ac fuerat ejus Decessori, acceptissimus erat, quique ipsum Romæ Sapientiæ Lectorem instituit. At munus hoc haud diu exercuit; nam novus Pontifex Benedictus XIII. anno 1726. ipsum, etsi renuentem, Bobiensem Episcopum creavit. Ad hanc novam dignitatem evectus, vix dici potest, quantus ejus zelus fuerit, vigilantia, ac Pastoralis cura pro ovibus sibi commissis regendis; Synodos enim celebravit, integram Dioecesim pluries perlustravit, perexcelsa etiam montium ascendens cacumina, & tenebrosas vallium latebras pervadens, ubi gentem illam rudem omnino, atque agrestem ipsemet instruebat, atque eleemosynis adjuvabat; deque Mensæ redivisibus, necessariis, ac parcissimis sibi reservatis alimentis, ceteros omnes pauperibus, & Ecclesiis erogabat. Hinc concivi suo, atque affini Divo Carolo Borromæo non immerito fuit comparatus. Laboribus tandem, atque annis fractus xvi. Kal. Februarii anno MDCCXXXVII. magna cum sanctitatis fama obdormivit in Domino. Illius laudes recitavit Joachim Pontaltius, tunc Studiorum Regens, inde Ordinis Generalis, posteaque Pharenensis, & Ascolonensis Episcopus, docta ejus, atque erudita Oratione, habita in nostra Mediolani Ecclesia, tempore, quo Defuncto supremi honores indicti persolvebantur.

Res

Res memoria dignæ sub Cornaccioli regimine .

1716. **R**omæ Generalia Comitia habentur , Præsidente Cardinale Sacripante Ordinis Protectore , in iisque die 31. Maji Ordinis Generalis Prior Carolus Cornacciolus renuntiatur ; Generalis vero Procurator ex speciali Pontificis mandato Elifeus Monsignanus iterum nominatus est . Inter cetera autem statuta , Generalium quatuor Nationum Assistentium abolitio fuit , per secreta suffragia decreta . *Ex Papy. Ord.*

Unus e Candidatis , qui in eo Capitulo Generalatum consequi maxime contendebat , Elifeus Monsignanus erat , Generalis Procurator , vir de sua Religione optime meritus , ob duas Bullarii Carmelitani Partes in lucem editi , jamque Generalis futurus videbatur in primis , quod Clementi XI. ac Sacripanti Cardinali Præsidenti acceptissimus erat , & major Italicæ Nationis pars ipsius favebat partibus . Sed nihilominus Ven. Angelus Pauli , Capitulo jam concito , Religioso cuidam , eundem sciscitanti , apertissime dixit , Monsignanum nec tum , nec umquam Generalem fore : quod omnino confirmatum est ; cum Elifeus nec in illo , nec in duobus subsequenter Capitulis , quibus interfuit , Generalis fuerit creatus . *Ex vita Angeli Pauli .*

Eodem anno aliud Ven. Angeli vaticinium , visionemque ex ejus Vita colligimus . Ineunte mense Augusti , dum Pontificis jussu per integram noctem ferventissimas Deo fundit preces pro Christiano Exercitu , qui jam in Hungaria sub Principis Eugenii e Sabaudia imperio cum fortissimis Turcarum copiis centum quinquaginta millium Militum erat præliaturus , Dei Servus in ecstasim rapitur , & in spiritu pugnam inter duos Exercitus pugnatam vidit , atque insignem tandem Christiani Exercitus a Turcis reportatam victoriam . P. Angeli visio ad Pontificis usque aures pervenit , exitusque expectabatur ; eo magis , quod nuncius Romam attulerat , Eugenium Principem committendo prælio diem Assumptionis Deiparæ destinasse . Quum en die 15. Augusti nuncius Romam lætissimæ victoriæ pervenit , quam Eugenius retulerat die 5. mensis Augusti , S. Mariæ ad Nives sacro , modo Angelo Pauli revelato , *ibid.*

Hoc eodem anno , cuncta Religione petente , ac Generalis Capituli decreto , a Clemente XI. Bulla , quæ incipit : *Alias postquam* , sub die 12. Septembris , Generales Assistentes perpetuo supprimuntur : Sicque vetus regiminis ratio restituitur , a nostris præscripta Constitutionibus : Prioris nempe Generalis una cum duobus Generalibus Sociis , atque Ordinis Secretario ; etsi postea alia etiam supervenerit mutatio , ut infra suo loco dicemus . *Bull. Carm. tom. 2.*

In-

Inter Putignani, Apuliæ Oppidi, Dominicanos, ac Carmelitas orta controversia super præcedentia in Supplicationibus, aliisque Sacris Functionibus; iis vi suorum privilegiorum, hisce prioris foundationis vi eandem ad se pertinere contendentibus, Decreto diei 22. Januarii a S. Episcoporum, ac Regularium Congregatione pro Carmelitis decisum est. *Bull. Car. ibid.*

1719. Die 24. Decembris obitus Romæ accidit Patris Magistri Anastasii Gonzalez Neapolitani Conventus alumni, vitæ, morumque integritate, atque animarum zelo præstantissimi, cujus mors toti Urbi maxime displicuit, in primis Clementi Summo Pontifici, qui magno cum mærore Generali Ordinis Cornacciolo ait: *Padre Generale avete colla morte del Padre Gonzalez perduto il vostro Successore*; indeque subdit: *Noi abbiamo celebrato tre Messe per la sua anima*. Illius Cadaver in Transpontinæ Ecclesia fuit sepultum. Gonzalezii vitam in *lib. Viror. Illustr. Carmeli Majoris Neapolis descripsimus*.

1720. Ven. Angelus Pauli, postquam Carmeliticum Ordinem virtutum suarum nitore illustravit, ut & multis miraculis, quæ D. O. M. per ejus intercessionem edidit, die 20. Januarii hujus anni, die mortis suæ prænuntiato, ætatis annum agens septuagesimum octavum, ad æternam convolvit quietem, totius Romæ maximo cum mærore, ac luctu; præsertim pauperum, erga quos ipsius caritas magis enituit, ideoque *Pater Pauperum* adpellatus. Tanta erat pietatis fama, quam de ipso omnes habebant, ut Pontifex Clemens XI. speciali mandato jufferit, ut per totum sequentem Dominicum diem in Ecclesia insepultum maneret, ne numerosissimi, qui illuc confluebat, Populi fraudaretur pietas. At eodem hoc tempore insigne sane accidit portentum; nam sex cerei, qui circa illius feretrum ardebant, etsi a mane illius diei ad Vesperum usque semper essent accensi; integri tamen, ejusdemque ponderis, ac mensuræ fuerunt reperti.

Fuit deinde in eadem Ecclesia Conventus SS. Sylvestri, & Martini ad Montes, ubi obiit, peculiari in loco sepultus; atque ejus canonizationis Causa in Sacra Rituum Congregatione summo studio agitur, absolutis jam primo, ac secundo juridicis Processibus. *Ex ejus Vita*.

1721. Tres nostri Ordinis Brasiliæ Vicariæ, nempe Bahiæ, Bernabuci, ac Fluminis Januarii nuncupatæ, Clementis XI. Brevi in Provincias hoc anno erectæ sunt. *Bull. tom. 4.*

P. Nelli sculp.
Ven. P. ANGELUS PAOLI Carmelita antiq: observantiæ S.S. ^{mi} Nominis IESU
cultor eximius, ac Pauperum Pater vulgò dictus: Obijt Romæ in Coenobio
S.S. Silvastri, et Martini in Montibus die 20. Ianuarij 1720. Ætatis sue 76.
N. B. del. S. sculp.

Handwritten signature or scribble, possibly containing the name "M. D. ...".

LX
Caspar Lizzolanti
Leocatensis

Electus Genlis Romæ in Comitij's habitis 23. May
Presuit annis 6 à Benedi: xiii Creatus Episcopus Cerviensis
Decessit 31. Dec. 1765. Etatis an. 91.

Arnold. V. W. per huc delin.

Sebast. Conca Pinx.

LX.

G A S P A R P I Z Z O L A N T I .

GAspar Pizzolantius natione Sicus, Patria vero Leocantensis, natalem diem sortitus est die 14. Februarii anno a Virgineo Partu 1674. Ex Ephebis egressus, Carmelitico Ordini nomen dedit; expletoque studiorum curriculo Magistri, ac Doctoris in Sacra Theologia Laurea decoratus est. Sed de hujus speciosi tituli honoribus nihil sollicitus; illius tantum oneri, atque officio sedulo semper incubuit, quod nimirum alios docendi est: & quidem id muneris tanta cum laude gessit, ut scientiis in variis Cœnobiiis prælectis, Regens tandem in primo Ordinis Transpontinæ Collegio institutus sit; ubi plures per annos ea doctrinæ exhibuit argumenta, eamque apud suos, atque externos existimationem sibi comparavit, ut Generali Capitulo Romæ coactō anno 1722., cuique ipse Titularis Saxonæ Provincialis caractere interfuit, totius Ordinis Generalis Prior fuerit renuntiatus. Supremo huic honori, ac muneri additis ab Innocentio XIII. Apostolico ejus Brevi Commissarii, ac Visitatoris Apostolici Facultatibus, quamplures Conventus, ac Provincias in Italia visitavit. Benedicto XIII. S. P. in primis arrisit, quippe qui sub ejus prudentissimo regimine beneficiis, ac gratis Ordinem locupletavit Carmelitarum; quas inter eminent præsertim Pontificia concessio, statuum Sancti nostri Patriarchæ, ac Prophetæ Eliæ in Vaticana Basilica collocandi, ea cum Inscriptione: *Universus Ordo Carmelitarum Fundatori suo S. Eliæ Prophetæ*. Singularis etiam est nova adprobatio Officii una cum propriis lectionibus sollemnis Commemorationis B. V. Mariæ de Monte Carmelo, ejusdemque recitatione, die 16. Julii, universo totius Catholici Orbis

bis Clero præscripta : adeo ut pastorali quadam epistola merito Generalis noster Fratres suos ita alloqui potuerit : *Que duo Domesticorum , atque Exterorum consensu semper habita sunt ornamenta Ordinis nostri clarissima , origo videlicet , ac Titulus , altera ab Elia Prophetarum maximo , alter a Virgine Dei Matre petita , nunc demum , Fratres carissimi , felicissimo hoc tempore , quo bona omnia , una cum Pastore optimo , summum fastigium consecuta videntur .*

Sed Sanctissimus hic universæ Ecclesiæ Antistes non modo Religionem nostram , sed Pizzolantium ipsum , ejusdem Generalem , beneficiis cumulavit : siquidem regimine suo nondum expleto , die 25. Junii 1727. Cerviensem Episcopum , ac simul Domesticum Prælatum , atque Episcopum Pontificio Solio Assistentem , eundem destinavit Pontifex ; ita tamen ut una cum Episcopatu Religionem ad sexennii usque finem regeret . Quanta autem fuerit Pizzolantii Episcopi pro novo Grege sibi commisso , suaque Ecclesia Pastoralis sollicitudo , satis testantur Episcopalis illa Mensa ingenti ejus labore annuis redditibus aucta ; sacra Tempia vel restaurata , vel ornamentis ditata ; ac potissimum Dicecesis Pauperes , pro quibus alendis cunctos Episcopatus redditus distribuebat , reservatis sibi dumtaxat pro suo victu , ac vestitu necessariis , qui sane religiosus , ac frugalissimus semper fuit usque ad mortem .

Ecclesiam hanc pari semper studio , ac pietate rexit triginta , & octo annorum spatio ; quibus exactis , annis tandem , meritisque onustus in sua Cerviensi Ecclesia naturæ concessit , Pridie Kal. Januarii , anno a Reparata Salute MDCCLXV. Clemente XIII. S. P. ætatis vero suæ nonagesimo primo .

Res

Res memoria dignæ sub Pizzolantii regimine.

1722. **E**odem Cardinale Sacripante Ordinis Protectore presidente, Romæ die 23. Maii Generalia Comitia habentur, in quibus Ordinis Generalis Prior Gaspar Pizzolantius proclamatus est; Generalis vero Procurator Emmanuel Fereyra Brasiliensis: *vir integritate vitæ, & singulari doctrina præclarus*, uti a Carolo Vaghio nuncupatur, ac biennio post capessitum munus extinctus. Inter cetera vero eo in Capitulo statuta, hæc fuerunt. Primo Procurator, ac Postulator constituitur pro Causa Beatificationis Ven. Angeli Pauli prosequenda. 2. Præcipitur, ut nostri S. Elizæ Patriarchæ Festum cunctis in nostris Ecclesiis majori, qua fieri potest, celebritate ac pompa celebretur. *Ex Papy. Ordinis.*

1723. Aperto hoc anno necessariis cum facultatibus, & triennio circiter post mortem, Ven. Angeli Pauli sepulcro, ejusdem corpus suavissimum emisit odorem, isque etiam manibus eorum triduo adhæsit, qui sacra Angeli ossa tetigerunt. Deinde in duabus capsis hæc reposita iterum in sepulcro collocantur, hac Inscriptione adposita.

Hic quiescit. Corpus R. P. Angeli de Paoli. Carmelitæ ab Argiliano Sarzan. Diœc. Pauperum Paris. Obiit an. Salutis MDCCXX. die XX. Januarii. Ætatis suæ an. LXXVIII.

Die 10. Septembris ejusdem anni Pontifex Innocentius XIII. Chirographo suo Generali Ordinis potestatem facit perpetuas Missas reducendi, ad rationem eleemosynæ scutorum Romanorum sexaginta pro qualibet singulis annis in cunctis Europæ Conventibus, facultate isthac ad triennium valitura. *Bull. Carm. tom. 4.*

1724. Etsi D. Andreæ Corsini canonizatio jam ab anno 1629. ab Urbano VIII. facta fuerit, attamen tunc Litteræ Decretales, sive Bullæ ab ipso emanatæ minime fuerunt; ideoque hoc anno sub die 4. Junii a Benedicto XIII. tunc Pontifice electo, editæ sunt. *Bull. Carm. ibid.*

Eodem hoc ævo incipit in Provincia S. Alberti Siciliæ Reformatio, quæ deinde in Provinciam erecta S. Maria de Scala Paradisi appellata est. *Bull. ibid.*

1725. Bulla edita die 7. Augusti hujus anni idem Pontifex Benedictus cunctis vetat Regularibus, ad Ecclesiasticas Dignitates evectis, bona secum extra Claustra deferre, quæ quolibet modo, dum in Religione erant, habebant, *exceptis dumtaxat scriptis, propriis indumentis, & Breviario*; sub gravissimis poenis, tum Prælati ipsis, tum Re-

gularibus Superioribus, qui id permittant, infligendis. *Ibid.*

Alia Bulla, in Romana etiam Synodo publicata, idem Pontifex statuit, ac declarat, in Italia, atque Insulis conterminis Regulares, et si privilegiatos, ad quartam Funerariam Parochis persolvendam teneri Defunctorum, qui in suis sepeliuntur Ecclesiis. *Ibid.*

Insuper alio Brevi novam erigit Neapolitanam Provinciam a veteri (nunc Ferræ Laboris, ac Basilicatæ nuncupata) distinctam, decem Carmeli Majoris Neapolis Grancias, aliosque Conventus complectentem. *Ibid.*

Eodem anno 1725. idem Benedictus XIII. Chirographo sua manu signato sub die 26. Junii Carmelitico nostro Ordini gratiam concedit S. Eliæ Prophetæ in Vaticana Ecclesia Statuam collocandi, sequenti cum Inscriptione: *Universus Ordo Carmelitarum Fundatori suo S. Eliæ Prophetæ erexit*, non obstante Constitutione Innocentii XII. *Redemptoris* incipiente, die 21. Novembris 1698. emanata, quæ perpetuum imposuit silentium, *super questione de primæva Institutione, ac Successione Ordinis Carmelitani a Prophetis Elia, & Eliseo.*

Quod sane Villiers noster *Bibl. Carm. tom. 1. pag. 316.* animadvertens, ait: „Innocentii XII. Bulla revocata videtur a Benedicto XIII. „anno 1725. Statuam Eliæ Prophetæ in Basilica S. Petri Romæ inter „alios Ordinum Religiosorum Fundatores, ac Patriarchas erigi permit- „tente, cum inscripto propria ipsius Pontificis Maximi manu isto ti- „tulo. *Sancto Eliæ Prophetæ Fundatori suo erexit.* Et pag. 845. addit: „Silentium suspendere, suamque a Prophetis Elia, & Eliseo successio- „nem sustinere, Carmelitis permittere visus est Benedictus XIII. &c. „Hinc Eliseus Monsignanus Generalis Ordinis Procurator Epistola qua- „dam, tunc temporis ad Ordinis Præsules missa, ait: *tempus advenit, quo Carmelitis etiam tacentibus, lapides, & marmora dicent: Eliam Prophe- tam esse Carmelitarum Patrem, & Fundatorem.*

Eadem marmorea Statua totius Carmelitici Ordinis Calceati, ac Discalceati ære collato statim extracta est, statutoque loco erecta; et si artificis culpa peritis haud satis arriserit: pro qua nihilominus plus scutorum 4000. erogata fuere.

In ejusdem nostri S. P. Eliæ honorem idem Summus Pontifex confici etiam concessit sacras ceras, *Agnos Dei* nuncupatas, cum ipsius S. Prophetæ imagine in una ex earum parte impressa, illasque solitis sacris cæremoniis benedictas, distribui jussit. Quarum forma in sacro Apostolico Palatio, ut moris est, adservatur.

In-

Insuper in ejusdem Sancti Festo, quod ab universo Carmeli Ordine die 20. Julii celebratur, plenariam indulgentiam impertivit cunctis fidelibus, qui *Confessi, ac sacra Communione refecti* eo die Carmelitarum Ecclesias visitaverint, ut ex Decreto diei 27. Aprilis 1728. *typis R. C. A. edito.*

1726. Ven. Dei Serva Rosa Maria Serio, a S. Antonio nuncupata, Hortunii in Apulia orta die 16. Augusti 1674., die 1. Octobris 1690. Carmeli alumna in Fasani Cœnobio facta, ecstasibus, raptibus, prædictionibus, prodigiis, ac supernaturalibus donis clarissima, die 9. Maii hujus anni in Cælestis Sponsi manibus spiritum exhalavit, annum ætatis agens quinquagesimum secundum. Mirabilem illius Vitam, e Processibus ab Ordinario loci confectis erutam, scripsit P. Joseph Gentilis Jesuita, typisque edidit Romæ anno 1741. In cujus libri initio memoratu dignum est, quod in Præfatione ad Lectorem scribit Auctor. „ La „ Religione Carmelitana (inquit ipse) Madre sempre seconda di am- „ mirabili Eroi di Santità, in questi ultimi tempi però, e nell' età „ nostra, in cui appare sì raro, e non poco intiepidito il fervore di „ una sublime Santità, si è ella resa molto più segnalata: imperocchè „ nella sola nostra Italia, e nel breve spazio di 38. anni del corren- „ te secolo vanta il gran pregio di numerare ben più di cento tra Re- „ ligiosi, e Religiose insigni e per santità, e per miracoli; di alcuni „ de' quali leggonsi impresse le vite, di altri formansi attualmente i „ Processi, e di altri pendono nella Sacra Congregazione de' Riti le „ Cause della loro Beatificazione; tra quali non meno, che il Princi- „ pe de' Pianeti fra le Stelle, a multiplicati raggi risplende la Ven. „ Madre Rosa Maria Serio. *Ex ejus Vita.*

Ex hujus Auctoris verbis facile colliget Lector, non omnes Dei Servos nostri Ordinis, ac pietate illustres in nostra hac Historia recensuisse; neque enim singulos referre nobis in animo fuit umquam, sed insigniores dumtaxat; & ubi dicendorum methodus, atque brevitatis, quas nobis a principio indiximus, id facere sivit. Ceterum si quis Catalogum eorum desiderat, legat Daniele nostrum *Specul. Carm. tom. 2. par. 4. in fine*, & Cosmam Villiers *Bibl. Carm.* variis in locis, aliosque.

Ejusdem Rosæ Beatificationis Causa jam ab anno 1741. in Sacra Rituum Congregatione introducta fuit; sed cum Dei Servi post mortem quoque communis Hostis persecutionibus subjaceant; hinc factum est, ut, cursu Causæ retardato, etiam vetita, aut suspensa ejusdem Vita fuerit anno 1746. *donec corrigatur.* Quamobrem tempus expectatur,

tur , quo Dominus Servæ suæ Sanctitatem patefacere velit in terris , qui uno horæ momento omnia potest e medio tollere impedimenta .

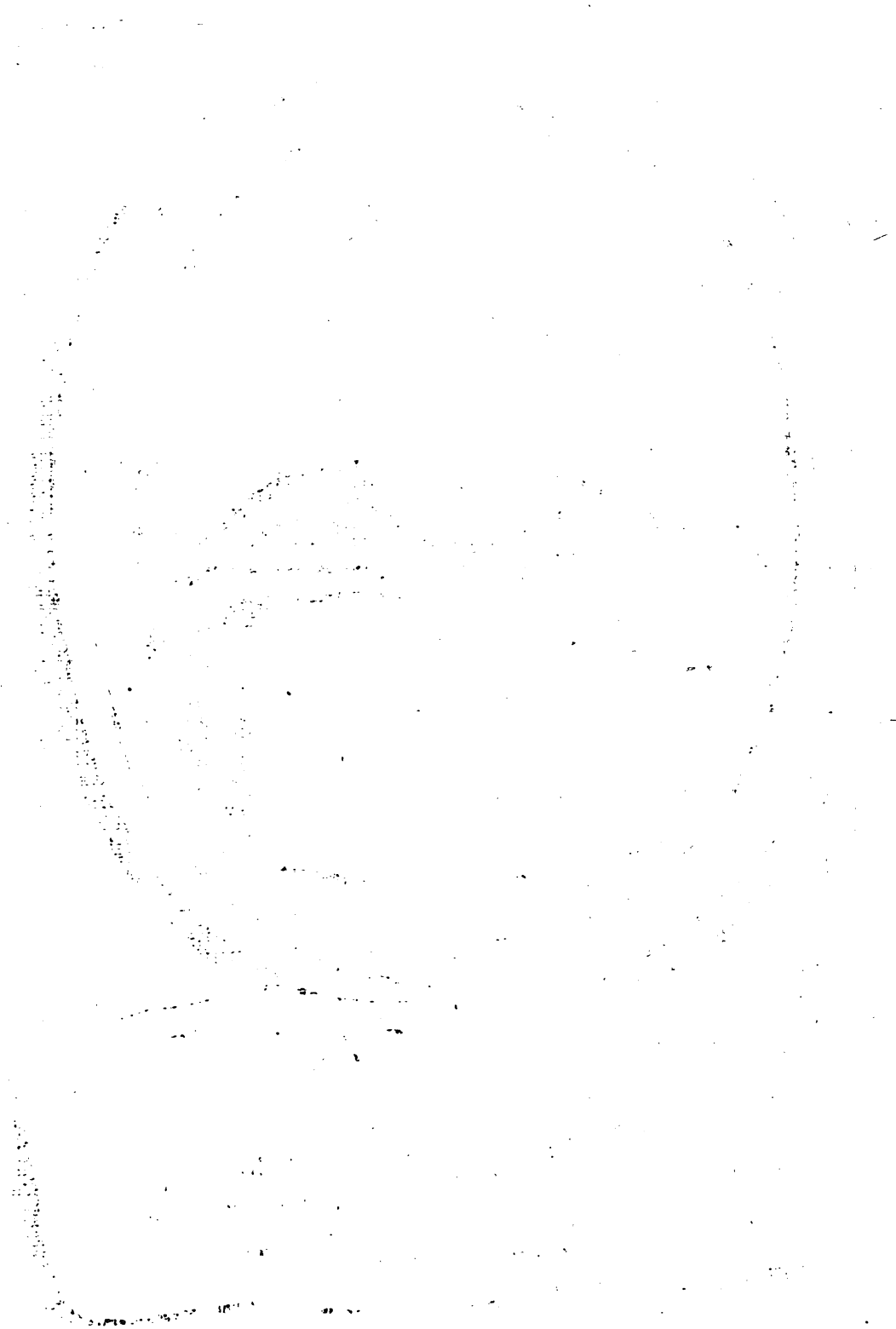
Officium sollempnis Commemorationis B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo cum secundi Nocturni Læctionibus (in quibus præcipua Carmeliticæ Historiæ monumenta continentur) , jam ex variis Pontificum Concessionibus cunctis fere Europæis Regnis concessum , hac tempestate Pontifex Benedictus XIII. , postquam ipsum noviter adprobavit , ad totam extendit Ecclesiam : *atque ab omnibus Christifidelibus utriusque sexus, qui ad horas Canonicas tenentur, sub Ritu duplici majori pro die 16. Julii quotannis recitari mandavit ; ut in Decreto diei 24. Septembris scriptum reperitur . Bull. Carm. tom. 4.*

1727. B. Joannes a Cruce , Antiquæ Observantiæ Carmelitarum Professus , & primus deinde Discalceatorum Pater , hoc anno in Sanctorum numerum est relatus , post trium Miraculorum ad ipsius preces , & merita a Deo patratorum examen , & approbationem . Illius Canonizatio magna cum pompa , ac celebritate in Vaticana Basilica a Benedicto XIII. celebrata est , ac Bulla , quæ incipit : *Pia Mater Ecclesia* , sub die 27. Decembris ejusdem anni publicata . *Bull. Carm. tom. 4.*

Ad hujus Sancti gloriam ostendendam , quamplurima ejus post mortem , operatus est Deus . Inter alia notatu digna , quæ a Scriptoribus de ipso traduntur , variæ sunt Imagines , quæ in ejus carnis particulis , ac Reliquiis solent apparere ; quas inter illa in primis recenseri meretur , quam refert Thomas Aquinas a S. Josepho , postque eum Daniel a V. M. hisce , quæ sequuntur , verbis : *Inter varias Imagines, quæ in illa carne apparuerunt, visa est semel, & iterum Imago Beatissimi Prophetæ Eliæ, longæva canitie venerandi, oculos ignitos, & zelum spirantes habentis, Carmelitarum habitu induti . Specul. Carm. tom. 2. pag. 787.*

Ejusdem Pontificis Brevi Carmelitici Ordinis Tertiarii ab Episcoporum jurisdictione eximuntur , & Generali subjiciuntur . *Bull. Carm.*

Eodem ævo Generalis Gaspar Pizzolantius Cerviæ Episcopus , in Ravennati Exarchatu , creatus est , potestate etiam sibi facta Generalatus munus usque ad novi Generalis electionem exercendi . *Ibid.*

LXI

Antonius Josephus Amabilis Feydean
Lallus

Creatus Generalis a Benedicto XIII Sum. Pont. in Comitibus
Ferrariæ habitis 15 Maji 1728 agnitus et proclamatus
Et à Clemente XII. Creatus Episcopus Dignensis 1730
Decessit ibidem 30. Nou. 1741. Etatis suæ an. 83.

Vic. d. Oraty Scul.

LXI.

ANTONIUS JOSEPH AMABILIS FEYDEAU.

Pizzolantio Generali Joseph Amabilis Feydeau successit, natione Gallus, ac Narbonensis Provinciæ Alumnus. Patriam habuit Molinam, ubi ex nobili genere ortus est anno a Christi nativitate 1658. Carmeli Lanas in Divionensi induit Conventu. Studiorum expleto curriculo, Sodales suos Philosophiam docuit, indeque etiam Theologiam in sua Narbonensi Provincia. In variis, atque insignioribus ejusdem Provinciæ Cœnobiis Prioris gessit munus, ac denique in magno Parisiorum Maubertino Conventu, cujus Conventualia filiationis jura antea fuerat consecutus. In Concionibus celebris existit, quas in inclytis Galliarum Ecclesiis magno cum Auditorum habuit plausu. *Genealogiam, & Historiam vetustissimæ, ac nobilissimæ Prosapie de Conti* composuit, quam Pontifici Innocentio XIII. ejusdem gentis inscripsit; qui in grati animi testimonium aureum ei numisma Parisios misit. Sub idem tempus pro celebri Bulla *Unigenitus* scripsit, contra illius ævi suæque Nationis morem. Quo sane doctissimo Opere Summo Pontifici Benedicto XIII. oblato, tantam sibi Amabilis apud Pontificem existimationem conciliavit, ut Ordinis Generalis cum vacasset Procuratio, ob Emmanuelis Ferrera obitum anno 1724., Romam vocatus fuerit, eique subrogatus muneri. Completo deinde Pizzolantii Generalatu, idem Pontifex totius Ordinis Generalem Priorem ipsum creavit Apostolico ejus Brevi, quod in Generali Capitulo, sive Congregatione, Ferrariæ celebrata anno 1728. lectum fuit, ac publicatum; ibique a congregatis Patribus pro supremo Ordinis Præsule læto animo habitus est, atque obsequenter exceptus.

Qua-

Qualis autem fuerit in hoc Generali virtutum præstantia, quale regimen, satis docte expressit Villiers Bibl. Carm. tom. 1. *Præsul fuit (ait ipse) egregiis ornatus dotibus, Regulari observantia insignitus, multiplici ditatus scientia, præcellenti donatus ingenio, sacra dicendi facundia præditus, & colloquio jucundo hilaris, omnibusque suis amabilis Fratribus, quem purpurare sæpius cogitavit Benedictus XIII.*

Sed quamvis ille ad Cardinalitiam hanc Dignitatem, qua eum satis dignum putavit sapientissimus hic Pontifex, non pervenerit; fuit nihilominus a Christianissimo Rege Ludovico XV. Diniensi Episcopatu in Gallia Narbonensi destinatus: fuitque sub novo Pontifice Clemente XII. consecratus in alma Urbe Roma die 24. Septembris 1730., cum vix biennium, & menses quatuor Generalatus sui complevisset. Diniensem Ecclesiam undecim rexit annis maximo semper Pastoralis zelo, ac vigilantia; quibus exactis, plenus meritis, ac laboribus fractus, migravit ad Superos Prid. Kal. Decembris anno Domini MDCCXLI., ætatis vero suæ LXXXIII. Benedicto XIV. S. P.

Res memoria dignæ sub Amabilis regimine.

1728. **F**errariæ in S. Pauli Conventu Mantuanæ Congregationis, Ordinis Capitulum, sive potius Generalis Congregatio habetur, præsidente Gaspare Pizzolantio jam Cerviensi Episcopo creato, sed adhuc Ordinem moderante; ibique lecto, ac publicato Apostolico Brevi Benedicti XIII., quo Antonius Joseph Amabilis Feydeau Generalis fuerat creatus, a cunctis omni, quo par erat, obsequio excipitur, atque agnoscitur; Generalis vero Procurator Laurentius Fornarius, Patricius Mediolanensis, ac publicus Papiensis Lycei Lector, declaratur. Sed dignissimus hic Generalis Prior a provinciis Austriaco Dominio subiectis minime recognitus est: nimirum in utriusque Siciliæ Regno, Longobardia, ac Germania, Imperiali illa, ac summa Potestate prohibente. Quam ob rem nec Laurentius Fornarius, cum Mediolanensis esset, &
Austria-

Austriaco Dominio subiectus , Romam adire potuit , ibique apud Generalem Priorem munus exercere suum ; hinc usquequo Feydeau Ordinem rexit, Fornarii vices Jacobus Albertus Gavina gessit .

Inter cetera autem in ea Congregatione statuta , primum est , ut P. Benedicto XIII. humillimæ perfolvantur gratiæ pro beneficiis Ordini collatis ; necnon præcipitur , ut cunctis in Conventibus in grati animi testimonium quotannis Missa celebretur pro diuturna ejus salute , dum viveret ; & pro ipsius anima , cum naturæ debitum perfolvisset . Statuitur præterea , ut Romæ Postulator destinetur pro Caussis Servorum Dei nostri Ordinis promovendis , ac præsertim B. Franci Canonizatione , quem posterioribus annis Omnipotens Deus multis miraculis apud Italos , & Hispanos illustrare dignatus est . Ex Papy. Ord.

Insuper in Generali illa Congregatione lectum , publicatumque est aliud Benedictinum Breve , datum die 5. Aprilis hujus anni , quo , Generalitii Regiminis quacumque alia abrogata ratione , Generale Consilium instituitur , quinque Nationum Patres complectens : nempe Italiae , Galliae , Germaniae , Hispaniae , & Lusitaniae , qui deinceps non Assistentes , sed Socii , ac Secretarii Generales appellentur . Munera autem eorum , ac jura in eodem Brevi recensentur . *Bull. Carm. tom. 4.*

Inter ipsos Consiliarios , sive Socios , ac Secretarios generales Pontificio Rescripto diei 7. Octobris ejusdem anni idem Benedictus XIII. *Servari jussit præcedentiam juxta antiquitatem Provinciarum , a quibus ipsi denominantur , quarum series præscribitur in Constitutionibus Ordinis part. 1. cap. 2. ut primus scilicet sit Socius Italiae , secundus Galliae , tertius Alemaniae , quartus Hispaniae , & quintus Lusitaniae . Bull. Car. to. 4.*

Eodem hoc anno x. Kal. Maii ex hac vita discessit insignis Dei Servus Salvator Maria a SS. Trinitate , in sæculo Abbas Andreas Starella nuncupatus , ex Marchionibus Hyspicefundi in Sicilia natus anno 1679. & anno 1726. Carmelitico Ordini adscriptus in Provincia S. Alberti , cujus Syracusanæ strictæ Observantiæ , quæ nunc Reformatio S. Mariæ de Scala dicitur , promotor fuit , ac protector . Qui dum ad Generale Capitulum Ferrariense hoc anno pro suæ Observantiæ negotiis se conferret , morbo in itinere correptus , ac laboribus fractus ; Arimini in Conventu nostro S. Joannis diem clausit extremum . Tantam suæ sanctitatis opinionem reliquit , ut Corpus ejus in distincto sarcophago tumulatum fuerit , ac deinde in Siciliam translatum , & ejus Effigies insigni hoc Epitaphio insculpta ; in *Bibl. Carm. tom. 2.* relata :

D. O.

D. O. M.

Vera Effigies Venerabilis Servi Dei
 Salvatoris Mariæ Statella a SS. Trinitate
 Ex Principibus Marchionibus Hyspicefundi :
 Qui præstans ingenio , & morum probitate ,
 In Pauperes misericors ,
 Pœnitentia , Contemplatione , & vita Mystica insignis ;
 Vehementissimo animarum zelo flammescens
 Sancti Spiritus impulsu ,
 In Provinciam Sancti Alberti Carmelitarum
 In Sicilia strictiorem introduxit Observantiam .
 Ac tandem meritis plenus in Carmelo Ariminensi
 XXII. Aprilis MDCCXXVIII.
 Prope quinquagenarius occubuit
 Fama sanctitatis celeberrimus .

Sub die 26. Junii ejusdem anni 1728. adaucto jam Fratrum , ac
 Conventuum Reformatorum numero in veteri Poloniæ Provincia , illa
 per Breve Pontificium in duas dividitur , Reformatam unam sub nomi-
 ne Provinciæ Majoris Poloniæ , & SS. Sacramenti , & non Reformatam
 alteram , quæ Provincia Poloniæ Minoris nuncupatur . *Bull. Carm. ibid.*

Ad pias Serenissimæ Violantis Beatricis , Hetruriæ Principissæ , pre-
 ces , Officium S. Mariæ Magdalenzæ de Pazzis , alias sub Ritu semiduplici
 in tota Ecclesia die 25. Maii recitari concessum , in posterum ab omni-
 bus utriusque sexus Christifidelibus in Italia existentibus , qui ad Horas
 Canonicas tenentur , sub Ritu duplici recitari indulgit , ac mandavit Pon-
 tifex Benedictus Apostolico Rescripto ejusdem anni . *Bull. Car. tom. 4.*

1729. Idem Pontifex Rescripto diei 26. Martii Ordini nostro po-
 testatem facit , in cunctis nostris Ecclesiis quater in anno generalem
 absolutionem , ac Papalem Benedictionem Christifidelibus elargiendi .
 Quod deinde Rescriptum Brevi Benedicti XIV. confirmatum est , ut suo
 loco dicemus . *Bull. Carm. ibid.*

1730. Novus Ecclesiæ Pontifex Clemens XII. , die 12. Julii hujus
 anni electus , ex inçlyta Corsinorum Familia , vix ad Petri Sedem eve-
 ctus , ejus erga agnatum suum S. Andream Corsinum amorem , ac
 pietatem ostendit : in primo enim sui Pontificatus anno ipsius Offi-
 cium cum Missa e Ritu semiduplici ad Ritum duplicem in universa
 elevavit Ecclesia , atque in Breviario Romano apponi jussit . *Bull. Car.
 eodem tom. 4.*

LXII.

Digitized by Google

LXII.
Jacobus Albertus Cavina
Imolensis

Vic. Generalis creatus a Clemente XII. Sum Pont. n. Septembris 1737
Decessit Imolæ 20. Martij 1749. Etatis sue an. 76.

Ioannes Tibaldi pinx

Nic. d'Oratij Scul.

LXII.

JACOBUS ALBERTUS CAVINA:

Generali Feydeau ad Episcopatum evecto, Jacobus Albertus Cavina in Ordinis regimine suffectus est: vir sane elati ingenii, singularis eloquentiæ, multiplicis eruditionis, ac magnæ probitatis laude percelebris. Natione Italus fuit, Provincia Romandiolus, & in Longobardorum Massæ Oppido natus die 28. Maii, anno Æræ vulgar. 1673. Tertium ætatis lustrum vix excefferat, cum, Mundo derelicto, Carmelitico Ordini nomen dedit, die nempe 15. Julii 1689., atque inter Imolensis, sive Fori Cornelii Cœnobii Alumnos adscitus est. Philosophiæ, ac Theologiæ curriculo exacto, tantum in iis profecisse Superioribus visus est, ut illas docendi facultates cura ipsi fuerit demandata; atque deinde Magistri, ac Doctoris laurea fuerit insignitus. In præcipuis itaque Ordinis Collegiis Sacræ Theologiæ Regens fuit destinatus: nimirum Patavii, Senis, & Bononiæ, ubi id muneris multos per annos magna cum laude explevit. Apostolico quoque Ministerio in insignioribus Italiæ Civitatibus, non sine magna sui nominis fama, & Christiani Populi profectu functus est. Duorum Imolensium Antistitum, nempe Cardinalis Gozzadini, & Acoramboni, quibus valde erat acceptus, Synodali Examinator extitit.

Anno 1728. Generalibus Comitibus Ferrariæ celebratis, a novo Generali electo Josepho Amabili Feydeau Romam Jacobus vocatus est, inque Laurentii Fornarii Generalis Procuratoris locum subrogatus; nam cum Fornarius Mediolanensis esset, ex Imperiali mandato interdictum ei erat cum eodem Generali commercium. Hanc sibi demandatam Provinciam tanto cum plausu gessit. Cavina noster, ut Generali il-

lo Priore ad Infulas promotus, Clemens XII. novus Ecclesiæ Pastor ipsum totius Ordinis Generalem Vicarium mense Septembri 1730. elegerit, ad futuram usque novi Generalis electionem.

Breve nimis fuit Jacobi regimen, cum Ordinem tresdecim dumtaxat mensibus fuerit moderatus; sed magna ipsius sollicitudo, prudentia, ac zelus, quæ omnia hoc temporis intervallo pro illius gloria, atque incremento præ se tulit. Anno itaque 1731. Generale Capitulum Romæ indixit, ubi ineunte Novembris mense, novo Ordinis Moderatore electo, ipse paullo post Roma discedens, ad Fori Cornelii Urbem se contulit, sibi ipsi, ac dilecto Conventui suo vacaturus; quem sane laboribus suis, ac diligentia nedum restauravit, sed & novis ædificiis, ac redivisibus auxit, atque Ecclesiam (pro cujus majori cultu dotem scutorum mille constituit) a fundamentis erexit, ut sequens Inscriptio supra illius majorem januam apposita satis ostendit.

D. O. M.

Quo Auctore
Templum

In Honorem Annuntiationis B. V. Mariæ
Difficillimis Temporibus mira celeritate excitatum
Insigni Civium Pietate singulari
Ulyssis Josephi S. R. E. Presb. Cardinalis Gozadini Episcopi
Qui primum jecit Lapidem
Cura confectum

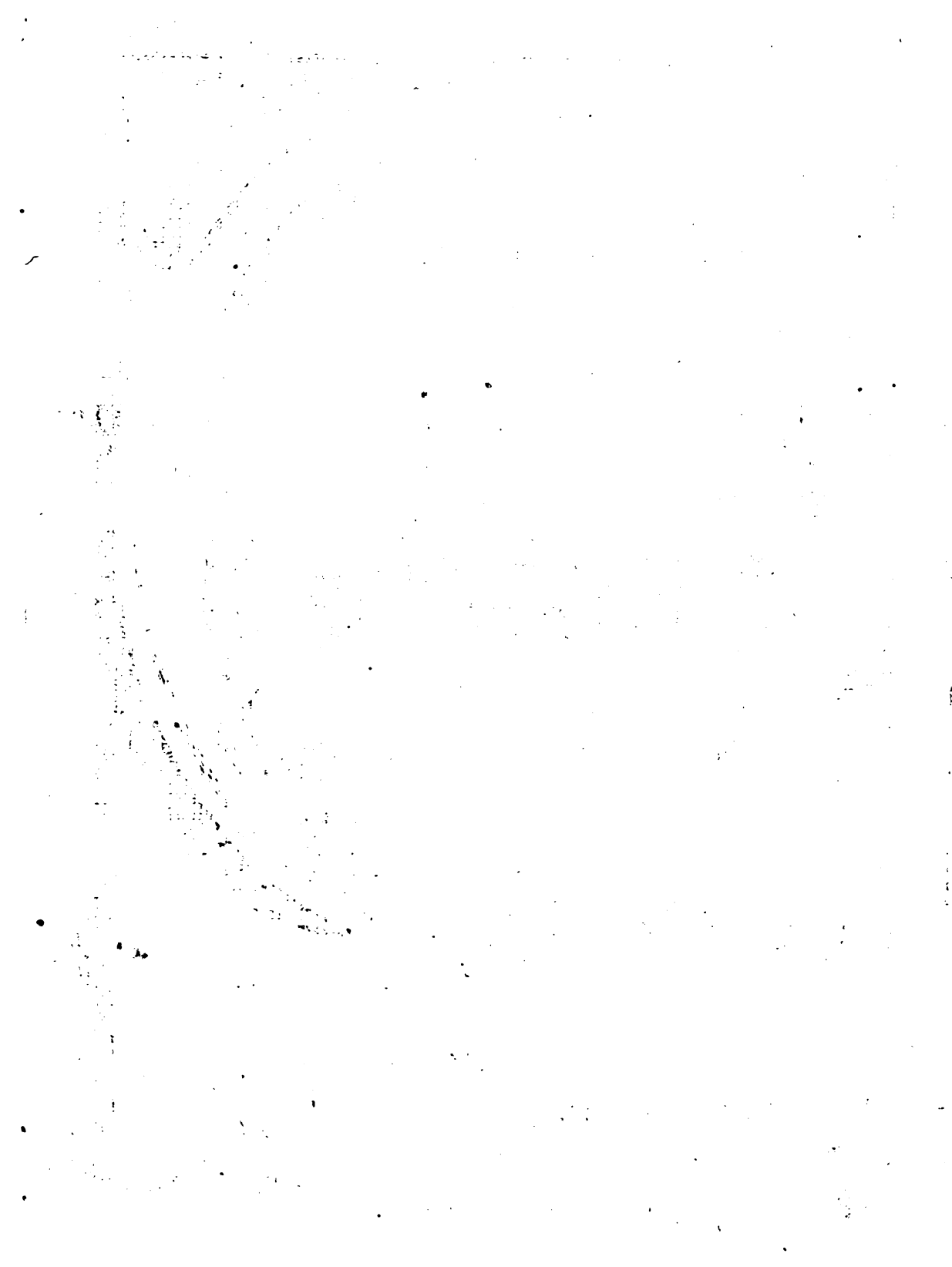
P. M. Jacob. Alb. Cavina Fabricæ Præfectus Carm. Min.
Devoti, ac grati animi monumentum

P.

Meritum tandem æque ac annis onustus, in eodem Conventu magna cum animi hilaritate, ac pietatis exemplo naturæ concessit, ætatis annum agens LXXVI., XIII. Kal. Aprilis
A. Reparatae Salutis MDCCXLIX.

LXIII.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

LXIII.

Ludovicus Benzoni
Mediolanensis

Electus Generalis in Comitibus Romae habitis die 17 gbris 1734 Profus
annis 6. Et à Clemente XII Creatus Episcopus Eleusice 1758 Deces
Petrus Nollus del. et pinxit 28. Feb. 1758. Et an. 82. Nic. d'Orléans sculpsit.

LXIII.

LUDOVICUS BENZONI.

Ludovicus Benzonus Patricius Mediolanensis, e Marchionibus Benzoni Balsami, aliorumque Oppidorum Dominis, ortus est Mediolani anno Æræ Vulgaris 1675. Ætatis suæ tertio lustro completo, Domus divitias cum humilibus Carmelitanis commutavit; studiorumque exacto curriculo, Magistri, ac Doctoris in Sacra Theologia laurea decoratus est. Summa prudentia, ac singulari in agendo sollertia cum esset præditus, complurima in suo Ordine gessit munera: Provinciarum Terræ Sanctæ, atque Hiberniæ Provincialis Titularis fuit; Capitulorum Provinciarum Longobardiæ, Tusciæ, Neapolis, ac Sanctæ Mariæ de Vita Præses; & Generalibus Comitibus anno 1710. celebratis, a Reverendissimo Sanchez Socius suus, ac Secretarius Ordinis electus est. Post hæc munera, quæ magna cum laude, plausuque gessit, in Generali Capitulo anno 1731. Romæ habito supremus totius Ordinis Moderator unanimi omnium consensu fuit creatus.

Hac in dignitate constitutus vigilantissimi Pastoris partes numeris omnibus absolvit; Italiæ Provincias magna ex parte visitavit, Capitula celebravit, salutaria edidit decreta, & statuta Monasticæ Observantiæ, ac studiorum profectui longe perutilia publicavit. Erat ipse in agendo integerrimus, in malos severus, & cum bonis humanissimus, ac præsertim in difficillimis, atque arduis peragendis negotiis admirabilis: hinc ipsi satis convenire videbantur, quæ de magno Themistocle Cornelius Nepos scripta reliquit: *Non minus in rebus gerendis promptus, quam excogitandis erat: quod de instantibus verissime iudicabat, & de futuris callidissime conjiciebat.* Quapropter amorem sibi, atque existimationem non modo apud

subditos, sed Prælatos etiam, ac Principes conciliavit.

Ordinem Benzonus pari semper cum laude sexennium & menses septem rexit; quibus elapsis, ceteris omnibus Ecclesiasticis dignitatibus cum Animarum cura conjunctis, repudiatis, Eleusinz Ecclesiaz Episcopatu, in Infidelium Partibus posito, fuit contentus. Ea insignitus Prælatura, in Mediolanensem Patriam secessit; ubi a Concivibus suis communi plausu exceptus est, & maximo semper in honore habitus. Illic tandem annis, ac meritis plenus, tributum naturæ persolvit Pridie Kal. Martii anno D. MDCCLVIII. ætatis vero suæ LXXXII., & Benedicti XIV. Pontificatus ultimo. In nostra Ecclesia magna cum pompa conditus est, ipsius tumulo sequenti Inscriptione a fratris filiis adnexa:

D. O. M.

Ludovico Benzono Mediolanensi
Carmelitarum Ordinis Moderatori
Episcopo Eleusino

Sacroque Solio Adfidenti

Magnis, gravissimisque muneribus
Singulari prudentia, & integritate perfuncto

Nobb. Marchio, & Fratres Benzoni

Patruo optim. B. M.

Vixit an. LXXXII. mens. V.

Obiit A. D. MDCCLVIII. Prid. Kal. Mart.

Res

Res memoria dignæ sub Benzoni regimine.

1731. **I**Neunte mense Novembris hujus anni , tempore a Pontifice Clemente condicto , Romæ Generalia Comitia habentur , ubi præfidente Nicolao de Judice , novo Ordinis Protectore , Generalis Prior Ludovicus Benzonus renuntiatur , & Elifeus Monsignanus Generalis Procurator tertio nominatus est .

Eo in Capitulo actum est de novarum Constitutionum Ordinis editione , jam pridem exoptata , & zelo Cardinalis Protectoris res committitur , novique Generalis curæ , ut deinde iis peractis , S. Sedis confirmatio obtineatur : pro quo sane magni momenti negotio peculiaris Congregatio quinque Cardinalium a Pontifice destinata fuit : sed ne novæ quidem Constitutiones editæ deinde fuere , nec Apostolica confirmatio obtenta. *Ex Papy. Ord.*

1732. Vetus Bohemiæ Provincia , ab Hæresibus , ac bellis desolata , cujusque unus extabat titulus , priscis jam recuperatis Cœnobiis , ac restauratis , hoc anno Brevi Clementis XII. in realem Provinciam noviter erigitur , hodie *Bobemiæ* , & *Austriæ Provinciam* appellatam. *Bull. Carm. tom. 4.*

1733. Die 12. Aprilis hujus anni in Palliani , Prænestinæ Diocesis Oppido , migrat ad Dominum Dei Serva Angela Victoria Turelli , Tertii nostri Ordinis Monialis , ætatis suæ anno vicesimo tertio ; sed Christianarum virtutum exercitio , *brevi explevit tempora multa* , a Deo ecstasibus , visionibus , atque Prophetiis donata . Dum hæc in Sæculo adhuc erat , majoremque perfectionem exoptans , Divinum obsecrat Sponsum , ut eidem statum ab ipsa eligendum revelet , in quo ipsi melius posset deservire , ac placere : „ In una mattina (verba sunt ejus Vitæ Scriptoris) facendo Orazione vide all' improvviso comparire nella sua stanza la Beata Vergine , accompagnata da' Santi Alberto , Simone , ed Angelo Carmelitani , ed osservò , che la B. Vergine porgendole un' Abito bianco , che portava nelle sue sagratissime mani , le disse : „ *Piglia Figliuola , vestiti del mio abito Carmelitano* „ . Per hanc Visionem cum cognovisset Dei Serva Cæli voluntatem , in nostra Prænestina Ecclesia magno cum spiritus fervore Tertii Carmelitani Ordinis habitum induit , Vigilia Nativitatis Domini anno 1732. *Ita in ejus Vita* Romæ in lucem edita a P. Francisco de Simone ex PP. Piis Operariis anno 1735.

1734. Die 10. Novemb. magna cum Sanctitatis fama Roncilionē

• vi •

e vita decessit Maria Angela Virgili nostri Tertii Ordinis Monialis Professa ; Cujus Corpus triduo insepultum jacens , incorruptum , flexibile , ac suavem spirans odorem semper permanfit ; conditum deinde in nostra Ecclesia hoc cum Epitaphio :

D. O. M.
Mariæ Angelæ Virgili Roncilionen .
Tertium Carmelitarum Ordinem Professe
Hic condita
Pauperes , Orphani , Viduæ
.Matri Pientissima PP.
Vixit annos LXXIV.

Obiit IV. Id. Novemb. MDCCXXXIV.

Ejus Vitam scripsit idem P. Franciscus de Simone , Romæ anno 1737. editam.

Hoc anno deciditur in Sacra E. & R. Congregatione contentio orta Dominicanos inter , & alios Mendicantes Ordines super præcedentia , quam primi sibi contendebant præ omnibus aliis , virtute Bullæ *Preiosus* Benedicti XIII. ; atque Decreto diei 4. mensis Septembris eadem Congregatio decrevit , ac declaravit : *deberi præcedentiam in Processionibus juxta Constitutiones Gregorii XIII. & Urbani VIII. , & juxta Consuetudinem in singulis locis servatam ante promulgationem Bullæ Preiosus* . Quod Decretum a Clemente XII. Apostolico Brevi confirmatum est . *Bull. Carm. tom. 4.*

1735. In peculiari quinque Cardinalium Congregatione , nempe Petra , Gotti , Guadagni , Spinelli , & de Judice a Pontifice deputata pro nostrarum Constitutionum reformatione , hæc sequentia puncta resolvuntur . 1. Contra actualium Romæ Provincialium prætensiones deciditur , „ Conventus S. Martini , Transpontinæ , & Prænestinum esse „ in Provincia Romana , non tamen de Provincia , ac proinde nullam „ in eisdem Conventibus posse Provinciale exercere jurisdictionem ; „ *sed de hoc vide ad ann. 1759.* 2. In Capitulis Provinciæ Romæ jure suffragii frui posse dumtaxat Priorem Generalem cum Socio , Procuratorem Generalem , Priores supradictorum Conventuum , Lectorem „ Sapientiæ , & Regentem Transpontinæ . 3. Sociis Generalibus jus suffragii competere tam in Capitulis , quam Definitorio Generali . 4. Sociis iisdem competere præminentiam in Religione dumtaxat in actuali exercitio muneris . 5. Tandem Ex-Socios Generales , licet Romæ degant , jus suffragii non gaudere in electione Vicarii Generalis , mor- „ tuo ,

„ tuo , amoto , vel promoti Priore Generali „ . Quæ deinde Resolutiones confirmatæ fuerunt , atque Apostolica auctoritate munitæ a Pontifice Clemente XII. Brevi emanato die 9. Decembris ejusdem anni . *Bull. Carm. tom. 4.*

1736. Dei Serva Maria Perpetua de Lox die 16. Augusti hujus anni ad sacrum Sponsum evolavit . Hæc autem die 14. Julii 1684. Bejæ , quæ Urbs Portugalliæ est , mundi lucem adspexit , ibique vestem induit Carmelitanam in Monasterio *Spei* die 22. Octobris 1707. Vitam duxit virtutibus , prodigiis , ecstasibus , & miraculis plenam ; quam Lusitano Idiomate Ulyssiponæ edidit anno 1742. in fol. P. Josephus Peregrinus a S. Anna Carmelita . *Ita in Bibl. Carm. tom. 2.*

1737. Die 10. Octobris hujus anni Clemens XII. , illius Regni Episcoporum , aliorumque Præsulorum postulatis , Apostolico Brevi Hiberniæ Vicariam in Provinciam erigit , ut erat antiquitus . Vetustissima est hæc Hiberniæ Provincia ; siquidem anno 1303. sub Rege Eduardo IV. triginta , & duos Conventus numerabat , & semper insignium Virorum Mater fuit fecunda ; Sed Hæresi deinde in Regnum illud investa , pluries everfa est , indeque restaurata . Fuit primum destructa , fugatis , aut occisis Fratribus , sub Reginæ Elisabeth Imperio ; secundo sub Cromuelis Tyrannide ; ac tertio demum sub Gulielmi III. dominatione ; cum ejecto Catholico Rege Jacobo II. , Fratres etiam nostri ab illo Regno discedere coacti sunt , atque in Galliam confugere . Sed post ultimam hanc illius Provinciæ destructionem , iterum ipsa restauratur : nam Hiberni Fratres una cum aliis Turonensis Provinciæ e Gallia de novo in Hiberniam reversi , ex antiquis tot paullatim recuperarunt Conventus , ut anno 1729. decreto S. Congregationis in Vicariam erecti fuerint , deindeque hoc anno in Provinciam , ut jam dictum est . *Bull. Carm. tom. 4.*

Hæc Provincia complectitur hodie viginti , ac duos parvos Conventus , sive Domus ; quorum Fratres Missionibus , ac Fidei Jesu Christi in Catholicis conservandæ , tum prædicatione , tum Sacramentorum administratione operam navant . Sed cuncta agunt clanculum ; nam etsi ab illo Hetherodoxo Magistratu tolerantur , non eis tamen publice hujusmodi exercitium permittitur ; ideoque profanum induunt habitum , semperque metuunt , ne vel morte , vel saltem exilio afficiantur .

Eodem anno idem Clemens Summus Pontifex Rescripto diei 6. Decembris novum S. Andreae Corsini Officium adprobat , a nostro P. M. Polycarpo Burgos Hispano , ac Romanæ Sapientiæ Lectore compositum ,

extollitque pro nostra Religione ad ritum duplicis majoris cum Octava; conceditque præterea, ejus Translationis Officium die 26. Octobris recitari. Fuit magnus hic Pontifex gloriosissimo illi Sancto, ex illustri ejus Familia orto, in primis devotissimus. Cum Cardinalis esset, Laurentius Corsinus adpellatus, Sancti Sacellum, quod in nostra Transpontinæ Ecclesia extat, sub suo, suæque Domus patrocínio excepit, illudque nova Sancti Icone, aliisque picturis ornavit, ibidemque quotannis magna cum celebritate S. Andreæ recolebat festum. Factus vero Pontifex, cum Sacelli hujus moles animi sui magnitudini haud responderet, aliud magnificentum ad illius honorem in magna S. Joannis Lateranensis Basilica a fundamentis erexit, illudque exquisitissimis marmoribus, & rarissimis ditavit picturis, ibique suum Mausoleum construxit; adeo ut non modo Sancti gloriæ, ac Pontifici sit honori, sed celebri illi Basilicæ maximum addat ornamentum. *Bull. Carm. eodem tom. 4.*

EXIV
Nicolaus Maria Ricchiuti
Cryptaliensis

Electus Generalis unanimi omnium voto
In Comitibus Romae habitis die 24. Maij 1738
Dignitati sponte cessit Mense Januarij 1748
Decret. Cryptalensis 19. Junij 1747. Et. an. 73.

Nic. P. Ortolan. Sculp.

LXIV.

NICOLAUS RICCHIUTI.

Benzono Generali Nicolaus Ricchiutus successit. Is autem Cryptaleis natus est (Oppidum est duodecim milliari- bus a Tarento, veteri Apuliæ Civitate, distans) die 23. Octo- bris 1674. nostroque Carmelitico Ordini adsciscitur die 25. Martii 1691. Litteris deinde cum animum advertisset suum, adeo profecit, ut Magistri, ac Doctoris laurea sibi compa- rata, maxima cum laude variis in Collegiis sacras docuerit facultates. Anno 1720. communi Comprovincialium plausu Appulæ Provinciæ Provincialis eligitur; indeque ab Ordinis Generali Transpontinæ Conventus Prior instituitur. Generali Capitulo Romæ celebrato anno 1731., a Benzono Generali Socius, ac Secretarius Generalis Italiæ nominatus est. An- no 1737. defuncto Generali Procuratore Monsignano, hujus muneri & ipse subrogatus est. Atque in omnibus hisce ho- noribus ea fuit fama, quam sibi apud omnes comparavit, ut in proximo Generali Capitulo habito anno 1738. totius Ordinis Generalis Prior fuerit renunciatus.

Supremam dignitatem nactus, demandatum sibi munus totis viribus explere studuit: Erat idcirco Monasticarum le- gum observantiæ studiosissimus, communis boni, ac Religio- nis decoris amantissimus, ut ex Gratiis, & Privilegiis pro illa a S. Sede obtentis satis colligere est; ac præsertim cun- ctis in rebus suis integerrimus, & nimis religiosus. Sed hæc omnia effecerunt, ut se, antequam munus expleret, Genera- latu abdicaret: nam familiaribus quibusdam morbis, æque ac annis oppressus, ratus, officii sui oneribus se satisfacere non posse, muneri sponte cessit, ineunte anno 1742., postquam Ordinem quatriennium, & menses septem moderatus fuerat.

R r

In-

Inde ab Urbe discedens, in Patrium Cryptalearum Conventum secessit; ubi morbo magis magisque ingravescente, maxima cum patientia vitam cum morte commutavit XIII. Kal. Julii anno MDCCXLVII. ætatis vero suæ LXXIII. sub Benedicti XIV. Pontificatu. Fuitque in ejusdem Conventus Ecclesia sepultus, tumulo suo sequenti adposito Epitaphio:

D. O. M.

Reverendissimo P. M. Nicolao Maria Ricchiuti
E Cryptaleis &c.

Universæ Carmelitarum Familiæ Priori Generali
Viro integerrimo, & Sapientissimo
Laboribus ultra vires, honoribus citra meritum
Cumulato

Abdicata ex infirmitate Ordinis Præfectura
Ad suos huc reverso

Et XIII. Kal. Jul. A. D. MDCCXLVII.

Heinc e Terris sublato, & Cælo reddito

Cœnobii hujus mæstissimi Alumni

Patri Beneficentissimo, & Socio desideratissimo

Heu cum lacrymis nolentes

P.

Vixit annis LXXIII.

Res memoria dignæ sub Ricchiuti regimine.

1738. **S**Ueto Pentecostes tempore Generalia Comitia in Transpontinæ Cœnobia habentur, præfidente Cardinale de Judice Ordinis Protectore, in iisque Nicolaus Maria Ricchiutus Generalis Prior electus est, ac Generalis Procurator Columbanus a S. Spiridione, jam pro sua Germanica Natione Socius, ac Secretarius Generalis. Inter cetera vero eo in Capitulo statuta hæc sunt. I. Sociis, ac Secretariis Generalibus Nationum post Generalem Procuratorem præcedentia conceditur. II. Eisdem Generalibus Sociis, expleto munere, privilegia, quibus Ex-Propriales suis in Provinciis gaudent, conceduntur, *dummodo*

in

in usu sint , ac per integrum saltem triennium officium suum in Curia exercuerint . III. Constituta jam Bohemix reali Provincia , Titularis Bohemix Provincialatus supprimitur . *Ex Papy. Ord.*

Eodem anno Brevi diei 9. Octobris Pontifex Clemens XII. Altare Privilegiatum concedit cunctis in nostris Ecclesiis , tam erectis , quam erigendis , *ut quandocumque Sacerdos aliquis Missam Defunctorum pro anima cujusque Christifidelis , quæ Deo in caritate conjuncta ab hac luce migraverit , ad prædictum Altare celebrabit . . . , a Purgatorii Pœnis liberetur .* Bull. Carm. *ibid.*

Atque hic advertere est , quod etsi hæc Pontificia concessio de solis Defunctorum Missis loquatur , iisque solis Altaris Privilegiati Indulgentiam concedi videatur ; nihilominus ceteras omnes quascumque Missas complectitur , quando iis diebus Missæ Defunctorum celebrari non possunt , ut declaravit Pontifex Innocentius XI. in Constitutione *Alias postquam* edita die 4. Maii 1688. , qua declarat , ac statuit , Missas , quæ in Altari Privilegiato celebrantur diebus Festis Duplicibus , Dominicis , Feriis , aliisque diebus , quibus juxta Rubricas Sacrificia pro Defunctis prohibita sunt , Animabus , pro quibus applicentur , suffragari eodem modo , ac si Missæ Mortuorum essent . *Bull. Roman.*

Eandem Altaris Privilegiati Indulgentiam idem concedit Pontifex alio Chirographo sub die 5. Decembris cunctis Missis , quæ juxta Constitutionum Ordinis præscriptum pro Fratrum , ac Sororum Ordinis nostri Animabus post eorum obitum celebrantur , in quocumque nostrarum Ecclesiarum Altari ; *et perinde suffragentur , ac si ad Altare Privilegiatum celebrata fuissent .* Bull. Carm. tom. IV.

1739. Idem Summus Pontifex Rescripto diei 2. Januarii hujus anni Ordini nostro concedit S. Andreæ Corsini Officii bis in mense (diebus non impeditis) recitationem ; etiam Adventus , ac Quadragesimæ tempore , ultima dumtaxat utriusque hebdomada excepta . *Ibid.*

Episcopus Fexulensis , cum in hac sua Urbe Carmelitanarum Monialium Monasterium sibi subditum haberet , Fidelibus Sacra Scapularia benedicendi potestatem , eamque Capellano etiam illius Monasterii communicandi , ad se pertinere contendebat ; consuetudini innixus , atque jurisdictioni , quam in eodem Carmelitanarum Cœnobio exercebat . Sed cum id Discalceati Carmelitæ in dubium revocassent , postquam ibidem eorum erexerunt Cœnobium , Episcopus Sacram Indulgentiarum Congregationem adiit : sed contra ipsum ab eadem deciditur res , hujusmodi decreto die 22. Maii hujus anni emanato . „ Sacra Congregatio Indulgen-

„ tiis, Sacrifque Reliquiis præpofita, declaravit non fpectare, nec fpe-
 „ ctaffe ad Epifcopum Fexulensem facultatem benedicendi Scapularia,
 „ feu parvos habitus B. Mariæ Virginis de Monte Carmeli, non ob-
 „ ftante confuetudine; & aggregati recurrant ad Superiores Ordinis pro
 „ nova aggregatione „. Quod quidem decretum eodem anno confirma-
 tum eft, atque Apostolica auctoritate munitum a Pontifice Clemente
 Brevi, quod incipit: *Emanavit*. *Ibid.*

Eadem tempeftate figuratur a Pontifice Gratia pro cauffa Beatifi-
 cationis, ac Canonizationis Ven. Angeli Pauli introducenda; atque a
 S. Rituum Congregatione decretum publicatur. *Ibid.*

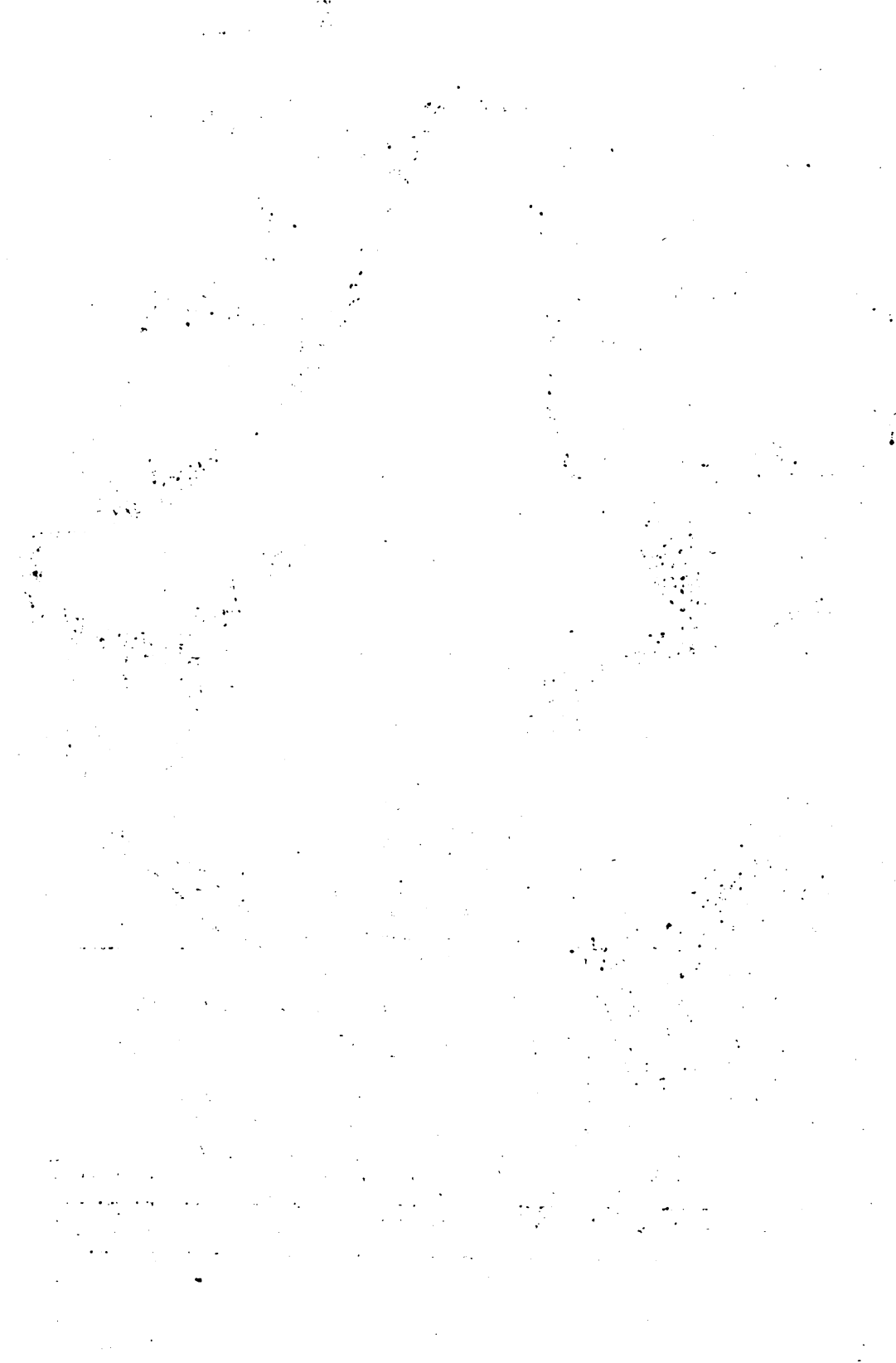
1740. Petente Ordinis Generale, idem S. P. Clemens Refcripto
 fuo facultatem Ordini concedit S. Patriarchæ Eliz Officium recitandi
semel in mense, die tamen non impedito, & exceptis Adventus, Qua-
tuor Temporum, Vigiliarum, ac Quadragesimæ temporibus, sub ritu se-
miduplici. *Bull. Carm. tom. cit.*

1741. Novus Pontifex Benedictus XIV. Encyclia Epiftola diei 30.
 Junii eorum avaritiam deteftatur, qui Miffas ab ipsis majori ftipendio
 collectas, eas eodem in loco, aut alibi celebrare faciant, acceptæ
 eleemofynæ parte aliqua retenta; eosque, fi fint laici, excommunica-
 tionis pœnæ ipfo factò fubjicit; fin Clerici, fufpentioni; quæ utraque
 pœna Summo Pontifici refervata eft. *Bull. Roman.*

Eodem anno, Brevi diei 27. Julii idem Pontifex in realem erigit
 Provinciam, ab illa S. Alberti in Sicilia diftinctam, Syracufanam Ob-
 fervantiam, five Reformationem, octo comprehendentem Conventus,
 fub titulo S. Mariæ de Scala Paradifi. *Bull. Carm. ibid.*

Die 16. Septembris ejufdem anni figuratur Gratia pro cauffa Bea-
 tificationis, & Canonizationis Ven. Dei Servæ Rosæ Mariæ Serio in
 S. Rituum Congregationem introducenda. Quæ deinde Apostolica auctori-
 tate fufpenfa eft, nec ulterius progrefsa, propter objectiones zelo forfan
 factas a quibusdam Ecclefiafticis etiam in Dignitate constitutis; quos in-
 ter Epifcopus Hortunensis fuit; qui tamen in mortis articulo difta fua
 revocavit; voluitque per Confefarium fuum, poft ipsius obitum, fuam
 revocationem ftatim publicari. Et quidem Epifcopi revocatio typis poftea
 edita eft Mediolani anno 174... *Bull. Carm. ibid.*

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

LXVI.

*ALOYSIVS LAGHIVS Foroliviensis
a' BENEDICTO XIV. P. O. M. institutus*

*Vicarius Generalis 20. Januarij 1742.
et in Caplo Genli Romae celebrato 23. Mayj 1744.
electus Generalis Praeside eodem Summo Pontifice
et denuo Bononiae electus in Comitibus Genlibus anno Jubilaei 1750
Dices: 3. Nou: 1759. Et an: 67.*

Nic d'Oraty Scul.

LXV.

ALOYSIUS LAGHI.

Aloysius Laghius, natione Romandiolus, patriam habuit Forum Livii, ubi ortus est anno Repar. Salut. 1690. Carmeliticum Institutum amplexus, inter Anconæ Conventus Alumnos primum adscriptus est, indeque patrii Foroliviensis Cœnobii filius electus. Suetis studiis laudabiliter expletis, Magistri, ac Doctoris lauream in Sacra Theologia fuit consecutus; atque etiam destinatus Theologus Cardinalis, tunc temporis Bononiæ Archiepiscopi, Prosperi Lambertini, apud quem in folio quoque Pontificio constitutum in magna semper fuit existimatione. Anno 1738. Clementis XII. Brevi Romandiolæ suæ Provinciæ Præfectus creatus est. Anno 1741. Socius, ac Secretarius Generalis Italiæ a Generali Ricchiuto nominatur; sed in munere hoc quinque vix mensibus expletis, Generalis Ricchiutus cum se munere abdicasset, a Benedicto XIV. Brevi diei 20. Januarii 1742. totius Ordinis Generalis Vicarius declaratus est. Convocatis deinde Romæ Generalibus Comitibus anno 1744. sub auspiciis ejusdem Pontificis Benedicti, universi Ordinis Generalis Prior fuit renuntiatus. Sexennio post, anno scilicet 1750., alio Bononiæ concito Generali Capitulo, cui & ipse præfuit, fuit iterum in eadem suprema Præfectura ad aliud sexennium confirmatus. Hinc Religionem rexit annis quatuordecim, ac mensibus quatuor: quo regiminis sui tempore peculiari semper gratia, ac patrocínio Pontificis Benedicti XIV. gavifus est, ut satis luculenter testantur tot Concessiones, Gratia, Rescripta, ac Brevia, postulatis suis tum pro Religione, tum pro ipso edita, atque in nostro relata Bullario.

Expleto tandem anno 1756. Generalatus sui munere,
in

in patrium Foroliviensem Conventum Laghius noster se contulit ; de quo quam optime fuerit meritis , verba , quæ in quodam Clementis XIII. Brevi leguntur , satis ostendunt , suntque hujusmodi : *Ex pecuniis , quæ tunc temporis (sui nempe Regiminis) jure merito , & gratuito ad manus suas pervenerunt , & parsimonia adhibita sibi comparavit , summam circiter decem millium scutorum monetae Romanæ in ornamentum , & pretiosam supellectilem Ecclesiæ , & Sacristiæ Conventus Civitatis Foroliviensis laudabiliter impendit ; totidemque & ultra forsan in emptione , & reparatione cujusdam Prædii &c.*

Mortuus est in eodem Cœnobio III. Non. Novembris A. D. MDCCLVIII. Pontificatus Clementis XIII. anno primo , cum ætatis annum sexagesimum septimum , ac menses decem ageret : fuitque in eodem Templo sepultus sequenti cum Epitaphio :

D. O. M.

Aloysio Laghio

Per XIV. Ann. totius Carmeli Ordinis

Generali Magistro

Quod huic Templo

Exædificando , Ornando , Ditando

Cœnobii sui

Domi , Forisque commodis augendis

Patriæ suæ honestandæ

Pecunia copiose attributa , erogata

Largissimus , & Munificentissimus fuerit

Hujus Familiæ Fratres

Perenne hoc grati animi munus

Lachrymabundi V. P.

Vixit Ann. LXVII. Mens. X.

Decessit III. Non. Nov.

A. Sal. MDCCLVIII.

Res

Res memoria dignæ sub Laghii regimine.

1742. **P**ost Ricchiuti Generalis abdicationem Pontifex Benedictus XIV. Brevi diei 20. Januarii Aloysium Laghium usque ad Generalis Capituli celebrationem Generalem creat Vicarium. *Bull. Car. to. 4.*

Eodem anno Ignatius Olyveira Lusitanus, pro sua Natione Socius, ac Secretarius Generalis, deindeque ex gratia etiam Ex-Generalis Prioris appellatione donatus, Summi Pontificis assensu, ac venia, trium millium scutorum dotem monetæ Romanæ super locis Montium Romæ constituit, quæ pro causâ Beatificationis, & Canonizationis Ven. Angeli Pauli prosequenda unice impendi deberent; lege ea, ut annui ipsorum fructus in novis emptionibus pro causâ prædicta infunderentur, ut in Apostolico Brevi latius dicitur. *Bull. Ibid.*

1744. Vigilia Pentecostes hujus anni Romæ Generalia Comitiz habentur, iisque idem S. P. Benedictus XIV. præesse voluit: ipse enim, defuncto anno præcedenti Cardinali Protectore Nicolao de Judice, Carmelitarum Patrocinium, singularemque illorum curam cum universalis Ecclesiæ Supremo regimine apud se retinere non fuit dedignatus; atque ante electionem eruditam, ac doctissimam ad coadunatos Patres orationem habuit, a nostro *Bull. tom. 4.* relatam. Ibiq; coram Summo Pontifice idem Generalis Vicarius Aloysius Laghius per suffragia secreta Ordinis Generalis Prior creatus est; Generalis vero Procurator Arsenius Duillie Gallus, Gentis suæ tunc Socius, ac Generalis Secretarius. *Ex Papy. Ord.*

Huic Capitulo Siculi Vocales non interfuerunt, ob pestem tunc temporis Messanæ grassantem, qua maxima Fratrum nostrorum pars ibidem periit. Neapolitani Vocales, quos inter & ego fui, interfuerunt quidem, sed postquam in Læmocomio Anxuris Urbis, sive Terracinæ, quadraginta diebus detenti sunt, ut a pestis suspicione purgarentur.

Eodem tempore orta controversia inter Imolæ Cathedralis Capitulum, atque illius Urbis Carmelitas circa Supplicationem, quæ in Octavâ Corporis Christi ab hisce fit, ac re ad S. R. Congregationem delata, in eadem hæc proposita deciduntur dubia.

„ Primo, an Patres Carmelitæ induere possint sacras vestes ad formam eorum Ritualis in Processione facienda extra Claustra, & ambitum Ecclesiæ infra Octavam SS. Corporis Christi; in casu &c. 2. an liceat eisdem Patribus Benedictionem impertiri Populo in propria Ecclesia sub triplici signo ad formam ejusdem Ritualis „? *Et S. Congreg.*

gregatio, visis juribus hinc inde deductis, rescribendum censuit. Ad primum affirmative, exceptis Fratribus Laicis. Ad secundum licere. Et ita decrevit, ac servari mandavit hac die 16. Maii 1744. Bull. Car. to. 4.

1745. Facultas anno 1729. Ordini nostro a Benedicto XIII. per Rescriptum concessa, absolutionem, ac Pontificiam benedictionem quater in anno Populo nostris in Ecclesiis impertiendi, Apostolico Brevi hoc anno a Benedicto XIV. confirmata est; pro eadem assignatis die S. Stephani, tertio die festo tum Paschatis Resurrectionis, tum Pentecostes, ac sollemnis Commemorationis B. M. V. de Monte Carmelo; quibus diebus Prioribus nostris concedit Pontifex: ut supra omnes Christifideles in prædictis Ecclesiis existentes Benedictionem suo nomine impertiri, absolutionemque indicere libere, & licite possint, & valeant.

Ea deinde facultas fuit ex parte aliqua ab eodem Pontifice reformata anno 1748. Encyclia ejus Epistola ad omnes Regularium Generales missa, quibus idem Privilegium concessum est, qua Epistola illius Benedictionis formulam præscribit; ac præcipit insuper, ut non triplici, sed unico signo Crucis impertiatur.

Et Pontifex Clemens XIII. aliis Encycliis Epistolis diei 3. Septembris 1762. (quibus eandem facultatem Episcopis concedit Pontificiam Benedictionem bis in anno impartiendi) præcipit, hujusmodi ritum, & formam servari a Benedicto XIV. præscriptam, declaratque per Benedictionem Apostolica auctoritate, sive per Episcopos, sive per Regulares impendendam, nullam prorsus a censuris, & pænis Ecclesiasticis scienter, vel ignoranter incurfis, absolutionem concedi. Atque insuper prohibet Regularibus, ne illam dent iis diebus, quibus eam Episcopi Populo impertiunt; quinimo nec sine illorum prævia licentia; ut ex ejusdem Brevi anni 1763. Bull. Carm. tom. 4.

1747. Opera; & consilio Patris Mæcenatis, Mantuanæ nostræ Congregationis Religiosi, virique sollertissimi, Borufforum Rex Fridericus II. Berlini extrui permittit magnificam pro Catholicis Ecclesiam, ob eamque rem suis in Dominiis eleemosynas colligi: & magni hujus operis Præfectum eundem Mæcenatem constituit. Primus Templi lapis die 13. Junii hujus anni magna cum sollemnitate, ac Regis nomine jactus est, qui ænea contactus lamina hanc præ se ferebat Inscriptionem.

Super. Hanc. Perram. Ædificabo. Ecclesiam. Meam. Matt. 16. Sedente. Benedicto. XIV. Pontifice. Opt. Max. Regnante. Federico II. Borufforum. Rege. Cujus. Concessione. Ædificandi. Templi. Romano. Catholici. S. Hedvigi. Principi. Dicati. Lapis. Angularis. Positus. Est.
An-

Anno MDCCXLVII. Die XIII. Mensis Junii. Ex historia hujus anni.

1750. Aliud Bononiz Generale concitur Capitulum in Conventu S. Martini, cui idem Generalis Laghius præfidet, cum voce etiam passiva, Apostolico Brevi eidem concessa; atque iterum Laghius ipse Generalis electus est, Generali Procuratore nominato Emmanuele Barrera Hispano, suæ Nationis tunc Socio, ac Secretario Generali.

In eo Capitulo, cui a Pontifice pro ejus voto requirendo remissa erat, controversia Generalem inter Priorem, & Procuratorem jam exorta, majore suffragiorum numero hoc modo deciditur: „ Quod Prior Generalis non „ teneatur Commissarium Generalem constituere Romæ, nisi quando ita ab „ Urbe discedat, ut sit etiam ab Italia egressurus; & tunc relinquendum „ esse arbitrio ipsius, ut in hujusmodi Commissarium Generalem depu- „ tet quemcumque Religiosum maluerit, & cum facultatibus sibi be- „ nevisis „. Quæ postea Capituli definitio ab eodem Pontifice Benedicto adprobata, confirmataque est Brevi diei 9. Novembris anni 1753. *En Papy. Ord. & Bull. Carm. tom. 4.*

1751. Die 1. Novembris hujus anni; omnium Sanctorum Festo; horribilis accidit Ulyssiponæ terræmotus, qui præter quamplurimorum hominum cladem, maximam ædificiorum partem evertit; ac præ ceteris eximium Conventum, atque Ecclesiam nostram; excepto Sacello mirificæ Imaginis Beatissimæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo, quacum pauci illi Fratres, qui mortem evaserunt, in agros sub tentoriis se contulerunt; ubi eadem SS. Virgo complurimas Populo ad illam confluenti elargita est Gratias. Remoto deinde periculo, pientissimi Regis auxilio Conventus, atque Ecclesia pristino nitore restituntur.

1755. Florentiæ insigne SS. Virginis de Monte Carmelo miraculum experta est pia quædam Matrona, Anna Pacchi nuncupata; quæ gravissimo morbo correpta, atque ad extremum vitæ agonem jam adducta, cum se Dei Matri per sacrum ejus Scapulare, cui devotissima erat, voto suscepto se commendasset, magno oppressa sopore, Mulierem pulcherrimam vidit, albis indutam vestibus, quæ Crucis signo in ejus Corpus facta, ita eamdem allocuta est: *Ecce sana facta es omnino omnino*. Neque somnium illud fuit, aut sensuum deceptio, sed vera cælestis visio; nam e sopore illo experrecta, sana omnino inventa est, uti ei prædictum fuerat. Quæ repentina sanatio a Medicis diligenter perpenſa, mira, ac portentosa habita est; quemadmodum iidem testati sunt in Relatione Florentiæ eodem anno typis mandata.

Nec inaudita, aut nova sunt prodigia isthæc a Clementissimæ Dei

Matris caritate prodeuntia, quæ *Salus Infirmorum* est, & ab Ecclesia compellatur. Innumera quippe sunt exempla salutis etiam corporalis ad invocationem B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo, vel per ejus sacri Scapularis gestationem, fidelibus præstitæ; e quibus variis ex Auctoribus quamplurima collegit Daniel noster a V. Maria, & in suo *Specul. Carm. tom. 1. par. 2. num. 2448. & seq.* refert. Hinc insignis Theophilus Raynaudus in eruditissimo ejus libro de Scapulari Mariano *par. 1. cap. 6.* hæc verba protulit: *Qui morbis citum, & præsens auxilium a sacri Scapularis gestatione senserunt, occurrunt tam multi, ut non possit hic iniri numerus &c.*

Pro hisce autem portentis, aliisque hujusmodi, quæ in nostro hoc Volumine sparsim continentur, ab re minime erit, hic verba addere, memoratu sane dignissima, quæ in Oratione *de Annunt. Deiparæ*, S. Basilii Seleuciensis Episcopus scripta reliquit: „ Quis (inquit ipse) magnam Dei Genitricis virtutem non veneretur? quis quanto eos omnes „ intervallo post se relinquat, quos Divorum loco nos habemus, non „ miretur? si enim Christus tantam gratiam conferre dignatus est, ut „ solo contactu, imo vero sola Corporis umbra ægris subsidium afferre „ possent; nam (ut Actorum liber exponit) infirmi in plateis ejecti, „ umbra tantum Petri contacti, liberi a morbo evadebant. Non deerant „ quoque, qui linteo, quo Apostolus Paulus corporis sudorem exterferat, „ accepto, infestos dæmones profigarent; qualem vim adversus „ omne morborum genus Virgini Matri collatam fuisse, putandum est? „ an non multo majorem, quam ceteris Christi imperio subjectis? omnino res clara est „. Hactenus S. Præsul.

Audiant interim hæc male feriati, ac parum religiosi homines, ii, inquam, qui miracula quælibet vel omnino rejiciunt, vel in dubium revocant. Enimvero si linteum Pauli, & umbra tantum Petri e corporibus dæmones, ac morbos ejiciebant; cur hæc, & majora facere non poterit Marianum Scapulare, & virtus illius, quæ Mater Dei est, & Sanctorum omnium Regina, ac Domina? Verum nec nos omnes gratias, atque beneficia a Sanctis accepta inter vera miracula recensemus; sed illa dumtaxat, quæ, juxta Tridentini Concilii præscriptum, ab Ecclesia, sive Episcopis, ut talia declarata sunt, atque adprobata; cetera vero admiranda vocamus, donec testimonio illo munita non fuerint.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

LXVI

Fr. Joachim Maria Pontalti Veronensis
Conventus Venetiarum Filius
In Comitijis Generalibus Cesene habitus
Prior Generalis Carmelitarum electus
Die 5^a Junij Anno 1756
A Clemente XIII P.M. Electus Epus Pharensis Die 27 Nov. 1761
Decessit 20 Jul. 1772 Aet. An. 63

Bartolanus

LXVI.

JOACHIM MARIA PONTALTI.

Veronæ, quæ Venetæ Ditionis Urbs est amœnissima, diem natalem sortitus est Joachim Pontaltus die 8. Julii anno D. 1709. Cum jam a prima ætate Religioso Statui animum appulisset, Reverendissimus Pater Cavina eximio ejus ingenio permotus, ipsum ad Carmeli lanas induendas in proprio suo Imolensi, sive Fori Cornelii Cœnobio induxit. Romam deinde, ut studiorum expleret curriculum, vocatus, ibidem, cum adhuc adolescentulus esset, Clementis XII. S. P. gratia, ac patrocínio gavissus est. Sacerdos vix factus, scientiis, quas celeriter adeptus erat, tradendis destinatur; quod munus vicennio magna cum laude exercuit; primum Ronciloni, deinde Mediolani, ac postremo Imolæ; ubi, præter Theologicas facultates, humaniores etiam litteras publice tradidit. Neque interim Apostolicum omisit Ministerium; namque Dei verbum in insignioribus Italiæ Ecclesiis disseminavit, tantoque plausu, ut apud omnes, nedum insignis Theologi, sed celebris etiam Oratoris sibi laudem comparaverit. Cum se Venetias concionatum contulisset, id sane virtutis, ac doctrinæ specimen exhibuit, ut sapientissima illa Respublica inter Veneti Cœnobii alumnos eundem jusserit adscribi. Atque illic statim variis honoribus fuit decoratus: nempe Sacræ illius Inquisitionis Consultoris, Patriarchæ Synodalis Examinatoris, ac Librorum Censoris. Interea Venetæ Provinciæ Socius Provincialis electus, ad Generale Capitulum Cæsennæ indictum anno 1756. se contulit. Atque ibi totius Ordinis Generalis Prior renunciatus est, utque scribit P. Blanciotti, qui Capitulo interfuit, in Epist. nuncupatoria 1. Tom. Valdensis: *Nulla ferme opitulante, nullo noxium errorem detegente, nullo*

*omnino promovente , sed solo Deo , qui corda scrutatur , & re-
nes , Electorum animos invisibili quadam occulta vi , & inspira-
tione flectente , præter suam expectationem , & omnium spem ,
Generalis Ordinis Moderator fuit renuntiatus .*

Munus ubi capeffivit Pontaltus , cum illa esset donatus laude , quam in Principibus valde exoptabat Seneca lib. 1. de Clement. *Sermone affabilis , accessuque facilis , vultu , qui maxime populos demeretur , amabilis , facillimum ei fuit , amiffam in Ordine pacem revocare , veterem studiis splendorem restituere , Gradus atque honores juxta leges , ac meritum impertiri ; unde confirmari videbatur illud Isaiaë cap. 32. Ju-
stitia in Carmelo sedebit , & erit opus justitiæ pax .* Varias itaque visit Provincias , Capitulis præfuit , & præsertim Mantuanam quoque Congregationem , jampridem ab Ordinis Generalibus haud visitatam , visitavit .

Sapientissimo suo regimine amorem sibi , magnamque estimationem non modo apud Subditos , sed etiam apud Principes , Purpuratos , aliosque Ecclesiæ Præfules conciliavit ; immo & Pontificem ipsum Clementem XIII. , cui acceptissimus semper fuit . Hinc in prima Cardinalium promotione ab eodem Pontifice facta , & Romæ , & alibi rumor incessit , unum ex Candidatis Pontaltum fuisse , eamque etiam mentem fuisse Pontificis ; sed quemadmodum humana voluntas mutabilis est , ita & vana , quæ increbuerat , fama fuit . Populi tamen permansit judicium , Purpura dignissimum esse .

Sed quinto Generalatus expleto anno , idem Pontifex die 23. Novembris 1761. Episcopum Pharensem in Dalmatia Joachim , etsi invitum , creavit , atque etiam Pontificii Solii Adffistentem Prælatum ; quacum Dignitate Ordinem adhuc rexit , usque ad Veneti Capituli celebrationem , cui & ipse præfuit . Ecclesiam vero illam ad annum usque 1767. gubernavit ; nam ratus , ob Illyrici sermonis Regionis illius dif-

difficultatem, qua nec oves poterant vocem Pastoris, neque hic Ovium vocem poterat audire, fatis suo muneri facere haud posse, eadem Ecclesia se sponte abdicavit. Hinc a Pontifice ad Titularem Aſcaloniae Episcopatum translatus est, atque Episcoporum Examiner etiam constitutus. Romam ergo reversus, in S. Martini Coenobium inter Confratres suos secessit, sibi ipsi vacaturus; ubi tandem apoplexiae morbo correptus, post diuturnam infirmitatem, per quatuor menses mira patientia toleratam, inter suos efflavit animam XIV. Kal. Augusti A. MDCCLXXII. ætatis suæ LXIII. Sepultusque est in ejusdem Conventus Ecclesia sollempni pompa, funebri Oratione a Sapientia Lectore nostro Hyacintho Tertio recitata.

Res memoria dignæ sub Pontalti regimine.

1756. CÆſenæ in Romandiola Generale Capitulum celebratur, Præsidente Pontificis jussu Eminentissimo Cardinale Stoppani titulo SS. Sylvestri, & Martini, ac tunc Urbini a Latere Legato, in quo Generali Priore Joachimo Pontalti creato, Generalis Procurator Bruno Tewis a S. Antonio Germanus, ac Colonienſis Lycei publicus Regens, destinatus est.

Inter cetera memoratu digna, quæ in eo Capitulo statuta sunt; primo institutio novæ Silesiæ Vicariæ confirmatur, quatuor dumtaxat Conventus comprehendentis, a conterminis Germanicis Provinciis separatos; quod egerat præcedenti anno Generalis Laghius, ut Serenissimi Borussiae Regis voluntati obsecundaret, sub cujus imperium præteritis bellis Coenobia illa fuerant redacta. 2. Provincia Polono-Ruthena in duas dispartitur, quarum una Ruthena S. Joseph, altera Lithuana S. Georgii nuncupatur; quæ postea divisio a Benedicto XIV. adprobata, confirmataque fuit. 3. Statuitur, Procuratores Provincialium illorum, qui Generali Capitulo interesse nequeunt, deinceps ejusdem Provinciæ filios esse debere; quod sane optimum, ac salutare statutum ab omnibus existimatur. 4. Tandem S. Archangelus Gabriel Secundarius Ordinis Protector eligitur. *Ex Papy. Ord.*

1757. Brevi, die 22. Januarii emanato, Benedictus XIV. Plenariam in nostris Ecclesiis Indulgentiam concedit die Festo S. Annæ Deparæ

paræ Matris . Jam ab anno 1731. Indulgentia hæc exoptata fuit , ac Generalis Capituli Patres Cardinalem Protectorem , & Præfidentem rogarunt , ut ipsam a Pontifice in Templis nostris demerendam impetraret . Et quidem jure ; etenim Ordo noster erga gloriosam hanc Divam a vetustissimis temporibus specialem semper pietatem professus est , utpote Genitricem ejus , quæ Carmelitarum Mater est , ac potissima Patrona . Hinc scribit Abbas Trithemius *lib. 2. de B. Virgine in Urricero .* „ Carmelitz maxime honorant Dominicam Parentelam , D. videlicet Joachinum , & SS. Conjugem Annam , Parentes intactæ Virginis Matris Dei , Sanctum quoque Joseph Sponsum Dominæ nostræ Sanctissimum , & Castissimum : & paullo inferius . Præcipue tamen omnes Carmelitani Ordinis Fratres , devotione Dei Genitricis Virginis Mariæ , Matrem honorant , colunt , & venerantur Annam , usque adeo , quod raro reperitur in eorum Sancta Religione Conventus , in quo non sit Altare , vel Capella sub ejus memoria , & honore consecrata . *Bull. Carm. tom. 4. & Trithemius .*

Sed pro supra enunciata plenaria Indulgentia , aliisque consimilibus , quæ Fidelibus conceduntur *vere pœnitentibus , & Confessis , ac sacra Communione refectis &c.* ut in Brevibus dicitur , advertere hic placet , quod etsi ex decreto S. Congregationis Indulgentiarum , a Clemente XIII. die 19. Maii 1759. approbato : *Confessio Sacramentalis , quando in Brevibus apponitur pro Indulgentiarum consecutione , peragi omnino debeat , etiam ab iis , qui sibi lethalis peccati conscii non sunt .* Nihilominus idem postea Pontifex ad multorum preces die 3. Decembris 1763. benigne indulgit : pios Fideles , qui semel saltem in hebdomada , dummodo legitime non sint impediti , Sacramentum Pœnitentiæ recipere consueverunt , & nullius culpæ gravis post peractam ultimam Confessionem a se commissæ conscii sunt , omnes , & quascumque Indulgentias consequi posse , etiam Confessione non præmissa , a superiori præscripta decreto . Sic refert noster Bartholomæus del Valle in suo *Theologia Moralis Compendio pag. 433.* novissime Romæ edito .

1758. Funestissimus Ulyssiponæ accidit casus , a P. Joanne Laurentio Berti Augustiniano in *Breviar. Hist. Eccles.* hisce verbis descriptus . „ Fidelissimo Lusitanæ Regi Josepho Emmanueli anno 1758. die 3. „ Septembris mors laxata Rota , & ignitis glandibus fuit intentata . De „ tecti , punitique anno proximo sceleris Auctores . Religiosis Viris celeberrimæ in Ecclesia Familiæ (S. J.) hac de causa e Lusitanæ Regnis anno 1759. ejectis , iniquissimæ conspirationis machinationem „ Ulyf-

Veram Effigiem Servi Dei F. HIERONYMI TERZO a Jesu M^o et Joseph Laici Ordinis Carme-
litarum Reformatæ Syracusanæ Observantiæ, qui Nati in Sicilia ortus virtutum, ac signorum summe
tum apud suos, cum apud externos claruit, quique in Cenobio S. Mariæ de Scala Paradisi apud Neum p^ussime
obit die 11. Aprilis 1758. quod juxta ac Ecclesiam, in qua quiescit, fidelium elemosinis crexit, et fundavit.
Rita P. M^o JOSEPHO ALBERTO XIMENEZ totius Ordinis Carmelitarum Generali Amplissimo, ac Visitatori Apostolico
Fra Marianus à S. Joseph quædam Observantia Ge-
ne Ordinaria P^ussime
 D. D. D.

„ Ulyssiponenses Judices adscribere . Præ ceteris ejus conspirationis Aucto-
 „ res declararunt Gabrielem Malagridam , Joannem de Mathos , & Joan-
 „ nem Alexandrum „ . Rex deinde ab acceptis vulneribus sanitati resti-
 tutus , ad nostrum Lusitanæ Provinciam Regale scripsit Chirographum ,
 quo ipsum de scelere in se patrato certiore facit , simulque mandat ,
 ut cunctis in Carmeliticis Ecclesiis publicas Altissimo persolvant gratias ,
 quod ipsum a nece mirum in modum eripuisset . Quod postea Regale
 Chirographum Romæ typis editum est .

Die 11. Aprilis ejusdem anni in Sicilia moritur ætatis suæ anno
 septuagesimo quinto Dei Servus F. Hieronymus de Tertio a Jesu Ma-
 ria , Provinciæ Reformatæ de Scala Paradisi Laicus Carmelita . Vir sa-
 ne virtutibus , & signis clarus , ac Sanctitatis fama in tota Sicilia in-
 clytus . Hinc sequente Generali Capitulo anni 1762. Procurator , five
 Postulator , ad illius Causam promovendam , ac Processus in Syracusana
 Episcopali Curia consiciendos destinatus est . Qui jam absoluti , hoc an-
 no 1772. ad S. R. Congregationem transmissi sunt . *En Papy. Ord.*

1759. Novus Pontifex , die 16. Julii præcedentis anni creatus ,
 Clemens XIII. Apostolico Brevi die 2. Aprilis hujus anni emanato ,
 quod incipit : *Sacrofancti* , ab immediata Generalis jurisdictione duos exi-
 mit Conventus : nempe illum S. Antonii Prænests , aliumque SS. Syl-
 vestri , & Martini Urbis Romæ , eosque Romanæ Provinciæ adnectit ,
 ac ejusdem Provinciali subjicit . *Bull. Carm. tom. 4.*

Eodem anno , Mariæ Amaliæ postulatus , Caroli III. tunc utriusque
 Siciliæ , nunc vero Hispaniarum Regis , Uxoris , Brevi diei 28. Augusti , in-
 cipiente : *In supremo* , idem Pontifex adprobat , atque Apostolica auctoritate
 confirmat peculiare Regulas , five Constitutiones Monialium Carmelita-
 rum Regalis Monasterii S. Gabrielis Urbis Capuæ , *opera , studio , diligen-
 tia , consilio , & Religionis zelo P. M. Salvatoris Pagnani ejusdem Ordinis
 Fratris Professi erecti* ; quodque deinde ab eadem pietissima Regina non
 solum sub Regali Patrocinio fuit positum , & Regia ejus præsentia crebro
 cohonestatum , sed beneficiis etiam cumulatum , *ac illud [sunt verba Bre-
 vis] suis opibus sustentare non desinit ; ita ut Monasterium hujusmodi
 capax sit recipere , & retinere numerum 56. puellarum Monialium , Con-
 versarum , & Educandarum . Bull. Carm. ibid.*

Idem Sacrum Asceterium fuit postea speciali Regali Diplomate
 Regium declaratum : atque anno 1763. Sacræ Congregationis Decreto
 in formale Monasterium , & Clausuram erectum . Eodemque decreto
 facultas etiam Monialibus concessa est in præcipuis sollempnitatibus e

ja-

janua interiori in Ecclesiam ingrediendi, ad Altaria expolienda, & oranda: ac præterea Cœnobium illud Ordinis Generalis jurisdictioni subiectum. *Bull. ibid.*

Hinc Monasterium isthoc, a quadraginta vix annis humilibus quidem primordiis erectum, est nostro hoc ævo unum ex insignioribus Monialium Cœnobiis, quod Carmelitana habeat Religio. Et quidem in primis propter singulare regale, quo gaudet, patrocinium Clementissimi nostri utriusque Siciliæ Regis Ferdinandi IV. ejusque pietissimæ Uxoris Reginæ Mariæ Carolinæ; quæ defunctæ Reginæ Mariæ Amaliæ vestigia persequens, sæpissime ad illud se conferre dignatur, Clausuram ingreditur, atque Moniales omnes mira humanitate alloquitur, familiariterque cum illis versatur. Quinimo gloriosissimo Catholico Regi Carolo III. etiamnum acceptissimum est: adeo ut ab Hispaniis quoque, quas nunc feliciter regit, præter regia dona, quæ quotannis affluenter Monialibus mittit, crebras litteras propria manu exaratas Monasterii Priorissæ scribere non dedignatur, regia clementia, ac humanitate plenas, ejusdem, ac Monialium precibus Deo offerendis instantissime se commendans.

Sed quod illud magis venerabile, illustriusque reddit, est stricta, ac perfecta Regularis Observantia, singularisque pietas, quam Moniales omnes profitentur; potissimum earum Priorissa Maria Angela, *del Divino Amore* nuncupata, morum sanctitate apud omnes incluta; quæ ob suam pietatem, atque eximiam prudentiam perpetua hujus sancti Loci Superiorissa a S. Sede est constituta, illumque omnium plausu administrat, ac moderatur.

1761. Sacræ Rituum Congregationis Decreto diei 3. Martii, a S. Pontifice adprobato, publicus ab immemorabili cultus B. Angeli Mazzinghii Florentini adprobatur, confirmaturque: alioque Decreto Ordini conceditur, Missam, & Officium de communi Confessorum sub ritu duplici mi: de eo recitari die 18. Julii. Anno deinde 1765. ab eadem Congregatione adprobatae sunt Lektionen propriæ cum Beati Oratione; & ejusdem Officium ad Florentiæ Civitatem, ac Dioecesim extensum est. *Bull. ibid.*

Die 19. Novembris ejusdem anni Generalis Joachim Pontaltus a Clemente XIII. Episcopus Pharenensis creatus est, facultate sibi tributa Religionem ad Generale usque Capitulum regendi, sequente anno 1762. celebrandum, eidemque præsidendi. *Bull. ibid.*

LXVII.
F. Marianus Ventimiglia
Magni Neapolitani Carmeli Alumnus
In Comitibus Generalibus Venetijs habitis
Prior Generalis Carmelitarum electus
Die 29. Mayi Anno 1762

F. de Carolo Neapoli Reg. inam.

LXVII.

MARIANUS VENTIMIGLIA.

Supremos inter Latinos Carmeli Præfules septimum, ac sexagesimum hunc locum, si non merito, Chronologiæ tamen ordine sibi vindicat Marianus Ventimiglia; idem ipse, qui hæc scribit, quique hujus male contextæ Opellæ Auctor est. Et hæc fatis.

Sciscitanti autem, cur vita ejusdem, ac gesta, uti de aliis Generalibus factum est, hic attexta non fuerint? Ceteris omisis responsionibus, illud unum Marianus respondet, quod, teste Plutarcho, quibusdam admirantibus, cur alii homines statuas haberent, Cato vero nullam? ipse inquit Cato: *Quæri malo, quamobrem Catonis simulacrum hic non positum sit, quam cur positum sit?*

Res memoria dignæ sub Ventimiglia regimine.

1762. **P**ræsidente speciali Pontificis concessione Joachimo Pontalto Pharenfi jam Episcopo, Venetiis Generalia Comitia habentur; in iisque Generalatus sors super Marianum Ventimiglia cecidit, Socium tunc, ac Secretarium Generalem Italiæ; Generalis vero Procurator Christophorus Alvarez de Palma Hispanus; etsi a Capitulo abfens, nominatus est. Capitulo huic Lusitani Vocales minime interfuerunt; nam quemadmodum jam ab anno 1760. Lusitanam inter, & Romanam Aulam interceptum erat commercium, ita & Fratibus cum Ordinis Generali interdicta erat communio. *Ex Papy. Ord.*

Paullo post ejusdem Capituli celebrationem funestissimus casus quatuor nostris Bæticæ Provinciæ Fratibus contigit, dum in Hispaniam redeunt: nempe Reverendissimo P. Ex-Procuratori Generali Emmanueli Barrera, Laico ipsius, & duobus aliis Patribus. Hi enim in Januæ Portu navem conscendentes, dum iter feliciter prosequuntur, a Salatinis Piratis aggressi, servi facti sunt, atque ad Salæ portum in Mauritaniam ducti. Hinc cum in Fessæ Urbem, Marochii Regni Caput, transve-

T t

hun-

hantur, inter itineris labores, ac molestias P. Barrera vitam patientissime finivit; atque ex tribus aliis, qui in Urbem pervenerunt, unus paullo post febris correptus etiam decessit. Meliori fortuna usi sunt alii duo, qui pace composita anno 1766. inter Hispaniarum, & Marochii Reges, sine ullo lytro ad Madritum usque restituti fuere; atque hinc a Catholico Rege, multa etiam pecunia refecti, ad suos Conventus missi sunt.

Sed ante Capituli celebrationem, eodem anno alius luctuosior Neapoli acciderat casus in Carmeli Majoris Conventu. Hic enim die 27. Martii, ante Dominicam Passionis Sabbato, cum prope meridiem Vesperas in Choro canerent Fratres, ubi ad verba illa Responsorii Capituli pervenerunt: *Quoniam tribulatio proxima est, & non est, qui adjuvet*, fulmen extemplo de Cælo cadens, Turrim vehementissime impetit, ejus pergrandes lapides ex ictu concussi, obruentes super eam tecti Ecclesiæ partem, quæ supereminet Choro, tectum ipsum, deaurata laquearia, ac totum fere Chorum straverunt; Fratres vero Deo psallentes pulvere, lignis, lapidibus obruti sunt omnes: e quibus quinque diem clauferunt extremum, nempe tres Clerici, Subprior, & Professorum Magister; tresque alii lethaliter fauciati etiamnum vulnerum gestant vestigia. At ceteri omnes sub ruina quoque cecidissent, nisi eos Divina Misericordia, Deique Matris patrocinium a morte prodigiose eripuisset. Hinc in grati animi testimonium quotannis Sabbato ante Dominicam Passionis omnes hujus Conventus Fratres, præ prandio, in Refectorio genuflexi pane dumtaxat, & coctis herbis vescuntur, ceteris edulis distributis pauperibus.

Statim post ejus ad Generalatum evectionem, ab ipsa Venetiarum Urbe, novus Generalis humillima epistola sua S. P. Clementem XIII. de ejus promotione certiolem facit; cui litteris suis in *forma Brevis* rescribere dignatus est Pontifex.

*Dilecto Filio Mariano Ventimiglia Ordinis Sanctæ Mariæ
de Monte Carmelo Priori Generali.*

C L E M E N S P A P A XIII.

Dilecte Fili salutem, & Apostolicam benedictionem.

„ Renunciatum Te fuisse supremum istius Ordinis Præfectum, tuis
„ ex litteris die 5. labentis mensis datis, lubentissime accepimus, de-
„ votique animi tui sensus, quibus injunctum regimen a tua in Nos,
„ & hanc Sanctam Sedem observantia auspicas, paterna benignitate
„ complexi sumus. Fore autem plane confidimus, ut Religionis, pie-
„ tatis,

„ tatis , amplificandæque regularis disciplinæ studia , quæ Te ad novos
 „ delati Ministerii labores evocarunt , nostrum de tua virtute iudicium
 „ confirmet , & comprobent , tuæque vigilantiz , prudentizque fructus
 „ expectationi respondeant , qua bonis omnibus commovisti , ut nimirum
 „ clarissimi Instituti laudes florescant in dies magis , & Carmelitici Or-
 „ dinis in Catholicam Ecclesiam merita , novis incrementis augeantur .
 „ Tibi interea dilecte Fili , spiritum consilii , & fortitudinis a Datore
 „ munerum deposcentes , in præsidii cælestis auspiciam Apostolicam Be-
 „ nedictionem permansuris impertimur . Datum Romæ apud Sanctam
 „ Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Junii 1762. Ponti-
 „ ficatus Nostri Anno Quarto .

Eadem benignitate , ac Regali Clementia responderunt quoque Im-
 perator , atque Imperatrix , & Hungariæ Regina , Galliæ , Hispaniæ ,
 Neapolis , Sardiniz , ac Poloniæ Reges , Venetiarum , Januæ , ac Lucæ
 Respublicæ , alique Principes , quibus aliis litteris , ut in more positum
 est , eandem electionem significavit Generalis .

1763. Die 17. Januarii hujus anni Neapoli in S. Mariæ de Vita
 Conventu ex hac vita migravit singularis pietatis fama inclytus Frater
 Stephanus Pelusius , Laicus Carmelita , ætatis annum agens septuagesim-
 um quartum , Religionis vero quadragesimum septimum ; qui natus
 die 27. Januarii 1689. Sondrii , Vallis Telinæ Oppidi sub Comensi
 Diœcesi , Carmeli lanas induit in eodem , quo obiit , Cœnobio . Ejus
 cadaver , ut Populo satisfieret , quinque per dies jacuit insepultum , nempe
 ab hora vicesima quarta diei 17. Januarii , qua mortuus est , ad horam
 usque vicesimam tertiam diei 22. ejusdem mensis , nullo corruptionis
 dato signo ; prout in sollempni cadaveris peritia ab Archiepiscopali Cu-
 ria facta observatum est , atque etiam a Medicis , ac Chirurgis ibidem
 præsentibus eorum testimonio confirmatum . Inde in capsâ quadam li-
 gnea repositum , pluribus in locis Generalis Vicarii sigillo obsignata , in
 peculiari Ecclesiæ loco sepultum est . Cuncta ex juridicis Actis , quæ in
 eadem Curia adservantur , colliguntur .

Complura sunt beneficia , quæ post illius obitum Fidelibus Domi-
 nus elargitur per Dei Servi preces , ut pie creditur ; quæ ab Apostolico ,
 & publico Notario litteris consignantur .

1764. Contra Tranensis Archiepiscopi , ac Capituli postulata , qui
 Regulares ad subsidium conferendum pro Seminario Diœcesano cogere vo-
 lebant , S. Concilii Congregatio , sententia , die 14. Maii emanata , ad
 dubium propositum : *An Patres &c. teneantur ad taxam pro Seminario?*

respondit, deciditque: *Quoad Patres Ordinum Prædicatorum S. Dominici, Minorum Conventualium S. Francisci, Eremitarum S. Augustini, Carmelitarum, Servorum B. Mariæ Virginis, & Societatis Jesu: Negative. Bull. Carm. tom. 4.*

1765. Pontificis Oraculo Sacra Disciplinæ Congregatio Encycliis Epistolis cunctis Regularibus Superioribus, sub suspensionis, ac privationis Officii &c. pœna, præcipit, ut singulis in Conventibus idoneum Patrem destinent, qui saltem semel in hebdomada doctrinam Christianam doceat; deque sui status officiis instruat, non solum Religiosos Laicos, sed Familiares quoque Sæculares, qui ex *Sacrorum Canonum præscripto, & præsertim Clementis X. Constitutione ab immediata Parochorum cura sunt exempti*, ut ibi dicitur. *Bull. Carm. ibid.*

Eodem anno moritur Generalis Ordinis Procurator Christophorus de Palma, Religiosæ perfectionis vir studiosissimus; sollemnibusque inferiis, aliorum Ordinum Generalium Procuratorum interventu, ac funebri laudatione, in Transpontinæ Templo sepultus est: eique Joseph Albertus Ximenez substituitur.

1766. Incessit hac tempestate religio quædam in quosdam Ecclesiasticos Hispaniarum Prælatos circa Carmelitanas Litanias, quæ in nostris canuntur Ecclesiis, additis illis verbis: *Mater, & Decor Carmeli: Mater Carmelitarum &c.* motos fortasse Clementis VIII. Constitutione anni 1601. incipiente: *Sanctissimus*, qua prohibet, sine S. Rituum Congregationis venia, *in publicum edi, aut publice recitari alias Litanias (præter Lauretanas) sub pœnis arbitrio Ordinarii, & Inquisitoris severe infligendis*. Verumtamen Litanix, quæ a Carmelitis recitantur, non sunt novæ, sed in Ordine nostro vetustissimæ, immo juxta Mastellonium *Lect. super Litan. tom. 1.* a Sancta quoque Sede adprobata; quemadmodum adprobata sunt Carmelitarum Breviaria, Diurna, atque Officium parvum B. Virginis, in quibus Litanix illæ cum additionibus illis continentur. Immo Gregorius XIII. in peculiari Bulla, quæ incipit: *Ut Officium B. Mariæ Virginis, quod antiquitus a Fratibus Ordinis Carmelitarum recitari consuevit &c.* edita die 15. Februarii 1585. præter alias Indulgentias, quas Officium illud recitantibus concedit; *orationem aliquam in eodem Officio descriptam recitantibus 15. dies de injunctis pœnitentiis misericorditer in Domino relaxat*. Inter orationes autem in parvo illo Officio descriptas, sunt etiam Litanix, de quibus est sermo.

Nihilo tamen fecius ad omnes tollendas difficultates, postulante Ge-
ne-

*Effigies Servi Dei P. Ferdinandi Salvi Carmelitę morum pi-
tate et in Proximos charitate claris. Bononię in S. M. Gratiarum
Canobio extremum diem clausit 3 Septembris 1765. ætatis sue*

I. Pedretti P.

An. 77. M. S. D. 24.

I. Fofchi

lis
o
m
m
s,
u,
ra
us
n-
re-
ph
le-
io-
i:
de-
as
re
o
y

nerali Ordinis Procuratore , Pontifex Clemens XIII. Rescripto diei 8. Augusti hujus anni , declarat , atque indulget , posse Carmelitas in illis recitandis Litanis juxta veterem consuetudinem pergere . *Bull. Carm. tom. 4.*

Eodem anno Hispaniæ Congregationis Discalceati Carmelitæ , quorum Prædecessores speciali Sixti V. permissu anni 1686. antiquum Carmelitanum , atque Hierosolymitanum Ritum deseruerant , Breviarium , Missale , ac Rituale Romanum amplectentes , quærunt , ut veteri eorum Matri fierent consoni quoad ritum in fine Missæ Antiphonam recitandi : *Salve Regina* , ac Paschali tempore : *Regina Cali* : deque ea re Pontificem orant ; qui Rescripto diei 29. Septembris petitam Gratiâ ipsi impertitur . *Bull. Carm. ibid.*

Vetus Poloniæ Minoris Provincia Pontificio Brevi in duas hoc anno dividitur ; quarum altera veterem Minoris Poloniæ titulum retinet , altera vero Lithuanicæ omnium Sanctorum adpellationem accipit . *Ibid.*

Eodem ævo , cum Hispaniarum Rex , post popularem tumultum , qui Madriti accidit , ineunte hoc anno 1766. , Regali suo Diplomate Ecclesiasticis tam Sæcularibus , quam Regularibus mandasset , ut suis in Concionibus , aliisque functionibus tum publicis , tum privatis , erga Regem obedientiam , Regiosque Magistratus , ac Ministros debitum obsequium edoceant subditos , & ut a quibusdam oblocutionibus abstineant ; hinc Ordinis Generalis Prior Encycliam Epistolam sub die 14. Decembris universis Fratribus suis in Hispania degentibus scribit , ut justissimæ Regis voluntati omni , qua par est , animi submissione obsequantur . Quæ sane litteræ Catholico Regi adeo gratæ , & jucundæ fuerunt , ut jusserit , eidem Generali gratias Regali ejus nomine agi ; ut statim Regius Secretarius D. Emmanuel de Rhoda egit per Regium apud Sanctam Sedem Legatum D. Thomam Aspuru , eidem in hunc modum scribens : „ He dado a el Rey la Enciclica del Reverendissimo „ P. General del los Carmelitas ; la ha celebrado infinito S. M. Ver- „ daderamente està admirable ; de le VS. las gracias en nombre del „ Rey , che se ha acordado mucho del Padre Ventimiglia , y de que „ lo hizo Priore [*Regalis nempe Carmeli Majoris Neapolis , cujus Prioris institutio est Regia nominationis*] aunantes de leer le yo a S. M. „ la clausula , en que lo acuerda , y agradeze &c.

Præterea tanto cum plausu Encyclia , sive Encyclica illa ab omnibus fuit excepta , ut Romæ semel atque iterum edita fuerit , & e Latino patrio reddita idioma Parisiis , Augustæ , Parmæ , ac Mantuæ
pu-

publicis Relationibus fuerit evulgata. Quin & V. Clar. Abbas Delaunay Parisiensis eandem Gallico Epigrammate laudavit, Romam usque eidem Generali misso; quod per jocum, utque in hisce legendis Lectori tedium levetur, apponere hic placuit, estque sequens.

La vertu n'est donc pas de la terre exilée!

De l'y trouver encôr mon ame est consolée.

Au Sein de Vintimilhe elle a gravé ses traits.

Qui peut la méconnoître, avec tous ses attraits.

Adouci ta rigueur Préjugé trop sévère:

L'honneur ne depend point des etats qu'on révère,

Des armes d'un Cesar, tel se voit décoré,

Qui sous un autre habit seroit deshonoré.

Dans son froc qu'à l'excès notre Siècle déteste

Un Carme ne peut-il être juste & modeste?

Vintimilhe en devient un exemple éclatant,

Périsse tout mortel, qui ne l'est pas autant.

1767. Die 2. Aprilis ejusdem anni. [S. J. nimis memorandi] Jesuitæ omnes ab Hispaniis ejiciuntur, cunctisque Catholici Regis Dominiis, Pragmatica Sanctione; quæ e contra aliorum Regularium Ordinum doctrinam, fidelitatem, Monasticam legum observantiam, atque in Sacramentis administrandis zelum laudat Rex atque commendat.

In lucem prodiit hoc anno octavus, & ultimus Tomus Cursus Theologici, cui titulus: *Enchiridion Theologicum Scholastico-Dogmaticum, junctam mentem Joannis de Baccone*: a docto, atque erudito Viro Petro Andrea Gaugi, nunc Socio Generali, & a Secretis pro Italia, ad Ordinis Scholarum usum elaborati; atque Generalis Prioris jussu, & expensis typis editi, tum ut Carmelitæ Juvenes in doctrina essent concordés, tum ut Studentibus scribendi, Lectoribus legendi tolleretur incommodum.

S. P. Clemens XIII. Generalis Ordinis Procuratoris postulatus, Rescripto diei 1. Augusti Officium, cum Missa S. Prophetæ Eliæ [jam non solum pro Ordine nostro, sed etiam anno 1752. pro Regno Bosniæ adprobaturum, & concessum], *omnibus peculiariter petentibus recitari, concedit*. Bull. *ibid.*

Hujusmodi Concessionis vi complurimæ sunt ad hunc usque diem Dioceses, quæ extensionem illam efflagitarunt, atque obtinuerunt.

no. 1
10

AS + ...
] ingo m...
Pom, 1007

LXVIII.

JOSEPH ALBERTUS XIMENEZ.

Generalium Carmeli Chronologiam claudit Joseph Albertus Ximenez, natione Hispanus, Aragoniæ Provinciæ Professor, & Cæsaraugustani Conventus Alumnus. Præstantissimus hic Præsul anno a Partu Virginis MDCCLXIX. VI. Idus Septembris e nobilissimis ortus est Parentibus, ac de genere illorum, qui Ynfanzones, & Hijodalgos de los quatro Quartos apud Hispanos dicuntur. Sed hæc omnia nihili faciens ipse, veram nobilitatem sibi comparare contendit, quæ a sola virtute est: *Nam genus, & proavos, & que non fecimus ipsi, Vix ea nostra voco*; hinc tertio ætatis lustro vix emenso, Sacro Mari-Eliano Ordini nomen dedit in Regali, inclytoque Cæsaraugustæ Cœnobio, ubi & Tyrocinium explevit, & Religiosa Vota emisit die 10. Novembris anno Sal. 1735. Philosophicis deinde, ac Theologicis Disciplinis apprime imbutus, diu easdem Sodales suos docuit, usquequo, studiorum curriculo juxta Hispanicarum Provinciarum Municipales leges laudabiliter absoluto, Magistri, ac Doctoris Laurea fuit decoratus, anno nimirum 1760. Interim in insignioribus Hispaniæ Ecclesiis Dei Verbum protulit, coram etiam Supremo Catholici Regis Consilio conciones habuit, & quidem maximo cum omnium plausu. A variis Hispaniæ Præsulibus suos inter Synodales Examinatores adscitus est; atque a Pontificio apud Catholicum Regem Nuntio suus, & Apostolicæ Nuntiaturæ Theologus renunciatus; quo munere fuit quoque a Serenissimo Cardinale Duce Eboracense Romæ insignitus. Anno deinde 1762. Aragoniæ suæ Provinciæ Socius electus, Generalibus Comitibus Venetiis celebratis interfuit, iisque absolutis, Romam se contulit. Atque hac in Urbe, Terrarum

Or-

Orbis Principe, voluit Deus virtutes, ac merita Josephi, qui usque adhuc intra Provinciæ suæ fines latuerat, patefacere, eundemque singulari Providentiæ ductu ad supremum Religionis gradum extollere.

Ac primo quidem, quum vacasset paullo post præfati Capituli celebrationem Socii, ac Secretarii Generalis pro Hispanica gente munus, ob unius obitum, & alterius abdicationem, fuit Ximenesio nostro a Ventimiglia Generali idem munus collatum. Anno deinde 1765. cum provinciam hanc sibi demandatam numeris omnibus absolveret, en vacat etiam, ob Christophori de Palma obitum, Generalis Ordinis Procuratio, & loco ipsius ab eodem Ordinis Capite Josephus noster suffectus est. Idque munus quanta cum laude, ac Religionis utilitate exercuerit, vix sane dici potest. Quæ enim sollicitudo, zelus, ac vigilantia ipsius fuerint, satis superque testantur tot Brevia, Rescripta, ac Gratia, per ipsum Ordini a Sancta Sede concessa, quæque omnia in iv. nostri Bullarii Tomo referuntur: atque etiam testes sunt duo postremi Carmelitani Bullarii Tomi, Ordini nostro tam utiles, & jampridem exoptati, sumptibus suis in lucem editi: quorum alter Tomus Bullas, aliaque vetera monumenta duobus aliis præcedentibus Tomis ommissa, continet; alter vero cunctas Bullas, ac Pontificias Concessionem ab anno 1718. usque ad annum 1768. emanatas, complectitur; quæ omnia magno labore, & impensa a reconditoribus Romæ Archivis erui curavit. Quo sane factum est, ut ob summam ejus in agendo dexteritatem, cum animi sui magnitudine conjunctam, amorem sibi, atque existimationem non modo apud suos, sed etiam apud externos, Ministros, Prælatos, Cardinales, ac Summum ipsum Pontificem Clementem XIII. conciliarit.

Interea coacto Romæ Generali Capitulo anno 1768. communi approbatione, unanimisque omnium suffragiis, nemine pror-

prorsus discrepante (raro admodum exemplo , & nondum audito) , ad supremam Ordinis Præfecturam Albertus noster evectus est ; ejusque Electio nedum Ordini , sed universæ etiam Romæ adeo arrisit , ut gratulationes , laudesque ipsius Supremi Ecclesiæ Antistitis meruerit .

Exeunte primo sui Generalatus anno , ex Urbe Ximene-
sius Neapolim profectus est , atque hinc in Hispaniam , ubi
maxima cum humanitate Madriti exceptus est , tum ab illius
Aulæ Proceribus , tum ab ipso Catholico Rege Carolo III. ;
a quo etiam Hispaniarum Magnatis honoribus fuit decoratus :
præterea negotia magni momenti eidem commissa sunt , omnia-
que magna cum laude , ac Regis voluptate executus est ; atque
Pastore viduato insigni Cordubæ Episcopatu , fuit & ipse unus
ex tribus a Regali Consilio ad Ecclesiam illam nominatis ;
quemadmodum gestum quoque fuerat pro Segobrigensi , ac
Septensi Ecclesiis . Pro Ordine vero suo concivit hoc tempo-
re Capitula , Provincias visitavit , novasque condidit leges
ac statuta , ad bonum earum regimen impræsentiarum magis
accommodata , & a Regia Potestate probata valde , atque
laudata .

Ceteras Generalis nostri laudes dicant alii ; interim ap-
precamur nos , ut

Protegat Omnipotens , pietatis munere : nobis

Longævum & præstet , quem dedit esse Patrem .

Res memoria dignæ sub Ximenez regimine .

1768. **S**UETO Pentecostes tempore Generalia Comitia in S. Mariæ
Transpentinæ de Urbe Cœnobio habentur , Cardinale Fri-
derico Lante Ordinis Patrono præfidente . In iis rara animorum concor-
dia , atque unanimis suffragiis Joseph Albertus Ximenez Generalis Prior
creatus est , ab eoque Generalis Procurator Albertus Ercolini Venetus
nominatur , jam antea Socius , ac Secretarius Generalis Italiæ , suæ Ve-
netæ Provinciæ Præfectus , atque illius Patriarchæ Syndacalis Examinator .

Ad novi Ordinis Generalis Prioris preces , S. Ecclesiæ Pontifex Clemens XII. quam amplissimas gratias , ac facultates Capitularibus concedit , sequenti Apostolico Rescripto , sub die 28. Maii 1768. emanato .

„ Sanctissimus, Oratoris precibus annuendo, eidem , ejusque Præ-
 „ decessori, ac moderno Procuratori Generali facultatem tribuit benedicen-
 „ di sexcenta sacra Numismata , seu Imagines Sanctissimi Domini No-
 „ stri JESU CHRISTI ex ære tamen aliove metallo confecta , confectaf-
 „ que cum applicatione Indulgentiæ Plenariæ in articulo mortis , toti-
 „ demque Coronas precatorias cum applicatione Indulgen. D. Birgittæ
 „ nuncupat. pro unoquoque eorum ; Vocalibus autem aliisque quatuor
 „ enunciatis (in precibus) Sacerdotibus tercentum sacra Numismata , seu
 „ Cruces totidemque Coronas precatorias, ut supra arbitrio uniuscujusque
 „ distribuen., & ab unoquoque respective lucran. in forma consueta, &
 „ ab Apostolica Sede præscripta. Præterea Oratori, ejusque Prædecessori,
 „ modernoque Procuratori Generali , Indultum personale Altaris privi-
 „ legiati tribus vicibus in qualibet hebdomada ; prædictis vero Vocali-
 „ bus , ac Sacerdotibus , duabus vicibus in qualibet hebdomada con-
 „ cessit . Dummodo hujusmodi Vocales , ac Sacerdotes intuitu hujus
 „ Indulti nihil percipiant præter consuetam manualementem eleemosynam .
 „ Prædictis denique omnibus , & singulis , Indulgentiam Plenariam,
 „ ab ipsis, eorumque consanguineis , & affinibus usque ad tertium in-
 „ clusive gradum , & ab aliis centum personis , ab unoquoque eorum ,
 „ designandis , in uniuscujusque mortis articulo lucran. in forma con-
 „ sueta , atque præscripta benigne est impertitus . Voluitque Sanctitas
 „ Sua , supradictas gratias iis quoque suffragari , qui alias præfatam fa-
 „ cultatem benedicendi , ac Indultum personale Altaris privilegiati , oc-
 „ casione aliorum Comitiorum Generalium obtinuerunt . Contrariis qui-
 „ buscumque non obstantibus .

C. CARD. REZZONICO .

Inter cetera in eo Capitulo statuta , a cunctis Capitularibus adpro-
 batur , confirmaturque Decretorum præcedentium Collectio , a Generali
 Ventimiglia digesta , atque in lucem edita ; & quoad futurum tempus :
 „ ad præcavendum [ut in Actis legitur] eorundem Decretorum mul-
 „ titudinem onerosam , & interdum etiam manifestam ad invicem op-
 „ positionem , sancitum est , instante eodem Generali Ventimiglia , De-
 „ creta Generalium Capitulorum , quæ deinceps condentur , servanda
 „ quidem usque ad subsequens Generale Capitulum ; ceterum perpetuo

„ le-

„ legis indolem , ac naturam , ea non habere , nec inducere obligatio-
 „ nem , nisi in Generali Capitulo semel proposita a duobus aliis Capi-
 „ tulis confirmantur „ . Præterea circa Decretum , in eadem collectione
 §. 19. num. 145. relatum , ubi dicitur , Patentes Filiationis Litteras a
 Generalibus dari solitas , non nisi specialibus Benefactoribus prodesse :
 „ Explicatum est communicationem spiritualium bonorum , quæ in eis-
 „ dem litteris exhibentur , prodesse primo , & præcipue iis , qui propter
 „ beneficia Ordini impensa , Benefactoris titulum habent , & rem : at
 „ vero prodesse , etiam quibuscumque aliis personis , quibus ex benepla-
 „ cito Priorum Generalium conceduntur. *Ex Papy. Ord.*

Sub idem tempus , Deo permittente , in pœnam forsan eorum ali-
 quatenus relaxatæ Regularis Disciplinæ , magna commota est tempestas
 contra omnes Regulares Ordines , eo funestior , quo magis undique , at-
 que a potentioribus Viris agitata ; qui tamen pientissimi , ac Religioni
 maxime addicti , aliud sane animo non habent magis infixum , quam
 primævam Ordinum Disciplinam restituere .

Cœpit molestissima hæc procella a Veneto Dominio , ubi a Sere-
 nissimo illo Magistratu die 2. Septembris hujus anni Edictum publica-
 tur , quo primum Regularibus ab Episcoporum jurisdictione Exemptio
 aufertur . Secundo Regularibus Præsulibus mandatur , ne contra delin-
 quentes Subditos Processus instruant , sententias ferant , pœnasve sta-
 tuant , præterquam si de canonicis *pœnitentiis* agatur ; & per consequens
 omnes Cœnobiorum Carceres everti jubetur . Tertio cavet hoc Edictum ,
 ne Religioni ascribantur , nisi adolescentes saltem ætatis viginti , & unius
 annorum , neque ii ante annum vicesimum quintum ad Religiosam Pro-
 fessionem admittantur .

Eo Edicto publicato , S. P. Clemens XIII. , præter hortatorias Lit-
 teras Reipublicæ scriptas , alias ad Venetiarum Patriarcham , cunctosque
 Veneti status Episcopos mittit , quibus *eos admonet , ut exemptiones Re-
 gularibus Ordinibus ab Apostolica Sede concessas , strenue tueantur , nec
 quisquam eorum ordinariam jurisdictionem , unde Romani Pontifices eos-
 dem Ordines subdlexerunt , in eos exercent .* Et denique per Sacram Epi-
 scoporum , & Regularium Congregationem cunctis Generalibus Ordinum ,
 sicque etiam Carmelitarum Generali , mandat Pontifex , unumquemque ,
 & omnes eorum Regulares Familias Veneti Domini admonere , ut
 pergant recognosci , uti immunes , & Sanctæ Sedi proxime subiecti ,
 quemadmodum hucusque fuerunt . Sed omnia quidem incassum . Edi-
 ctum , & Pontificia Brevia , sive Epistolas refert Auctor Histor. hujus

anni Amsterodami, sive potius Venetiis editæ, vulgo *Mercurio d'Italia*.

1769. Ineunte hoc anno Ordinis Generalis Prior in Hispaniam profectus est, ubi Madriti cum primum publice ad Regiam Aulam Catholicum Regem veneraturus se contulisset, Hispaniæ Magnatum primæ Classis honoribus, nempe caput coram Rege operiendi, cunctis Ordinis Generalibus a Carolo II. perpetuo concessis, decoratus est. Celebritas hæc maxima cum pompa peracta, Patrino Excellentissimo Duce de Aliaga, atque de Híjar, in Festo B. Mariæ Virginis de Monte Carmeli contigit, die ab ipso pientissimo Rege condicto. *Ex Relat. Matrivi impressa.*

Eodem anno alio Edicto quamplures Regularium Conventus in Veneto Dominio supprimuntur; quos inter Ordinis nostri numero duodecim: nempe quinque Venetæ Provinciæ, & Mantuanæ Congregationis septem. Quod deinde in quibusdam aliis Dominiis gestum est.

1770. Rarum sane Christianæ pietatis exemplum exhibet hoc anno nedum Galliæ, sed toti etiam Terrarum Orbi Principissa Aloysia, Christianissimi Regis Ludovici XV. Filia, annum ætatis agens tricesimum, & quintum. Ea enim, insalutata Aula, unoque Regali Parente haud inscio, in S. Dionysii Carmelitanarum Monasterium se confert, ubi sacras Carmeli induit lanas, maximaque cum pietate Religiosæ, ac severissimæ Monialium illarum vitæ subicitur. Deinde expleto Novitiatu, ab Apostolico Nuntio, ad id per Pontificem specialiter destinato, sacrum accepit velum, inque ejus manibus sollempnem Religiosam emisit Professionem coram Regali Familia, atque Aula, cunctis tam heroicum facinus cum lacrymis admirantibus. *Ex Histor. hujus anni.*

1771. Die 9. Januarii hujus anni in Capuæ Conventu, magnæ pietatis fama obdormivit in Domino Salvator Pagnanus, anno ætatis suæ octogesimo quinto, morum integritate, atque vitæ austeritate clarissimus, Provinciæ suæ olim Provincialis, atque a Generali Cesenæ Capitulo Generalis Ex-Procuratoris titulo, & privilegiis decoratus, Fundator, Pater, ac perpetuus Regalis Monasterii Carmelitanarum Divi Gabrielis Capuani Rector; in cujus Ecclesiam undecimo post obitum die cadaver ipsius S. Sedis permisso, ac præter Religiosorum multitudinem, Cathedralis etiam Ecclesiæ Canonicorum comitatu, transvectum est, ibique sollempni funerum pompa sepultum. Funebri Oratione ab Januario Pollani habita, Carmeli Majoris Neapolis Ex-Priore, ac Sacri Theologorum Parthenopæi Collegii Pro-Magno Cancellario.

Ineunte eodem anno 1771. nempe IV. Kal. Februarii horribile in-

cen-

Incendium noctu accidit in pulcherrima, atque inclita nostri Florentini Conventus Ecclesia; cujus flammæ brevi operimentum, laquearia recenter constructa, picturas, & quicquid pretiosi, sacrique ibidem erat, devorarunt; ac celebri S. Andreæ Corsini everso Sacello, atque Altari, Arcam etiam, ejusque sacrum Corpus incendissent, nisi admirabili sane prodigio Deus O. M. ab igne illæsum, intactumque servasset.

Insigne hoc Templum jam ab anno 1268. ab Joanne Florentino Antistite fuit erectum, prout scribit Lezana in suis ad illum annum Annalibus. Magnifica vero S. Andreæ Ædícula, & conditorium affabre elaboratum, Corsinæ Gentis sumptibus anno 1683. constructa fuere; ubi integrum, atque incorruptum Sancti Corpus, totius Cleri, Populique gratulatione, & plausu per Urbem prius delatum, die 26. Octobris ejusdem anni magna cum celebritate fuit repositum; cui interfuerunt quoque octo Episcopi, Pisanus Archiepiscopus, & Florentinus, atque ipse Cosmas III. Magnus Etruriæ Dux cum Aulæ Proceribus, atque Magistratu universo.

Hæc igitur Ara est, ac celebre Templum, quod ignis hoc anno omnino absumpsit: sed quemadmodum cuncti illius deplorarunt incendium, ita omnes nunc, præsertim Magnus Etruriæ Dux Leopoldus, ejusdem reedificationem affectant; hinc eodem hoc anno die 1. Julii nova a fundamentis erectio jam instituta fuit; eamque præservido studio prosequuntur Conventus Fratres. Magno huic Ædificio præest Joachimus Pronti Ariminensis, Laicus Carmelita, ob novas mathematicas ab ipso repertas machinas, maxime commendatus.

Die 17. Augusti hujus anni Sacræ Rituum Congregationis Decreto a Summo Regnante Pontifice Clemente XIV. approbato, Beatorum numero ascribitur *ob perantiquum cultum* Johanna Scopelli, Mantuanæ Congregationis Monialis Carmelitana, ac Rhegii Lepidi Monasterii Fundatrix; in cujus Ecclesia ejusdem Corpus adhuc incorruptum magna cum veneratione colitur.

1772. Ineunte hoc anno Generalis Ximenez sanctissimas quasdam leges, ac statuta, hisce quidem temporibus satis accommodata, pro Hispaniæ Provinciis condidit, ac typis Madriti edidit; quæ a Catholico Rege nedum probata sunt, sed etiam maxime commendata, ut Generali ipsi Regius testatur Minister in suo Epistolic infra referendo. Quibus præ ceteris Religiosorum Familias, quæ supra Conventuum sunt vires, imminuit, ac certum illorum numerum statuit, quos Conventus ipsi in posterum alere, & sustentare facile queant. Insuper sex eorum

parvos, inopesque Conventus extinguit, ac supprimit: hac tamen lege; ut reditus, & bona illorum majoribus, vicinioribusque Coenobiis adjungantur. Quod si ita etiam alibi factum esset, nemo profecto conqueri posset. Regii Ministri Epistolium ad Generalem Ximenez missum sequens est.

Exmo y R.^{mo} P.

He becho presente al Rey el Impreso, que V. E. me ha remitido de los Decretos, y reducion de Conventos, y Religiosos de su Orden en las Provincias de España. S. M. ba quedado mucho satisfecho del zelo, y actividad, con que V. E. ha esequado este ymportante asunto, y me ba mandado de dar a V. E. gracias en su R. nombre; Esperando S. M. que de estas Providencias resultara mucho bien a la misma Religion, y al Estado. Todo lo qual partizipo a V. E. de Orden de S. M. para su noticia, y satisfacion Cc. 21. Febrero de 1772.

Manuel de Roda.

Eodem hoc anno novæ pro Gallicis Provinciis conditæ sunt Constitutiones, a Christianissimo Rege probatæ, atque a Sancta Sede per Breve Clementis XIV. feliciter Regnantis confirmatæ.

1773. Die 3. Martii hujus anni e vivis excessit Eminentissimus Cardinalis Fridericus Marcellus Lante, nostri sacri Ordinis Protector; in ejusque locum, univërsa Carmeli Religione plaudente, a Summo Ecclesiæ Pastore Clemente XIV. Eminentissimus Cardinalis Andreas Corfinus electus est; nobilitatis genere æque ac pietate, & doctrina præclarissimus, nostro Sanctissimo Fesulano Antistiti Andreæ Corfino sanguine conjunctus, eique & nomine, & virtute simillimus.

*Cedant cuncta ad majorem Dei Optimi Maximi, ejusque
SS. Genitricis Virginis Mariæ de Monte Carmelo
Gloriam, & Honorem.*

TA-

TABULA CHRONOLOGICA CARMELITANA

IN QUA

ab anno 1115. usque ad annum 1773.
exibentur.

A. C.	Generales.	Procuratores Generales.	Viri sanctitate illustres.
1115.			Ven. Petrus Eremita.
1141.	S. Bertholdus.		S. Bertholdus.
1187.			S. Angelus Martyr.
1188.	S. Brocardus.		B. Lanfrancus.
1220.			V. Hieronymus.
			V. Hieremias.
1221.	S. Cyrillus.		S. Brocardus.
1223.			B. Eusebius.
			B. Joannes Patriarcha Hierosol.
1224.	B. Bertholdus II.		B. Hierasimus Ep.
1228.			B. Petrus Ep.
1229.			B. Angela Boema.
1231.	B. Alanus Brito.		S. Cyrillus Constantinopolit. D.
1243.			B. Enoch Patr. Hierosol.
1244.			S. Blasius Ep.
1245.	S. Simon Stochius.		B. Bertholdus II.
1265.	B. Nicolaus Gallus.		Plures Carm. a Paganis trucidati.
1268.			B. Hilarion Mart.
1270.	V. Rodolphus Alemannus.		B. Alanus.
1273.	Petrus Æmilianus.		S. Simon Stochius.
1276.			Carmelitæ a Saracenis occisi.
1290.			B. Nicolans Gallus.
1291.			V. Rodolphus Alemannus.
1294.	Raymundus de Insula.		Carm. ab Infidelibus necati.
1297.	Gerardus Sereni.		B. Francus. - 521
1307.			S. Albertus Siculus.
1318.	Guido Terrena.		
1321.	Joannes de Alerio.		
1330.	B. Petrus de Cœsis.	Rodolphus Kelei.	
1333.		Joa: Gilbertus.	
1339.		Rodolphus Kelei.	
1342.	Petrus Raymundus Grafs.		V. Guido Terrena Ep.
1345.		S. Petrus Thomas.	
1348.		Jacobus Martini.	B. Petrus de Cœsis Ep.
1351.		Arnoldus Trencka.	
1358.	Joa: Ballistarius.		

A. C.	<i>Generales.</i>	<i>Procuratores Generales.</i>	<i>Viri sanctitate illustres.</i>
1362.		Joannes Trisse.	
1365.		Franciscus Bacconius.	S. Petrus Thomas Mar.
1369.		Bartholomæus Pejoroni.	
1375.	Bernardus Olerius.		B. Franciscus Ep.
1377.			B. Theodoricus.
1380.			S. Avertanus.
			B. Romæus.
1381.	Michael Ayguanus.	Nicolaus de Luca.	
1387.	Joannes de Raude.	Antonius de Janua.	
1388.		Dominicus de Cremona.	V. Bernardus Aureoli Card.
1390.			
1396.		Joa: Cichalensis.	
1405.	Matthæus de Bononia.	Nicol. Andreas de Luca.	
1411.	Joannes Grossi.		
1416.		Bernardus Vaquerius.	
1420.			B. Stanislaus Polonus.
1430.	Bartholomæus Raccoli.	Natalis Bencefi.	V. Thomas Valdensis.
1431.			B. Nonnus Lusitanus.
1433.	Natalis Bencefi V. G.		
1434.	Joannes Faci.	Natalis de Venetia.	
1438.			B. Angelus Mazzinghi.
1440.		Joannes Signini.	
1447.		Jacobus Pellegatus.	
1450.			V. Anonymus Neapolitanus.
1451.	B. Joa: Soreth.	Paulus de Visconte.	
1469.		Christophorus Martignone.	B. Joannes Soreth.
1471.			
1472.	Christophorus Martignone.	Joannes de Prato.	V. Joannes Confobrinus.
1475.			V. Joa: Emmanuel.
1480.			B. Jacobinus a Cravacorio.
1481.	Gulielmus de Queren V. G.		
1482.	Pontius Raynaudus.	Marcus de Monte Catino.	B. Francisca de Amboise.
1485.			
1486.		Gratianus de Villanova.	B. Joanna Scopelli.
1491.			B. Archangela de Trino.
1494.			
1502.	Marcus Reclusus V. G.		B. Aloysius a Randatio.
1503.	Petrus Terrasse.	Bernardinus Landuccius.	V. Petrus de Rubeis.
1512.			
1513.	Baptista Hispaniolus.		V. Baptista Mantuanus.
1516.	Joa: Baptista a Situlis V. G.	Simon N.	V. Dominicus Dario.
1517.	Bernardinus Landuccius.		
1522.			
1523.	Heliodor. Ptolomæus V. G.	Stephanus de Brixia.	V. Angela de Arena.
1524.	Nicolaus Audeth.	Egidius Richardus.	V. Didacus de Mathia, v. p. 76.
1539.		Antonius Marinarius.	V. Bartholomæus Carracius.
1548.			V. Jacobus Bannegas.
1556.			
1564.	Joa: Baptista de Rubeis.	Jacobus Cherecatus.	
1571.			
1572.			

A. C.**Generales.**

1575.
1576.

1580. Joa: Baptista Caffardus.
1581.
1582.
1587.
1591.
1593. Joa: Baptista Chizzola.
1598. Henricus Silvius.
1607.
1609. Sebastianus Fantonus.
1613.
1614.
1617.

1620.
1625. Gregorius Canalius.
1626.
1628.
1630.
1631.
1632. Theodorus Stratius.
1636.
1642. Albertus Maffarius.
1645. Leo Bonfilius.
1647. Hippolytus Sefoldi V. G.
1648. Joa: Ant. Philippinus.
1654. Marius Ventorini.
1658.
1659.
1660. Hieronymus Ari.
1666. Matthæus Orlando.
1670.
1674. Franciscus Scannapiecus.
1676. Æmilius Jacomelli.
1678.
1680. Ferdinandus Tartaglia.
1682. Angelus Monsignani.
1686. Paulus a S. Ignatio.
1692. Joa: Feyxoo de Villalobos.
1695.
1696.
1698. Carol. Philibert. Barberius.
1699.
1704. Angelus Cambolas.
1710. Petrus Thomas Sanchez.
1714.
1716. Carolus Cornascioli.
1719.
1720.

Procuratores Generales.

Joa: Baptista Sarianus.
Joa: Baptista Caffardus.

Timotheus Berardus.

Laurentius Laureti.

Alphius Mattioli.
Basilus Anguiffola.

Franciscus Voerfius.
Theodorus Stratius.

Gregorius Canalius.
Stephanus Barberius.

Leonardus Prioli.
Joa: Michael de Rubeis.

Hippolytus Sefoldi.

Hieronymus Ari.
Benedictus Rocci.
Joa: Baptista Lezana.

Paulus a S. Ignatio.
Andreas Laus.
Æmilius Jacomelli.

Ant. Maria Casanova.
Ferdinandus Tartaglia.
Angelus Monsignani.
Daniel Scoppa.
Angelus de Cambolas.
Daniel Scoppa.
Franciscus Ximenes.

Angelus de Cambolas.

Andreas Capero.
Eliseus Monsignani.

Viri sanctitate illustres.

V. Bartholomæus Grajus; pro
Fide occisi. De his tribus
vid. Vin. Carm. p. 544.
Alii ab Hæreticis interempti.
V. Petrus Cernovichius.
S. Terefia.

S. Joannes a Cruce.

S. Maria Magdalena de Pazzis. ? 11

V. Hieronymus Gratianus.
V. Stephanus a Purificatione.
V. Franciscus Yepes.

V. Michael a Fuonte.

V. Albertus Heilfinger.

V. Joa: a S. Sampson.

V. Franciscus a Gruce. ? 20

V. Joa: Baptista Lezana. 100

V. Maria Anna Azavedo. ? 78

V. Seraphina de Deo. ? 51
V. M. Anna Emmanuela a C. ? 20
S. D. Julius Castaldi.
V. Dominicus Luchefius.

S. D. Anastasius Gonzalez. ? 43
V. Angelus Paoli. ? 11
1722.

A. C.	Generales.	Procuratores Generales.	Viri sanctitate illustres.
1722.	Gaspar Pizzolanti.	Emmanuel Fereyra.	
1724.		Ant. J. Amabilis Feydean.	
1726.			V. Rosa Maria Serio. - 299
1728.	A. J. Amabilis Feydean.	Laurentius Fornarius.	S. D. Salvator a SS. Trinitate. 300
1730.	Jacobus Alb. Cavina V. G.		
1731.	Ludovicus Benzoni.	Elifens Monsignani.	
1733.			S. D. Victoria Tarelli.
1734.			S. D. Maria Angela Virgin. 309
1736.			V. Maria Perpetua de Lox. 311
1738.	Nicolaus Maria Ricchinti.	Columbanus a S. Spiridione.	Augustinus, 229
1744.	Aloysius Laghi.	Arsenius Duillie.	
1750.		Emmanuel Barrera.	
1756.	Joachim Pontalti.	Bruno Tewis a S. Antonio.	
1758.			S. D. Hieronymus Tertio a J.M. 327
1762.	Marianus Ventimiglia.	Christophorus Palma.	
1763.			S. D. Stephanus Pelusius. 331
1765.		Joseph Alb. Ximenez.	S. D. Ferdinandus, 332
1768.	Joseph Alb. Ximenez.	Albertus Ercolini.	
1771.			S. D. Salvator Pagnanus. 340

Que in Tabula hac breviter exhibentur, fusiori calamo in Historia-Chronologica describuntur; ad quam remittimus Lectorem.

PRO.

P R O T E S T A T I O A U C T O R I S .

Decretis S. P. Urbani VIII. nec non S. Congregationis S. R. & Universalis Inquisitionis anni 1625. 1631. & 1634. , qua par est, observantia, ac reverentia obtemperans, miracula, gratias, apparitiones, Sancti, Beati, vel Martyris Elogia, & similia, quæ in hoc Opere continentur, me haud alio sensu accipere, aut accipi ab ullo velle, profiteor, quam quo ea solent, quæ humana dumtaxat auctoritate, non autem divina Catholicæ Romanæ Ecclesiæ, aut S. Sedis Apostolicæ nituntur; iis tantum exceptis, quæ Romana adprobavit Ecclesia. Sic sancte Profiteor, atque Protestor.

E R R A T A

C O R R I G E .

<p>Pag. 2. lin. 22. Wernexus 16. lin. 14. texisset 19. lin. 28. Sanctissima 72. lin. 13. Palydoniam 159. lin. 27. Raymundo 176. lin. 4. anno 1717. 185. lin. 27. tam quia 189. lin. 15. Sadodeti 228. lin. 8. anno 1291. 236. lin. 7. Ciroffi 285. lin. 8. anno 1702.</p>	<p>Wernerus. rexisset. Sanctissimæ. Palinodiam. Raynaudo. anno 1517. tum quia. Sadoleti. anno 1290. Ciraffi. anno 1705.</p>
---	---

Errata alia Lectorum iudicio, & benignitati corrigenda relinquimus.

<p>107. lin. 12. quæ 140. lin. 19. horam 170. lin. 12. ante 218. lin. 30. post cataphractæ In Tab. Chron. post an. 1369.</p>	<p>quem. per horam. post. adde, non læserant; adde 1373. S. Andreas Corsi- nus E.</p>
---	--

